

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FORBIDDEN
GOALS

@Çeviri Kitaplar

WRAP
around

REBECCA RATHE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

SARMALAMAK

YASAK HEDEFLER YEDİNCİ KİTAP

REBECCA RATHE

Telif Hakkı © 2025 Rebecca Rathe LLC'ye aittir

Her hakkı saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik araçla veya herhangi bir biçimde çoğaltılamaz; kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması hariçtir.

Kapak Tasarımı CBC Designs tarafından yapılmıştır

Book Witch Yazar Hizmetleri tarafından düzenlendi

Feral Fiction Edits tarafından düzeltme

Dünya şu anda karanlık görünüyor. Ama sevgimiz, neşemiz ve birbirimize olan desteğimizle bu zorluğun üstesinden geleceğiz.

Vazgeçme. Geri adım atma.

TEŞEKKÜR NOTU

Bu kitabın ön sipariş kârının tamamı ve 2025'te yayınlayacağım tüm kitaplar, Amerika Birleşik Devletleri'nde insan haklarını koruma konusunda ön saflarda yer alan kuruluşlara bağışlanacaktır.

2025 yılında 20.000 dolar veya daha fazla bağış yapma hedefim hakkında daha fazla bilgi edinmek ve makbuzları ve ilerlemeyi görmek için lütfen www.rebeccarathe.com/doingthework adresini ziyaret edin.

Desteyiniz sayesinde topluluğuma katkıda bulunabiliyorum ve size sonsuza dek minnettarım.

YAZARIN NOTU

MM romantizm topluluğunun beni desteklemesi ve yüceltmesi karşısında ne kadar minnettar ve minnettar olduğumu kelimelerle anlatamam. İlk günden beri, kendi deneyimlerimin dışında yazma sorumluluğunu ciddiye almam benim için son derece önemli oldu.

Duyarlılık okuyucularının bana seslerini ve deneyimlerini ödünç vermeleri, ayrıca bu topluluktaki erkeklerin DM'lerim, e-postalarım ve sosyal medyamdaki destekleri ve dürüst geri bildirimleri olmadan bu türde bir yer edinemezdim.

Sizin teşviklerinizle sevdiğim hikayeleri yazmaya devam ediyorum ve gerçeklik ile fantezi arasındaki dengeyi her zaman sorumlu bir şekilde korumaya çalışacağım.

Kalbimin, e-postalarımın ve sosyal medyamın yapıcı geri bildirimlere her zaman açık olduğunu bilmenizi isterim.

İÇERİK UYARILARI

İçerik uyarıları spoiler içerebilir.

Bu hikaye, bazı okuyucuların tetikleyici bulabileceği temalar içeriyor. Bunlara şunlar dahildir ancak bunlarla sınırlı değildir: önemli dini travma, algılanan aldatma, hafif şüpheli rıza, utanç, aşağılanma ve onur kırıcı davranış, röntgencilik, uygun kayganlaştırıcının şüpheli veya şüpheli kullanımını içerebilecek sahneler, korunmasız cinsel ilişki veya güvenli seks hakkında tartışma, hem içsel hem de dışsal kaynaklardan kaynaklanan homofobi, TSSB ve ruh sağlığı sorunları, taciz, silahlı şiddet ve elbette sayfada küfür ve açıkça gösterilen cinsellik hakkındaki tartışmalar ve görüntüler.

Kitap boyunca cinsiyetçi, homofobik ve engelli düşmanı dil örnekleri bulunabilir. Bu dil, yazarın inançlarını veya ideallerini yansıtmaz; yaşanmış deneyimlerin gerçekçi bir tasviri niteliğindedir.

Lütfen bu olası tetikleyicileri aklınızda bulundurun, çünkü ruh sağlığınız son derece önemlidir.

İÇİNDEKİLER

1. Prolog - Silas
2. Gideon
3. Silas
4. Gideon
5. Silas
6. Gideon
7. Silas
8. Gideon
9. Silas
10. Gideon
11. Silas
12. Gideon
13. Silas
14. Gideon
15. Silas
16. Gideon
17. Silas
18. Gideon
19. Silas
20. Gideon
21. Silas
22. Gideon
23. Silas
24. Gideon
25. Silas
26. Gideon
27. Silas
28. Gideon
29. Silas
30. Gideon
31. Silas
32. Gideon
33. Silas
34. Gideon
35. Birinci Sonsöz – Silas
36. İkinci Sonsöz – Gideon

Teşekkür ederim

Yasak Hedefler serisinin bir sonraki bölümü...

Yasak Hedefler serisinde de...

Yasak Hedefler serisinde de...

Yasak Hedefler serisinde de...

Yasak Hedefler serisinde de...

Yasak Hedefler serisinde de...

Yasak Hedefler serisinde de...

Rebecca Rathe'den Yakında

Ayrıca Rebecca Rathe tarafından

Sonsöz

Teşekkürler

BÖLÜM 1

ÖNSÖZ- SILAS

Üç yıl, beş ay ve on sekiz gün.

Onu şahsen görmeyeli o kadar zaman oldu ki. En son birlikte olduğumuz zamandan beri.

Ondan çaldığım öpücük beni hayatımın tüm gidişatını değiştirecek bir girdaba sürükledi.

Ve şimdi benden üç buçuk metreden daha az bir mesafede, sadece belime kadar gelen bir bölme ve buhar bulutuyla engelleniyor.

Gözlerim onu açgözlülükle süzdü, sırtından aşağı akan ve ortak duşların bölmesinin altında kaybolan sıcak su gibi açıkta kalan teninde aktı. Bakışlarımı kaçırmam gerektiğini biliyorum ama yapamıyorum. Kaslı sırtındaki her çukuru ve çukuru kategorize etmeden, üzerindeki her yara izini ve mürekkebi saymadan olmaz. Şimdi dövmeleri mi var?

Gözüme ilk çarpan, sağ pazusundaki yılan. Canlı görünüyor. Koluna sıkıca dolanmış, kuyruğunun ucu triseps kasının gölgesinde kayboluyor, vücudu her ince kas hareketiyle bükülüp kıvranıyor. Ancak yana dönene kadar, şişkin pazusunun önündeki elmayı göremiyorum; yılanın ağzı açık, dişleri sıkıca sarılmış meyvenin yakınında parlıyor. Aynı anda hem İncil'e ait, hem küfür dolu, hem de

inanılmaz derecede güzel. Babasının bundan veya herhangi birinden haberi olduğunu sanmıyorum. Papaz Shepherd buna asla izin vermezdi. Onu bir İncil ve bir kemerle oturtur ve lanet olası mürekkep solana kadar ona Leviticus'u vaaz ederdi. Acaba onlara sahip olmanın amacı bu mu; kalıcı, pişmanlık duymayan, onaylanmayan bir şey takmak. En büyük isyan. Eh, bir de en yakın arkadaşını öpmek. Kimseye söylemedim zaten. Ya da hiç söylemeyecektim. Ben onun sırrını sakladım, o da benim sırrımı çok uzaklara kaçarak sakladı, ailesinden kimse ona dua dışında ulaşamadı.

Gideon neredeyse üç buçuk yıldır eve gelmedi. Her şey dağıldıktan sonraki gün ortadan kayboldu. Utançtan mı kaçtı yoksa onu kaçıran şey, benim yaptığım şeyden duyduğu hayal kırıklığı mıydı diye hep merak etmişimdir.

Sırtı hatırladığımdan daha geniş. Daha güçlü. Antrenmandan gelmeyen türden bir güç. Onu kırabilecek gerçeklerin ağırlığını ömür boyu omuzlamanın getirdiği türden bir güç. Şimdi duruşundan belli olan bir sertlik var. Gözleri kapalı ve başı duş başlığına doğru eğikken bile gerginliğini görebiliyorum. Bana tam olarak döndüğünde daha fazla mürekkep görebiliyorum. Göğsünün ortasında, göğüs kaslarının arasındaki geniş deri alanını kaplayan bir şey düğümlenmiş. Dikenler mi? Bu bir insan kalbi mi? Kırmızı ve öfkeli, sıkıca sarmalanmış yerlerinden kan damlıyor.

Boğulmuş bir kalp. Elbette.

O gittiği günden beri aynı acı dolu tutuşu kendi kalbimde hissediyorum.

Acısını kaleme aldı, benim asla ifade edemeyeceğim bir şekilde ifade etti. Ebeveynlerinin ne düşüneceğinden çok korkardım. Zaten bir yabancıydım. Bir hayal kırıklığı. Bir hayır kurumu vakası. Kızları için asla yeterince iyi olmayacak, doğru olanı yapıp onu utançtan kurtarmak için evlenmelerine rağmen, çürük bir elma.

Önemli değil. Asla yeterince iyi olamayacağım.

Hiçbiri doğru olmasa bile.

İnandıkları hikaye, onlara anlattığımız hikaye ve benim yanımda taşıdığım gerçek geceyle gündüz kadar farklı olsa da.

Her şey tam bir karmaşaydı. Bazen bir hata olduğundan endişeleniyorum. Ama en azından iyi bir şey elde ettim. Adaline hayatımın ışığı ve bu dünyaya nasıl gelmiş olursa olsun onu her zaman seveceğim. Ve nihayet, bu AHL sözleşmesiyle daha güvenli bir yer bulduğuma göre, tekrar birlikte olacağız. Tombul yanaklarını sıkabilecek, yumuşacık saçlarını öpebilecek ve kollarımda uykuya dalarken onu tutabileceğim, tıpkı küçük bir melek gibi. Lily ve neredeyse üç yaşında olan kızımız benden önce yeni evimize varacak ve antrenman kampından sonra onlarla orada tanışacağım. Sabırsızlanıyorum.

Gideon'la aynı takımda olmak şans eseri değildi. Ona daha yakın olabilmek için ülke çapında takım takım yol kat ederek kıcımlı yırttım. Herhangi bir profesyonel takıma, hele ki onunla aynı takıma girebilmeyi ummak bile fazlaydı. Dürüst olmak gerekirse, bunu nasıl başardığımı bilmiyorum. Kanada'nın ücra Tennessee bölgesinden belirli bir profesyonel takıma kadar yükselmem imkânsız olmalıydı. Lily bunun daha fazlası olduğuna inanıyor. Belki de Tanrı'nın bununla bir ilgisi olduğuna. Bunu yaptığını düşünmek hoşuma gidiyor, çünkü çoğunlukla beni olduğum gibi sevdiğine inanmak istiyorum. Lily'nin ısrarla söylediği gibi, büyürken bize öğretilen her şeye aykırı olmasına rağmen.

Belki de haklıdır. Yoksa buraya nasıl geldiğimi nasıl açıklayabilirdi ki? Bir AHL antrenman kampında, geçmişimden çıkıp beni her şeyin ters gittiği yere geri fırlatan bir hayalet gibi Gideon Shepherd'a bakmak.

Kariyerini, her spor kanalında manşetlere çıktığı günden beri takip ediyorum. Kaybolduktan sonra nereye gittiğini hâlâ bilmiyorum ama son sınıfıma başladığımda ve Lily kendini göstermeye başladığında, ESPN'deydi. Kırsal Tennessee'den gelen metanetli bir çocuk, her yerden önce Tucson, Arizona'dan bir AHL takımında buzları eritiyordu. O andan itibaren her skora, her istatistiğe, her takas ve

draft söylentisine kilitlendim. Red Valley onu kadrosuna kattığında gizlice kutladım. Sadece babasının, cemaatimizin papazı ve küçük topluluğumuzun sessiz liderinin, en büyük çocuğu ve tek oğlunun var olmadığını varsayma standardı koymasından dolayı değil.

İki bin mil uzaktaydı ama ağırlığını hâlâ hissediyordum. Teninin tenimdeki sıcaklığını. Nefesinin dudaklarımda bıraktığı o dokunuşu.

Bu soyunma odasına yolculuğum o kadar destansı veya sorunsuz olmadı. Birdenbire hem koca hem de geçimini sağlayan biri oldum. Liseyi zar zor bitirdim, iki işte çalıştım ve Lily okulu bırakıp GED sınavına girmek zorunda kaldığında ona destek oldum. Çok fazla uyumazdım ama fırsat buldukça buzda zaman geçirirdim. Mezun olduktan sonra Knoxville'den bir genç takımda oynadım, daha fazlasını yapabileceğimi hiç düşünmemiştim. Ta ki bir koç beni kenara çekip bir şansım olduğunu söyleyene kadar.

"Sen fazlasıyla iyisin, Caldwell. Eğer bunu istiyorsan, gerçekten istiyorsan, bu gerçek bir olasılık. Ama bazı zorlu seçimler yapman gerekecek."

Zor seçimler derken, ailemi geride bırakıp bir hayalin peşinden koşmayı kastediyordu. Bunu sadece bir hayal olarak görüyor ve elimden kaçırmaya hazırdım ama Lily buna izin vermiyordu. Beni denemem için zorladı. Bunun hakkında konuştuk. Bunun için dua ettik. Her detay ve olasılık üzerinde kafa yorduk. Sonunda, hokeyi bir meslek olarak seçmek için bir yıl ayırmam ve oradan devam etmem konusunda anlaştık. Her gece arayacak, elimden geldiğince para gönderecek, elimden geldiğince eve uğrayacaktım. Ama yapacaktım, kuzeye doğru adım adım yol alacaktım. Dokuz saat uzaklıktaki Michigan'daki bir takımla anlaştım. Bebeğimden, karımdan ve bildiğim tek hayattan dokuz saat uzakta. Ama ilk kez, hokeyi tek odak noktamdı.

Gençler liginde iki yıl geçirdikten sonra sonunda fark edildim. Michigan'daki bir takımın yetenek avcısı, AHL şubesinde denemelere katılmam için bana teklifte bulundu. Başımı öne eğdim ve daha çok

alışarak istatistiklerimi geliştirdim ve blmmdeki en hızlı yükselen oyunculardan biri olarak n kazandım.

ABD'de daha iyi sıralamalara sahip bir takımda oynama teklifini neden kabul etmek istemediğimi hâlâ anlayamayan, kafası oldukça karışık bir menajerle yaptığım birkaç hesaplı görüşme ve birkaç şanslı takastan sonra işte buradayım. Henüz yeni olan Red Valley Blaze'in kadrosunu tamamlamak için daha hızlı bir pivot arıyor olması benim şansımdı.

Karşımdaki adamdan gözlerimi alamıyorum. Hatırlayabildiğimden beri en yakın arkadaşım. İlk aşkım. İlk pcğm. Her şeyi mahveden aptalca, ahmakça bir pck. Belki de onu hiç pmeseydim, o şekilde gitmezdi. Belki en iyi arkadaş kalabilirdik, kayınbirader olabilirdik ve o da kalabilirdi.

Kendime, sadece bir şeye tutunmaya çalıştığımı, sonra da parmaklarımdan arasından kayıp gittiğini söylüyorum ama gerçek şu ki, bu benim hatam. Daha iyisini bilmeliydim.

Gideon asla iyileşmeyen bir yara. O, bu dünyada en çok istediğim ama asla sahip olamayacağım şey.

Gözlerini açıp bana doğru döndüğünde dünya aniden duruyor, beni zavallı, takıntılı, korkunç bir insan olarak ona bakarken yakalıyor. Ben yılanım.

İlk bakışta ifadesi donuk, boş ve anlaşılmaz.

Sonra değişiyor. Keskinleşiyor. Çenesi kilitleniyor. Kaşları atılıyor ve burun delikleri genişliyor. Damarları şişiyor ve hızlı kalp atışlarımla aynı anda atıyor. Yüzü koyu bir kızılığa bürünüyor, renk boğazından yukarı ve yanaklarına yayılıyor, hak ettiğimi bildiğim bir öfkeyle besleniyor. Yeşil, fkeli ve tanıdık gözleri benimkileri buluyor ve dimdik duruyor. Bana, onunla kıyaslandığında olduğum o zavallı, zavallı küçük adam gibi bakıyor. Sadece boyut olarak değil, değer olarak da.

Onu izlediğimi, sanki hâlâ buna hakkım varmış gibi onu izlediğimi biliyor. Gerçekten de her zaman yaptığım gibi. Ve en kötüsü de bakışlarımı kaçıramıyorum. Yapamıyorum. Hareket etmek imkansız.

Sadece birbirimize bakıyoruz. Gerilim, dişlerimde vızıldayan bir tel gibi. Çenesi de hissediyormuş gibi gıdıklanıyor.

İçgüdüsel olarak kendimi hazırlıyorum. Bir şey söyleyecek. Bana bağıracak. Bana bir yumruk atacak. Ya da beni kan kaybından ölmeme sebep olacak kadar keskin sözlerle zamanda geriye gönderecek.

Bir yanımlı bunu istiyor. Yeterince cezalandırılmadım ve intikamın kutsallığını arzuluyorum.

Ama tek kelime etmiyor.

Suyu kapatıp bir havlu kapıyor ve yanımdan hızla geçiyor. Kollarımız neredeyse birbirine değecek kadar yakın. Sabunlu duş jeli kokusu, ten, ter ve geçmişteki hataların kokusu beni öyle derinden etkiliyor ki nefesimi tutuyorum.

Kapı arkasından çarparak kapandı. Ve bir anda gitti. Yine.

Derin bir nefes verip sırtımı yoğunlaşma suyuyla ıslanmış fayansa yaslıyorum. Kendimi toparlamak için elimden geleni yapıyorum.

Tanrım, bana vurmasını tercih ederdim. Dürüst olmak gerekirse en azından patlamış bir dudağım olurdu. En azından acının bir sesi vardır. En azından yıllardır, aylardır, günlerdir hissettiğim acıdan farklı bir şey hissedebilirdim, sadece daha da kötüydü çünkü o hemen yanımdaydı.

Peki ya bu sessizlik?

Çok daha kötü.

Bu sadece öfke değil, bir reddediş. Beni ve birlikte yaşadığımız her şeyi kabul etmeyi reddetmek.

Ve eskiden olduğumuz her şeyden çok uzaktayız.

Göl kenarında, çıplak ayak ve güneş yanığıyla, birbirimizi uçurumdan atlamaya ve lastik salıncakta taklalar atmaya cesaretlendirdiğimiz yazlar gibi değil. Küçük turnuvalardan önce uzun geceler boyunca oturup özenle el sıkıştığımız geceler gibi değil. Sanki aklımı okuyormuş gibi bana diski uzatan, nerede olacağımı her zaman bilen çocuk gibi değil.

Bana sanki takım arkadaşından daha fazlasıymışız gibi bakan adam gibi değilim.

Ve kesinlikle son birlikteliğimizde olduğu gibi değil.

O gün, çocukluğumuzu yüzerek geçirdiğimiz gölün kıyısındaki en sevdiğimiz تنها noktada her şey değişti. Hiç düşünmediğim yeni bir olasılıklar dünyasının kapılarını açtı. Çünkü hatırlayabildiğim kadarıyla en yakın arkadaşıma ne kadar âşık olsam da, onun da beni görebileceğini hiç düşünmemiştim.

O gün bana bakışında bir tuhaflık vardı; yeşil gözleri güneşte inanılmaz derecede parlıyordu. Ter ve su damlaları karın kaslarından aşağı süzülüyordu. Dudakları sanki bir şey söylememi bekliyormuş gibi aralanmıştı. Bir şey yapmamı.

Kız kardeşi Lily, daha o sabah bana hamile olduğunu söylemişti. Gölde kardeşiyle tanışmadan saatler önce, her şeyi yoluna koyacağıma söz vermiştim. Onu koruyacaktım. Doğru olanı yapacaktım. Onunla evlenecek ve bebeği birlikte büyütecektim. Her şeyin değişmek üzere olduğunu biliyordum. NHL'e birlikte gidip burayı geride bırakmak için yaptığımız her plan. Bir gün gerçeğimi yaşayacak kadar cesur olma konusundaki her gizli hayalim... hepsi iki küçük satır ve bir sözle yok oldu.

Ama yine de onu öptüm.

Çünkü geleceğimin bittiğini biliyordum. Geri dönülmez bir şekilde değişmişti. Ve bu anı geriye dönüp hatırlamak istiyordum. Çünkü içimdeki hiçbir şey onun benimle bu şekilde ilgilendiğine inanmıyordu.

Bir an büyük bir hata yaptığımı düşündüm. Ama sonra o da bana karşılık verdi.

O da beni gerçekten öptü, bana bastırdı ve dilini ağızıma soktu. Ayaklarımın altındaki toprak kaydı, beni en çılgın hayallerimin imkansız eterinde yüzerken bıraktı.

Güneşin ısıttığı tenlerimiz birbirine bastırıldığında daha da sıcaktı, ellerimiz olmaması gereken yerlerde geziniyordu, bedenlerimiz sanki ete kemiğe bürünmüş bir günah gibi kıvranıyordu, sanki daha önce uyarıldığımız her günah canlanmıştı.

Ben yılandım. O ise masumdu, duygularımı olduğu gibi kabul edecek yaşa geldiğimden beri içimde beslediğim cazibelerden habersizdi. Ona bakıp güzel olduğunu bildiğim için. Ona yakın olmak beni sert, terli, rahatsız ve adını koyamadığım bir utançla doldurduğu için.

O gece, Lily ve ben anne babalarının önünde durup itiraf ettiğimizde, o sadece bakakaldı. Gözleri başımın yan tarafını yaktı, sonra ona bakmak için döndüğümde gözlerime kilitlendi. Tanrı'nın beni, sırf bu amaç için Gideon'ın acımasız bakışıyla çağrıldığım yerde yere sereceğini düşündüm.

Her şeyi mahvettim. Onu kovdum.

Ama ona gerçeği asla söyleyemem.

O gün yaşananlarla ilgili değil.

Lily'den bahsetmiyorum. Adaline'den bahsetmiyorum.

Onun beni öptüğü günden beri kurduğum tüm hayatımla ilgili değil...

...hepsi yalan.

BÖLÜM 2

GIDEON

Onu görmeden önce hissediyorum. İzlendiğimi haykıran bir farkındalıkla cildim karıncalanıyor. Gözlerinin beni delip geçtiğini, dışarıdan içeriye doğru yaktığını hissediyorum.

Saçımdan ve vücudumdan sabunu temizleyene kadar orada olduğunu bilmiyormuş gibi davranıyorum, ona aradığından emin olduğum ilgiyi göstermeyi reddediyorum. Sonra daha uzun süre orada kalıyorum, sıcak suyun altında gözlerim kapalı, bakışlarından tek korunma kalkanım olarak.

Sonunda gözlerimi açmak zorunda kalıyorum. Ve işte orada.

Orada öylece dikilirken, gözleri kocaman açılmış bir ifadeyle... ne? Masumiyet mi? Pişmanlık mı? Sanki geçmişin hiç yaşanmamasını diliyormuş gibi. Beni öptüğü gün ne yaptığını tam olarak bilmiyormuş gibi, sonra kız kardeşimin yanında durup anne babamıza haber veriyormuş gibi, sanki hiç yaşanmamış gibi. Sanki ten, dil ve dokunuş aracılığıyla bağ kurmanın nasıl bir his olduğunu hatırlamıyormuş gibi.

Ama ben yapıyorum.

Hatırlıyorum. Her şeyi hatırlıyorum. Ve bu yüzden ondan nefret ediyorum.

O zamanlar olanlardan ve şimdi gözlerinin beni nasıl yiyip bitirdiğinden nefret ediyorum. Bakışlarının bana dokunmasıyla omurgamda oluşan gerginlikten nefret ediyorum. Bakışlarını benden ayırma nezaketini bile göstermiyor. Öylece duruyor, sessiz ama cesur, sanki bana böyle bakmaya hakkı varmış gibi. Sanki en başından beri onunmuşum gibi.

Annem ve babam hamilelik haberini alırken kız kardeşimin omuzlarını kavrayıp onu sıkıca tutan aynı ellerle bana dokunduğu anda bu hakkını kaybetti. Güneşte karın kaslarımı izledikten sonra karnımı tutan aynı eller.

Ağzı sanki bir şey söyleyecekmiş gibi açıldığında neredeyse patlayacaktım. Bana bakmaya, bana dokunmaya, bana dokunmayı düşünmeye veya benimle konuşmaya hakkı yok. Sesini duymak istemiyorum. Adımı bir dua gibi fısıldayan, sonra dönüp ona teselli ve vaatler fısıldayan sesi.

Nasıl cesaret eder buna.

Yanından geçmek kolay olmalı. Kendimi korumak için içgüdüsel bir refleks kadar basit olmalı.

Ama öyle değil.

Yürümeye devam etmek için içimdeki her şeyi kullanmam gerekiyor. Yüzümü ifadesiz tutmak için. Yumruklarım yerine çenemi sıkmak için. Çılgılık atmamak veya öfkemi yüzünden çıkarmamak için.

Dağılmamak için.

Çünkü son üç yıldır her gün ve kaç aydır ayrılıyorsam ayrı, kız kardeşimin benim tek istediğim şeye sahip olduğu gerçeğiyle yaşadım. Bir an, bir anlığına da olsa, böyle hisseden tek kişinin ben olmadığımı düşündüğümü fark ettim. Ama o arkasını döndü ve her şeyini ona verdi.

Bu dünyada herkesten, hatta Tanrı'dan bile daha çok sevdiğim kişi bana ihanet etti. Sonra da ona ihanet etti. İki hafta bile geçmeden

sevmeye ve onurlandırmaya yemin ettiği kadına.

Bir şekilde ilerlemeye devam ediyorum. Her adımda bataklığa düşüyormuşum gibi hissetmiyormuş gibi dolabıma doğru yürüyorum. Her nefes yakmıyormuş gibi.

Sanki her yerimi görmemiş gibi hızla kurulanıyorum. Sanki ona uzun süre bakmasına izin vermemişim gibi, çünkü onunla yüzleşemeyecek kadar güçsüzdüm. Artık baktığını hissetmiyorum ve arkamı döndüğümde onu göremiyorum.

Soyunma odası, antrenmandan dönen, dolaplarını karıştıran, ekipman çantalarını savuran, sohbet edip gülüşen, sanki her zamanki gibi bir sezonun başlangıcıymış gibi iki düzine sporcunun gürültüsüyle uğulduyor. Antrenman kampı her zaman zordur ama bu sefer tam bir cehennem olacak. İşkence. Saf, dayanılmaz bir azap. Ateş ve kükürt, katlanmak üzere olduğum acının yanında hiçbir şey ve bunu biliyorum çünkü daha sadece bir tadına baktım ve şimdiden boğulmak istiyorum.

Çünkü o burada.

Silas, Caldwell'i beceriyor.

Hala zayıf ama oldukça dolgun. Omuzları daha geniş, göğüs çizgisi daha belirgin. Çenesinin kenarında koyu renkli sakalın gölgesi var, bu da onu geride bıraktığım çocuktan daha çok bir erkeğe benzetiyor. Şu anda gözlerinin hangi ela tonunda olduğunu ancak hayal edebiliyorum. Güneş ışığında parıldadıkları zamanki gibi soluk altın rengi mi, yoksa Lily'nin yanında durup babamızın gazabına uğradığı zamanki gibi koyu çikolata rengi ve soluk mu? Onu duşta gördüğümde gözlerinin içine uzun süre bakamayacak kadar güçsüzdüm ve şimdi odaya girip rahatlık için çok yakın bir dolaba doğru yürüdüğü için de kesinlikle bakmayacağım.

Ne lanet bir gün.

Bu sabah antrenörlerin, birkaç gün önce aptalca bir motosiklet kazası geçiren eski birinci çizgi merkezimiz Lyle Baker'ın yerine Grand

Rapids'ten başka bir oyuncuyu takas ettiklerini öğrendim. Tim Landon'ın Baker'ın yerine birinci çizgiye geçmesi gerekiyordu, bu da benim çizgimde merkez pozisyonunu boş bırakıyor. Yüz bin yılda bir onun adını duymayı hiç beklemezdim. Dürüst olmak gerekirse bir şeyler duyduğumu sandım. AHL'de oynadığını biliyordum. Birisi kırsal Tennessee'deki aynı küçük kasabadan manşetlere çıkan bir oyuncudan bahsetmişti. Dünya o kadar da küçük bir yer değil, bu yüzden bunun ancak o olabileceğini biliyordum. O zamandan beri onu aramamak veya aramamak için elimden gelen her şeyi yaptım. Yollarımızın asla kesişmeyeceği ihtimali hala benim lehimeydi.

Bu nasıl oldu? Buraya nasıl geldi? Bunu bir şekilde mi yaptı? Bunun nasıl olacağını anlayamıyorum ama bütün bunlar imkânsız.

Karşı koyamadığım tek bir günahla mı cezalandırılıyorum?

Benden her şeyimi aldı bile. Hokey, bana kalan tek şey. Ortak geçmişimizin kendime sakladığım tek parçası. Kim olduğum, nereden geldiğim, ne istediğim... hepsi gitti.

Dünyam başıma yıkıldıktan sonraki sabah şafak sökmeden kaçtım. Nashville'e giden bir otobüse bindim ve eski bir takım arkadaşım kanepesinde uyumama izin verdi. Berbat bir buz pateni pistinde yerleri paspaslama, çocuklara paten bileme gibi, bıraktığımdan daha fazla gelecek vaat eden bir iş buldum. Acımda boğuluyordum ama buz aklımı başımda tutuyordu. GED sınavına çevrimiçi çalışırken, sanki son can simidimmiş gibi o işe odaklandım. Erken geldim, geç kaldım ve fırsat buldukça buza çıktım. Yerel bir minik koçu bunu fark etti ve yaklaşan bir gösteri turnuvasından bahsetti. Bir hevesle katıldım, sponsorum yoktu, desteğim yoktu. İsmim yoktu, geçmişim yoktu. Ama şeytan arkamdaymış gibi kaydım ve takımımın bölgesini tüm gücümle savunurken hiçbir korku göstermedim. Ve işe yaradı. Bir izci bana bir şans verdi ve Arizona'daki eğitim kampına gitme şansı yakaladım. Evimden tam bin sekiz yüz elli iki mil uzaktaydı ama yine de yeterince uzak gelmiyordu.

Sonra bir NHL çiftlik takımının benimle ilgilendiği haberi geldi. Umduğumdan çok daha fazlasıydı. Kanada, Alberta'daki Red Valley

Blaze. Yeni bir ülke ve acımla aramdaki binlerce kilometrelik mesafe.

Pozisyonu kabul ettim. Sadece NHL'e gitme şansım olduğu için değil, aynı zamanda eskiden olduğum kişiden olabildiğince uzaklaşabildiğim için de. Kendimi bambaşka bir ülkede yeniden yaratabilirdim.

Bir kez bile evimi aramadım. Annem için mutfak tezgahına bir not, babamın çalışma odasına da yokluğumu açıklayan bir not bıraktım:

"Genliğin kötü arzularından kaç ve temiz yürekle Rab'be yakaranlarla birlikte doğruluğun, imanın, sevginin ve esenliğin ardından git." (2. Timoteos 2:22)

Yıllarca verdiğim mücadeleye, çalışmama ve kendimi kurtarmak için ettiğim dualara nezaret eden babam muhtemelen anlamıştı.

Kız kardeşim bana, ilan panosu dua listesinde adımın yazılı olduğu bir e-posta gönderdi, ama bunun dışında onlar için bir hayalet gibiyim. Babam, bildiğim kadarıyla benden hiç kamuoyu önünde bahsetmedi. Geleceğin draft seçimlerinden biri olarak spor haberlerinde manşetlere çıkmamın ardından bir spor muhabiri, yoksulluktan zenginliğe uzanan hikyem hakkında bir yazı yazmaları için ailem ve arkadaşlarımla röportaj yapmak üzere memleketime geldi. Babam onları Tanrı adına azarladı ve kapıyı yüzlerine çarptı. Küçük kırsal kasabamızdaki neredeyse herkesin oluşturduğu cemaatin geri kalanı da onun örneğini izledi.

Bu arada, ben tam ortasıındaydım. Daha çok zorladım. Daha uzun süre antrenman yaptım. Kusana kadar antrenman yaptım. Yıkılmak üzere olana kadar paten sürdüm, her antrenmandan o kadar yorgun ayrıldım ki titreyen bacaklarım beni zar zor taşıdı. Ve her gece yatağa o kadar bitkin düşüyordum ki düşünemiyordum. Dağınık koyu saçlı ve illi çocuğu hatırlayamayacak kadar canım yanıyordu. Sanki bana bir şey ifade ediyormuşum gibi öptü, sonra da sanki hiç olmamış gibi ayağımın altındaki halıyı çekti. Sanki bana bir olasılıklar dünyasının kapılarını amamış da dolabın kapısını çarpıp tekrar kilitlememiş gibi.

Şimdi burada. Nasıl burada olabildiğine inanamıyorum.

Koştuğum için mi böyle oluyor?

Düştüğüm için cezam bu mu?

Yoksa bu, ne kadar çok çalışırsam çalışayım, evimden ne kadar uzaklaşırsam uzaklaşayım, kimmişim gibi davranırsam davranayım, sonunda hepsinin sana bir zarar vereceğinin bir hatırlatıcısı mı?

Kampın ilk resmi günü tamamen antrenman ve disiplinle dolu. Ciğerleriniz yanana ve bacaklarınız tükenene kadar deparlar. Parmaklarınız uyuşana kadar sopa çalışması. Disk kontrolü, paslaşma, çizgi rotasyonları ve uyluklarınızı çığlık attıracak paten antrenmanları. İyi bir günde cehennem.

Bu hafta daha da kötü. Çok daha kötü.

Silas benim hattımda. Elbette öyle.

Koç bizi aynı kefeye koyarak ne yaptığını bilmiyor. Ya da belki de biliyor, çünkü ilk patenlerimizi aldığımızdan beri birlikte oynuyoruz. Belki de buzda birbirimizi okuyarak geçirdiğimiz bir ömürden doğan o inkâr edilemez kimyayı görüyordur. Hâlâ orada. Ritim, içgüdü, bir zamanlar bizi durdurulamaz kılan o dile getirilmeyen bağ.

Silas'ı savunmak ve büyük oyunlar yapmasına yardımcı olmak kolay. Daha oraya varmadan nerede olacağını biliyorum. Mavi çizgiyi ne kadar hızlı geçeceğini ve diski tam olarak ne zaman atacağını biliyorum. Bu benim kanımda ve kemiklerimde var. Birlikte hareket etmek için yaratılmışız gibi hareket ediyoruz.

Beni hasta ediyor.

Onu görmeden önce hissedebilmemden nefret ediyorum. Her yön değiştirdiğinde varlığı boynumun arkasına geliyor. Sanki hava etrafında bükülüp beni doğru pozisyona çekiyor.

Bir antrenman maçı sırasında farkında olmadan eski oyunlarımızdan birini oynuyoruz. Ben topu geniş tarafa doğru savururken, o bana mavi çizginin hemen üzerinden bir pas atıyor. Ben topu geri yolluyorum, o da arkadan geliyor, onu koruyan adamı şaşırtmak için drop taklidi yapıyor, sonra da temiz bir şutla doğrudan kaleye gönderiyor. Disk ağlara çarptığı anda, sanki tekrar on altı yaşındaymışız gibi yumruklarımızı tokuşturuyoruz. Bana gülümsüyor, zaferi kutluyor, tekrar birbirimizle oynamanın rahatlığının tadını çıkarıyor.

Bana gülümsüyor.

Nefret ettim.

O kadar nefret ediyorum ki, oyunları bilerek mahvetmeye başlıyorum. Her pas attığımda omuz darbesi indiriyorum ve fırsat buldukça rakibin ona çarpmasına izin verecek kadar geride kalıyorum. O istediğinde diski çok uzun süre tutuyorum ve pas attığımda da çok sert şut atıyorum. Saçmalıklarına yetişmeye çalışıyor ve sonunda antrenmanı kaybediyoruz. Saçmalıklarım sayesinde ekstra antrenman hakkı kazanıyoruz.

Çizgi hücumu antrenmanlarımızdan birinin sonunda, Silas diğer adamlardan biriyle Koç'un ne kadar sert biri olduğu hakkında gülerken, ben bölgeyi geçip aniden durdum ve o yuvaya doğru kayarken üzerine buz serptim. Silas gözünü bile kırpmadı. Sanki bunu bekliyormuş gibi bana baktı. Sanki gerçek zamanlı olarak çözüldüğümü görüp bana acıyormuş gibi.

Ve bu beni daha da sinirlendiriyor. Eldivenlerimi çıkarıp kavgaya çıkarmamak için kendimi zor tutuyorum.

Ona zarar vermek istiyorum.

Koç Dempsey, ekstra pas çalışmaları için hattımızı geride tutuyor ve antrenmanın başında gördüğü kolay oyunlardan ve o oyuncuların nereye gittiğinden sürekli yakınıyor.

"Sanırım sadece bir tesadüf," diye mırıldandım, sanki bilerek mahveden ben değilmişim gibi omuz silkerek.

Koç'un buna inanacağını sanmıyorum. Silas burada her şeyi doğru yapıyorken ve ben de durumu çarpıtıp, uyumsuzluğu görüp bizi ayırmasını umuyorken.

Oynamak istiyorum. Kazanmak istiyorum. Ama böyle değil. Onunla değil.

Silas'la buz üzerinde geçirdiğim her saniye bir fitilin yanması gibi hissettirirken, hayır.

Tatbikatlar nihayet bittiğinde, Koç duşlara doğru başını sallayarak diğerlerini uğurluyor ama bana ve Silas'a geride kalmamızı işaret ediyor. "Siz ikiniz, geride kalın."

Buzun neredeyse tamamen erimesini bekleyip konuşmadan önce bekliyor. "Sence ben k r m y m?" diyor. "Aranızda bir kimya var. İlk beş dakikada fark ettim. Ve sırf biriniz kafasını kıına sokmuş diye bunu da ortaya atamam."

Silas hiçbir şey söylemiyor. Ben de söylemiyorum.

"Kendi işini halletmen gerek," diye çıkıştı Koç. " nk  eğer hanginizin yeniden görevlendirileceğini seçmek zorunda kalırsam, bu k deme göre değil, kimin oynayacağına göre olacak."

Cevap beklemeden dönüp tünele doğru yürüyor. Bir anlığına onu takip ediyoruz, ikimiz de konuşmuyoruz ve soyunma odasına doğru ilerliyoruz. Koridor sessiz. Herkes çoktan içeride, antrenman sonrası rutinlerini tamamlamış.

Duşlara vardığımızda, ekibin çoğu çoktan işini bitirmiş. Sadece birkaç kişi kalmış ve odada yoğun bir buhar var. Her şeye yapışmış. Fayanslara, havaya, ciğerlerime. Derin bir nefes alamıyorum.

Onu görmeden önce suyun tenine çarptığını duyuyorum. Gördüğümde de onu görmemezlikten gelemiyorum. Altı metreden daha yakınımda, doğduğu günkü kadar çıplak, sırtı bana dönük,

sanki aynı işkence tarafından canlı canlı yenmiyormuş gibi başını su fışkırtmasına eğmiş. Pislik herif.

Nem her şeyi daha da kötüleştiriyor. Varlığı boğazımı sarıyormuş gibi hissediyorum, tıpkı ellerimi onunkilere dolamak ve sıkmak istediğim gibi. Sıcaktan, nefes alamamaktan, ağzının benimkinde olduğunu hatırlamaktan başım dönüyor. Kahretsin.

"İyi misin Shep?"

"İyiym," diye çıkıştım, istediğimden daha sert bir şekilde.

Brent irkilir, sonra uzaklaşır.

Gözlerimi kapatıyorum, utanç göğsümde kıvranıyor. Bu ben değilim. Hiç bu kadar çabuk sinirlenmemiştim.

Sessiz ve soğukkanlı biriyim. Soğukkanlılığımı korumamla, karşı tarafın beni asla etkilemesine izin vermememle bilinirim. Maçlardan sonra geride kalan veya antrenman sahasında takılan muhabirler bile, "sürüsünü terk eden Çoban" hakkındaki tüm saçmalıklarıyla ve neden evden ayrılıp hiçbir şey hakkında konuşmadığıma dair bitmek bilmeyen sorgulamalarıyla beni asla sinirlendirmediler. Medyayla hiç konuşmadım ve Koç beni röportajlara çağırmaktan daha iyisini bilir.

Her zaman kibar ve profesyonel oldum. Her maçtan önce takıma sessizce dua etmenin dışında pek konuşmam. İlk gelen ve en son çıkan adamım. Herkesten daha çok çalışan ve hala oynayabildiği için minnettar olan, başını öne eğen adamım.

Ama şimdi aynı lanet duş odasında duruyor ve ben nefes alamıyorum.

Her şeyi mahvetti. Beni mahvetti.

Ve ne kadar uzağa koşarsam koşayım, bu oyuna ne kadar kendimi verirsem vereyim, geçmiş i silmek için ne kadar uğraşırsam uğraşayım... O hala burada.

Ve bu beni çileden çıkarıyor.

BÖLÜM 3

SILAS

Antrenman kampının zorlu olacağını biliyordum ama aklımı kaybetmeden bu kadar zorlanarak atlabileceğimi hiç düşünmemiştim.

Uyum sağlamak. Ortaya çıkmak. Başımı öne eğmek. Yerimi kazanmak.

Yapmam gereken tek şey bu. Ya da en azından her sabah ısınmak için patenlerimi bağlarken kendime bunu söylüyorum. Sonra soyunma odasına giriyorum ve Gideon, ya da takımın geri kalanının ona seslendiği gibi "Shep", bana bakmıyor bile.

Takımdaki herkes, takım arkadaşlarının bana karşı olan isteksizliğinden rahatsız görünüyor ve bu yüzden henüz pek fazla arkadaş edinemedim. Ama sorun değil. Daha yeni geldim. Kendimi kanıtlamam gerek. Koça, takıma. Ona.

İlk sezon öncesi maçımız bu Pazar Seattle'da. Gerçek hayatta profesyonel bir hokey takımı için oynadığım ilk maçım. Üstelik NHL için bir çiftlik takımı. Başardım. Tüm zorluklara rağmen kendimi onaylı buzda buldum. Buna odaklanmalıyım. Koçları etkilemeye, iyi oyunlar yapmaya ve burada olmayı hak ettiğimi kanıtlamaya

odaklanmalıyım. Ama düşünebildiğim tek şey, benimkinden iki dolap ötede, sessiz öfke.

Soğuk davranmaya hazırlıklıydım ama tam karşısına bu kadar sert bir şekilde çıkacağımı hiç beklemiyordum. Onu rahatsız etmek hiç planımda yoktu. Hatta, gerçekten bir plan olup olmadığını bile bilmiyorum. Ya da varsa bile, Gideon'ı gördüğüm anda aklımdan uçup gitti.

İşleri yoluna koymak için Koç'la replikleri değiştirme konusunda konuşmaya çalıştım. Gideon'ın Landon'la daha iyi çalışması gerektiğini savundum, ki bu yalan değil. Aralarında sağlam bir uyum var ve birbirlerini iyi okuyorlar. Ama Koç buna yanaşmadı.

Şimdi tüm kadromuz her zorlu antrenmandan sonra burada sıkışıp kalıyor, çaylak kampı gibi aynı pas antrenmanlarını yapıyorlar. Koç kenardan bağırıp çağırırken biz de sürekli olarak dönüp sıfırlanıyoruz.

Landon hiçbir şey söylemiyor ama hissedebiliyorum. Hareketlerinde bir keskinlik var, diski istediğinde keskin bir ton. Ortaya çıkıp burada sıkışıp kalmamızın sebebinin ben olduğumu söylemesine gerek yok.

Gideon bana bakmıyor bile. Çok sert pas veriyor. Çok geniş kayıyor. Sanki bulaşıcıymışım ya da güvenemeyeceği tehlikeli bir hayvanmışım gibi.

Çabalıyorum. Gerçekten çabalıyorum. Ama kaçınması beni etkiliyor.

Herkes gittikten sonra soyunma odası sessizleşiyor. Gideon duş alırken, kendimi aynı yerde çıplak olmanın gerginliğine maruz bırakmamak için Lily'yi aramaya başladım. Onun yanında bakma, karın kaslarını ve mürekkebinin takip etme ve içme isteği çok fazla. Üstelik havadaki kaynayan öfke o kadar yoğun ki nefes almak zor.

Bankta bıraktığım birkaç not defterinin üzerine telefonumu dayamış, dolaplara yaslanmış bir şekilde oturuyorum.

"Her şey harika gidiyor. Ekip harika. Herkesle iyi anlaşıyorum."

Başını eğip bana bir bakış atıyor. Saçmalıklarımı kokladığını belli eden bir bakış. "Neyin var?" diye soruyor. "Bu 'her şey yolunda' saçmalığına inanmıyorum. Her seferinde aynı şeyi söylüyorsun Silas. Ve her seferinde kardeşim hakkında soru sorduğumda konuyu değiştirip tekrar bana ve Addy'ye getiriyorsun."

Gülümsedim. "Ama ben Addy hakkında konuşmayı seviyorum."

"Silas," diye uyarıyor.

"Pekala." Huysuz bir çocuk gibi homurdandım. "Bana bakmıyor bile," diye itiraf ettim, elimle yüzümü ovuşturarak. "Benimle konuşmuyor, beni tanımıyor, hatta diski bile bana paslamıyor. Her gün antrenmandan sonra geri kalmamın sebebi bu. Koç takım arkadaşları gibi oynamamamız konusunda bize baskı yapıyor ama ne yapacağımı bilmiyorum ve bu durum takım arkadaşlarımla olan ilişkiyi etkilemeye başlıyor."

Bir an durup avuç içlerimle gözlerime bastırdım. "Ne beklediğimi bilmiyorum ama bu değildi."

Lily iç çekiyor. "Oraya vardığımda onunla konuşmaya çalışacağım. Beni görmezden gelemesin," diyor yumuşak ama kararlı bir sesle. Umarım haklıdır. İnsanı dinlemek isteyen bir havası var. Ve büyürken hep çok yakınlardı. "Neden hâlâ bu konuda tedirgin olduğunu anlamıyorum. Yıllar geçti. Yapmamız gerekeni yaptık. Seni affedeceğini ve doğru olanı yaptığın için memnun olacağını düşünürdün."

Kardeşinin benden neden bu kadar nefret ettiğinin tüm hikayesini veya gerçek nedenini bilmiyor. Ona, duyurumuzu en büyük ihanet olarak gördüğünü söyledim ama Gideon'ın sırrını ona söyleyemediğim için, neden onu bu kadar kırdığını açıklayamıyorum. Neden ikimizi de kırdığını.

Lily, onun sonsuza dek gittiğini anladıktan sonra beni rahatlatmak için elinden gelen her şeyi yaptı. Ben hıçkırığa hıçkırığa ağlarken, en ufak bir yargılama olmadan bana sarıldı. Hatta o sırada sabah

bulantılarıyla boğuşmasına rağmen, ben çok ağladığımda kustuğum için saçlarımı geriye itti. O her zaman benim en iyi arkadaşımdı.

Bir hafta daha. Adaline'le buraya taşınıp tekrar bir araya gelmemize sadece bir hafta kaldı. Kızlarımı özlüyorum. Kızımı geceleri kucağıma almayı, onunla minikler için hokey oynamayı, yumuşacık bebek saçlarını öpmeyi özlüyorum. Bana "Baba" diye seslenen minik sesini ve tombul yumruklarıyla ağzıma peynirli balık krakerleri tıkıştırmaya çalışmasını özlüyorum. Son iki yıldır onları yeterince göremiyorum, her fırsatta onları görmeye uçmak için elimden geleni yapmama ve her gün arayıp görüntülü mesaj göndermeme rağmen.

Bu hayata minnettarım. Onlara bakabilme şansına sahip olduğum için. İsteyebileceğimden çok daha fazlası ve neredeyse istediğim her şey.

Gideon soyunma odasından geçerken ben kameraya gülünç öpücük yüzleri yapmaya ve Addy'nin sevinç çığlıklarına gülmeye başlıyorum. "Kızlarımı seviyorum!" diyorum, sonra da telefonu kapatmadan önce birkaç öpücük yüz ifadesi daha yapıyorum.

Üzerinde sadece bir havluyla, kalın kollarını göğsünde kavuşturmuş, vücudundan su damlaları ve öfke akararak hareketsiz duruyor. Bakışları buz pistini eritebilir. Dişlerini gösteriyor ve neredeyse homurdanıyor. Bu, ensemdeki tüyleri diken diken ediyor, tıpkı tüylerini diken diken eden bir köpek gibi. Anlayışlı olmaya ve ona alan bırakmaya çalıştım ama bu durum saçma olmaya başladı.

"Bir sorun mu var?" diyorum, sesim sert ve sinirli. Ayağa kalkıyorum, göğsümde yükselen sıcaklık boynumdan yüzüme doğru süzülüyor. Kendimi savunma zamanım geldi. Haftalardır beni ezmesine izin verdim ve artık dayanamıyorum.

Bana doğru yaklaşıyor, o kadar yakınım ki, öfkesinin dalga dalga yayıldığını hissedebiliyorum, gözleri yanıyor. "Bir sorun mu var?" diye alaycı bir şekilde sırtıyor. "Evet, bir sorun var. Sen benim sorunsun Silas. Sen dünyadaki en kötü insansın. Beni hasta

ediyorsun." Eğilip pedlerimi ve telefonumu yere atıyor, sonra bankın üzerinden atlayıp üzerime dikiliyor.

Geri çekilip donakaldım, burada sadece ikimizin olduğunu fark ettim. Herkes gitmişti ve Gideon beni dolaplara doğru sıkıştırıyordu. Durmadı, her nefes alışında daha da yaklaşıyor, sesi yükseliyor ve öfkeleniyordu.

"Onunla böyle konuşmanı duymak midemi bulandırıyor. Sanki hiçbir şey olmamış gibi. Sanki ona, bana ihanet ettiğinden daha kötü ihanet etmemişsin gibi." Sesi tiz, kaba ve tehlikeli bir şekilde alçalıyor. "Beni de bunun bir parçası yaptın. Bana da ihanet ettirdin. Ve onun..." diye susuyor ama geri çekilmiyor. Omurgam dolaplara değene kadar beni geriye doğru itiyor.

Ağzımı açıyorum ama sonra tekrar kapatıyorum. Söyleyebileceğim hiçbir şey yok. Ona gerçeği söyleyemediğim gibi, Lily'ye de gerçeği söyleyemiyorum.

Çok yakındı, çok sıcaktı, çok öfkeliydi. Nefesi yanağımda geziniyordu ve ben onun sıcaklığından kurtulmak için dolapların soğuk metaline daha sıkı bastırmaya çalışıyordum.

Şimdi, vücudumun ona ne kadar tepki verdiğini fark etmenin zamanı değil. Her bir saç telim ve gözeneğim, geri çekilsem bile ona uzanıyormuş gibi hissettiriyor. Bu kadar yakın olduğumuz günleri saymanın zamanı değil. Ya da dudaklarını dudaklarımda düşünmenin...

Ama ben yapıyorum.

Ve fark ediyor.

Bakışları ağızma kaydı, gözlerinde yine acı, şehvet ve ihanete benzeyen bir his belirdi. Yumruğunu geri çekti.

Darbeye karşı kendimi hazırlıyorum ama yumruğunu kafamın birkaç santim ötesindeki dolabın metaline saplayınca irkiliyorum. Metal çınlıyor, beynimde ve kalbimde yankılanıyor.

Sonra da tek kelime etmeden arkasını dönüp gidiyor.

Birkaç dakika boyunca hareket etmiyorum, nabzım çarpıyor, dudaklarım yanıyor, çenem çatlayacak kadar sıkılıyor.

Gerçeği öğrenene kadar benden nefret etmeyi asla bırakmayacak. Ve onun bunu öğrenmesine asla izin veremem.

Karanlıkta tavana bakıp Gideon'ın nefeslerini saymamaya çalışıyorum. Varlığına fazla dikkat edersem, onu düşündüğümü anlayıp tekrar sinirleneceğinden endişeleniyorum. Oda anahtarlarımızı alıp aynı odada kaldığımızı öğrendiğinde verdiği tepki endişe vericiydi.

Brent, Landon ve Franks, onu dışarı çıkıp yürümeye ikna etmek zorunda kaldılar. Herkes endişeli görünüyordu, sanki tipik soğukkanlı, soğukkanlı defans oyuncularının neden büyümüş bir bebek gibi davrandığının cevabını biliyormuşum gibi bana bakıyorlardı. Ve evet, tam olarak öyle görünüyordu. Benim de bir bebeğim var, bilirdim. Üstelik amcasına oldukça düşkün olduğu için, 1.90 boyundaki, 90 kiloluk vücudunun yerde yatıp, yatağa gitmek istemediği için tekmelediğini hayal etmek daha da kolay.

Koç, öfke nöbetine daha da sert tepki vererek ve tüm deplasman maçlarında aynı odada kalmamızı emrederek karşılık verdi. Bu saçmalık, çünkü şimdi onun davranışları yüzünden cezalandırılıyorum.

Saçma.

Tüm bu yolculuk çok saçmaydı. Bir şekilde galibiyet aldık ama bu kesinlikle bizim çizgimizden kaynaklanmıyordu.

Gideon açıkça düşmanca bir tavır sergilemedi ama benimle de oynamadı. Sanki buzda yokmuşum gibi bana pas vermekten kaçındı ve defalarca Seattle savunmasının bilerek bana saldırmasına izin verdiğine yemin edebilirim.

Neyse ki, tavrı oyunu mahvedecek kadar iyi. Ama mahvedebilirdi de. Bu gece buzda üstünlük kurmalıydık.

Yerel bir spor spikeri bizi felakete sürükleyen bir şey olarak nitelendirdi. Haksız da değiller.

Koçun, buzun dışında ve zaten stresli olan deplasman maçları sırasında da sahayı paylaşmamızın neden iyi bir fikir olduğunu düşündüğü ise bir muamma.

"Birbirinizden hoşlanmak zorunda değilsiniz," diye bağırdı. "Sadece geçinmeye çalışın."

İşte şimdi buradayız. Neredeyse birbirine değen çift kişilik yatakların ve havalandırma deliğinden tıngırdayan klimanın olduğu çok küçük bir otel odasındayız. Birbirimizden dört, belki beş metre uzakta, tam bir sessizlik içinde uzanıyoruz. Çok gürültülü bir sessizlik.

Gerilim dayanılmaz. Gençler liglerinde transfer edilirken geçici konaklama yerimdeki karyolada uyumak daha rahattı. Kaslarım uyuyamayacak kadar gergin ve Gideon'ın sığ nefes alış verişlerinden onun da uyumadığını anlayabiliyorum. Uyanık olduğunu bilmek bile uyumayı daha da imkansız kılıyor.

Bu, yarın akşamki bölünmüş kadro maçları için pek de iyiye işaret değil. Bu bizim şansımız, özellikle de ilk sezonum olduğu için benim şansım, elimizdekileri ortaya koyup yerimizi hak etmek.

Ve Koç'un bizi aynı çizgide tutacağını biliyorum. Tek bir vardiyada bile bağlantı kuramadığımızda herkesin önünde aptal gibi görüneceğiz.

Böyle bir deneme maçını mahvedersek, kadroya girebilmek bizim için büyük şans olur.

Ailemi bırakıp, uykudan ve zamandan fedakarlık ederek, Adaline'in benden habersiz bir bebekten yürümeye başlayan bir çocuğa dönüştüğü, lanet olası bir bankta oturduğu yüzlerce gece boyunca bebeğimle kucaklaşmaktan fedakarlık ederek bu kadar yolu gelmedim.

Eğer Gideon saçmalıklarına devam etmek istiyorsa, tamam.
Belki de onun enerjisine ayak uydurmanın zamanı gelmiştir.

Gerçekten de, ilk disk düştüğü andan itibaren Gideon yokmuşum gibi davranıyor. Bana pas vermiyor, diski çağırmıyor, hatta bana dik dik bakmadığı sürece bakmıyor bile. Ki bunu sık sık yapıyor.

Çünkü artık ona bunu yaşatmayacağım. Artık iyi davranmayı bıraktım.

Disk ona hiç ulaşmazsa bana pas vermek konusunda endişelenmesine gerek yok. Normalde diske çok fazla sahip olmam ama bu gece kontrolü ele alıyorum ve bu işi benim için halletmek için elimden geleni yapacağım.

Anladığım bir şey varsa o da hokeydir. Oyunları daha başlamadan okurum. Diskin nereye gideceğini ve oraya nasıl ilk varacağımı bilirim. Ve hızlıyım. Hızlı düşünür, hızlı tepki verir ve daha da hızlı hareket ederim.

Ayrıca, hayatımın çoğunu Gideon Shepherd ile oynayarak ve ona karşı oynayarak geçirdim. Nasıl kaydığını biliyorum. Nasıl düşündüğünü biliyorum. Sola doğru nasıl sahtekarlık yapıp sağa nasıl geçtiğini, şut atmadan önce nasıl omuzunu düşürdüğünü biliyorum. Her ipucunu, her seğirmesini ve bir türlü kurtulamadığı her alışkanlığını biliyorum.

Oyunu ve onu lanet olası bir keman gibi oynuyorum.

Etrafımdan pas mı atmaya çalışıyor? Topu yakaladım. Diski temiz yakalayıp sanki bana doğru gelmiş gibi davranıyorum. Sırıtarak, "Bir dahaki sefere biraz sola," diyorum.

Beni geçmeye çalıştığında gülmeden edemiyorum. Daha iyisini bilmeli. Belki de son birkaç haftadır sessiz kalıp kendimi tuttuğum

için, kiminle karşı karşıya olduğunu unutmuştur.

Onun ve diğer takımın etrafında daireler çizerek ilerliyorum. İkisini de alt ediyorum.

Ateşliyim.

Lamba yanmaya devam ediyor ve zil çaldığında, sezon öncesi olmasına rağmen ilk üç golümü atmış oluyorum. Takım arkadaşlarımla sırt sıvazlamaları ve tezahüratları eşliğinde buzdan kayıyorum, kendimi ilk kez onlardan biri gibi hissediyorum. Koç Dempsey bile etkilenmiş görünüyor.

Gideon sanki sopasını ikiye kıracaktı gibi görünüyor.

Tek kelime etmiyor. Çenesi sımsıkı. Gözleri keskin. Öfkeden kuduruyor ve nedenini biliyorum. Kendini küçük düşürmeden veya takımın ivmesini zedelemekten karşılık veremez. Ve ona fırsat vermiyorum.

Bu gece olmaz.

Maçtan sonra duşlara koşup rekor sürede kurulanıyorum. İlk defa onu görmezden gelen ben oluyorum. Ve kalbim bir kereliğine öfkeden veya stres kaynaklı adrenalinden başka bir şeyle çarpıyor.

Lily ve Adaline buradalar. Sonunda.

Kızlarım bekliyor.

BÖLÜM 4

GIDEON

Silas, sanki içinde bir ateş varmış gibi soyunma odasından fırladı. Nereye gittiğini daha onu takip etmeden anladım ve gerçekten de onu koridorda, kız kardeşimin beline sarılmış halde buldum. Kız kardeşimin kaybolacağından korkuyormuş gibi sıkıca tutuyordu. Kızı döndürdü ve kız, sanki uzun zamandır ilk kez neşe duyuyormuş gibi yüzünü geriye atarak güldü. Silas da aynı şekilde rahatlamış görünüyordu; sanki günlerdir, haftalardır, aylardır, ya da birlikte oldukları son günden beri ne kadar zaman geçtiyse, nefes almamış gibiydi.

Lily'yi arenada, takım locasının arkasında diğer eşler ve ailelerle otururken gördüm. El sallamaya çalıştı ama sanki canımı yakacakmış gibi göz temasından kaçındım. Son üç yıldır çok az konuştuk, çoğunlukla e-posta üzerinden. Yüzünü görmek, bir zamanlar hayalini kurduğum hayatı yaşadığını bilmek çok acı veriyor. Aslında tam olarak öyle değil ama Lily'nin yanında o var. Sanki her gün güneşin doğmasından tek sorumlu oymuş gibi bakan adam. Ona göre, gerçeğin bu olduğu açık.

Sonra aşağı bakar ve nefes nefese kalır, bebeği havaya kaldırmak için elini uzatır.

Adaline.

Sadece resimlerini gördüğüm yeğenim.

"Baba!" diye sevinçle bağılıyor.

Onu havaya fırlatıp yakalıyor, boynuna yüksek sesli ahududular bastırıyor, ta ki kahkahalarla çığlık atana kadar. Sonra tombul yanaklarını, alnını, burnunu, sanki doyamıyormuş gibi, yüksek sesli şapır şupur öpücüklerini indirebildiği her yeri öpüyor. Kadın çığlık atıyor, minik elleriyle adamın gömleğinin yakasını kavlıyor.

"Addy! Seni çok özledim! Annene iyi davrandın mı?"

Üçünün arasındaki gerçek aşk bıçak gibi kesiliyor içimde.

Kız kardeşimi seviyorum. Her zaman sevdim. Yakındık, her zaman birbirimizi ebeveynlerimizin sert gazabından korur ve korurduk. Son üç yıldır evli olduklarını, birlikte bir bebekleri olduğunu ve hepimiz ergenlik çağlarımızdan, devlet okuluna başlamadan önce beri birlikte olduklarını bilmeme rağmen, onları bu şekilde görmek gerçeküstü. Birlikte olmalarına rağmen, asla öyleymiş gibi davranmadılar. O zamanlar her zaman bir üçlüydük, sadece birlikte aptalca davranan üç en iyi arkadaşlık. Gerçekten birlikte olduklarını, gerçek erkek arkadaş ve kız arkadaş olduklarını düşündüğüm bir an bile olmadı, çünkü benim yanımdayken asla farklı davranmadılar. Hiçbir zaman aleni bir sevgi, el ele tutuşma veya kaçamak bakışlar görmedim. Hiçbir şey.

Çoğunlukla, onları bu şekilde tutanın kilise olduğunu düşünürdüm. Sonuçta hepimizin kendimizi evliliğe saklamamız bekleniyordu. Ve hiçbirimiz kendimizi hangi faaliyetlerden koruduğumuz hakkında pek bir şey bilmiyorduk. Masumduk. Cahildik. Saftık.

Fiziksel olarak birlikte olduklarını hiç düşünmemiştim. Öpüşüklerini bile düşünmemiştim, seks yapmalarını hiç düşünmemiştim. O zamanlar akıl almaz bir şeydi.

Ama şimdi... Öpüşmemizi düşünmeden edemiyorum.

O zamanlar da onu böyle öpmüş müydü? Biliyor muydu? Kemiklerimin eriyormuş gibi hissettiren aynı ateşle mi dokunuyordu ona? O gün göl kıyısında, tüm dünyam başıma yıkılıp açlıktan öldüğümü fark etmediğim bir şeyin tadına baktığımda bana hissettirdiği gibi hissettiriyor muydu ona?

Bu düşünce midemin bulanmasına ve göğsümün sıkışmasına neden oluyor.

Hayal etmek istemiyorum. Aynı şeyleri fısıldadığını, ona aynı şekilde dokunduğunu, bana verdiği aynı zevki ona verdiğini düşünmek istemiyorum. Ama görüntüler yine de aklıma geliyor, davetsiz ve acımasızca. Eğilip beni kendine doğru çekmesi, sanki aramızda bir nefes bile olmasına dayanamıyormuş gibi. Ağzının ağzımı bulma şekli. Dudaklarının dudaklarıma güvenle, hararetle, sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi dokunması.

Sanki daha önce yapmış gibi.

Ona güvendim. O anın tadını çıkardım, beni baştan çıkarmasına, istenmenin ve dokunulmanın nasıl bir şey olabileceğini göstermesine güvendim. Hatırlayabildiğim kadarıyla sevdiğim tek adam tarafından görülmenin nasıl bir şey olduğunu. Dizginleri ona bıraktım çünkü nasıl yapacağımı bilmiyordum ve bu kadar özgüvenli olmasının tuhaf olduğunu hiç düşünmemiştim. Ne yaptığını biliyormuş gibi görünüyordu.

Çok sonraları, açıkça deneyimli olduğunu fark ettim. Ne yaptığını biliyordu. Onunla pratik yaptığı için miydi? Daha önce birine el kaldırdığı için mi kendinden bu kadar emindi? Kendi lanet olası kız kardeşimle bile o sınırı çoktan geçtiği için miydi?

Bu düşünce beni hasta ediyor. Midemde düğümleniyor ve boğazımın arkasını yakıyor, öfkem yüzümü ısıtıyor ve yumruklarımı sıkıyor.

Küçük bir nefes beni içinde bulunduğum girdaptan çıkarıyor ve bakışlarımı çevirebilmemden önce Lily'nin bana doğru koştuğunu görüyorum. Kollarını boynuma dolayıp beni kendine çekiyor. Hemen

ona sarılmıyorum ama sarılınca muhtemelen onu çok sıkıyorum ve uzun süre bırakmıyorum.

Sonunda geri çekildiğinde gözleri donuktu. Benimkiler ise tutmaya çalıştığım gözyaşlarıyla yanıyordu.

"Seni pislik," diye fısıldayarak bağırdı, omzuma vurarak. "Seni özledim, ağabey."

Başımı sallıyorum, boğazımdaki yumrudan başka bir kelime çıkaramıyorum.

"Konuşacağız," diyor kararlı bir şekilde. "Bu evi halleder halletmez yanıma geleceksin, ya da seni bulup senin evine gelirim. Oturup konuşacağız ve sen buradan çıkamayacaksın, o yüzden deneme bile."

Dünyamı yerle bir eden ve beni kaçışmaya zorlayan duyurudan beri gerçek anlamda konuşmadık. E-postalar, bebeğin fotoğrafları, memleketten gelen küçük güncellemeler... Kendi acımı atlatıp hayatımı onunla paylaşacak kadar kendimi toparlayamadığım için, ona neredeyse hiç karşılık vermedim.

Tartışabilmemden veya hazır olmamak için bir bahane bulabilmemden önce, benimkine ve annesine çok benzeyen iri yeşil gözlü minik, yuvarlak bir yüz Lily'nin bacaklarının arasından beliriyor. Saçları fiyonk şeklinde arkaya bağlı ama yarısı dağınık ve kaçmaya çalışıyor. Gözlerini kırptırarak annesinin arkasına saklanıyor ve sanki tanıdıkmişim gibi bana bakıyor ama ne olduğunu tam olarak anlayamıyor.

Lily'ye hızla baktım, kızına gülümsedim ve ona cesaret verici bir baş selamı verdim. Arka planda Silas duvara yaslanmış. Geride durup beni izliyor, bu anı bana yaşıyor. Asla itiraf edemesem de minnettarım.

Adaline kız kardeşimin bacaklarının arkasından çıkıp tombul yumruğuyla bana bir şey uzatıyor.

Yavaşça, onun seviyesine yaklaşmak için tek dizimin üzerine çöküyorum. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, kulaklarımda hissediyorum. Ellerimle ne yapacağımı bilmiyorum, ani bir hareket yaparsam onu korkutup korkutmayacağımı da. O kadar küçük ki. İmkansız derecede güzel, yumuşak ve mükemmel. Ya onu korkutursam? Ya ağlarsa?

Gözleri kocaman açılmış, meraklı bir şekilde bana doğru biraz daha yaklaşıyor ve avucuma ıslak bir avuç balık şeklindeki kraker bırakıyor, sanki bir hediyeymiş gibi. Sanki bana güveniyor, ikramına nasıl tepki vereceğimi bekleyerek ölçüp biçiyor.

İçimde bir şey patladı ve nefes nefese bir kahkaha attım. Gerçek bir kahkaha. Çiğ, dolu dolu ve savunmasız. Çenem, yüzümü kaplayan o alışılmadık gülümsemeden dolayı ağrıyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, çılgınca gülümsüyorum ve hıçkırarak onu korkutmamaya çalışıyorum.

Sanki gökyüzünden yıldızları koparıp ona vermişim gibi gülümsüyor. "Tank-oo!" diye tekrarlıyor ve sonra hiç tereddüt etmeden küçük kollarını boynuma doluyor.

Minik, yumuşak bedeni sanki oraya aitmiş gibi benimkine eriyor, göğsümde sıcaklık. Kollarım sanki eksik bir parçamış gibi onu daha sıkı sarıyor ve gözyaşlarımla verdiğim savaşı kaybediyorum. Sessiz ve sıcak bir şekilde akmalarına izin veriyorum, yanaklarımdan aşağı kayarken yüzümü dağınık saçlarına gömüyorum ve ihtiyacım olduğunu bilmediğim derin bir nefes alıyorum.

Onu kucağıma alıp alamayacağımdan bile emin değilim, kollarımda duruyorum ve yavaşça zıplatıyorum, Lily bize gülümserken gözlerimi kırptırıyorum. Bana büyük taşınmalarından bahsetmeye başlıyor ama ben hiçbirini duymuyorum.

Çünkü bu küçük kıza bakıyorum - bu ışığa, tüm göğsümü kaplayan bu neşeye - ve ona hayranlıkla bakıyorum. Yeşil gözleri ve burnunun üzerindeki hafif çilleriyle, yaşitlarına tıpatıp benzeyen bir kız kardeşim

var. Saçları çilek sarısı yerine daha koyu kırmızı ve kıvrıkcık, ama kesinlikle bir Çoban Köpeği.

Hayatımda gördüğüm en güzel şey.

Abbotsford'dayız. Uzatmalarda tek golle kaybettik. İyi bir maçtı. Sıkı bir mücadele idi, her iki tarafta da iyi oynandı, ama yine de bir kayıptı.

Silas'ı buzda aramadım ama ondan da kaçınmadım. Hâlâ bölünmüş kadro oyunundaki saçmalıklarına devam ediyor, sanki kanıtlaması gereken bir şey varmış gibi gösteriş yapıp cıvıldıyor.

Kendimi gülümserken yakaladığım için nefret ediyorum. Sadece bir kere. Sadece bir saniyeliğine.

Göğsümden yukarı doğru sıcak bir şeyin titreşimi yükseldi ve hissettiğim anda keskinleşti. Kalbime saplanan sıcak bir bıçak gibiydi.

Yine o kadar özgüvenli ki. Tıpkı eskiden tanıdığım Silas gibi.

Beni deli ediyor.

Şimdi bu lanet olası otel yatağında uzanmış, tavana bakarken o odanın diğer ucunda nefes alıyor, sakın, sanki bunların hiçbirisi onu bana yaptığı gibi yiyip bitirmiyormuş gibi. Uyuyamıyorum ama bunun suçunu çoğu gece beni uyutmayan dizlerimdeki o hayalet ağrıya da atamıyorum. Bütün hafta boyunca bir saatten fazla uyuyamadım. O bu kadar yakınımıdayken değil. Kafamda tüm o anılar bir bir çözülürken değil. Masum olanlar ve masum olmayanlar.

Silas'ı ilk ağlarken gördüğüm anı hatırlıyorum. On üç yaşındaydık sanırım. Silas o gün kilisede duyduğumuz bir şeyi sorgulayınca, babası ona eski usul İncil usulü bir sopayla vurmuştu. Konunun ne olduğunu tam olarak hiç anlayamadım ama erkeklerin Tanrı'nın istediği gibi nasıl davranmaları, düşünmeleri ve hayatlarını nasıl

yaşamaları gerektiğiyle ilgili bir vaaz olabileceğini, ama belki de sadece yansıtıyor olabileceğini düşünmeye devam ediyorum. O vaazlar her zaman dikkatimi çekmiş, beni korkutmuş, fiziksel olarak hasta hissettirmişti. Bu, Silas'ın acısını daha da keskinleştiriyor.

Silas'ın babası, her şeyden, özellikle de annesinin ölümünden onu sorumlu tutan zalim bir adamdı. Annesi, Silas'ı doğurduktan sonra enfeksiyon kapmıştı. Yaşlı Abraham Caldwell, onu hastaneye götürmek yerine dua ederek geçirmeye çalışmıştı. Annesi hayatta kalamadı. Bu tür bir acı ve suçluluk duygusu bir çocuğa işlenir. O zaman bile gördüm. Silas ise, sözde suçları için her türlü dersi, her dayığı, her cezayı gözünü kırpmadan kabul etti. Tek bir gün hariç.

Silas ve Lily, o olaydan kısa bir süre sonra resmen sevgili olduklarını açıkladılar. Her anıyı ne kadar didik didik etmeye çalışsam da, farklı davrandıkları veya bana üçüncü şahısmışım gibi hissettirdikleri tek bir anı bile hatırlamıyorum. Gerçekten bir şey yaptıklarını hiç düşünmemiştim, tahmin bile edemezdim.

Ne kadar düşünmemeye çalışsam da, aklım beni o güne geri götürüyor. Gözlerimi her kapattığımda, sanki tekrar oradaymışım gibi, gölün ilkbahar güneşinin altında parıldadığı anıyı yeniden yaşıyorum. Özellikle sıcak bir bahardı ama su hâlâ buz gibiydi. Tenimiz kıpkırmızı ve soğuktan tüylerimiz diken diken. Yine de, bahar tatilinin her günü buradaydık, uzun bir kışın ardından ilk sıcak günlerin tadını çıkarıyorduk.

Sadece Silas ve ben varız. Gülmek. Su sıçratmak. Güreşmek. Sudan çıkıp kurumak ve güneşin altında ısınmak.

Ben zorum.

Utanç verici ve bunu gizleyemiyorum. Mayolar hayal gücüne pek yer bırakmıyor ve bütün gün ona yanlış baktım. Suda oynarken yanlış şeyler düşündüm. Çok yanlış. Doğru hissettiren bir şekilde yanlış. O kadar doğru ki beni korkutuyor.

Silas bunu görünce gözlerini kocaman açarak aşağı baktı.

Geri çekiliyorum, kekeleyerek bir bahane uydurmaya çalışıyorum, yüzüm alev alev. Ama sonra görüyorum, onun kendi tepkisini.

Aynanın karşısında şok içinde, derin nefesler alarak duruyoruz. İkimiz de nereye bakacağımıza karar veremiyoruz; gözlerimize mi yoksa şortumuzun üzerindeki belirgin ereksiyonlara mı? Sonra bakışları, güneş ışığında altın rengi gözleri, benimkilere kilitleniyor.

Bacaklarımın hareket etmesine izin vermiyorum ama aniden birbirimize yaklaşıyoruz. Yavaşça. Temkinli bir şekilde. Aramızda hiç mesafe kalmayana kadar. Göğüslerimiz ve karşılıklı sertliğimiz birbirine değene kadar ve sanırım şoktan patlayacağım.

Yutkunuyorum. Ağzına bakıyorum. İstiyorum ki...

Ama yapmayacağım. Yapmayacağımı biliyorum. Korkacağım ve hayatımın geri kalanında bunun acısını çekeceğim.

Ama Silas korkmuyor. Aradaki mesafeyi kapatıp dudaklarımızı birbirine bastırıyor.

İlk başta ikimiz de hareket etmiyoruz. Sadece birbirimize yaslanıp burunlarımızdan nefes alıyoruz. Sonra ağzı hareket ediyor, benimkini boynumun dibinde karıncalanan ve omurgamdan aşağı inen bir okşamayla ileri geri hareket ettiriyor.

Daha önce bir kızı öptüm. Bir nevi. Bir keresinde, kilisede bir buluşma sırasında. Beceriksizceydi. Garipti. Böyle bir şey değildi.

Bu... Bunun ne olduğunu bilmiyorum.

Bu, en yüksek uçurumdan atladığınız o ilk anlara benziyor; düşme korkusu, etrafınızda esen rüzgarın coşkusuyla buluşuyor. Soğuk ve karanlık suyun derinliklerine dalmadan önce aldığınız son nefes gibi. Yüzeye çıkmak için yeterli nefesiniz olmayacağından endişelendiğiniz o kısa an gibi, ciğerlerinizin basıncı göğsünüzde genişlerken, çılgınca çırpınırken ve suya düştüğünüzde oluşan dalgaların arasından güneşin yansımalarına doğru uzanırken.

Yanlış olduğunu bilsem de canlandırıcı. Elini mayomun beline koyup beni kendine bastırması günahın çok ötesinde. Tenimin, dokunduğu her yerde yanması cehennem ateşi gibi ve dudaklarının açılıp dilinin dudaklarımın birleşim yerine hafifçe bastırması, nefes nefese aldığım havayı boğan bir iğrençlik.

Dili dilime değdiğinde dizlerimin bağı çözülüyor.

Birlikte çimenli kıyıya yığılıyoruz. Vücudu benimkinin üzerinde. Uyluğum benimkinin arasında. Eller belimi kavıyor, tüm dünyam dönerken beni yere sabitliyor. Ellerimin kendi kafası çalışıyor, parmakları kürek kemiklerine doğru kıvrılırken tenini ısıyor, onu yakın tutmak, ikimizi de gezegenin yüzeyinden savrulmamak için çaresizce tırmalıyor.

Teninin sıcaklığı. Ağırlığı. Göl suyu, güneş ve terin baş döndürücü karışımı. Hepsi içimde iz bırakıyor.

Birbirimizden açlıktan ölüyormuşuz gibi besleniyoruz, sanki bir daha böyle bir şansımız olmayacakmış gibi.

Belki ikimiz de yapamayacağımızı biliyoruz. Belki de bu yüzden, saf bir sarhoşluk dalgası beni alt etse bile, ikimiz de durmuyoruz. Bağırıyorum, o da çığlıklarımı yutuyor, sonra bana doğru ürperiyor ve cehenneme kadar beni takip edeceğini ve günahlarımın kefaretinin ödemeye nihayet çağrıldığım da bana eşlik edeceğini bildiğim bir ses çıkarıyor.

Yıllar sonra bile, aramızdaki mesafe, acı ve her şey kırılmışken, o öpücüğü ruhumda bir damga gibi hissediyorum. Hâlâ zevkten boğuk iniltisini duyuyorum. Ve her tekrarladığımda, şortumun içinde aynı yapışkan karmaşa ve kalbimde aynı acıyla karşılaşıyorum. Çünkü o zaman bile, aşkımdan ve utancımdan kaçamayacağımı biliyordum.

Unutmaya çalıştım.

Ama sanırım bunu asla yapamayacağım.

Sanırım üç uzun yıldır içinde bulunduğum bu aşk, uyarılma ve utanç sarmalına lanetlendim.

BÖLÜM 5

SILAS

Sezonun ikinci haftasındayız ve sanırım son sınıftaki finallerden beri bu kadar yorgun olmamıştım. O zamanlar Adaline kolik bir yenidoğandı ve Lily'yle ben kafein ve duayla hayatta kalıyorduk. O zaman bile, en azından eski en iyi arkadaşımın bana diski paslayacağını mı yoksa beni onunla öldüresiye döveceğini mi düşünmeye çalışmıyordum.

Geçen hafta birkaç galibiyeti kıl payı aldık. Zar zor, ama hepsi şans eseriydi. Nitekim, ondan sonra üst üste iki mağlubiyet aldık. Bir mağlubiyet serisindeyiz ve bunun suçunu Gideon'la buz üstündeki kimyamıza veya kimya eksikliğine atmaktan kendimi alamıyorum. Onun saçmalıklarını telafi etmek için çok uğraştım ama enerjim tükeniyor. Bir anlığına ritmimizi geri kazandığımızı düşündüm ama yine bir şeyler değişti. Bu sefer ne yaptığımı veya onu daha da geri çeken şeyin ne olduğunu bilmiyorum ama telafi etmekte zorlanıyorum.

Şimdi Abbotsford'a geri döndük, yeni bir maça hazırlanıyoruz. Gideon'ın disk düşmeden önce kafasını kıcından çıkarması için dua ediyorum. Çünkü birlikte nasıl oynayacağımızı çözemezsek, sezonu sürdüremeyiz. Tüm takım da bunu biliyor. Bana nasıl acıyarak baktıklarını görüyorum ve buraya gelmek için neler çektiğimi bile bilmiyorlar.

Buzun dışında, ayaklarım yere bassın diye elimden gelen her şeyi yapıyorum. Maçlar, antrenmanlar ve antrenmanlar arasında Lily'nin yeni evini yerleştirmesine yardım ediyorum. O kadar uzun süredir bir bavulla ya da minik dairelerde ve kiralık evlerde yaşıyorum ki, kendi evimin olmasının nasıl bir şey olduğunu unutmuşum. Bu ev, alıştıklarımıza kıyasla çok büyük. Ve büyük bir ev, bir sürü mobilya ve binlerce raf inşa etmek anlamına geliyor. Buna sinirli olduğumdan değil. Burası, şimdiye kadar ebeveynlerinin evinin arkasındaki tek katlı bir evde yaşayan birkaç çocuk için fazla güzel geliyor, ama bizim evimiz. Çitle çevrili bir arka bahçe, çamaşır odası ve Lily'nin cam armatürlerin kırılacağından korktuğum kadar yüksek sesle çığlık atmasına neden olan bir mutfak adası var. Bu tepki bile, özel banyolu ve kendi kişisel kütüphanesi için yeterli rafı olan kendi sütiyle kıyaslanamazdı; onu şaşırtmak için erkenden kurduğum kütüphaneyi. Tüm o IKEA raflarını inşa etmek, gülümsemesini görmek için değdi.

Lily sonunda dekorasyon yapacağı için heyecanlı ve gelecekte bol bol resim yapacağımı düşünüyorum, özellikle de Addy'nin odası için morla başlayacağım. Dün, kızımızı evimizden sadece bir blok ötedeki oyun alanına götürmeden hemen önce moru seçtik. Adaline'in dağınık bukleleri zıplayarak kum havuzuna doğru koşmasını izlemek neredeyse mükemmel bir andı, çünkü bunun şu anda gerçek hayatımız olduğunu biliyorduk. Başardık.

Gideon, Lily'nin aramalarını görmezden gelme daha iyi olurdu. Sesli mesaja yönlendiriliyor, mesajlar okundu olarak bırakılıyor. Hatta her zamanki gibi e-postalarına bile cevap vermiyor. Neredeyse her gün antrenmanda o asık suratını görmesem, dünyadan silindiğinden endişelenirdim.

Lily, Gideon'ın neden böyle davrandığını anlamıyor ve ona söyleyememek beni üzüyor. Aramızda ne olduğunu, bu kadar kötü olmasını sağlayan şeyin ne olduğunu açıkça sordu ama ben omuz silkip başımı sallamakla yetindim. Bir şeylerin değişmesi gerek, yoksa kırılacağım. Ya onu kovalamanın yorgunluğundan ya da tüm bu sırları içimde tutmanın verdiği hayal kırıklığından. Ve neredeyse sınıırıma ulaştım.

Isınmak için buza çıktığımda bacaklarım betondan yapılmış gibi hissediyor. Her adımda tuğla çekiyormuşum gibi sürünüyorum. Bütün hafta bu yorgunluktan kurtulamadım. Antrenörlerin hasta olabileceğimden endişelenmesi yeterince kötüydü ama bunun sorun olmadığını biliyorum.

Koç beni sürekli Gideon'la karşı karşıya getiriyor ve her seferinde ona bu kadar inatçı olduğu için bağışlamak istiyorum. İkisi de... Koç ve Gideon.

Aramızda kimya yok değil. Sorun hiçbir zaman bu olmadı. Şimdi de değil.

Oyunlar arasındaki sessizlik. Gideon'ın bana bakmaması, paslaşırken bile. Bir şekilde bu oyunda hâlâ tutunuyoruz, ama zar zor.

Saat sıfırı vurduğunda ve normal sürenin sonunda 3-3 berabere kaldığımızda, ağlamaya hazırım. Bankta eğilmiş, dirseklerimi dizlerime dayamış, sanki maraton koşmuşum gibi nefes alıyorum. Tüm vücudum durmam için çığlık atıyor ama duramıyorum. Henüz değil.

Koç, çizgimizi uzatmalara çağırıyor.

Gideon tüm gücü ve kararlılığıyla önümde kayıyor, ben de gölge gibi takip ediyorum. Tarafsız bölgede başlama vuruşunu yapıyoruz. Topu temiz kazanıp disk Casey Ives'a paslıyorum, o da hızla kanattaki Gideon'a gönderiyor.

Ya beni görmezden gelemeyecek kadar yorgun ya da sonunda buna bir son vermemiz gerektiğini anlıyor çünkü topu geri paslıyor. Sonra sanki iblisler tarafından kovalanıyormuş gibi sol taraftan aşağı doğru kaçıyor.

Diski öne doğru vuruyorum ve savunmanın bir saniye geç de olsa etrafında çökmesini izliyorum. Şutu zorlamıyor. Kahraman gibi davranmıyor.

Dikkatimi çekiyor ve diski bana doğru hızlı ve temiz bir şekilde geri atıyor.

Tereddüt etmiyorum. Tek nefeste, eldivenimin olduğu tarafa, yukarıya doğru vuruyorum. Kaleci kıpırdamıyor bile, dikkati hâlâ Gideon'da.

Disk fileye çarpıyor. Korna bir savaş narası gibi çalıyor. Ve her zamanki gibi, Fall Out Boy'un "Light 'Em Up" şarkısı arenada yankılanıyor.

Takım arkadaşlarım, çok ihtiyaç duydukları bir galibiyeti kutlayarak kendi savaş çılgınlıklarını atıyorlar. Ama ben kıpırdamıyorum. Patenlerimin altındaki buz kadar donmuş durumdayım, pistin karşısına bakıyorum, Gideon da bana bakıyor.

Ve yarım saniye, belki daha az bir süre, gülümsüyor. Ağzının köşesinde hafif bir seğirme var. Ama onu tanıyorum ve o bakışı da biliyorum. Az önce yaptığımız bir oyunla gurur duyduğunda nasıl görüldüğünü biliyorum.

Geldiği kadar çabuk geçti. Gözlerini kırptırdı ve sanki o an hiç yaşanmamış gibi, el sıkışmak için sıraya giren diğer takım arkadaşlarımıza doğru kaydı. Sanki hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi.

Ama hissettim. Onu hissettim.

Ve göğsümde, teselli umuduna biraz fazla benzeyen o minik, titrek şey? Yeniden canlanıyor.

Otele döndüğümde yorgun bedenim yatağa gömülüyor.

"Çok yorgun görünüyorsun," diyor Lily anlayışlı bir suratla. "Burada başka bir proje yapmadan önce bir gün izin alsan iyi olur, değil mi?"

"Eh," diyorum, Gideon duşta işini bitirmeden önce bir tişört bulmaktan öte bir şey düşünemeyecek kadar yorgunum.

Yatakta boxer'larımla uzanmış, Lily günlerini anlatırken gülüyorum. Elinde bir kadeh şarapla kanepede oturuyor, dizlerinin üzerinde tüylü bir battaniye ve başının üzerinde dağınık bir topuz yapmış. İnanılmaz derecede sevimli görünüyor ve bu beni gülümsetiyor. Bana Addy'nin bugün tuvalete muz atmaya çalıştığını, ardından da oyuncak bir maymun atmaya çalıştığını, sonra da tüm o yürümeye başlayan çocuk enerjisini parmak boyasıyla boyamaya yönlendirdiğini anlatıyor. Bu da yepyeni paslanmaz çelik buzdolabımızın önündeki yiyeceklerle parmak boyasıyla boyamaya dönüştü. Lily bana söz konusu sanat eserinin resmini gönderiyor ve ben de ona gördüğüm çok komik blogdan bahsediyorum. Bazı ebeveynlerin, çocuklarının evlerinin çeşitli duvarlarına bıraktığı çeşitli "sanat eserlerinin" etrafına küçük çerçeveler koymaya başladıklarını anlatıyorum. Yarı baygın olsam bile gülmek iyi geliyor.

"Bu arada, uyku vakti videon mükemmel çalıştı," diyor. "Bu gece ağlamadı bile. Videoda sana sadece el sallayıp 'iyi geceler baba' dedi. Çok güzeldi."

Boğazım düğümleniyor. Her zaman bildiği evden bu kadar uzağa taşınmanın onu olumsuz etkileyeceğinden endişeleniyorduk ama durumu iyi. İkimiz de ona ihtiyaç duyduğu ekstra sevgi ve ilgiyi göstermekten çekinmiyoruz.

"Kim onun başımıza gelebilecek en iyi şey olacağını düşünürdü ki?"

"Evet," dedi Lily yumuşak bir sesle. "O çok özel biri, değil mi?"

Düşün kapandığını duyuyorum ve birkaç dakika sonra Gideon banyodan sadece bir havluyla çıkıyor. Bana bakmıyor, beni hiçbir şekilde fark etmiyor, sadece açık bavulundan bir uyku kıyafeti alıp yatağının dibine oturuyor. Ona bakmamak veya karın kaslarından aşağı süzülen su damlalarını yaladığımı hayal etmemek için elimden geleni yapıyorum.

"Gitmem gerek," diyorum Lily'ye, sesim biraz gergin.

Başını sallıyor. "Yarın görüşürüz. Seni seviyorum."

"Seni seviyorum" diyorum ve telefonu kapatmadan önce hafifçe el sallıyorum.

Telefonumu yatağa fırlatıp banyoya yöneliyorum, Gideon dönüp ona verdiğim tepkiyi görmeden önce. Buhar hâlâ havada asılı duruyor, duyularımın etrafında kıvrılıyor, aynadan daha fazla buğulanıyor. Baharatlı duş jelinin kokusu ağır. Gözlerimi kapatıp uyuşturucu gibi içime çekiyorum.

Bu kadar sert vurmamalıydı beni. Sadece sabun. Sadece buhar. Bir daha asla geri alamayacağım başka bir hayatın anısı sadece.

Ama kahretsin, bu beni etkiliyor.

Yatak odasında yetiştirdiğim yarı römorkun ağzına kadar dolması beni derinden etkiliyor.

Acaba o da benim onu düşündüğüm gibi beni düşünüyor mudur? Benim gibi o da acı çekiyor mudur? Göl kenarındaki o günü hatırlayıp, oraya geri dönmek için içten içe yanıp tutuşuyor mudur?

Duşta, yanlışlıkla duş jelini kullandım, vücudumu kokusuyla köpürttüm ve keşke terleseydim diye düşündüm. Elimle penisimi kavradığımı zar zor fark ettim, ta ki inlememi bastırana kadar. Her zaman olduğu gibi gözlerimi kapattım ve birkaç dakika önce tam bu noktada durup yıkandığını hayal ettim. Diğer odada benimle mastürbasyon yaptı mı? Kendine dokunduğunda ne düşünüyor ve beni düşündüğünde ne yapıyor? Bu onu heyecanlandırıyor mu? O gün yaptığım gibi ona dokunduğumu hayal ediyor mu? Yoksa gençken bize öğrettikleri gibi, düşüncelerimizi tekrar saflığa yönlendirmek için kendini çimdikliyor mu?

Şu anda düşüncelerim hiç de saf değil. Düşündüğüm tek kişi o. Çünkü benim için başka kimse olmadı hiç. Öyle değil.

Bir gece neredeyse güçsüz düşmüştüm. Neden gittiğimi bile bilmiyorum. Muhtemelen Lily'nin fikriydi, sürekli dışarı çıkıp insanlarla tanışmam için beni teşvik etmeye çalışıyordu, ifşa olma riski olmasına

rağmen. Bu yüzden bulunduğumuz şehirdeki bir kulübe gittim. Müzik çok yüksek, ışıklar çok parlaktı.

Biraz olsun tanıdık gelen, sarı saçları ışıkların kızılığını yansıtan, kare çenesi kasılan, pazıları dar tişörtünü dolduran bir adam gözüme çarptı. Bana baktı ve karanlık koridorda onu takip ettim, belki bunu yapabilirim diye düşündüm. Belki de onu isteyebilirdim. Belki de tekrar bir şeyler hissedebilirdim.

Ama dönüp bana uzandığında, parmaklarını kemerimin ön kısmına dolayarak beni öne doğru çektiğinde donakaldım. Görebildiğim tek şey Gideon'ın yüzüydü. Hissettiğim tek şey dudaklarının dudaklarımdaki dokunuşuydu.

Koştum. Yabancı öpücüğümü veya dokunuşumu geri alamadan oradan ayrıldım.

Kendimin o parçasını, her parçasını, beni asla geri istemeyecek biri için sakladım. Bir daha asla.

Banyodan çıktığımda ışıklar kapalıydı. Yatağa girip uzandım, nefes alış verişini dinledim. Uyanıktı.

O kadar uzun süre tereddüt ediyorum ki, sessiz odada kendi sesimi duyduğumda neredeyse irkiliyorum.

"Benden nefret etmen umurumda değil," diyorum sessizce. "Hatta sırf bir noktayı kanıtlamak için bu lanet takımı batırmak istemen bile umurumda değil. Ama Lily senden soğuk davranmayı hak etmiyor."

Hiçbir tepki yok. Sadece çarşaf hışırtısı.

"O senin kız kardeşin Gideon. Seni seviyor ve çok özledi." Derin bir nefes verdim. "Beni istediğin kadar dışlayabilirsin ama onu da dışlaman adil değil. Ona zarar veriyorsun. Beni görmemen için evden

çıkacağım, yoksa evimizde olmak istemiyorsan başka bir yerde buluşuruz. Ama lütfen, Tanrı aşkına, ondan kaçınmayı bırak."

Hala hiçbir şey yok. Ama bir an sonra, sert sesi, kalbimi felç etmeyi amaçlayan zehirli bir duman gibi karanlık odada sızıyor.

"Tanrı'yı buna karıştırmaya cesaret etme," diye mırıldandı. "O, bizim yaptıklarımızın asla bir parçası olmadı."

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum. O yüzden hiçbir şey söylemiyorum.

Sıfır beklentiyle buz pistine çıktım.

Bu noktada Gideon'dan ne bekleyeceğimi bilmiyorum. Aramızdaki gerilim giderek artıyor ve bir kırılma noktası olmalı. Her geçen gün yaklaşıyor.

Geçtiğimiz hafta beni daha agresif bir şekilde görmezden gelmeye başladı ve bu bize pahalıya mal olmaya başladı. Tüm takım gergin, bir yenilgi serisinde sıkışıp kalmış durumda ve herkes bunu hissediyor.

Mesele şu ki, harika olabiliriz. Buzda güvenebileceğin bir partnerin olması kadar güzel bir şey yok. Kendini daha belli etmeden arkada olduğunu hissedebileceğin biri. Maalesef, Gideon'ın asla o adam olamayacağı giderek daha çok anlaşılıyor. Benim için değil. Bir daha asla.

Ne zaman yanında kaysam geri çekiliyor. Göz temasından kaçınıyor, diski çağırıyor, çağırdığımda da cevap vermiyor. Beni fark ettiği tek an, başka seçeneği olmadığı zaman.

Ve şimdi tavrı her şeye yansıyor. Müdahale nedeniyle ceza sahasına gönderiliyor ve Greensboro, önlenebilecek bir güç oyununda gol atıyor.

Gol olmamalıydı. Penaltı olmamalıydı. Ama işte buradayız.

Sıradan ona bakıyorum, çenem gergin, omuzlarım gergin. Sadece öfkeli görünmüyor. Acı çekiyormuş gibi.

İlk periyottan sonra soyunma odasına giriyoruz. Ortam gergin. Kimse pek konuşmuyor, sadece koruyucu pedlerini çıkarıyor, su içiyor, esniyor ve genel olarak odadaki gerginliği görmezden gelmeye çalışıyorlar. İves tamamen soyunup periyotlar arası soğuk duşunu almaya gidiyor. Gideon, koruyucu pedleri yarıya kadar çıkarılmış halde, herkesten uzakta bir bankta oturuyor. Genellikle sopasını tekrar bantlayıp bir sonraki periyot için stratejilerden bahsediyor ama o sadece sessizce öfkeleniyor, sopası kucağında gevşekçe duruyor ve dizinin huzursuzca zıplamasıyla sarsılıyor.

Sonunda ayağa kalkıp tek kelime etmeden ana soyunma odasından çıkıyor. Kapı çarpıyor ve birkaç kişi bana umutla bakıyor. Koç da bana benzer bir bakış atıyor ve ben de hayal kırıklığımı atlatmaya çalışıyorum.

Tereddütle Gideon'ı koridora kadar takip ediyorum. Ona yetişince dirseğini tutuyorum.

"Hey," dedim dikkatini çekmeye çalışarak. "Hasta mısın? Neyin var senin?"

Gideon kolunu çekip kurtardı. "Neden buradasın?" diye tısladı ve kollarını iki yana açtı.

Gözümü kırptırdım. "Ne?"

"Neden buradasın? Benim takımımda mısın? Neden tekrar hayatımdasın?"

"Ben-" diye araya girmeye çalışıyorum ama henüz bitirmemiş.

"Bunu bilerek mi yapıyorsun? Yoksa cezalandırılıyor muyum?"

"Neyin cezası?" diye soruyorum, çoğunlukla kendi kendime. "Gideon, hiç düşünmedim... Yani, yaklaşmaya çalıştım, evet. Umarım. Ama bunun gerçekten olacağını hiç düşünmemiştim. Yani, oraya varabilme ihtimalim neydi ki-"

Gözleri öfkeyle açıldı. "Demek beni takip ettin? Tanrım, Silas."

Formamın önünü tutup beni duvara çarptı. Eli boğazımı kavradı. Sıkı değildi ama bana ne kadar güçlü olduğunu hatırlatacak kadar. Ne kadar tehlikeli olabileceğini.

Vücudum bana ihanet ediyor.

Vücudunun yakınlığı içimi ısıtıyor. Yutkunuyorum, adem elmam avucuna baskı yapıyor ve doğrudan gözlerinin içine bakıyorum. Çok fazla öfke var orada. Çok fazla acı. Ama başka bir şey daha var. Daha karanlık. Daha baş döndürücü.

Gözleri aşağı, sonra tekrar yukarı kaydı, gözbebekleri büyüdü. Dilim kuru dudaklarımı ıslatmak için dışarı fırladı, terlememin ve sinirlerimin tuzlu kokusunu tattım. Eli boğazımı sıktı.

"Hasta olan sensin," diye öfkeyle söylendi.

İnkâr etmek istiyorum. Utanmak istiyorum.

Ama değilim. Aslında değilim. Çünkü hayatım boyunca ondan başka kimseyi inkâr ettikten sonra dokunmaya hasret kaldım. Çünkü şu anda bile, böyleyken bile, ellerini üzerimde hissetmek doğru geliyor.

Beni o kadar sıkıştırıyor ki, ereksiyonumu vücuduma bastırıyor. Gözlerindeki vahşi bakış beni korkutmalı. Dürüst olmak gerekirse, biraz da korkutuyor. Çoğunlukla, tek düşünebildiğim ne kadar yakın olduğu. Nefesini yüzümde nasıl hissedebildiğim. Burnumun ucu neredeyse burnuna değiyor, tenimizi orada birleştiren bir ter damlası.

Eli neredeyse nefes almamı engelleyecek kadar yakındı, tenime acı verici bir şekilde batıyordu. Ama onu itmiyorum.

"Hastayım," diyor. "Senden bıktım. Hayatımın en kötü gününün, en çok utandığım günün hatırlatılmasının yüzüme vurulmasından bıktım. Gitmeni istiyorum. Takımından. Hayatımdan defol." Derin bir nefes alıyor, tutuşunu gevşetmeden önce duraklıyor.

Beni çöpe atılacak bir çöpmüşüm gibi bırakıyor. Bir sonraki periyoda hazırlanmak için soyunma odasına geri dönmeden önce elini formasına silmesi gereken pis bir şey.

İkinci periyodun ortalarında bir sayı gerideyiz. Gerilim dayanılmaz. Arenadaki hava neredeyse çıtır çıtır. Tribünlerde kavgalar çıktı ve her iki takım da normalden daha sert yuhalandı. Yuhalamaların bir kısmının artık kendi taraftarlarımızdan geldiğinden oldukça eminim. Ve onları suçlamıyorum.

Repliğim berbat oynuyor. Kafam oyunda değil. Koridordaki etkileşimimizin etkisinden hâlâ çıkamıyorum. Gideon ise daha da kötüleşiyor, buzda tamamen dağılıyor, ödevlerini savsaklıyor, sanki yarı yolda kaybettiği bir dövüşten kaçmaya çalışıyormuş gibi kayıyor.

Artık yeter.

Rahatmış gibi davranmayı bırakıyorum. Artık sırtıma yok, yumuşak laflar yok. Sopasından diski çalmaya başlıyorum. Paslarını kesiyorum. Ne incelikliyim ne de gülümsüyorum. Artık bundan sıyrılmasına izin vermeyeceğim.

Bana o kadar çok hırlıyor ve küfür ediyor ki, eldivenlerini fırlatıp başladığı işi bitirmesini bekliyorum. Ve iyi anlamda değil.

"Çekil önümden, Caldwell."

"Kendine gel Shep," diye tersledim. "Sikişini sertleştirdiğim için gerçekten küçük bir orospu gibi mi davranacaksın?"

Soğuk, karanlık bakışlarını bana dikeyyor, gözlerini kısıyor ve kişisel alanıma giriyor. Öfkeden titriyor.

Adrenalin tüm benliğimi yakıp kavuruyor, kendimi pervasız hissetmeme neden oluyor. "Doğru, bebeğim. Sanki hasta bir sapıkmışım gibi davranmak istiyorsun ama ikimiz de azgın bir genç gibi bana aşık olmana saniyeler kaldığını biliyoruz." Kaşlarımı çattım. "Tekrar."

Söylemesi acımasızcaydı ve biliyorum, ama bir kez olsun üstünlük sağlamak istiyorum. Kendimi geriye ve ondan uzağa savururken, yüzündeki ifadenin kazanmaya değip değmeyeceğinden emin değilim. Orada öfkeden fazlasını görüyorum. Acı görüyorum. Uçurumun kenarında bir adam görüyorum.

Dönüyorum, odaklanıyorum ve tam disk bana doğru uçarken pozisyon alıyorum. Onu durdurup hızla ilerliyorum, buzun üzerinden geçip kaleye temiz bir şut çekiyorum.

Arkamdan bir şey çarptığında kalabalıktan toplu bir nefes sesi yükseldi. Sert bir şekilde.

Tahtalara çarpıp yere yığılıyorum. Sopam savruluyor. Burnumdan fışkıran kan buzun üzerine sıçrarken yüzümde bir acı patlaması hissediyorum.

O vuruş temiz değildi. Yakınından bile geçmiyordu.

Etrafımda düdük sesleri yankılanıyor. Arena bir anlığına ölüm sessizliğine bürünüyor, sonra bağırışlar ve yuhalamalarla infilak ediyor.

Sersemlemiş bir şekilde yana doğru yuvarlanıyorum. Yukarı bakıyorum ve hakemin düdüğünü tekrar çaldığını, sonra ellerini kalçasına koyup bir eliyle diğerinin sırtına vurarak aşağı doğru bir vuruş yaptığını görüyorum: sportmenlik dışı davranış ve oyun dışı davranış. Arkamdaki oyuncuyu işaret ediyor.

Birkaç takım arkadaşım bana doğru kayıyor ama Greensboro kalecisi bana en yakın olanı. Eğilip bana elini uzatıyor, muhtemelen adamlarından birinin beni kasten kesmesini telafi etmeye çalışıyor.

Kulaklarım o kadar çınlıyor ki, hakemlerin ve iki takımın oyuncularının ne bağırıldığını anlayamıyorum. Eldivenimi yüzüme bastırıp kanamayı durdurmaya çalışıyorum ve oyundan kimin atıldığını görmek için arkamı dönüyorum.

Başka bir hakemin, suçlu oyuncuyu buzdan çıkarmaya çalıştığını gördüğümde ağızım açık kalıyor.

Gideon muydu?

Orada öylece duruyor, yüzü kıpkırmızı, nefes nefese, bana sanki bir tane daha içmek istiyormuş gibi bakıyor. Gözlerinde hiçbir suçluluk yok. Pişmanlık yok. Kızarmış gözlerinde gördüğüm tek şey, zar zor dizginlenebilen bir öfke.

Göğsüm sıkışıyor. Sersemlemiş bir şekilde, tamamen uyuşmuş bir şekilde yedek kulübesine geri dönüyorum. Kimsenin ne dediğini duyamıyorum. Ne Koç'un ne de takım arkadaşlarımın. Hiçbiri duyulmuyor.

Gideon ceza sahasına gitmiyor.

Buzdan tamamen ayrılıyor.

Kaybediyoruz desek yeridir.

BÖLÜM 6

GIDEON

Kapı zilini çalar çalmaz, ön kapının iki yanında dikey uzanan pencerelerden başının tepesinin görüldüğünü gördüm. Gözleri kocaman açılmış, ağzı şaşkınlıkla aralanmış, sanki gerçekten görüneceğimi düşünmemiş gibi. Geri çekildi ve kapı ardına kadar açıldı.

Küçük kız kardeşim, suç ortağım. Lily benden sadece on ay küçük ama onu hep korudum. Daha erken gelmemenin suçluluğu midemde daha da ağırlaşıyor.

Göğsümde bir delik açacak kadar utancı hak ettiğimi biliyorum. Tıpkı buzdan çıktığım anda ligin bana vurduğu ağır para cezasını ve uzaklaştırmayı hak ettiğim gibi. Takım terapistiyle zorunlu danışmanlıktan memnun değilim ama bana bir şans verildiği için minnettarım. Koç benimle ne yapacağını anlamaya çalışırken üçüncü sıraya düşürüldüm.

Benimle. Silas'la değil, çünkü o çok çalışıp elinden gelenin en iyisini yaparken ben sadece oyununu mahvetmekten başka bir şey yapmadım. Tüm ekibimi riske attım ve sonra kaybettim.

Dempsey sonunda oturup sakinleşebildiğinde, "Bana neler olduğunu anlatmak mı istiyorsun?" diye homurdandı. Neredeyse yirmi dakika

boyunca, kelimeler arasında neredeyse hiç nefes almadan beni azarlamıştı; bense gözlerimi ayaklarımın arasındaki zemine dikmiş, sessizce duruyordum. Çocukken babam bana nutuk attığında yaptığım gibi neredeyse diz çökecektim. Dizlerimin sert zemine çarpmasının acısını neredeyse memnuniyetle karşılayacaktım.

"Bilmiyorum," dedim sessizce, kelimeleri zar zor çıkarabiliyordum.

"Saçmalık, Shepherd! Kendi takım arkadaşını tahtalara çarptırdın, neredeyse burnunu kırıyordun! Diğer tarafta olması bile yeterince kötüydü, bir de kendi takım arkadaşın mı var? Aklını mı kaçırdın?!"

Çenemi sıktım ve kendimi savunma içgüdüsünü bastırdım. Ne diyebilirdim ki? Kişisel olduğunu mu? Silas Caldwell'in geçmişimden gelen, tenimin altına sinmiş ve aklımı kaçırmışım gibi hissettiren bir gölge olduğu için mi sinirlendiğimi?

Yalan olmazdı. Bu öfke, başımı kaldırıp beni izlediğini gördüğüm günden beri içimde büyüyor. Her geçen gün, her geçen hafta, her geçen maç daha da büyüyor ve alevleniyor. Ne kadar çok maruz kalırsam o kadar kötüleşen alerjik bir reaksiyon gibi, o kadar kötü kaşınıyor ki beni delirtiyor. Ama iyileştirecek bir ilaç yok.

Ondan kaçamıyorum. Gözlerindeki o bilmiş bakışı, neredeyse sıcak ve anlayışlı bir parıltıyı, ama ikimizin de birbirimize o şekilde bakmaması gerektiği için alaycı bir şekilde yansıtılan bakışı görmezden gelemiyorum.

Ders aralarında koridorda, o kadar yakındım ki... Bilmiyorum. Pervasızca bir şey. Ellerimle boynunu sıkarak canını çıkarmak. Ya da daha kötüsü. Ağzından ciğerlerindeki havayı emmek. İttim, ittim, karşılık vermesini, tüm bu bastırılmış işkenceyi serbest bırakmam için bana bir sebep vermesini istedim. Bunun yerine, vücudunun sıcaklığı ve pelvisime doğru uzanan sert uzuvları sadece alevleri körükledi.

Bunu buzda yüksek sesle söylediğinde -benim de sertleştiğimi fark ettiğini söylediğinde- panikledim. İlk önce, yakınımızdaki birinin duymuş olabileceğinden. Çocuklardan birinin veya özellikle iyi duyan

bir taraftarın bizi anlayabileceğinden. Sonra duyulacaktı. Tüm dünyaya yayınlanacak, babama, anneme ve beni yetiştiren cemaate geri dönecekti.

Beni hâlâ olmadığım biri olarak gören herkese.

Bunu nasıl söyleyebilirdi? Utanmıyormuş gibi gözlerimin içine bakmaya nasıl cüret ederdi? Sanki karısı, kızı ve bizim o anlık zaaf anımızdan daha değerli olan koca bir hayatı yokmuş gibi. O da benim kadar hasta olmalıydı. Gömüp saklamalı, yakıp kül etmeli ve hiçbir şey olmamış gibi davranmalıydı.

Bunun yerine bana güldü. Ve o zaman anladım ki, bana işkence ettiği her an, tüm flört ve ayartmalar, hepsi kasıtlıydı.

Ve hepsi taşıtı. Hepsi. Utanç, öfke, korku. Dövmemdeki dikenler gibi kalbimi sardı, giderek daha sıkı sardı, ta ki nefes alamayana kadar. Hiçbir şeyin ötesini göremiyordum.

Tahtalara çarpana kadar hareket ettiğimi fark etmedim bile.

Lily boğazını temizliyor. Kapıda duruyor, üzerinde siyah bir tayt, beyaz bir atlet ve Silas'ın olmalı, çünkü ona çok büyük gelen ekose bir flanel var. Saçları dağınık bir topuz yapılmış ve yanağına mor bir şey bulaşmış. Yorgun ama güzel görünüyor. Gittiğim günkü gibi, ama sadece birkaç yıl değil, on yıl daha yaşlı. Sanırım genç bir anne olmak bunu gerektirirdi.

"Buradasın," diyor inanmazlıkla yumuşayan bir sesle. "Geleceğini düşünmemiştim."

"Evet, özür dilerim. Ben, şey... Zamanının geldiğini düşündüm."

Başka bir şey söylemiyor. Beni azarlamıyor ya da berbat bir kardeş olduğum için beni azarlamıyor. Öne çıkıp kollarını bana doluyor.

Tereddüdüm ilk başta garip gelse de, kısa sürede sıcak ve tanıdık bir şeye dönüşüyor. Omuzlarının titrediğini fark edince, onu daha da sıkı tutuyorum.

"Özür dilerim," diye fısıldadım şakağına, oraya bir öpücük kondurarak.

Geri çekilip gözlerini siliyor. Tıpkı çocukluğumuzdaki gibi, ağlamıyormuş gibi davranıyor ve ben de buna katılıyorum, ama sırf onun için ağladığını söylesem yalan söylemiş olurum. İkimiz de duygularla pek iyi başa çıkamadık. Babamız Silas'ınki gibi istismarcı değildi ama sertti ve hayatımızda bize demir yumrukla rehberlik eder, her ifadeyi, her hareketi ince ince işlerdi. Toplumumuzdaki diğer gençlere örnek olmak bizim görevimizdi. Kusursuz olmalı, duygular gibi önemsiz bir şeye asla yenik düşmeyecek kadar zayıf olmamalıydık.

"Saçların," diyorum sessizliği doldurmak için ve uzanıp gevşek bir perçemi kulağının arkasına itiyorum.

Bilinçsizce dokunuyor, birkaç gevşek tutamı düzeltiyor. "Addy doğduktan sonra kestirdim," diyor ve kaşlarımı kaldırdığımı fark edince hafifçe homurdanıyor. "Dokuz ay boyunca utancın yürüyen timsali olmuşken bir hayal kırıklığı daha neydi ki?"

Cemaatimizde saçlarını kesmeme geleneğine uymayan birçok kadın vardı, ancak papazın kızı olarak Lily çoğu kişiden daha fazla kurala uymak zorundaydı. Tıpkı annemiz gibi, düşüncelerini dile getirmesi, sesini yükseltmesi, saçını kesmesi ve hatta pantolon giymesi bile engelleniyordu. Kilisemizin parçası olduğu evde eğitim kooperatifinden ayrıldığımızda bizimle devlet okuluna gitmesine neredeyse izin verilmiyordu. Üçümüz de dahil olmak üzere beş çocuktan oluşan kooperatif grubumuzun tamamı, onun gitmesi için savunuculuk yapmak üzere bir araya geldik. Şartlardan biri, Hristiyanlık temelli olmayan herhangi bir okul sonrası kulübüne veya etkinliğine katılmasının kesinlikle yasaklanmasıydı. Bilim kulübüne katılmak istiyordu ama İncil Kulübü'nde takılıp kalmıştı.

Geriye dönüp baktığımda, babamın kız kardeşimi beladan uzak tutmadığım için beni suçlaması hiç de şaşırtıcı değil. Kilise arazisinin dışında olduğumuzda onun güvenliği ve iyiliği benim sorumluluğumdaydı.

"Bununla ilgili bir şey ima etmek istemedim," dedim nazikçe. "Sadece farklı göründüğünü kastettim."

"Ben farklıyım," diyor ve kapıyı daha da açıp arkasını dönüp eve giriyor. Ben de onu takip edip ayakkabılarımı kapının hemen iç kısmına bırakıyorum.

"Burası çok güzel." Burada sadece birkaç hafta yaşamama rağmen, ev şimdiden sıcak ve yaşanmış hissettiriyor. Duvarlarda resimler, yerde oyuncaklar var. Bebek pudrası ve vanilya havada asılı duruyor, çoğunlukla hafif boya kokusunu bastırıyor.

"Annemle babamın evinin arkasındaki karavandan çok farklı, bu kesin." Buzdolabını açıp bir sürahi çay çıkarıyor, bana sormadan bir bardak çay dolduruyor, soğuk bir bardak tatlı çayı geri çeviremeyeceğimi biliyor.

Bardağı mırıldanarak teşekkür ederek alıyorum ve birkaç derin yudum alıyorum. "Aman Tanrım, tadı evimdeymişim gibi. Ama yapmaya çalıştığımda aynı olmuyor ve burada tatlı çay pek sevilmiyor."

"Bunu duyduğuma sevindim. Umarım geri dönmem için bir teşvik olur." Bana muzip bir gülümsemeyle baktı, gamzeleri belirginleştirdi ve sonra göz kırptı.

Mutfaktan çıktığında onu takip ettim. "Senden kaçınmak istemedim."

"Yalancı," diyor kaşını kaldırarak.

Öfkeyle homurdanıp kanepede karşısına oturdum. Bu kadar yakın büyümenin en büyük sorunu, beni bu dünyadaki herkesten daha iyi tanımasıydı. Tüm ipuçlarını biliyordu. Aramızda on ay vardı ama ikiz gibiydik. Çoğu zaman aklımı, ifadelerimi, her türlü ruh halimi kendininki kadar okuyabiliyordu.

Gülümsemesi donuklaşıyor. "Seni hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum," diyor sessizce. "İnanın bana, herkesi hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum. Memleketimde neredeyse hiç kimse beni

dışladı. Eski dostlarımızdan hiçbiri benimle konuşmuyordu. Hatta babamın kalmama izin vermesi bile benim için büyük bir şanstı, o da sadece Silas'ın benimle evlenmesi sayesindeydi."

Sesinde midemi sızlatan bir şey var. Koridorda gördüklerimden ve Silas'la aralarında duyduğum konuşmalardan sonra, mutlu ve aşık oldukları izlenimine kapılmıştım. Ama sözlerinde hüznün ve pişmanlık vardı.

Ona sertçe baktım. "Silas'tan memnun değil misin?"

Bana bir bakış attı. "Gideon..."

"Çünkü eğer sana karşı doğru olanı yapmıyorsa, ben-"

"Gideon! Sakin olmalısın," dedi sert bir ses tonuyla, ellerini havaya kaldırarak. "Ciddiyim. Üç yıl oldu. Gerçekten sonsuza dek kin mi besleyeceksin? O senin en iyi arkadaşındı."

"Evet. Öyleydi. Ve bana ihanet etti, güvenime ihanet etti," diye düzeltiyorum.

"Öyle mi yaptı peki? Ben o kişiydim-"

"Peki sen nasıl bu hale geldin, ha? Babamızın ve kilisenin geri kalanının düşündüğü gibi düşünmüyorum Lily. Bir bebek yapmak için iki kişi gerekir. Bunu sana o yaptı ve bunun cezasını çeken de sen oldun."

"Belki de hak ettim. Bu kadar cahil olmasaydım, belki de bu olmazdı."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Ne yaptığımı bildiğimi mi sanıyorsun? Bebeklerin nasıl yapıldığını öğretmek için ne tür bir eğitim aldığınızı bilmiyorum ama bu bizim kızlarla paylaşılacak bir şey değildi. Utanç verici derecede saftım ve düşünmedim ki-"

"Neyi düşünmedin?!" Sesimi yükseltiyorum, birinin -Silas Caldwell'in siktiği birinin bile- Lily'nin masumiyetinden faydalanmış olması fikri

beni sinirlendiriyor. "Çünkü Silas'ın bildiğini çok iyi biliyorum-"

"Düşündüğün gibi değil!" diye bağılıyor ve sözümü kesiyor.

Ayağa kalkıp bağırdığımı fark etmemişim. Kontrolümü kaybettim.

"Peki nedir?" diye soruyorum çaresizce.

Kilise bize ve erkek çocuklarına da pek bir şey öğretmedi. Cinsel Eğitim, katılmadığımız birçok fen ve sağlık dersinden biriydi ve bunun dışında resmi bir eğitim yoktu. Bize gösterilen tek şey, yaşlı bir kadının seksin yalnızca doğurganlık ve çoğalma amacıyla olduğunu ve kişisel zevk de dahil olmak üzere her türlü seksin evlilik ahdinin sınırları dışında olduğunu ve bu nedenle putperestlik olarak kabul edildiğini anlattığı bir videoydu. Putperestlik, İncil'e göre ölüme yol açar.

"Çünkü eğer bedene göre yaşarsanız, öleceksiniz; ama eğer Ruh'la beden işlerini öldürürseniz, yaşayacaksınız." Romalılar 8:13

Yani, evet. Bize pek bir şey öğretilmedi. Ama Silas'ın diğerlerinden daha fazla şey bildiğini biliyorum, çünkü okul kütüphanesinin bilgisayarında duyduğumuz bir şakanın anlamını ararken tesadüfen onunla birlikteydik.

"Önemi yok, Gideon. Ayrıca, her şey ne kadar zor olsa da pişman değilim. Çünkü yaşadığım her şeye rağmen, o küçük kızı tüm dünyadan daha çok seviyorum. Onu kaybetmek pahasına bile olsa, geriye dönüp hiçbir şeyi değiştirmem."

Titrek bir nefes aldı. "Gerçekten pişman olduğum tek şey, babamın sana nasıl saldırdığını duymaktı; sanki kendi eylemlerimin sorumluluğunu alacak kadar akıllı değilmişim gibi. Senin hatan değildi," diye fısıldadı. "Sonra da gittin, çünkü ben-"

Çenem kasılıyor ve bakışlarımı kaçırıyorum.

"Senin yüzünden gitmedim," diyorum, sesim artık çok daha yumuşak ama boşuk. Kelimeler boğazımdan çakıl taşlarının arasından geçer

gibi çıkıyor. "Kendim yüzünden gittim. Yaptığım bir şey yüzünden. Asla kefaretni ödeyemeyeceğim bir şey. Yaptığım şeyin gerçeğinin ortaya çıkmasından ve herkesin benden nefret etmesinden korkuyordum. En çok da senden."

Lily'nin gözleri yumuşuyor. Bana doğru seğiriyor ve elimi tutmak için uzanıyor. Beni bildiğim tek evden uzaklaştıran şeyin ne olduğunu tam olarak bilmek istediğini biliyorum ama ısrar etmiyor.

"Senden asla nefret edemezdin. Büyürken kahramanımdın. En iyi arkadaşımydın. Seni dünyadaki herkesten çok sevdim." Elimi sıktı ve bana sulu bir gülümsemeye baktı. "Korkarım şimdi ikinci sıradasın, ama neredeyse ikinci."

"Bu konuda ne hissettiğimden emin değilim. O boya kalemi yemiyor mu?"

Lily şaşkın bir kahkaha attı.

"Otelde olduğumuzda bazı konuşmalarınızı duyuyorum."

Kahkahaları göğsümdeki acıyı biraz olsun dindiriyor ama tamamen dindirmiyor. Bana her şeyi görüyormuş gibi bakıyor. Gerçeği gömdüğüm yere doğru bakıyor. Dikkatli olmazsam, tüm iç organlarımı yeni halısına dökme ihtimalim var.

Koridorun bir yerlerinde hafif bir çarpma sesi duyuluyor, ardından bir kapının gıcirtısı ve minik ayak sesleri geliyor.

Lily başını çevirip gülümsüyor. Başının bir tarafında çilek rengi bukleler olan uykulu küçük bir kız çocuğu görüş alanına giriyor ve mor bir hokey forması giymiş iri bir tavşanı kulağından sürükleyerek yürüyor. Daha yakından bakıldığında forma, Silas'la yerel gençler ligi amatör takımında oynadığımız zamanlarda giydığımız formanın minik bir versiyonu. Hatta önüne benim eski numaram, arkasına da Silas'ınki dikilmiş. Çok tatlı.

Adaline'in yanakları uykudan kızarmış, gözleri ağırlaşmış, oturma odasından ilk kez yürümeyi öğrenen bir bebek zürafanın tüm

koordinasyonuyla geçiyor. İlk başta hiçbir şey söylemiyor, sadece kanepeye tırmanıp annesinin yanına yaslanıyor.

Lily kolunu ona doladı ve saçlarını nazikçe geriye doğru taradı. "Merhaba bebeğim," diye mırıldandı. "İyi uyudun mu? Hâlâ uykulu görünüyorsun."

"Uyandırdıysam özür dilerim," diyorum sessizce.

"Sorun değil," diye fısıldadı, bebeğin dağınık saçlarının tepesini öperek. Küçük kız Lily'nin kollarına sokulup gözlerini kapattı.

"Gerçekten hepsi senden uzak mı durdu?" diye sordum neredeyse fısıldayarak. Lily gibi sevilen birinin nasıl bu kadar kötü muamele görebildiğini anlayamıyorum.

Ayrıldıktan sonra onun için endişelendim, elbette endişelendim. Yargılanacağını ve farklı muamele göreceğini biliyordum ama evlenmelerinin bu baskının çoğunu hafifleteceğini varsaydım. Hiçbir yanımla onun bu kadar perişan olacağını düşünmemişti ve desteğime ve korumama ihtiyacı olduğunu ve yanında olmadığımı bilmek midemi bulandırıyor.

"Evlendikten ve o doğduktan sonra, insanlar bu fikre alışmaya başladı. Hamileyken hiçbir arkadaşımın bana bakmasına bile izin verilmedi. Sarah Beth devlet okulundan alındı ve bunun için beni suçladı. Zac'in ailesi de tamamen taşındı."

"Bu korkunç. Bundan pek mutlu olduğunu sanmıyorum."

Zac, kooperatifimizde bizimle aynı okula giden bir çocuktur. Kıvrıcık kahverengi saçlı, baykuşa benzeyen kocaman siyah çerçeveli gözlükleri olan kısa boylu, zayıf bir çocuktur. Lily gibi çok zekiydi, bu yüzden çok iyi anlaşıyorlardı. Lily'nin gittiği neredeyse her yerde Zac vardı. Birlikte evde eğitim verdiğimiz zamanlarda sınavlarda yarışıyorlardı. Zac'in Hristiyan temalı bir bilim fuarına girmesine izin verildiğinde, etkinliğe katılmasına izin verilmemesine rağmen Zac sergisinde ona yardım ederdi. Arkadaşlarını kaybetmek yeterince

zordu, ama onun o küçük inek kuyruğunu kaybetmek en zoru olmalıydı.

"Evet, Arkansas'a taşındılar. Ama harika bir üniversiteden burs aldığını duydum," diyor üzgün bir sesle. "Yani en azından hiç yoktan var oldu, Tennessee'ye ve umarım daha büyük ve daha iyi şeylere doğru ilerliyordur." Addy'nin saçlarına sokuluyor.

Başımı sallayarak, daha güvenli bir sohbeta doğru yol alıyorum. "Ama sen de öylesin. Konu açılmışken... yerleşmen iyi mi? Kanada, Tennessee, hiçbir yerden çok uzakta."

Tanrıya şükür konuyu değiştirmeme izin veriyor. Bir süre konuşuyoruz, çoğunlukla Addy hakkında, ama aynı zamanda taşınma ve aldığı çevrimiçi dersler hakkında da. Evden muhasebe işleri yaptığından bahsettiğinde daha çok gülüyorum ve matematiği ne kadar sevdiğini görünce burnumu kırıstırıyorum. Hâlâ bir inek.

"Tutkum falan mı emin değilim ama bir şey. Buradan başlayıp umarım hayatımla yapmak istediğim şeye giden yolu bulurum diye düşünüyorum. Sadece... Bir şeyler yapmak istiyorum, anlıyor musun? Anlamalı, toplum için faydalı bir şey, sadece yemek pişirip temizlik yapan bir bebek fabrikası değil."

Sonunda, evden ayrıldığımdan beri ne yaptığımı soruyor. Yıllardır e-posta yoluyla ona hayatta olduğuma dair pek bir şey kanıtlayamadığım için suçluluk duyuyorum ama söyleyebileceğim hiçbir şey ikimize de yardımcı olmazdı.

"Çok çalışıyorum," diyorum. "Oyunuma odaklanıp büyükler ligine çıkmak. Hepsi bu."

Ona söylemediğim şey, son üç yılımı kocasını unutmaya çalışarak geçirdiğim. Adını tenimden silmeye çalışarak. Hafızasının ağırlığını anlamsız tek gecelik ilişkilerle doldurmaya çalışarak. Anonim ilişkiler, hızlı ve sessiz. Kulüplerin arka odaları, bakımsız otel odaları, tuvalet kabinleri. Evime kimseyi getirmedim. Hiç gece kalmadım. Asla gerçek isimlerimi paylaşmadım, hatta yüzümü bile göstermedim. Lanet

olsun, onlara vücudumu bile zar zor gösterdim, sadece pantolonumu indirdim ve devam ettim.

Soru sormadılar, sorsalar bile cevap vermezdim. Böylesi daha kolaydı. Daha güvenliydi. Ne kadar az konuşursam, o kadar az görürlerdi ve kim olduğumu anlama olasılıkları o kadar azalırdı.

Üç yıllık pişmanlıklar. Hiçbiri işe yaramadı. Bir kere bile.

Her seferinde, bittiğinde, kendimi eskisinden daha kötü hissederdim. Orada, sefalet içinde oturur, bir tuğla duvara, bir kabin kapısına veya bir yabancıнын tavanına bakar ve midem bulanırdı. Kendimden tiksiniyordum. Kendimi alçaltıyordum, hem de ne uğruna? Tek başardığım, bir acıyı diğeriyle takas etmektir. Her zaman kutsal bir şeye, aslında hiç hakkım olmayan bir şeye ihanet ettiğim hissi vardı.

Üzücü ve içi boş bir hayattı. Ve her karşılaşmamda kendimden biraz daha nefret ediyordum. En kötüsü de, tek yaptığı, asla kabul etmek istemediğim bir şeyi kanıtlamak oldu.

Hiç kimsenin bana hissettirdiği duyguları hissettiremeyeceğini.

Ve ben onu sevmekten hiç vazgeçemedim.

Adaline gözlerini yavaşça kırıştırıyor, sonra başını bana doğru çeviriyor. Bakışları bir anlığına bulanık ama düşünceli bir şekilde, sanki bir bulmacayı çözüyormuş gibi oyalanıyor. Sonra gülümsüyor. Küçük, tatlı ve dingin.

"Gid-On Amca" diyor.

Tam göğsümden vuruldum.

Hiç tereddüt etmeden sürünerek yanıma geliyor, küçük uzuvları hâlâ uykunun ağırlığıyla, sanki binlerce kez yapmış gibi, sanki ona yabancı değilmişim gibi kucağıma yerleşiyor ve ben eriyordum. Küçük bedeni sıcak ve yumuşak, bebek şampuanı ve fıstık ezmesi kokuyor. Sanki hayal gücümün bir ürünüymüş gibi, dikkatlice kollarımı ona dolduruyordum. Bana sokuluyor, başını göğsüme yaslıyor ve hafifçe iç çekiyor.

Ne kadar duvar örmüşsem, ne kadar utanç taşımışsam taşıyayım, hepsi onun uykulu güveninin ağırlığı altında eriyip gidiyor. Tıpkı annesine yaptığım gibi şakağına yumuşak bir öpücük kondurup gözlerimi kapatıyorum. Sadece bir dakikalığına, sadece kendimi bu hissin içine çekmek için.

"Birini bu kadar sevmek nasıl mümkün olabilir?" diye sordum boğazımdaki yumruyla. "Ve bu kadar küçük ve masum biri nasıl korkmaz?" Bu kadar küçük bir insana kocaman ve korkutucu görünmeyeceğimi hayal bile edemiyorum.

"Addy hiçbir şeyden korkmaz," diye gülüyor kız kardeşim. "Ve sen de yabancı değilsin. Çocukluğumuzdan beri ona seninle ilgili birçok hikaye anlattık. Ve o, hatırlayabildiğinden beri tüm hokey maçlarını izliyor ve her gece fotoğrafına iyi geceler öpücüğü veriyor."

Dudaklarım titriyor, ama içimdeki o hayal edilemez duygu dalgasını durdurmak için onları birbirine bastırıyorum.

Lily'nin Adaline'e sahip olmak konusunda hiçbir pişmanlığı olamayacağını söylerken ne demek istediğini anlıyorum. Çünkü şu anda, bu küçük mucizenin bugün burada olmasının sebeplerinden birinin de Silas olduğunu bildiğim için, Silas'tan biraz daha az nefret ediyorum.

BÖLÜM 7

SILAS

Haftalar geçiyor. Morluklar kayboluyor, gerginlik azalıyor ama aslında hiçbir şey iyileşmiyor.

Takım, tam olarak doğru hissettirmese de, neredeyse uyum gibi görünen bir şeye geri döndü. Kaybettiğimizden daha fazla kazanıyoruz, ama zar zor. Benim savunma hattıma geçen savunmacı yeterince iyi iş çıkarıyor. Tomas ve ben iyi uyum sağlıyoruz, ama yine de iş. Yine de Gideon ve benim sahip olduğumuz o rahat kimyanın yanına bile yaklaşamaz. Birbirimizi o kadar iyi okuyamıyoruz, ama belki zamanla olur.

Kendimi buzda, ağırlık odasında ve evde koşturmaya bırakıyorum. Hayatımın her yönünü fazla düşünmekten veya Gideon'ın Lily'yi ziyaretlerinden birinde onunla karşılaşmayı ummaktan daha kolay. Bazen kanepedeki kolonyasının kokusundan veya boş bir çay sürahisinin yanındaki fazladan bardaktan orada olduğunu anlayabiliyorum. Orada olduğunu ama benden kaçınmak için bu kadar çaba sarf ettiğini bilmek canımı yakıyor. Lily'nin onunla ilişkisini yeniden kurmasına sevindim ama biraz kıskançlıktan da kendimi alamıyorum.

Yorucu bir antrenmanın ardından spor salonunda biraz vakit geçirip, yorgun bacaklarımı sabit bisikletlerden birinde serinletiyorum. Çıkışta

Koç Dempsey ile karşılaşıyorum.

"Ah, ne güzel Caldwell, sana rastlamayı umuyordum." Beni takip etmem için işaret etti, sonra beni ofisine çağırdı. "Kapıyı kapatır mısın?" Kapattım, tıkırtı tokmak gibi yankılandı. Sanki hüküm giyecekmişim gibi. Beni endişelendiren bir bakışı var: yorgun, ciddi ve pişman.

Masasının karşısındaki sandalyeye oturuyorum, kalbimin olması gerekenden daha hızlı atmasını görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Bizim için çok iyi hokey oynuyorsun Caldwell," diyor sonunda, parmaklarını masasının kenarına vurarak. "Gerçekten minnettar olduğumu bilmeni isterim. Yeşil oyuncuları çekmek riskli ama şimdiye kadar çoğunlukla karşılığını aldık."

Çoğunlukla.

"Teşekkür ederim efendim."

Kollarını kavuşturup geriye yaslandı. "Buz dışında işler nasıl gidiyor? Takımla iyi geçiniyor musun?"

"Sanırım iyiyim. Son zamanlarda ailemle oldukça meşguldüm. Uzun zamandır aynı yerde olamıyorduk. Her anın tadını çıkarıyorum. Bu yüzden antrenmanlar ve maçlar dışında pek vakit geçirme fırsatım olmadı ama herkes çok iyi ve bence iyi oynuyoruz."

Cevabımı bekliyormuş gibi mırıldanıp başını sallıyor. "Bu anlaşılabilir. Aile önemlidir ve küçük çocuklarınız varken profesyonel hokey oynamanın nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyorum. Sürekli yolda olmak zor olabilir." Gülümsedi ama gülümsemesinde, "ama"yı kilometrelerce öteden duymanızı kolaylaştıran ciddi bir ifade vardı. "Ama takım da önemli. Bazı pürüzleri çözdük ama takımda bizi geride tutan bir gerginlik hâlâ var." Söyleyiş tarzı midemi bulandırıyor. "Özellikle sen ve Shepherd."

"Biliyorum," diyorum ciddi bir tavırla başımı sallayarak. "Üzerinde çalışıyorum."

Ama bu bir yalan. Beni tahtalara çarpıp neredeyse burnumu kırdığı günden beri yolundan çekilmekten başka bir şey yapmadım. Gideon'ı daha önce hiç bu kadar öfkeli görmemiştim. Sahip olduklarımızı geri alma umudunun olmadığını ilk kez hissediyorum.

"Bu durumu çoğu kişiden daha iyi idare ettin," diyor. "Bunun için seni takdir ediyorum."

Sıkıca gülümsedim. "Teşekkürler."

Dempsey öne doğru eğildi ve dirseklerini önündeki masaya dayadı. "Seni oyuna aldığımızda, Gideon ikiniz arasında bir geçmiş olduğundan hiç bahsetmemişti. Aynı kasabadansınız, değil mi?"

Daha fazla bilgi edinme çabasına burun kıvrırmaktan kıl payı kurtuluyorum. Düşmanlığımızın ardındaki hikâyeyi öğrenmek istemesi anlaşılabilir bir durum.

"Takım arkadaşıydık," diyorum ona. "Arkadaştık." Hafif bir ifade. "Ben, şey... Kız kardeşiyle evlendim. Hâlâ lisedeydik."

Koç'un genç bir kızımız olduğunu bilmesi ve kaşlarının kalkmasından da anlaşılacağı üzere, bunun ne anlama geldiğini anlamak için yeterli olduğunu düşünüyorum.

"Pekala. Bu kesinlikle olaylara farklı bir açıdan bakmamızı sağlıyor."

Biraz garip bir şekilde omuz silktim. Ne yapabilirsin ki?

Koç kafasını kaşıyor. "Bak evlat... Bunun kolay olduğunu iddia etmeyeceğim. Takım daha iyi gidiyor, ama barda takım arkadaşları arasında kavgalar yaşandığını düşünürsek, bu pek bir şey ifade etmiyor. Maçlarımızın neredeyse yarısını kaybettik. Hatlar berbat ve yaptıklarımız işe yaramıyor."

İşte başlıyoruz. Başımı sallıyorum, diğer ayakkabının da düşmesini bekliyorum.

"Gerçek şu ki, seni kadroya kattığımızda, işlerin nasıl gideceğine dair çok net bir vizyonum vardı. İkinizin daha önce birlikte oynaması

mantıklı, çünkü oyun tarzınızda bazı benzerlikler olduğunu düşünüyordum. Mevcut kadroya nasıl uyum sağlayacağınızı, eğer mantıklı geliyorsa, daha önce görmüştüm. Bu yüzden başladığın yerden devam ettin. Sonra da Shepherd'la ilk antrenmanda birlikte çalışma şeklin?" İlgüdülerinin bu kadar isabetli olmasına inanamıyormuş gibi başını iki yana salladı. Derin bir iç çekti. "Ona ihtiyacımız var. Yaptığımız şey işe yaramıyor. Olması gerektiği gibi değil."

Haklı tabii. Çok belli. Sessiz kalıyorum, ağzından çıkmasını bekliyorum. Geleceğini biliyorum.

"Sen ve Shepherd işinizi çözemezseniz, takas yapmaktan veya birini göndermekten başka çarem kalmayacak." Kim olduğunu söylemiyor ama her iki ihtimal de var. Şu anda istatistiklerim çok daha iyi, ama buraya gelmeden önce Gideon'inkinden çok daha iyi değiller. Sorun çıkaran Gideon, ama takımını altüst eden katalizör benim. "Shepherd geçen yılki oyuncu değil," diyor Koç, düşüncelerimi tekrarlayarak. "Korkmuş oynuyor. Pakı göremeyecek kadar öfkeli."

Boğazım düğümleniyor. Gideon'dan bunu kaldıramam.

"İşlerin yürümesi için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım," diyorum ona ciddi bir şekilde. "Ama olmazsa... Beni takas etmen gerekirse anlarım."

Koç bana sanki ikinci bir kafam çıkmış gibi bakıyor. Gideon'ı otobüsün altına atmamı, sorunun kendisi olduğunu söylememi bekliyordu. Daha iyi istatistiklerimi ve takım arkadaşlarıma o kadar kötü faul yapmadığımı, bir maçtan atılıp beş ceza almadığımı övünerek anlatacaktım. Ama bunu yapamam.

"Bunu düşünmeden önce, sizi tekrar aynı çizgiye getirmeyi denemek istiyorum," diyor temkinli bir şekilde. "Birbirinizle açıkça kavga etmediğiniz zamanlarda, neredeyse işe yarıyordu. Shepherd'la aynı konuşmayı yapmanın, onun toparlanması için gereken tekmeyi atmasını umuyorum. Ama tüm bu olanlardan gerçekten zarar gören tek kişi sen olduğun için önce seninle konuşmak istedim."

Koç ayağa kalkıyor, ben de aynı şekilde.

"Daha erken müdahale etmeliydim-" Ona yetişkin olduğumuzu hatırlatmak için ağzımı açıyorum ama beni durdurmak için elini kaldırıyor. "Diğer aylaklara deplasman maçlarında oda değiştirmeleri için para ödediğini biliyorum. Barışı sağlayacaksa, değişikliği kalıcı hale getireceğim ama ikinizin birlikte çalışmanın bir yolunu bulmanızı isterim."

Ellerime bakıyorum. Bir yanım onun bizi ayırmasına, Gideon'a alan tanınmasına izin vermek istiyor. Benden kaçmaya devam etmesine izin vermek istiyorum. Ama bunun uzun vadede işe yarayacağını sanmıyorum.

"Etrafında olmama alışsa iyi olur. Kaçınmak hiÇbir şeyi iyileştirmez."

Koç yine şaşırmış görünüyor.

"Tamam oğlum. Onunla konuşacağım. Ama bilmeni isterim ki, ikinizi de destekliyorum. Birlikte daha iyisiniz. Muhtemelen hep yleydiniz."

Keşke bilseydi.

Umarım Gideon bana gelir, çünkü artık buradayken gerçekten ayrılmak istemiyorum. Lily ve Adaline'i toplayıp tekrar taşınmalarını istemiyorum. Ama Dempsey'nin beni Gideon'ın yerine koymasına da izin vermeyeceğim.

Çünkü ne düşünürse düşünsün, Gideon'a ilk zarar veren ben oldum. Ve bu, kırık bir burundan çok daha kötüydü.

BÖLÜM 8

GIDEON

Araba yoluna girerken alçak bir ısıık çaldım, mahallenin Cadılar Bayramı için ne kadar coşkulu olduğunu görünce çok etkilendim. Çocukluğumuzdan çok uzak ama Lily'nin bu havaya tamamen kapıldığını görebiliyorum.

Babamız dehşete düşerdi.

Arabayı park eder etmez ön kapı açıldı ve küçük bir bulanık mavi varil belirdi, sarkık kulaklar sekti ve kollar heyecanla sallandı.

"Gid-On Amca!"

Lily ve Silas birkaç adım geriden geliyor, gülüyor ve yavaşlamasını söylüyorlar. İkisi de tüylü tulumlar ve Adaline'inki gibi küçük keçe kulaklarla işlenmiş beyzbol şapkaları giymişler.

Kamyondan inip en sevdiğim kızı yakalamak için tek dizimin üzerine çökerken kahkaha attım.

"Gid-On Amca! Ben Booey!"

"Kendine bak!" diyorum sevgiyle, kolları ve bacaklarıyla beni sararken gülüyorum. "Kostümünü beğendim!"

En sevdiği çizgi filmdeki küçük mavi köpek gibi giyinmiş. Cadılar Bayramı'nda ne olmak istediği hiç şaşırtıcı değildi. Bayılıyor. Dürüst olmak gerekirse, oldukça sevimli bir dizi. Sadece son bir haftada neredeyse bir sezonun tamamını birlikte izledik, öyle ki kendimi farkında olmadan dizinin jenerik müziğini mırıldanırken buldum.

"Güzel kostümler," diyorum kız kardeşime sırtarak. "İyi iş çıkarmışsın." Onun veya Silas'ın da böyle giyineceğini bilmiyordum. Tabii ki çizgi filmdeki alaycı ebeveynler.

"Teşekkürler," diyor Lily, parmak uçlarına yükselip yanağını öpüyor ve kızını üzerimden çekiyor.

"Şeker mi şaka mı yapmaya hazır mısın Pickle?" diye soruyorum Adaline'e, kamyonetimin tabanından bir kese kağıdı çıkarmak için dönerken.

Addy zıplayıp duruyor, ciyaklıyor, minik kuyruğunu her zıplayışında sallıyor. Of, inanılmaz tatlı. Sonunda sevimli saldırganlığı anlıyorum. Tombul yanaklarını çiğnemek istiyorum.

"Turşu mu?" diye sordu Silas, karısına bakarak sessizce.

"Geçen hafta Gideon, Addy'ye doğum günü hediyesi getirmek için geldi ve bir renk oyunu oynuyorlardı," diye açıklıyor. "Gözleri gibi yeşil olan her şeye isim veriyorlardı. Adaline elbette turşu dedi."

"Turşu!" diye çığlık attı Adaline kıkırdayarak.

"Turşuyu çok seviyor," diyor Silas kısık bir kahkaha atarak.

"Kim istemez ki?" diyorum, sözlerimi şu anda etrafta sallanan, küçük poposunu sallayan ve "turşu" kelimesini tekrarlayan yavru köpeğe yönelterek.

"Sanırım sonra ufak bir atıştırmalık yemeye karar verdiler," diye devam etti Lily. "Aşağı indiğimde mutfak zemininde oturmuş, önlerinde kocaman boş bir kavanozla suçlu suçlu bakıyorlardı. Gideon ona meyve suyunu içmesi için meydan okuyordu." Gözlerini devirdi, kahkahasını gizlemek için dudaklarını büzdü. "Turşu ve tatlı çaydan

sarhoş olan Addy, ciğerlerinin tüm gücüyle 'Turşuyu seviyorum!' diye bağırdı. Geride kalmamak için Gideon da aynı şekilde yüksek sesle 'Turşuyu daha çok seviyorum!' diye bağırdı ve bu da kimin turşuyu daha çok sevdiği, kimin kimi daha çok sevdiği, sonra da hangisinin turşu olduğu üzerine bir tartışmaya dönüştü. Dürüst olmak gerekirse, oraya nasıl geldiklerini gerçekten anlamıyorum." Başını sallıyor ama gülümsüyor.

Addy Silas'a doğru koşuyor, parmağıyla işaret ediyor ve "Sen turşusun!" diyor.

Silas kendini işaret etti. "Ben mi?"

Onu kız kardeşim ve Adaline'le birlikte izlemek göğsümde bir şeylerin sıkışmasına neden oluyor. Bu bir tür özel işkence çünkü bu haldeyken ondan nefret edemiyorum, ondan nefret edemiyorum.

"Gitme zamanı geldi mi?" diye soruyor Lily.

"Ah, bekle. Bir saniye bekle." Kamyonetimin arkasını açıp kağıt torbayı açıyorum.

Tanrım, bu çok saçma. Neredeyse kendimi vazgeçirecektim - neredeyse - ama omzumun üzerinden baktığımda Adaline'in parmak uçlarında zıpladığını, ona ne vereceğimi görmeyi beklediğini görüyorum. Çünkü elbette ona verecek bir şeyim var.

Önce peluş oyuncacı çıkarıp ona uzatıyorum. "Bluey küçük kız kardeşi olmadan şeker toplamaya gidemez," diyorum. Adaline çığlık atıp zıplıyor, küçük peluş köpeği göğsüne sıkıca bastırıyor. Kıkırdıyorum. "Bingo da seni gördüğüne çok sevindi, Bluey."

O dalgınken, çantadan sürprizin geri kalanını çıkarıyorum. Ucuz, bir dolarlık mağazanın el sanatları bölümünden aldığım bir şey ama biraz düzeltmeye çalıştım. Kahverengi bir kapüşonluya yapıştırılmış birkaç keçe parçası, siyah plastik bir burun ve sakalımı biraz uzattım. Kız kardeşimin el işi kadar usta işi görünmüyor. Geriye dönüp baktığımda, muhtemelen ondan yardım istemeliydim ama bugün antrenmandan sonra yapmaya karar verdim.

Muhtemelen gülünç görünüyorum ama Addy'nin arkamı döndüğüm anda tam olarak kim olduğumu bilmesi o kadar normal ki.

"M'uncle Gid-On Lucky'nin babası!!!"

O kadar heyecanlıydı ki, anlaşılmaz bir şekilde gevezelik ediyordu, babasının kolunu çekiştiriyor, bana işaret ediyordu, zıplayıp duruyordu, küçük elleriyle çılgınca hareketler yapıyordu.

Silas onun seviyesine çömelip gülüyor ve ne dediğini anlamaya çalışıyor.

Bana baktı. "Görünüşe göre Lucky'nin babası ve Bandit en iyi arkadaşarmış."

Addy ellerini çırpıyor, o kadar mutlu görünüyor ki canı acıyor.

Sırıttım. "Muffin olarak gitmem gerektiğini biliyordum."

Herkes, Adaline bile, sanki şakayı anlamış gibi kahkaha atıyor. Ve böylece gerginlik nefes alacak kadar azalıyor. En azından biraz. Kendimi aynı anda hem daha iyi hem de daha kötü hissediyorum.

Küçük mavi yavru köpeğimizin kaldırımında çılgınca koştururken peşinden gidiyoruz; balkabağı kovanı çılgınca sallanıyor ve zaten yarıya kadar dolu olduğu için her yere şekerler saçıyor.

"Mahalleniz gerçekten elinden geleni yapıyor," diyorum.

Her ev sahte örümcek ağıları, titrek ışıklar ve dev şişme oyuncaklarla donatılmış. Adaline, yaklaştığınızda kahkaha atan gerçekçi görünümlü cadıyı pek beğenmiyor, ta ki Silas onu tutup nasıl çalıştığını gösterene kadar. Sonrasında beş dakika kadar koşarak cadıya gidiyor, sonra patladığında kahkahalarla gülerek kaçıyor.

Çocuklar her yönden sokağı dolduruyor; minik prensesler, minik süper kahramanlar, hortlaklar ve hayaletler geceye çığlık çığlığa koşuyor. Komşular birbirlerine el sallıyor, şeker dağıtımı arasında sohbet etmek için duruyorlar. Hatta evlerden biri, araba yolunun

ucuna katlanır bir masa kurmuş ve çocuklara tam boy şekerlemeler, yetişkinlere ise minik içki şişeleri dağıtıyor.

Lily kahkahalarla gülüp hemen bir tane kapıyor. Silas gülümseyerek elini sallıyor ve Addy taciz edecek başka bir korkutucu süs bulunca peşinden koşuyor. Teknik olarak iki ay daha reşit olmayacağı konusunda şaka yapmamaya karar veriyorum. Bana küçük bir şişe Jack Daniels uzatıyor, ben de kabul ediyorum, kapağını açıp kendimi sorgulamadan geri atıyorum. Lily gülümsüyor.

"Bu farklı," diyorum, göğsümde ve karnımda hemen bir sıcaklık hissederek. Parıldayan balkabaklarına ve mutlu yüzlere bakıyorum. "Bu taraftan o kadar da kötü görünmüyor, değil mi?"

"Babam bunun Şeytan'ın bizi kandırdığını, dişlerimizi ve midelerimizi çürütecek ve bize kabuslar yaşatacak önemsiz cazibelerle bizi kandırdığını söylerdi."

"Ve sonra sonsuz cezamıza diş ağrısı ve mide ekşimesi de eklenecek," diyorum sırtarak.

Bir süre sessizlik oldu ve Lily düşünceli görünüyordu. Her şeyi bizim büyüdüğümüzden çok farklı yaptığı için onu yargıladığımı düşüneneğinden endişeleniyordum. Kilisemiz hiç bayram kutlamazdı, Noel ve doğum günleri bile. Peki ya Cadılar Bayramı? O, Şeytan'ın gecesi idi ve böyle kutlamalara katılmak, Tanrı'ya kişisel bir hakaret olarak algılanırdı.

Lily'nin, devlet okuluna başladıktan kısa bir süre sonra, Cadılar Bayramı'nda bir öğretmenin herkese küçük şeker torbaları dağıttığını hatırladığından eminim. Babam, şeker mısırları günaha açılan bir kapıymış gibi onları şömineye fırlatmış ve bizi evde eğitmeye devam etmekle tehdit etmişti.

"Her şeyi kendi istediğin gibi yapmanın bir sakıncası yok," diyorum ona. "İnsanlar da tam tersini düşünmek isterse sorun değil, ama bence inançlarında bu kadar katı olmana gerek yok. Bence kendi istediğin gibi inanabilirsin. Tanrı her şeyi bilir, değil mi? Öyleyse

kalbini de bilmesi gerekir. Hem nasıl olur da bu kadar iyi birini cennete layık olmayan biri olarak yargılayabilir?"

Dudakları titredi ve omzuma yaslandı. "Artık neye inandığımdan emin değilim," diye itiraf etti. "Bize öğretilen o kadar çok şey var ki, bunların doğru olduğuna inanmayı reddediyorum. Sadece Cadılar Bayramı gibi aptalca şeyler değil," dedi, yanından geçen herkesi büyüleyen ve kostümünü gururla sergileyen kızının olduğu yeri işaret ederek. Herkes sanki gördükleri en tatlı şeymiş gibi ona bakıp gülümsüyor. Dürüst olalım, öyle de. "Ama daha büyük şeyler de var. Mesela, eğer bir Tanrı varsa ve hamile kalmamı istemiyorsa, neden kilisenin bizi bu kadar cahil bırakmasını sağladı? Ya da Tanrı birini sırf eşcinsel olduğu için sevmeyecekse-" Ne demek istediğini veya neden söylediğini anlamayarak kaskatı kesildim. "Öyleyse neden onları öyle yaratsın ki? Sanki başka birini sevmek yanlış olabilirmiş gibi." Öfkeyle homurdanıp omuz silkti.

Önümüzde, Adaline arkasını dönüp annesine bir şeyler bağıyor. Lily genişçe gülümseyip koşarak yanımıza geliyor, onu kucaklayıp vücuduna bastırıyor. Addy aşağı doğru kıvranıyor ve bahçelerinde dev bir şişme balkabağı olan başka bir evi işaret ediyor. Lily onu takip edip balkabağına bakıyor. Bu sırada Silas, hâlâ benden biraz önde, geri çekiliyor. Ellerini köpek tulumunun ceplerine sokmuş, sevgiyle izliyor.

Derin bir nefes alıp, o küçük cesaret dolu sıvı şişenin etkisini göstermesi için sessizce dua ediyorum ve kendimi harekete zorluyorum.

Yanına yaklaşıyorum.

"Burada mevsim normallerinin üzerinde sıcak olması güzel," diyorum içtenlikle.

Silas kahkaha atıyor. "Hepimiz bu tulumların altına ikişer çift termal içlik giyiyoruz," diye itiraf ediyor. "Ve parmak uçlarımı hissedemiyorum."

"Geçen yıl karla karışık yağmur yağdığından eminim," diyorum.

"Yaşasın küresel ısınma?" diye alaycı bir şekilde soruyor Silas.

"Addy'nin üşümediğine şaşırdım."

"Hareket ettiği sürece soğuğu hissetmiyor gibi görünüyor," diyor kıkırdayarak.

Bir süre sessizce yürüyoruz. Ta ki Silas dirseğiyle hafifçe dürtene kadar. İrkiliyorum, sonra bana bir şey uzattığını fark ediyorum. Bir lolipop.

Karpuz. En sevdiğim.

Bir barış teklifi gibi geliyor. Nasıl hissedeceğimi bilmiyorum ama kabul ediyorum çünkü denemeye kararlıyım.

Yan yan ona bakıyorum. Veranda ışıklarının parıltısında yüzü yumuşak, gözlerinin altındaki hafif karanlığı gölgeler yakalıyor. Sakalları biraz uzamış. Bu onu daha yaşlı, daha belirgin gösteriyor. Sakallı hali hakkında ne düşünürdüm emin değilim ama bu hoş olmuş.

Görünüşünün bir önemi yok. O kız kardeşimin bileceği iş. Lolipodu ağzıma koyup dilimin etrafında biraz gezdiriyorum.

"Dün Koç'la konuştum," diyorum sonunda, kelimeler ağzımdan çıkarken biraz zor çıkıyor.

Silas kaşlarını hafifçe kaldırarak baktı. "Öyle mi?"

"Bunu bekliyordum. Abbotsford'dan beri bana sataşmadı..." O maçta olanları tekrar gündeme getirmek istemediğimden sesim kısıldı. Bunun için nasıl özür dileyeceğimi veya bana ne olduğunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. "Bana toparlanmazsam, kaybedeceğimi söyledi-"

"Seni takımdan atmalarına izin vermeyeceğim," diye aniden araya giriyor Silas.

Şaşkınlıkla göz kırpmıyorum.

Sert ve ciddi görünüyor. "Koç'a söyledim, eğer birinin gitmesi gerekiyorsa o ben olmalıyım. Sen değil."

Bununla ne yapacağımı bilmiyorum. Midemde bir ağırlık gibi ağırlaşıyor. Beni aşağı çekebilecek bir şey gibi. Ne anlama geldiğini bilmiyorum. Neden?

"Sana söylemiştim Gideon," dedi kısık bir sesle. "Hayatını mahvetmek için burada değilim. Ya da senden bir şey almak için." Bakışlarını kaçırıp, Lily ve Adaline'in benzer kostümler giymiş başka bir aileyle sohbet ettiği sokağa doğru baktı. "Sadece... Seninle konuşmak istedim," dedi. "Seni tekrar görmek, sana açıklama yapmak için, ben-" Çenesini sıkarak sözünü kesti. "Her şeyin eskisi gibi olmasını ummanın aptalca olduğunu biliyorum. Ama... Seni özlüyorum." Bakışlarını kaçırdı, çenesini kaldırıp kararan gökyüzüne baktı ve soğuk hava orada biriken nemi kurutacakmış gibi gözlerini kocaman açtı.

Kaçmak istiyorum. Onu kollarıma alıp sarılmak istiyorum. Ona onu özlediğimi söylemek istiyorum. Hiç durmadığımı. Aynı zamanda ellerimi boğazına dolayıp onu sarmak, neden ve nasıl bana bunu yapabildiğini sormak istiyorum.

Silas, nefesinin altında kırılgan, kırık bir ses çıkarıyor, keyifsiz bir kahkaha atıyor ya da hıçkırığını gizlemeye çalışıyor. "Şimdi senin aynı şekilde hissetmediğini görüyorum," diyor. "Ve bu sorun değil. Anlıyorum, anlıyorum. Keşke yapabilseydim-"

Tekrar sustu ve yere sertçe baktı.

Sanki bir şey boğazımı tırmalıyor gibi. "Keşke ne yapabilseydin?" diye üsteliyorum, sesim boğuk çıkıyor.

Silas başını tekrar kaldırdı ve hüzünlü, kararlı bir gülümsemeye gözlerime baktı.

"Önemli bir şey değil" diyor.

Ama hiçbir şey değil. Her yerinden belli oluyor. Yirmi bir yaşında bir adama ait olmayan yüzündeki çizgilerde. Omuzlarının yenilmiş kıvrımında. Ellerini ceplerine daha da sokma biçiminde.

"Birlikte çalışmaya hazırım," diyor. "Eğer siz de hazırsanız."

Ve işte tam o anda, aramızdaki duvar tekrar yıkıldı. Ama bu sefer duvarı ören ben değil, o oldu. Korkudan mı, öfkeden mi? Bilmiyorum.

Sanki daha söylenecek milyonlarca şey varmış gibi hissediyorum ama onları daha da derine gömüyoruz.

Mahallede bir tur atıp evlerine doğru yola çıktığımızda, Adaline'in balkabağı kovanı taşmış, kollarımda derin uykuya dalmış, küçük köpek kulaklı beyzbol şapkası yana doğru sarkmış. Başını omzuma yaslamış, sıcak nefesinin yumuşak, küçük çekişleri boynumun yan tarafını gıdıklıyor.

Güneş battığından beri hava çok soğudu ve kapüşonlu üstüm havadaki soğukluğu pek engelleyemiyor. Kollarımda uyuyan minik yavrumun sıcaklığı hoşuma gidiyor.

Dönüş yolu sessiz. Hepimiz üşümüş ve yorgunuz, gerçi saat henüz çok geç değil.

Silas'la aramda artık farklı bir gerilim var. Daha ağır, bir şekilde, adını koyamadığım şeylerle dolu.

Öfkelenmek daha kolaydı sanırım. Daha temizdi.

Bu her neyse, daha karmaşık. Muhtemelen daha tehlikeli.

Verandanın basamaklarını tırmanırken Adaline'i dikkatlice kollarımda kaydırıyorum. Lily, önümüzden kapıyı iterek açıyor ve kapıdan içeriye kutsanmış bir sıcaklık dalgasının yayılmasını sağlıyor, Silas ise şeker kovanını mutfığa götürüyor.

İçeri girdiğinde bana dönüp Addy'ye uzanıyor. "İstersen onu ben götürebilirim."

"Onu uyutmaya yardım edebilirim," diye soruyorum, biraz umutlu bir şekilde.

Lily'nin kaşları hafifçe kalktı ama bilmiş bilmiş gülümsedi. Bu küçük kız için gittiğimi biliyordu.

"Tamam," diye fısıldıyor. "Onu o kostümden çıkarmamız ve en azından bir kat termal içlik giymemiz gerekecek. Ve eğer onu uyandırmadan yapabilirsek, dişlerini fırçalamayı denemeliyiz. Uyuyakalabilir veya beşinci kategori bir sinir krizi geçirebilir. Şu anda durum gerçekten yarı yarıya."

"Doğru gibi görünüyor," diyorum kıkırdayarak ve merdivenleri çıkmaya başlıyorum.

Adaline'in odasının koyu mor duvarları, parlayan neon sarısı yıldızlar ve parlak yeşil bir yatak örtüsü var. Duvarda büyük bir Red Valley Blaze poster ve iki kağıt forma var; birinde benim 7 numaram, diğerinde Silas'ın 22 numaram var. Lily bunları inşaat kağıdından yapıp lamine ettirmiş ve neredeyse profesyonel görünüyorlar. Kız kardeşim çok yetenekli. Sanırım bir el sanatları işi kurabilir. Belki ona doğum günü için şu kesme makinelerinden birini veya şık bir el sanatları masası alırım. Silas'a ne kadar yer olduğunu sormam gerekecek ama Addy'nin ve ana yatak odalarının dışında en az iki yatak odası daha var. Belki bir el sanatları odası olabilir.

Adaline, kostümünün fermuarını açıp kollarını serbest bırakırken hiç kıpırdamadı. O kadar derin uyuyor ki, termal içliğini tek kata indirirken bile kıpırdamadı.

Koridora doğru bakıyorum, Lily'nin neden bu kadar geciktiğini merak ediyorum. Adaline'in diş fırçasının koridorun hemen aşağısındaki banyoda olduğundan oldukça eminim, bu yüzden oraya doğru yöneliyorum.

Odadan sessizce çıkıp koridorda ağır adımlarla ilerlerken, banyodan çıkan Silas'a neredeyse çarpıyorum. Hafifçe irkiliyor.

"Nereden geldin?"

"Addy'nin odası. Diş fırçasını arıyordum."

Silas, kıllarında pembe jel olan minik, parlak mavi bir diş fırçası tutuyor. "Lily'yi sıcak bir banyoya gönderdim," diyor. "Donuyordu. Hâlâ burada olduğunu bile fark etmemiştim."

"Addy'yi örtmeme yardım etmesini bekliyordum. Kostümünü çıkardım. Kendinde değil. Ağızını nasıl açacağımızı bilmiyorum," diyorum kıkırdayarak.

Bir an tereddüt ediyorum, belki de gidip kendi kızına bakmasına izin vermeliyim diye düşünüyorum ama yine de elim diş fırçasını kavırıyor. Başka bir şey söylemeden birlikte Adaline'in odasına geri dönüyoruz.

Silas yatağın tepesine dikkatlice yerleşip Adaline'in başını ellerinin arasına alırken ben de yatağın yanında yere diz çöküp diş fırçasını onu uyandırmadan ağızına götürmeye çalışıyorum. Düşündüğümde çok daha zor oluyor. Silas yanaklarını hafifçe birbirine bastırıyor ve o kadar sevimli ve komik görünüyor ki ikimiz de sessizce gülmek için kendimizi zor tutuyoruz. Sonunda fırçayı yeterince hareket ettirip "yeterince iyi" diyebiliyoruz.

Örtüyü omuzlarına çekip peluş Bingo köpeğini yanına yatırırken, Silas tavana yumuşak, yavaşça dönen bir gece gökyüzü yansıtan gece lambasını yakıyor. Bir an renkleri pembeden maviye dönerken onu izliyorum.

Adaline uykusunda iç çekip yastığa daha da gömülüyor. İkimiz de uzun bir dakika boyunca orada öylece durup ona bakıyoruz. Başımı kaldırıp loş ışıktaki Silas'ın yumuşak gülümsemesini görüyorum. Göğsüme aptalca ve tehlikeli bir şey yapıyor.

Benim gitme zamanım geldi.

Mümkün olduğunca sessiz hareket ederek gizlice dışarı çıkıyoruz. Silas kapıyı neredeyse tamamen kapatıyor, birini çağırdığında duyabileceğim kadar aralık bırakıyor.

Bir an duraklıyorum. Aramızda bir ağırlık hissediyorum, sanki birimiz veya ikimiz de bir şeyler söyleme ihtiyacı hissediyoruz ama ikimiz de buna boyun eğmiyoruz.

Silas boğazını temizledi. "Şey. Şey. O zaman iyi geceler."

Zorlukla yutkundum. "Evet. İyi geceler. Bana katılmama izin verdiğin için teşekkürler," diyebilmişim.

"Ne zaman istersen," diye cevaplıyor ve ters yöne dönüyor.

Merdivenlere ulaşp ilk birkaç basamağı attığımda, bir şey dönüp bakmama neden oluyor. Aptallık. Merak. Beni ilgilendirmez ama neden Lily ile ana yatak odasına gitmiyor? Kavga mı ediyorlar?

Tam zamanında dönüp Adaline'in odasının karşısındaki yatak odasına girdiğini gördüm. Misafir odası olduğunu sanmışım çünkü içinde çift kişilik yatak ve tam donanımlı bir yatak odası takımı vardı.

Bu tuhaf. Ama yine de, bu beni ilgilendirmez.

Arkamı dönüp merdivenlerden aşağı iniyorum, kendimi dengesiz ve kafam karışık hissediyorum, ama nedenini bilmiyorum.

Sanki bir şeyleri kaçırmışım gibi hissediyorum.

BÖLÜM 9

SILAS

Bir şeyler değişti ama umutlanmaktan korkuyorum. Son iki haftadır her şeyi yoluna koymaya çalışıyoruz.

Belki de ailesiyle vakit geçirmek ona iyi gelmiştir. Büyürken karşılaştığımız beklentiler ve kurallar bazen ağır gelse de, Gideon kilise ve kilisenin bir parçası olan geniş ailesiyle çevriliyken her zaman başarılı olmuş gibi görünüyordu. Sanırım herkes onun babası gibi bir kilise lideri olacağını varsayıyordu. Ben de öyle düşünüyordum. Buz pistine çıkmadan önce takıma dua ederken, onu konuşurken izlemenin nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum. Şimdi ne kadar sessiz ve somurtkan olsa da, her zaman böyle değildi. Gideon Shepherd bir zamanlar insanların akın ettiği biriydi. Hâlâ biriyle konuşurken ve beni izlerken yakalayamadığım o gizemli genç adamı görüyorum.

Kesinlikle arkadaş olduğumuzu söyleyemem ama birlikte iyi çalışıyoruz. Oyunumuzda o kadar ilerleme oldu ki, yerel spor spikerleri bu gelişmeyi yorumlayıp yollarına devam ettiler. Takımın hayal kırıklıkları olarak isimlerimizin ağızlarından çıkmaması güzel. Soyunma odası daha aydınlık ve daha gürültülü hale geldi, herkes tüm takımı etkileyen enerji değişiminin tadını çıkarıyor.

Bugünün programı hafif. Resmi bir antrenman yok, sadece film incelemesi ve isteğe bağlı antrenmanlar var. Takımın çoğu, yarın akşam Islanders'a karşı oynanacak maçtan önce gevşemek için spor salonunda vakit geçiriyor. Ağırlık odası boşalana kadar, sadece ben ve Gideon var. Koşu bantlarında yan yanayız ve diğerleri boşaldığında ikimiz de başka bir makineye geçmiyoruz.

Yavaş ve sessiz başlıyor. Sadece iki takım arkadaşı rahat ve sakin bir tempoda koşuyor. İkimiz de kulaklıklarımızı takmış, gözlerimizi önümüze dikmiş, koşu bantlarının önündeki küçük ekranlara dikkatle bakıp ilerlememizi takip ediyoruz. Bakmadığını sandığımda, merakla gözlerim Gideon'ın makinesine kayıyor. Bana baktığını fark eder etmez gözlerimi tekrar öne çeviriyorum.

Sonra Gideon hızını biraz daha artırıyor. Kaşımı kaldırıp ben de aynısını yapıyorum.

Oradan sonra işler daha da tırmanıyor.

Sessiz bir mücadele, topyekûn bir yarışa dönüşüyor.

Beş dakika sonra, ikimiz de son sürat koşuyoruz, sanki Olimpiyat elemelerinde kendimizi kanıtlamaya çalışıyormuşuz gibi nefes nefeseyiz. Baş başayız, ayak seslerimiz aynı anda yankılanıyor. Sırtımdan ter damlıyor, ciğerlerim ve bacaklarım yanıyor ama sırtıyorum. Bu iyi hissettiriyor. Tanıdık geliyor. Sanki son birkaç yıl bizden her şeyi çalmamış gibi.

Kendimi zorluyor, elimden gelen her şeyi yapıyorum. Kendimin tükendiğini hissediyorum ama yenilgiyi kabul etmemden hemen önce Gideon durdurma düğmesine basıyor. Rahatlamamanın verdiği rahatlıkla ben de aynısını yapıyorum ve ikimiz de nefes nefese koşmaya, sonra yürümeye başlıyoruz.

"Rekabetçi piç," diye homurdandı, dudaklarında hafif bir gülümsemeyle bir havlu alıp yüzündeki teri silerken.

"Sanki sen öyle değil misin?" diyorum gülerek.

Omuzlarını silkti. "Sen başlattın."

"Ne olursa olsun dostum. İkimiz de bu işi senin başlattığını biliyoruz."

Ellerini kalçasına koyup hâlâ nefes nefese gülüyor. "Yarın ikimiz de yürüyemeyeceğiz, paten kaymayı bırakın."

"Kendi adına konuş. Senden daha dayanıklı olmam benim suçum değil." Herkesten her zaman daha hızlı, daha sert ve daha uzun süre gitmemin sırrının, depoda sonraya hiçbir şey bırakmamak olduğunu söylemiyorum. O an elimdeki her şeyi kullanır ve son anlarda ihtiyacım olanı ortaya çıkarabilmeyi çok isterim.

"Benim boyumla o kadar dayanıklılığa ihtiyacım yok."

Ağızından bir homurtu kaçtı. "Öyle dedi."

Daha iyi düşünmeden kelimeler dudaklarımdan dökülüyor. En uygunsuz durumlarda bile doğal olarak gelen o ani tepkilerden biri. Şaka tutmuyor. Patlıyor.

Gideon'ın omuzları kasılıyor. Artık tanıdık olan duvarın tekrar yerine çarpmasını izliyorum. Havlusunu çöp kutusuna atıp topuklarının üzerinde soyunma odasına doğru dönüyor.

"Lanet olsun," diye mırıldandım kendi kendime ve onu takip ettim.

Soyunma odası neredeyse boş. Duşlardan akan suyun sesi yankılanıyor. Tam dolabından duş rafını alırken yetişiyorum.

"Gideon! Bekle. Öyle demek istemedim-"

"Bırak şunu Si," diye çıkıştı. Sesi alçak ve keskindi. Keskindi.

Tekrar deniyorum. "Düşündüğün gibi değil. Ben de-"

"Ne yapmaya çalışmıyordun? Bana üç yıl önce neden ayrıldığımı mı hatırlatacaktın? Bunu bir şakaya mı çevirecektin ki hiç olmamış gibi davranabilelim ve sen de kendini daha iyi hissedebilesin?"

Bana vurmuş gibi geri çekildim, duşlara doğru ilerlemek için etrafımdan dolandığında irkilmekten kendimi zor kurtardım.

Bu aptalca. Tereddüt ediyorum ama onu takip ediyorum. Onu köşeye sıkıştırıp bana bakmasını sağlayacak başka bir yer yok gibi görünüyor.

Buhar yoğun, sabun ve sporcu terinin kokusuyla karışmış. Çok gürültülü. Fayanslardan yankılanan suyun tıslamasının arasından duyulabilmek için sesimi yükseltmek zorunda kalıyorum.

"Gideon, lütfen. Sadece benimle konuş. Bana bağır. Bir şeyler fırlat. Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa bana tekrar vur!" diyorum, sesim her kelimedede daha da yükseliyor. "Sadece bir daha susma. Bu işi nihayet yoluna koyduğumuz sırada değil."

Bana bakmıyor. Cevap vermiyor.

Buraya geldiğimden beri ilk kez aramızda bir umut bağının yeşerdiğini hissetmiştim. Ve şimdi, onun açıkça reddetmesiyle, o kırılğan bağın koptuğunu hissediyorum.

Belki de bir zamanlar sahip olduğumuz dostluğun küçük bir kısmını bile geri kazanabileceğimizi düşünerek hayal görmüşümdür. Aramızda hissettiğim sevgiden bahsetmiyorum bile.

Bana Si derdi. Bu her şeyin bittiği anlamına gelmez, değil mi?

Ya da belki de gerçekten sanrı görüyorum.

Vegas gürültülü. Parlak. Canlı.

Ben bunların hiçbirini değilim.

Her anlamda bitkinim. Sezonun en kötü maçımızda 5-0'lık bir yenilgi aldık, tabii ki eski en iyi arkadaşım ve takım arkadaşımın beni ribaundlara gönderdiği maç hariç.

Takımın çoğu neon ışıklar ve kötü kararlarla yenilgiyi örtbas etmek için sahaya çıktı. Ben geride kaldım. Sahte gülümsemeler sergilemek veya takım arkadaşlarımla sorularıyla yüzleşmek havasında değilim. Mesela burada ne kadar kalmayı beklediğimi, Gideon ve ben her ileri adım atmanın bir yolunu bulduğumuzda üç adım geriye düştüğümüz aşıkarken. Birlikte iyi oynuyorduk ama geçen gece salonda ne olduysa onu kızdırdı. Islanders'a karşı o maçı kıl payı kazandık. Peki ya bu gece? Sanırım daha kötüsünü de yapabiliydik. Çok kötü oynamıyorduk veya eskisi gibi birbirimize karşı oynamıyorduk ama ateş yoktu. Aramızda hiçbir şey yokmuş gibi davranmaya bu kadar kararlaysa, onu nasıl geri alabiliriz?

Beni buraya getiren her şeyi düşünmemek elde değil. Çok fazla şans vardı ama aynı zamanda Kızıl Vadi ekibini güdümlü bir füze gibi hedef aldım. Gideon'a olabildiğince yaklaşmak için tek bir hedefim vardı. Ama buna değdi mi?

Gideon'ın takımına girebilmek için imkansız olasılıklara her şeyimi yatırmaya değer miydi? Birkaç hafta önce evet derdim. Gideon'a kendimi kanıtlamak, benimle konuşmasını sağlamak için her şeyi riske atmaya hazırdım.

Benden nefret ediyor. Ve bundan geri dönüş yok. Bununla yaşamamanın bir yolunu bulmalıyım. Onunla çalışıp, bize ve tüm yüklerimize yetecek kadar büyük gelmeyen bir ekipte bir arada yaşamalıyım. Geri çekilip ona alan tanımak yeterli değil. Yine de, belki de ona yeterince alan tanımıyorum.

Arkadaş olmak zorunda değiliz. Konuşmak zorunda da değiliz. Sadece arkadaş olmak zorundayız. Böylece her şeyimizi kaybetmez ve Lily ile Adaline'i daha fazla saçmalığa sürüklemeyiz.

Bu düşünce çılgılık atmama sebep oluyor.

Kapı gürültülü bir şekilde sarsıldı. Hemen doğruldum. Ne?

Daha çok vuruyor, bu sefer daha ısrarcı.

"Silas!"

Bu mu?

"Silas, kahretsin. Beni içeri al artık!"

Ne diye bağıyor? Anahtarı nerede?

Kapıyı hızla açıp, bulanık yeşil gözlere ve kendini zar zor ayakta tutabilen iri bir vücuda bakıyorum. Gideon koridorda sallanıyor, gözleri donuk, teni solgun ve nemli. Viski, ter ve sefalet kokuyor.

Kapıyı ardına kadar açıp içeri tökezleye tökezleye girmesini sağladım ve ona bakakaldım. Sadece sarhoş değil, perişan halde. Koridora şöyle bir bakınca yalnız olduğunu gördüm.

"Ne oluyor, Gideon?"

"Sen," diyor parmağıyla beni işaret ederek. "Bu senin suçun."

Konuşurken peltek konuşuyor. Endişelerime rağmen alaycı bir şekilde güldüm. "Ah, evet, nasıl anladın?"

"Beni kırdın."

"Gideon-"

"Beni kandırdın. Beni baştan çıkardın. Bu halde olmamın sebebi sensin."

Böyle mi? Bu ne anlama geliyor?

Açıklama isteme fırsatım olmuyor. Gideon birkaç ton yeşile dönüyor ve sendeliyor. Onu zar zor zamanında yakalayıp banyo kapısından içeri sürükleyip sabit tutuyorum, böylece kusmuğun çoğu tuvalete dökülüyor. Üzerine çömelip klozete sarılıyor. Yeterince sabitlendiğinde, yere sıçrayan her şeyi temizlemeye çalışıyorum.

İşi bittiğinde, bir bezi soğuk suyla ıslatıp alnına, sonra da ensesine dokunduruyorum. Ağzını siliyorum ve dar, koyu mavi V yakalı tişörtünün berbat olduğunu fark ediyorum. Gözlerimi üzerinde gezdirmeden, dikkatlice ve metodik bir şekilde onu tişörtünden çıkarıyorum. Bakışlarım kumaşa, yumuşak kumaşı başının üzerinden

çekme hareketlerine odaklanmış, altındaki tene değil. Göğsünün pürüzsüz, bronz renkli yüzeylerine veya omzuna ve pazusuna bulaşan mürekkebe değil. Onlara da bakmama izin vermiyorum.

Bir kereliğine bana karşı koymuyor. Sadece onu yatağa doğru götürmeme izin veriyor.

Kemer tokasını çözmem gerektiğinde, bakışlarımı bana en yakın olan pazuya dikiyorum. O kadar detaylı, karmaşık yılan ve elma motifli pazuya bakıyorum ki, derisini ısırısam McIntosh kadar çıtır çıtır olurdu sanki.

"Sen yılansın," diye fısıldıyor.

Bakışlarımı kaçırıp pantolonunu yavaşça bacaklarından aşağı indirip oturmasını sağlıyorum ki çıkarabileyim. Ayakkabıları hâlâ ayağında. Önünde diz çökmüş, spor ayakkabılarının bağcıklarını çözüyorum. Bana donuk gözlerle bakıyor.

"Beni kışkırtmayı bırak," diye mırıldandı.

"Sadece seni rahat ettirmeye çalışıyorum," diyorum yumuşak ve üzgün bir sesle. "O zaman uyuyarak bu acıyı atlatabilirsin."

"Uyuyamıyorum."

"Bu gece idare edeceğini hissediyorum. Ama uyandığında muhtemelen kendini berbat hissedeceksin."

"Şu an kendimi bok gibi hissediyorum" diye itiraf ediyor.

Battaniyeyi ve çarşafı geri çekip sırtüstü yatmasına yardım ediyorum.

"Yılanla aynı odada uyuyamam," diye mırıldanıyor. "Ne yapabileceğimden korkuyorum."

Battaniyeyi üzerine örterek, alnındaki nemli saçlarını düzelttim. "Pişman olacağın bir şey yapmana izin vermeyeceğim."

"—çok geç."

"Biliyorum bebeğim," diye fısıldıyorum. "Biliyorum."

BÖLÜM 10

GIDEON

Gözlerim kuru ve sanki çakıl taşı yutmuşum gibi hissediyorum. Gözlerimin arkasındaki zonklama ve ağzımdaki tada bakılırsa, dün gece kendi kusmuğumda boğulmadığıma şükretmeliyim. Bu muhtemelen sırtımın bir tarafına sıkıştırdığım yastık sayesinde.

Buraya nasıl geldiğimi hatırlamıyorum. Durun bakalım... Burası neresi?

Gözlerimi açtığımda kalbimin hızlı atışı ve retinamı yakan parlak güneş ışığı başımın daha da kötü zonklamasına neden oluyor, ama kendi otel odamda olduğum için rahat bir nefes alabiliyorum. Çok şükür. Gözlerimi tekrar kapatıyorum, göz kapaklarımın ardında hatırlayabildiğim birkaç anlık görüntü belirince irkiliyorum. Kapıya vuruyorum. Bir şeye sinirlenmişim... Sonra Silas... Elleri beni sabitliyor, sesi alçak ve rahatlatıcı. Boynumda soğuk bir bez.

Dizlerinin üzerinde bana bakarken yavaşça kot pantolonumu bacaklarımdan aşağı doğru çekti.

Aman Tanrım...

Hala boxer şortumu giydiğimi ve penisimde kayganlaştırıcı veya başka bir şey olmadığını fark ettiğimde içim rahatladı. Eğer bana bakmak zorunda hissedecek kadar hastaysam, benden

faydalanacağını sanmıyorum. Onu bu kadar küçümsemiyorum. Beni yanlış anlamayın, hala yalancı bir pislik olduğunu düşünüyorum; kız kardeşimin saflığını kullanarak onu hamile bırakmış da olabilir, olmayabilir de.

Kendi derimden çıkmak istiyorum.

Kahretsin. Bunu düşünmeye devam edersem kusacağım. Yine kusacağımı düşünüyorum. Ve çok fena çiş yapmam gerekiyor.

Gözlerimi teker teker açarak, perdeleri açıp güneş ışığının içeri girmesini sağlamanın Silas'ın parlak fikri olup olmadığını merak ediyorum. Komodinin üzerinde takılı telefonuma şöyle bir baktığımda, sabahın onu biraz geçtiğini görüyorum. Otobüs bir saat içinde kalkacak.

Silas'ın yatağı boş, yatak örtüsü toplanmış ve özenle hazırlanmış. Yastıktaki o çukur olmasa, orada hiç uyumadığını düşünürdüm. Onun burada olmamasının verdiği rahatlamayı hissettiğim için suçluluk duyuyorum.

Boğazımdan iğrenç bir şey yükseliyor. Lavabonun kenarına tutunarak yavaş ve sığ nefesler alıyorum, yemek borumdan yukarı tırmanan mide bulantısı dalgasına karşı koyuyorum. Kusmadan duş alıp dişlerimi fırçalamayı başarıyorum. Dışarı çıktığımda, Silas'ın spor çantasının yanındaki şifonyerin köşesine bir şişe su ve biraz baş ağrısı ilacı bıraktığını fark ediyorum. Nedense kendimi daha kötü hissediyorum.

Otobüse bindiğimde bana bakmıyor veya benimle konuşmaya çalışmıyor. Otobüsün arka tarafında, Valdez'in yanına oturuyor ve pencereden dışarı bakıyor. Benden mi kaçıyor?

Muhtemelen en iyisi bu. Dün geceyi ne kadar çok hatırlarsam, o kadar çok utanıyorum.

Benim suçum bu hale gelmem. Unutmanın bir yolunu aradım.

Otele döner dönmez odamıza doğru çılınca koştum. Silas ve diğerleri akşam yemeği yemek ve acılarını bastırmak için içki içmek üzere otelin barına uğramışlardı, bu yüzden kendime en azından birkaç dakika ayırabileceğimi biliyordum.

Tıraş olup duş aldıktan sonra, üzerime giydiğim en dar gömleği, üzerime tam oturduğunu bildiğim koyu renk kot pantolonumu ve yüzüme kadar indirebileceğim bir şapkayı giydim. Gölgelere gizlendim ve kimsenin temiz giyimli, sağlıklı, Tanrı korkusu olan heteroseksüel bir adamın adım atmasını beklemeyeceği yerlere girdim. Soru sormadıkları veya adınızı öğrenmeyi beklemedikleri yerlere. O yerlerde kimse kim olduğunuzu umursamaz, sadece ne istediğiniz ve ne vermeye istekli olduğunuz önemlidir.

Bunun gibi üç farklı bara gittim, av peşindeydim ama hoşuma giden birini bulamadım. Her durakta, midemdeki buz eriyene ve doğru tonda koyu saç ve çillere sahip birini bulmayı umursamamaya başlayana kadar içtim. Takılmak istiyordum. İhtiyacım vardı. Unutamadığım şeyleri silecek birine ihtiyacım vardı. Umursamayacak kadar sarhoş olana kadar birini bulamadım.

Aslında benim tipim değildi, normalde görüştüğüm erkeklerden daha ince ve daha ufak tefekti ama koyu kirpiklerinin arasından bana baktı ve ela gözleri vardı. Onunki gibi değildi ama idare ederdi.

Dans ediyormuş gibi bile davranmadım. Sadece arkaya doğru işaret ettim, karanlık bir yer, bir tuvalet falan olacağını biliyordum. O da istekliydi. Beni küçük bir soyunma odası gibi görünen, sadece çalışanlara özel bir alana çekerken omzunun üzerinden sırttı. Normalde, sadece tek bir amaç için burada olmadığımızı iddia ederek vakit kaybetmeyen bir adamı takdir ederdim, ama dizlerinin üzerine çöküp şişkinliğimi okşamaya başladığı anda donakaldım.

İçimde o adamı gerçekten isteyen hiçbir taraf yoktu. Ayakta zar zor durabiliyordum ama kimi istediğimi unutacak kadar sarhoş değildim. Hiçbir şey olmadan önce oradan ayrıldım. Yanından geçip yürümeye devam ettim, ta ki kendimi bilmediğim bir kaldırımda sendelerken ve midem bulanana kadar. Doğru hatırlıyorsam, bir başka ucuz bara

girmeden önce rastgele bir ara sokakta kustum. Bu sefer tek yaptığım içmekti. Otele nasıl döndüğümü bile hatırlamıyorum. Tek hatırladığım Silas'ın sesinin parıltıları. Silas'ın elleri. Silas'ın beni izleyen karanlık ve endişeli gözleri. Üzerime eğildiğindeki kokusu, nazik, sessiz ve dayanılmaz derecede nazik.

Göğsümde çürüyen utancın her zerresini hak ettiğimi biliyorum.

Sonraki birkaç hafta dayanılmaz geçiyor, ama Silas'la bir tür ateşkese varmış gibiyiz. Konuşmuyoruz veya baş başa vakit geçirmiyoruz. Her zaman yanımızda birileri ve aramızda mesafe oluyor. Kasıtlı bir mesafe. Gerekli bir mesafe.

Antrenmanlarda çok çalışıyorum. Erken geliyorum, geç kalıyorum ve tüm benliğimi oyuna veriyorum. Her antrenmanda kendimi zorluyor, sanki kanıtlamam gereken bir şey varmış gibi - çünkü gerçekten öyle. Bu takıma onlara verdiğimden daha fazlasını borçluyum. Koç'a daha fazlasını borçluyum. Ve dürüst olmak gerekirse, Silas'a en azından huzura benzeyen bir şey borçluyum. Onu her gün görmek canımı yaksa da. Birbirimizin yanından tek kelime etmeden, gülümsemeden, dokunmadan her geçişimizde ölüyormuş gibi hissetsem de.

Deniyorum. Paslarım temiz. Oyunlarını daha o yapmadan önce okuyorum ve her zaman arkasını kollamak için oradayım. Eldivenlerimiz birbirine değdiğinde irkilmiyorum, aynı köşeye her düştüğümüzde geri çekilip kaçmıyorum. Kendimi defalarca diski çağırırken veya yaklaşan bir oyuncu hakkında onu öfkeli veya acılı bir tonla uyarırken buluyorum.

Eskiden olduğu gibi oynuyoruz. Sanki birlikte buzda olmamız gerekiyormuş gibi.

Kimya hâlâ orada. Güçlü ve tehlikeli.

O heyecanı her hissettiğimde, her oyun tıklarında gittiğinde veya bir pas tam da kasetime düştüğünde, buzdan kayarak çıktığımız her

maçta tezahürat eden taraftarlar önünde, sanki bir ihanet katmanı daha hissediyorum. Sanki etraftayken ondan nefret etmeyerek söylenmemiş bir kuralı çiğniyormuşum gibi.

Doğru şeyleri söylüyor ve doğru hareketleri yapıyorum ama kimse bakmıyorken onu izliyorum. Elimde değil. Hareket edişini izliyorum. Neredeyse yaptığı her şeyde sahip olduğu o rahat ve kendinden emin özgüveni. Ayaklarında bıçaklar varmış gibi güçlü ve akıcı bir şekilde kayışını. Gülüşünü ve takım arkadaşlarımızla sohbetini izliyorum. Sonra bazı oyuncularla ne kadar samimi olduğunu fark ediyorum; etrafımda hiç olmadığı kadar zeki ve savunmasız. Artık öyle değil.

Bir gece deplasman maçından sonra, takımın çoğu yerel bir spor barında akşam yemeğine ve içkiye gidiyor. Barda Silas'a göz koyduğu belli olan bir adam var. Sohbe başlıyorlar ve ben de izlemekten kendimi alamıyorum. Bir bakış veya dokunuş fark ettiğimi düşündüğümde, kendimi dizginlemek için tüm gücümü kullanıyorum.

O adamla eve mi gideceğini, yoksa karanlık bir odaya, arka sokağa ya da tualete gidip orgazm mı olacağını düşünmemeliyim. Silas'ın biriyle birlikte olacağına dair hiçbir kanıtım olmamasına rağmen onu izliyorum. Kendime sadece aptalca bir şey yapmadığından emin olmak için izlediğimi söylüyorum, ama eminim ki takımın yanında böyle bir şey yapacak kadar aptal değildir. Dikkatsizliği yüzünden yakalanmasına, hatta daha da kötüsü yaralanmasına izin verirsem nasıl bir kayınbirader olurum.

Onu ne kadar çok izlersem, nasıl bir sevgili olduğunu o kadar çok merak ediyorum. Onu tanımayan ve sadece görünüşüne göre yargılayanlar için kendine güvenen ve baskıcı biri gibi görünebilir. Ama tanıdığım Silas içten içe yumuşaktı ve güvence istiyordu. Muhtemelen yumuşak ve yavaş seviyordur, ama aynı zamanda insanları memnun eden ve muhtemelen istedikleri gibi davranan biri. Eğer ona sahip olmama izin verseydim, onu bastırır ve duygularımı kullandığı gibi kullanırdım. Hissiz bir oyuncak gibi. Sert. Cezalandırıcı. Sonra da umursamadan çekip giderdim.

Bunu gerçekten yapacağımı sanmıyorum.

Kendimi her baktığımda, beni aşağı çeken bir suçluluk duygusu, bir günah daha ekleniyor.

Her gün antrenman bittiğinde, öyle gergin oluyorum ki, paramparça olacakmışım gibi hissediyorum. Sanki biri bana fazla yakından baksa, çatlayacak ve tüm sırlarım ortaya dökülecekmiş gibi hissediyorum.

Belki de hak ettiğim ceza budur. Belki de bu azap ile yaşamak, kaçmak yerine onunla oturmak, benim kefaretimdir. Yaptığım her şey için. İstedğim her şey için. Hayatta kalmak için kendime ve çevremdeki herkese söylediğim her yalan için.

Hala istemek için...

Her gün antrenmandan sonra küçük bir kilisenin önünden geçiyorum. Gösterişsiz ve davetkâr. Buraya taşındığımdan beri oradan uzak duruyorum, durmayı hiç planlamıyorum ama her geçişimde fark ediyorum.

Bugün, yanından geçmek yerine durdum. Kamyonetimde oturup açık kapıya baktım, bugün Silas'ı duşlarda nasıl izlediğimi düşündüm. Onu ilk kez çıplak görüyordum. Takım arkadaşlarını çıplak görmek normal bir şey ama Silas'a bakmamaya özen gösterdim. O oradayken duşlara bile girmiyorum. Bu da söylenmemiş bir kural, ikimizin de ihtiyacımız olduğunu bildiğimiz bir düzenleme. Sırayla giriyoruz. Genellikle önce ben girerim, çünkü o genellikle uzun bir soğuma süreci geçirir ama bugün her zamankinden daha geç kaldım ve suyun altına girene kadar hiçbir şey düşünmedim. Arkamı döndüm ve işte oradaydı, tüm ihtişamıyla, tam arkamdaki kabinde, her duş arasında raf ve bariyer görevi gören yarım duvarların engellemediği bir yerde. Onu beklemiyordum ama bir kez baktığımda, bakmayı bırakamadım. Gözlerim kaslı sırtının geniş kıvrımına, belinin kıvrımına, kusursuz kalçasının yuvarlaklığına kilitlenmişti. İsa, bana yardım et.

Kendimi temizlemeden oradan koşarken neredeyse düşüyordum. Kokuştığım kesin ve ıslak giydiğim için kıyafetlerim biraz yapışıyor. Ama oradan olabildiğince çabuk çıkmam gerektiğini biliyordum.

Şimdi kamyonetimde oturmuş, kısa, kırışmış saçlı bir kadının insanları tek tek Çarşamba akşamı ibadetine hoş geldiniz deyişini izliyorum. İnsanlar resmi kıyafetlerden kot pantolonlara kadar her şeyle geliyorlar. Son kalanların arkasından kapı kapanana kadar bakıyorum. Sonra kendimi taş yolda yürürken, üzerinde "Olduğun gibi gel" yazan canlı renkli bir pankarta bakarken buluyorum. O kadar uzun bakıyorum ki kirpiklerim donmuş sanırım. İçeri girmekten kendimi birkaç kez vazgeçiriyorum ve tam çıkmak üzereyken müzik duyuyorum. Şarkı söylüyor. Beni kapıya çekiyor ve daha iyi duymak için açtığımda beni içeri çekiyor. Sessizce, kapüşonumu başıma çekmiş bir şekilde, kapıya olabildiğince yakın, son sıranın ucuna oturuyorum.

Babamın kilisesine hiç benzemiyordu. Büyüdüğüm kilise her zaman soğuk ve steril hissettirirdi, sadece çıplak tahta sıralar ve cemaatin üzerinde yükselen devasa bir haç vardı. Koro veya tatil süsleri yoktu, sadece İsa'nın çarmıha gerildiği yerin hemen altında bir kürsü vardı. Babam ve İsa'nın bana doğrudan baktığını hep hissederdim. Beni yargılıyorlardı. Kınıyorlardı. Ailem cemaate karşı dost canlısı ve misafirperverdi, ancak babamın vaazları, bu kadının yumuşak sesinden duyduğum sevgi ve kabulden ziyade itaat ve yasa hakkındaydı. Kimse dizlerinin üzerine çöküp ağlamıyor veya dillerde konuşmuyor. Rahibin Cehennem'den bahsettiğini bir kez bile duymadım. Her şey sevgi ve bağışlamayla ilgili.

Beni kaşındırıyor.

Katılmıyorum. Dua etmiyorum. Nefes bile alamıyorum, sıcak ışıklarıyla ve neşeli şarkı söyleyen sesleriyle bu yerin beni günahlarımdan arındırıp arındıramayacağını merak ediyorum. Keşke biri bunu yapabilseydi. Tabii ki mümkünse.

Ayinin yarısında, herkes şarkı söylemek için ayağa kalkmışken, kimse bana dikkatlice bakamadan dışarı çıkıyorum. Çıkmak için kapıyı açtığımda, girişin yakınında bir şey gözüme çarpıyor.

Küçük giriş masasının üzerinde, çiçek aranjmanının içine yerleştirilmiş küçük bir gökkuşağı bayrağı var. Çok büyük veya belirgin değil,

kolayca gözden kaçabiliyor. İçeri girerken fark etmemiştim ama şimdi görünce gözlerimi ondan ayıramıyorum.

Donmuş bir halde kapının koluna tutunuyorum, soğuk hava aralıktan içeri sızıyor. Yüzüme sertçe çarpıyor.

Bu gece burada ne bulmayı beklediğimi bilmiyorum. Ama bu değildi... Benim gibi birinin arkalarda sessizce, korkmadan oturabileceği bir yer değildi. Tanrı'nın sevgisinin bir yıldız işareti veya tehditle gelmediği bir yer değildi.

Ve bunun hakkında ne düşüneceğimi bilmiyorum. Ya da ne hissedeceğimi. Ama göğsümdeki sıkı bant biraz gevşiyor ve midemde tuhaf, çekingen bir his beliriyor. Umut gibi bir şey mi?

O kilisede durmanın bana yardımcı olduğunu söyleyemem ama oradaki bir şey haftalarca aklımda kalıyor. Geri dönmesem de, küçük çan kulesinin varlığı artık beni rahatsız etmiyor. Aksine, arenaya gidip gelirken her gün onu görmek, dünyada kendimi biraz daha az yalnız hissetmemi sağlıyor.

BÖLÜM 11

SILAS

Gideon'ın kamyoneti arkamdan yanaşırken, garaj yoluna girip motoru kapattım. Casey Ives'in SUV'si hemen arkasında, kaldırıma park etmiş, böylece kimsenin önünü kesmiyor. Arabamın sessizliğinde bir anlığına oturup, Tim Landon ve Tomas Valdez'in arka koltuktan ikişer şişe şarapla çıkmalarını izledim. Ives bir elinde sonbahar renklerinde bir buket çiçek, diğerinde ise bir sebze tepsi tutuyordu.

Kendi kendime gülümseyerek arabamdan inip onları selamlıyorum. Geri kalanımız palto ve eldivenlerimize sarınmışken, üzerinde sadece kalın bir kazak olan Ives'e başımı sallıyorum. Doğuştan Fransız Kanadalı olduğu için soğuğu bizim gibi hissetmiyor. Aslen Arizonalı olan Valdez ise soğuğu Gideon ve benden bile daha fazla hissediyor. Arabadan yeni inmiş, dişlerinin takırdadığını duyabiliyorum.

Yürüyüş yolundan yukarı doğru ilerliyoruz, eve girerken Gideon sessizce arkada kalıyor. Bir anlığına göz göze geliyoruz. Sadece bir anlığına, ama kalbimin teklemesine yetiyor.

İlk Şükran Günü'müz. Teknik olarak Amerikan Şükran Günü gelecek hafta, ama tatil boyunca uzun bir deplasman maçımız olduğu için bugün kutluyoruz. Memleketimizde kutladığımız bir şey değil ama neredeyse dört yıldır ilk gerçek aile yemeğimiz olacak. Takım arkadaşlarımızdan bazılarının Gideon ile aramızdaki gerginliği biraz

olsun dindirmek için bize katılmasından dolayı minnettarım. Takımda en yakın olduğum kişiler bunlar ve ev yapımı bir yemek fırsatını hemen değerlendirdiler. Lily, ilk tatil yemeğini vereceği için çok heyecanlı.

Ev sıcak ve tam bir Şükran Günü ziyafetinin tüm lezzetli yemekleriyle, fırında tatlı bir şeyler pişerken harika kokuyor. Lily, yanakları hafifçe kızarmış ama gözleri ıslık ıslık ve mutlu bir şekilde bizi karşılamaya geliyor. Gideon'ın peşinden oturma odasına doğru uzaklaşırken Valdez'in uzattığı şişeleri alarak mutfağa girmemizi istiyor. İçeri göz attığımda Adaline'in dev karton blokları üst üste koyduğunu ve yıkılan kulesini büyütmesi için bunları hemen "Gid-On Amca"sına uzattığını görüyorum. Valdez, Addy'nin izlediği çizgi filme olan aşkını yüksek sesle haykırarak kanepeye yığıyor.

Mutfakta Ives ve Landon masayı hazırlarken şakalaşıyorlar. Lily ise akşam yemeğinin son rötuşlarını yapıyor.

"Muhteşem kokuyor," diyorum yanağını hafifçe öperek. "Ne konuda yardımcı olabilirim?"

"Hindiyi dilimlemek mi istiyorsun? Dilimlenmiş olursa dağıtması daha kolay olur sanırım."

Başımı sallayıp bana uzattığı çatal bıçak takımını alıp işe koyuluyorum. İşim bitince tabağı masaya getirip geri çekiliyorum ve herkesin yemek masamızın etrafında oturup konuşup gülüşmesini izliyorum. Gideon bile neşeli görünüyor. Hayatın böyle olması gerektiğini düşünerek her şeyi içime çekiyorum.

Akşam yemeği tam da umduğumuz gibiydi. Kahkahalarla ve harika yemeklerle dolup taşmış, koltuklarımıza yaslanmış, Ives'ın Adaline ile oynamasını izliyoruz. Adaline, yüksek sandalye tepsisinde yaptığı parmak boyası resmine biraz renk katmasına yardım ediyor. Balkabağı turtası şaheserine biraz daha krema eklediğinde sevinç çığlıkları atıyor. Ives, yaptığı karmaşayı abartıyor ve Fransızca ne kadar muhteşem olduğunu haykırıyor. Lily genişçe sırtıyor ve ona kendi çocukları olup olmadığını soruyor.

"Hayır," diyor Ives dalgın dalgın. Addy elini ortalığa vurup portakallı turta dolgusu ve krema sıçrayınca ona gülüyor. "Belki bir gün. Şu anda programım çok yoğun ve Phillipe de çok seyahat ediyor." Donup kalıyor, yüzünün rengi atıyor.

Lily, adamın tavırlarındaki değişikliği fark etmemiş gibi görünüyor. "Doğuştan yeteneklisin," diyor. "Phillipe ne iş yapıyor?"

Ives yutkunuyor, omuzları gergin. "O bir pilot," diye cevaplıyor, gerginliği aksanını daha da güçlendiriyor.

Landon şaşkınlıkla burnunu kırıştırdı. "Phillipe de kim? Senin-"

"Kocam," diye hemen cevaplıyor Ives, Landon'ın herhangi bir tahminde bulunmasına fırsat vermeden sözünü keserek. Sesi sakın ama temkinli, sanki takım arkadaşlarından tepki bekliyormuş gibi. Gözleri masanın etrafında gergin bir şekilde dolaşüyor ve Gideon'a birden fazla kez baktığını fark ediyorum. Sanki Gideon'ın cevabından en çok o korkuyormuş gibi, belki de Gideon'ın sırtı dimdik olmuş ve yüzü bembeyaz kesilmişti. "Phillipe benim kocam," diye tekrarlıyor, sanki netlik sağlamak istercesine. "Neredeyse sekiz yıldır evliyiz."

Masaya sessizlik çöker. Ives, Gideon'a bir kez daha hızlı ve gergin bir bakış atar.

"Birçok kişinin dindar olduğunu ve rahatsız hissettiğini biliyorum."

"Bu evde olmaz," diyor Lily kararlı bir şekilde. "Bu evde Tanrı herkesi tam da yarattığı gibi sever." Uzanıp elimi tutuyor ve sıkıyor, bana sessiz bir sevgi ve destek gösterisi yaparken aynı zamanda Ives'i de rahatlatıyor. "Öyle değil mi?" diye soruyor ve sonra kardeşine anlamlı bir şekilde bakıyor.

"Elbette," diye onayladım ve boştaki elimi uzatıp Ives'in omzuna vurdum. "Burada iyisin dostum."

Ives, sanki bize inanıp inanmadığından emin değilmiş gibi gözlerini hızla kırıştırıyor. Ya da belki de henüz konuşmamış diğer üç takım arkadaşının kararını bekliyordur. "Ailem hakkında konuşmanın güvenli

olduğu yeri her zaman bilemiyorum. Kimseyi gücendirmek istemiyorum."

"Sevdiğin kişiden rahatsız olan herkes aptalın teki," diyor Landon, sonra Addy'ye bakıp yüzünü buruşturuyor. "Özür dilerim," diye fısıldıyor, sonra kaşlarını çatarak Ives'a dönüyor. "Beni rahatsız eden şey, bana söyleyememiş olman. Yıllardır birlikte oynuyoruz. Sen benim için bir takım arkadaşından daha fazlasısın, bir kardeş gibisin."

"Evet dostum," diye onaylıyor Valdez. "Hepimiz öyle değiliz."

"Bunu takdir ediyorum," diyor Ives, biraz rahatlayarak, ancak masanın karşısından kendisine bakan iri yarı defans oyuncusundan hâlâ emin değil gibi görünüyor. Başka birine yanlışlıkla vurmayacağımdan emin olsaydım, Gideon'ın kaval kemiğine tekme atardım. Şu anda, bu masada takım arkadaşımızı yargılamadığını bilen tek kişiler o ve ben varız. Ya konuşması ya da sakinleşmesi gerekiyor. "Ve kimseyi gücendirmek istemedim. Sadece... bu sporda kaç tane açıkça eşcinsel oyuncu tanıyorsunuz? Asla fazla güvende olamam. Bu yüzden ilişkimizi gizli tutuyoruz."

"Sekiz yıl mı?" diye haykırdı Lily hüznle, sonra Ives'a tuhaf bir bakış attı. "Silas'la evlendiğimizde genç olduğumuzu biliyorum ama sen daha bebektin herhalde!"

Ives gülüyor. "Yirmi altı yaşındayım, ama beni daha genç sandığınız için minnettarım. On sekizime bastıktan hemen sonra evlendik. Bu benim ergenlik isyanımın bir versiyonuydu."

Herkes gülüyor ve sonunda Gideon'la göz göze geliyorum. Ona anlamlı bir bakış atıp, sakinleşmesi için telepatik sinyaller göndermeye çalışıyorum. Sanki kimse sırrını çözmüş gibi değil. Bakışlarını benden kaçırıyor, tabağına bakıyor, sanki içinde cevaplar varmış gibi. Duruşu gergin ve özellikle kahkahalar dindiğinde ve gerginlik havada asılı kaldığında yanlış bir izlenim verdiğinden endişeleniyorum.

Bu konuşmayı hemen değiştirmenin zamanı geldi.

Boğazımı temizliyorum. "Aşk hayatlarından bahsetmişken," diyorum Landon'a bakarak. "En son ne zaman bir kadını hafta sonundan daha uzun süre kalmaya ikna ettin?"

Valdez kahkahalarla gülüyor. "Arkadaşım, o disk tavşanlarının peşinden koşmayı bırakmalısın."

Landon dramatik bir şekilde homurdanıyor ve peçetesini Valdez'e fırlatıyor. "Benim suçum değil!" diye ısrar ediyor. "Hokey yaşam tarzını anlayan birine ihtiyacım var."

"Belki de sorun, sadece hokey oyuncusu fikrinden hoşlanan kadınlarla çıkmanızdır, gerçeklerden değil," diye sırtarak araya giriyor Ives.

"Araba kullanmayı öğrendiğinden beri evli olan bir adamdan bunu duymak çok hoş," diye homurdanıyor Landon iyi niyetli bir şekilde.

Valdez sırttı. "Oyuncudan değil, oyundan nefret et, dostum."

Masadaki kahkahalar çoğaldı, ağır bulut biraz dağıldı. Gideon bile belli belirsiz, yorgun bir gülümsemeyle gülümsedi.

Ives, Landon ve Valdez masayı toplamaya yardım ediyor ve Landon ile Valdez bir şişe şarabı daha bitirdikten sonra ayrılıyor. Neyse ki Ives onları eve bırakıyor.

Gideon'un da eve gitmesi için çok fazla yol katetmesi gerekmişti ama Lily onun için misafir odasını hazırlamıştı ve o da kalmayı kabul etmişti.

Herkes gittikten sonra Lily, çok uykulu olan Adaline'i banyo yapması ve uyuması için yukarı çıkarır. Ev birdenbire çok sessiz gelmeye başlar.

Gideon ve ben, bulaşık makinesine sığmayan bulaşıkları yıkıyoruz, ikimiz de bu garip sessizliği fark etmiyormuş gibi yapıyoruz. Geniş

mutfak, aramızdaki elle tutulur gerginlikle fazla küçük, fazla yüklü geliyor. Son servis tepsisi temizlendiğinde, yüzüne bakma riskini göze alarak tepsiyi ona uzatıyorum. Tepsi her zamankinden daha gergin, gergin ve solgun.

"İyi misin?" diye soruyorum, sesimi alçak ve dikkatli tutarak.

Omuzlarını silkiyor, bulaşıkları kurutma rafına biraz fazla sert koyuyor. "Neden olmayayım ki?"

Dudaklarımı yalayıp bir şey söyleyip söylememe konusunda kararsız kaldım. Boş ver. İçtiğim iki kadeh şarabı suçlayacağım.

"İves hakkında ne düşünüyorsun?" Kocası hakkında. Tek olmadığı hakkında. Takım arkadaşlarımızın bunu nasıl kabullendiği hakkında.

Gideon sanki onu bir şeyle suçlamışım gibi kaskatı kesildi.

"Ne umurumda olsun ki?" diye sertçe söylüyor.

"Lily'nin buna razı olduğunu kendin de gördün," dedim umursamazca. "Anlardı. Eğer ona söylemek istersen..."

Gideon benden uzaklaşıp tezgahın kenarını öyle sıkı tutuyor ki taşın çatlamamasına şaşıyorum.

"Anlatacak hiçbir şeyim yok," diye mırıldandı, omuzları çökmüştü.

Onu yakalayıp, o lanet inatçılığı yüzünden şiddetle sarsmak istiyorum. Aynı zamanda onu sarıp sarmalayıp yalnız olmadığına dair söz vermek istiyorum. Lily'ye çıkıp konuşsa, her şey düzelebilirdi.

Ama ben yapmıyorum. O açıkça hazır değil.

Temizliği bitirdikten sonra ona havluların yerini gösterip yedek bir diş fırçası alıyorum. Sertçe başını sallıyor, mırıldanarak teşekkür ediyor ve misafir odasına giriyor.

Kendi odama çekilip yatağa yığılıp, bizi ayıran fiziksel duvara bakıyorum. Bu duvarı yıkmak, onun mecazi savunmalarını aşmaktan daha kolay olurdu.

O kadar yakın ki. Ama bir o kadar da uzak.

Gecenin geç saatlerine kadar uyanık yatıyorum, istemeye hakkım olmayan şeyleri diliyorum. Keşke o, tam da olduğu gibi sevildiğini görebilse, inanabilse. Lily'nin onu sevebilmesini. Ben de onu sevebilmeyi.

Sonunda uykuya daldım, belki bir gün gerçekleşebilecek ama muhtemelen asla mümkün olamayacak bir geleceğin hayalini kuruyordum.

BÖLÜM 12

GIDEON

Sarhoş olmaktan çok yorgun yatıyorum. Tüm o yemeklerden ve dağ gibi bulaşıktan sonra, şarabın çoğu vücudumdan akıp gitti. Muhtemelen eve arabayla gidebilirdim ama çok dalgındım. Duygusal olarak yorgunum ve bu gece bana yaşattığı hislere biraz daha tutunmak istiyorum. Arkadaşların ve ailenin hissi; kahkahalar ve ışık. Silas'ın yanında olmak, her şey bu kadar acı vermeden. En azından yalnız kalana kadar.

Bunu başarabileceğimi düşündüğüm anlar oluyor. Arkadaş olabileceğimizi. Belki eskisi gibi değiliz ama Lily'nin mutlu olabileceği kadar yakınız.

Keşke kendimi onun hakkında hayal kurmaktan alıkoyabilseydim. Uykuya dalmaktan, kollarının bana dolandığı anı hatırlamaya kadar...

Sıçrayarak uyanıyorum. Ter içindeyim, kalbim çarpıyor.

Rüya çabuk bitiyor ama görüntülerin hafızada kalmasına yetecek kadar hızlı değil.

Ter. Buhar. Sırtım soğuk, ıslak fayansa çarpıyor. Silas'ın elleri saçlarımda. Ağzım boğazında. Vücudu benimkine bastırılıyor.

Yastığa doğru inledim, yüzümün üzerine çektim ve hayal kırıklığı çığlığını bastırmak için yastığa bastırdım. "Siktir!"

Sadece bir rüyaydı.

Bunu üzerimden atmam gerek. Olup biteni unut. Sadece bir rüya. Hain beynimin, ben baygın ve güçsüzken yüksek çözünürlükte oynatmaya karar verdiği aptalca, ateşli, soyunma odası fantezisi.

Huzursuzca dönüp durmaktan bacaklarımın etrafına dolanan çarşaflara bakıp, içlikli boxer şortuma kaşlarımı çatarak bakıyorum. Bu burada olamaz. Başkaları uyanmadan önce soğuk bir duşa falan ihtiyacım var.

Kendimden rahatsız ve sinirli bir şekilde yataktan çıkıyorum. Kapıyı aralayıp dışarı çıkıyorum ve karşımda canlı seks rüyalarımın yıldızı var. O da yeni uyanmış gibi görünüyor ve bu durum beni hiç etkilemiyor. Saçları, tıpkı eskiden olduğu gibi darmadağınık...

Hayır. Hayır. Oraya gitmiyorum.

Az önce çıktığı kapıya bakıyorum. Ana yatak odası değil. Lily'nin dün gece uyuduğunu bildiğim yer de değil. Aklımın ön saflarına yerleşen, beynimin bir anlığına kısa devre yapmasına neden olan bir ayrıntı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı Silas, sesi uykudan çatallaşmıştı. "Hâlâ uyuyor olacağını sanıyordum."

Donup kaldım. Vücudum şu anda uyum sağlamıyor ve ellerimi kasıklarımın önünde tuttuğum şekli fark etmesine ihtiyacım yok.

"İyi uyudun mu?" diye sordu, gözleri üzerimde gezinirken. Dizlerimin üzerinde durup, muhtemelen çıplak tenimin ne kadar iyi iyileştiğini kontrol ediyor, sonra tekrar yüzüme dönüyorlar.

Cevap vermiyorum. Bunun yerine arkamı dönüp banyoya doğru yürüyorum ve kendimi içeri kilitliyorum.

Birkaç dakika sonra, dişlerimi fırçalayıp penisimle sert bir konuşma yaptıktan sonra, dün giydiğim kıyafetleri giymek için misafir odasına geri dönüyorum. Alt katta kahve ve pastırma kokusu alıyorum. Kahvaltıdan sonra doğruca antrenman pistine gideceğim. Orada giymem gereken birkaç spor kıyafetim var ve birkaç tur daha atmak kafamı toplamama yardımcı olur.

Misafir odasından çıkarken banyonun kapısı kapanıyor ve duşun açıldığını duyuyorum. Silas'ın az önce çıktığı odanın kapısı, içeriye göz atabilmem için yeterince aralık. İçeri adım attığımda kapı daha da açılıyor, sahip olduğum her güzel çocukluk anının güçlü kokusu ve Silas'ın kullandığı baharatlı deodorantın cazibesine kapılıyorum. Oda, odanın uzak köşesindeki bir oyuğa yerleştirilmiş bir masa dışında, misafir odasıyla benzer şekilde döşenmiş. Alan, Silas'ın her zaman sevdiğini bildiğim çeşitli bilimkurgu romanlarıyla dolu kitap raflarıyla kaplı. Çocukken babası onaylamadığı için bunları gizlice okumak zorunda kalmış, kütüphaneden aldığı tüm kitapları okuldaki dolabında saklardı. Kitapların olduğu raflarda çeşitli modeller ve figürler, duvarda ise posterler var. Bu bana iki şey anlatıyor. Birincisi, burası kesinlikle Silas'ın odası. İkincisi, çocukluğunda okumasına izin verilmeyen şeylerin tadını sonunda çıkarıyor.

Silas'ın neden ayrı bir odası olduğunu hâlâ anlayamıyorum. Bir inek odası veya erkek mağarası olması gayet normal görünüyor, ama yatakta uyunduğu belli ve açık dolap kapısı bana dolu bir gardırop gösteriyor. Silas'ın ayrı bir odada uyumasının olası tüm açıklamaları aklıma gelince banyo kapısının açıldığını duydum. Kahretsin.

Şu anda ihtiyacım olan son şey, neden etrafta dolaştığımı açıklamak zorunda kalmak. Belki de bana neden karısıyla birlikte ana yatak odasında uyumadığını açıklayabilir.

Tam içeri girecekken odasından çıktım. Bana inanmaz gözlerle baktı ve bir şeyler söylemek için ağzını açtı, ama Adaline'in kapısı gıcırdayarak açıldı ve küçük sesi babasını çağırdı.

Minik çocuk tarafından kurtarıldı.

Silas genişçe sırttı ve onu kucaklamak için yanımdan geçti.

Olay yerinden kaçıyorum.

Sabah pateni biraz iyi geliyor. En büyük sinirlerimi yatıştırıyor. Takımın geri kalanı gittikten sonra bile buzda kalıyorum, soyunma odasında herhangi bir konuşmadan kaçınmayı umuyorum. Tekrarlayan hareketler, hız ve buzun kokusu sakinleşmeme ve kendime gelmeme yardımcı oluyor.

Ta ki duşa girene kadar.

Fayans. Buhar. Akan suyun yankısı.

Beynim yine bana ihanet etti, dün geceki rüyamın görüntüleri gözümün önünden geçti.

Eller. Ağzılar. Nefes almak için çaresizce çırpınışlar.

Suyun sıçrayan sularına bakıyorum, sanki görüntüleri yıkayıp yok edebilecekmişim gibi yüzüme vurmasına izin veriyorum.

Bu sabah uyandığımdan beri, hatta Silas'ın soyunma odasına gelip hayatımı altüst ettiğı günden beri içimde olan sızı yeniden canlanıyor. Bacaklarımın arasında zonklayan o ihtiyacı görmezden gelemiyorum. Kendimi elime alıp yavaşça okşuyorum, dün gece rüyalarımnda Silas Caldwell'in bana yaptıklarını hayal etmemeye çalışıyorum ama başaramıyorum. Elleriyle... ağzıyla... altın benekli ela gözleri, sanki tapılacak bir şeymişim gibi bana bakarken, dili penisimin alt tarafındaki damarın üzerinde geziniyordu. Dönüp sırtımı duvara yaslıyorum, Silas beni fayansa ittiğinde olduğu gibi geriye yaslanıyorum. Ellerimi saçlarına dolayıp ağzını aşağı yukarı hareket ettirmenin nasıl bir his olduğunu hatırlayarak daha hızlı okşuyorum...

Kahretsin.

Boşluğa doğru boşaldım, spermim ıslak zemine sıçradı ve yutulmak yerine giderden akıp gitti.

Yıllar içinde Silas'la ilgili bir fanteziye kendimi kaptırmam ilk değil ve eminim ki son da olmayacak. Sikimi gerçek bir ağza aldığım birkaç seferde bile gözlerimi kapatıp onun olduğunu hayal ettim. Adını ve her şeyi inledim. Umursadıkları söylenemezdi, onlar da tıpkı benim gibi anlamsız, yüz­süz bir sevişme için oradaydılar.

Minnesota'ya karşı oynadığımız maç oldukça iyi gidiyor. İyi anlamda zorlu bir maç. Maç zorlu, hızlı ve her anlamda fiziksel. Morluklar ve adrenalin dolu anlar bırakan türden bir maç. Kendimi insanüstü hissediyorum, öyle ki dizlerimdeki ağrıyı bile hissedemiyorum. Bu bana neden bu oyuna aşık olduğumu hatırlatıyor.

Üçüncü periyodun bitimine az bir farkla 1-0 önde girdik ve uzatmalardan kıl payı kurtulduk. Tüm takım gülümsüyor, iyi oynanan bir oyun için birbirlerinin sırtını sıvazlıyor. Lily ve Addy'nin tezahürat ettiği kalabalığa el sallıyorum. Addy, tüm oyuncuların imzaladığı minik formasıyla zıplayıp duruyor. Valdez, Ives ve Landon, camın arkasından ona beşlik çıkmak için yanlarından kayıyorlar.

Hayal edilebilecek en güzel, en sağlıklı an olmalı. Ama aklım hâlâ o lanet olası duşlarda, o rüyayı unutamıyorum. Aksine, o küçük mastürbasyon seansım beni daha da tatminsiz bıraktı ve önümüzdeki uzun deplasman maçları serisinin stresini yaşıyorum.

Ertesi sabah, Ottawa'ya giden charter uçağına binip zorlu yolculuğumuzun başlangıcına doğru yola çıkıyoruz. Elinde bir e-kitap okuyucu tutan ama henüz okumaya başlamamış Tim Landon'ın yanında oturuyorum. Sonunda, bir süre havada kaldıktan sonra bana dönüyor.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" diyor sessizce.

Son on dakikadır ne hakkında kafa yoruyorsa, biraz endişelenerek başımı sallıyorum.

"Geçen gece, akşam yemeğinde, Ives bize kocasından bahsettiğinde. Hiçbir şey söylemedin ama oldukça rahatsız görünüyordun."

Midem bulanıyor ve aniden kuruyan ağzımda dilimin çıkardığı sesi duyabiliyor mu diye merak ediyorum. Hiçbir şey söylemiyorum, Landon'ın ne sorusu varsa ona gelmesini bekliyorum.

"Sadece bir sorun çıkmayacağından emin olmak istedim. Bir süredir bizimle bu takımdasın ama seni diğerleri kadar iyi tanımadık. Kendine hakim ol, bu harika bir şey. Ives iyi bir adam ve herhangi bir sorun çıkmasını istemiyorum."

"Ives'la bir sorunum yok," diyorum hemen, fazla sinirlenmesine fırsat vermeden sözünü keserek.

Landon bana bakıyor, sanki inanmıyormuş gibi gözlerini kısıyor.

"Ekibimize dua konusunda liderlik ediyor olmam beni dindar bir manyak yapmaz. Dindar olmak da beni otomatik olarak homofobik veya her ne düşünüyorsanız o yapmaz. O hayatı bir sebepten bıraktım," diyorum ve fazla bir şey söylemeden önce dudaklarımı kırıyorum. Geçmişimden, nereden geldiğimden veya neden ayrıldığımdan asla bahsetmem. "Sadece şaşırdım, hepsi bu."

"O iyi bir adam" diyor Landon.

"Biliyorum öyle. Ve onun adına mutluyum."

Sözümü tutarak yavaşça başını salladı. Ciddiyim. Onun adına gerçekten mutluyum ve Silas'ı bunu bana söylediği için azarlasam da, ekibimizdeki tek eşcinsel olmadığımı bilmek içimde küçük bir teselli buldu. Ama Lily'nin buna razı olacağı konusunda ısrar etmesi? Bundan emin değilim. Ailem sevgi ve kabullenme konusunda büyük laflar etti ama kalplerindeki yargıyı biliyorum. Takım arkadaşlarımızdan veya arkadaşlarımızdan biriyle sorun yaşamayabilir

ama onun kardeşi olduğunu bilseydi? Farklı hissedebilirdi. Dahası, beni bilseydi, Silas'la olan ilişkimin iç yüzünü görebilir miydi? Aramızdaki küslüğün sebebinin ona aşık olmam ve onun da beni karşılığında istememesi olduğunu anlayabilir miydi?

Çok fazla bilinmeyen var.

Superior Gölü'nün üzerinde bir yerlerde uyuyakalıyorum. Uyandığımda, başım biraz fazla rahatlatıcı kokan bir omza yaslanmış. Midem bulanıyor.

Gözlerimi kırpıştırarak Silas'ın yüzüne baktım.

Gülümseyip kaşını kaldırıyor. "Güzel rüyalar mı?"

Hızla doğruldum, yüzümü ovuşturarak onu rüyamda gördüğüme dair her türlü izi temizledim.

"Landon nerede?"

"Kağıt oynamak için arkaya geçti. Okumaya devam edebilmek için onunla yer değıştirdim," diyor yıpranmış bir ciltsiz kitabı kaldırarak. "İyi misin?"

Başımı sallayıp pencereden dışarı bakıyorum, bu uçakta ne kadar daha kalacağımızı zihnimden hesaplıyorum.

Gerçek cevap hayır. İyi değılim. Yolda geçireceğim bu haftayı iple çekmiyorum. Her geceyi onun nefesini dinleyerek geçirmeye hazır değılim, özellikle de gözlerimi her kapattığımda onu hayal ederken.

Sadece bana bu kadar yakın olmasının kokusu bile başımı döndürecek kadar ihtiyaç hissettiriyorken değıl.

BÖLÜM 13

SILAS

Deplasmandaki ilk maç çekişmeli geçiyor ve uzatmalarda yeniliyoruz. Kazanmaya çok yaklaştığımız sırada Gideon filenin arkasında sert bir darbe alıyor. Gideon, rıhtımlar boyunca diski kovalarken rakip oyuncu onu çelmeleyip diski elinden alıyor. Tek dizinin üzerine çökerken, onlar diski çalıp fileye koşuyor ve hakem, bariz penaltıyı kaçırmasına neden olan hayalinden uyanmadan maçı bitiriyorlar. Korna çalıyor, bizimle alay ediyor ve takımları kutluyor. Bu arada, tüm yedek kulübesi ayağa kalkmış, Koç hakeme çıkışırken öfkeyle bağırıyor. Ne kadar itiraz etsek de düdük bir türlü çalmıyor.

Gideon'ı izliyorum. Kendi kendine ayağa kalkıyor, hızlı ve meydan okurcasına, Price yardım etmeye çalıştığında ona el sallıyor. Buzun üzerinden, çenesinin sıkıldığını ve adımlarının sendelediğini görebiliyorum. Belki de her hareketine o kadar odaklanmışımdır ki, buzdan ayrılmak için döndüğünde belli belirsiz yüzünü buruşturduğunu görebiliyorum.

Doğruca antrenör odasına gideceğini düşünmüştüm ama gitmedi. Geri kalanımız soyunma odasına vardığımızda o çoktan duşunu almış, maç sonu formasını hızla giymişti. Koç ona soru soruyor ama onun rahat "Her şey yolunda Koç," demesi yeterince ikna edici. En azından herkes için. Bana hiç inandırıcı gelmiyor. Yaralı. Yaralı olduğunu

biliyorum. Ama görünüşe göre bunu kabul etmesi için kan kaybından ölmesi gerekiyor.

Otele dönüş yolunda otobüste tek kelime etmiyor. Ekibin geri kalanı akşam yemeğini nerede yiyeceklerini düşünürken, o çantasını alıp uzaklaşıyor.

Belki de bırakmalıyım, kendi kararlarını vermesi için onu bırakmalıyım ama endişeleniyorum. Elimde değil.

Asansörün kapıları tam kapanırken içeri giriyorum. Kata çıkarken beni fark etmiyor ve baş başa kalana kadar onunla konuşmaya çalışmıyorum. Kapı arkamızdan kapandığı anda tüm yapmacık tavırlarımı bırakıyorum.

"Birinin o dizine bakmasına izin verecek misin?" diye soruyorum, umursamaz davranmaya çalışarak.

Gözlerime bakmıyor ama kaşları hafifçe çatılıyor, sanki bunu yeterince iyi sakladığını düşünüyormuş gibi. "Sorun değil."

"Öyle değil," diyorum sessizce. "Sen kayırıyorsun. Kalktığında, buzdan kayarken ve otobüse binerken gördüm."

"Çok mu takip ediyorsun?"

Etkilenmemiş bir kaşımı kaldırıp ona devam etmesini işaret ediyorum.

"Tamam dedim."

"Göster bana." Yardım etme girişimlerimi görmezden gelerek arkasını döndü. Bu yüzden ağır silahlarımı çıkardım. "Bakmama izin vermezsen, Koç'un bileceği kadar kötü olduğunu varsaymak zorunda kalacağım."

Bu dikkatini çekiyor. Çenesi kasılıyor, bakışları patenleri kadar keskin. Sonunda, işkence görüyormuş gibi iç çekerek ceketini çıkarıp fermuarına uzanıyor. Yavaş ve öfkeli hareketlerle takım elbisesini çıkarıyor, benden başka her yere bakıyor. Güçlü bacaklarına veya dar boxer külotuna hayran kalacak vaktim bile olmuyor çünkü kumaş

düştüğü anda gözlerim dizine kayıyor. Şişmiş ve morarmış, benekli mor renk neredeyse kaval kemiğinden aşağı akıyor.

Dişlerimin arasından tıslayarak, düşünmeden dizlerimin üzerine çöktüm. Yarayı inceledim, parmaklarımı nazikçe morluğun kenarına sürttüm. Gideon irkildi ve başımı hızla kaldırıp onu incitmiş olabileceğimi düşündüm. Ancak o zaman, koyu yeşil gözlerine bakıp kaskatı kesilmiş çenesini görünce, kendimi ne kadar tehlikeli bir duruma soktuğumu fark ettim.

Hiçbir şey söylemiyor, sadece fırtınalı bir ifadeyle bana bakıyor, sonra etrafımdan geçip banyoya doğru koşuyor. Kapı arkasından çarpıyor ve duş açılıyor.

Takım elbisemi çıkarıp pijama altı ve tişört giydikten sonra, buz almak için satış alanına gidiyorum. Geri döndüğümde, duştan çıkmış ve basketbol şortu giymiş oluyor.

"Uzan," dedim ona yumuşak bir sesle, hızla yatağının ucuna gidip yastıkları istifledim. "Buz uygulayıp yüksekte tutman gerek."

Tartışabileceğini düşünüyorum ama tartışmıyor. Yatağa tırmanıyor, bacağını yastıklara kaldırırken surat asıyor, dizinin altına yerleştirmeme izin veriyor. Buz torbasını bağlayıp banyodan aldığım bir el havlusuna sarıyorum, sonra şişliğin en yoğun olduğu yere nazikçe bastırıyorum.

Gideon burnundan nefes veriyor, gözleri birbirine yaklaşıyor. Bunu yapmama izin veriyor ama bu onu üzüyor gibi görünüyor.

Bu konuda ne hissettiğimden emin değilim. Artık ondan ne bekleyeceğimi gerçekten bilmiyorum. Bazen iyi olacağımızı, birbirimizin yanında olmayı kabullenmenin bir yolunu bulabileceğimizi düşündüğüm anlar oluyor. Ama sonra hemen mesafeli davranmaya başlıyor, sanki benim yanımda rahatlayarak yanlış bir şey yaptığını fark etmiş gibi.

Şükran Günü yemeğinden ve ardından gelen neredeyse şefkat dolu o andan bu yana günler geçti. Günlerdir benimle gerçekten

konuşmuyor ya da fiziksel olarak bu kadar yakın olmamıştı. Gergindi ama beni başından savıp, kendi başının çaresine bakabileceğini bildiğim halde, bunu benim yapmama izin veriyordu. Sanki ellerimi ona karşı büyük bir mesele haline getirmeyeceğime güveniyormuş gibi. Sanki ikimizin de ne düşündüğünü söylemeyeceğimi biliyormuş gibi.

Bir şey söylemek istiyorum. Gerçek bir şey. Aramızdaki gerginliği iyice patlatacak bir şey ama yine de beni dışlamasından korktuğum için çok yüksek sesle konuşmaktan veya nefes almaktan korkuyorum. Bunun yerine, sessizce ve hareketsiz bir şekilde burada oturuyorum, buzu yerinde tutuyorum, sanki bizi bu geçici yakınlığa bağlayacakmış gibi. Buz eriyene ve karnım guruldayana kadar öyle kalıyoruz. Sonra sanki gerçek dünya küçük balonumuzu patlatmış gibi ve birbirimizden uzaklaşıyoruz. Sandviç sipariş ederken bacağını yukarıda tutmayı kabul etmesini sağlıyorum. Onları resepsiyondan almak için aşağı iniyorum ve ilk yardım çantalarında bir ACE bandajı olduğunu söylediklerinde şanslı oluyorum. Yukarı çıktığımda bandajı gururla sallıyorum.

"Sıkıştırma."

Başını sallıyor.

Hiç düşünmeden, yaralı dizinin yanındaki yatağa yerleşip yavaşça sarıyorum. Nefesimi tutuyorum, elim çıplak tenine her değdiğinde bir sarsıntı hissetmiyormuş gibi yapıyorum. O kadar gergin ki gözlerimin arkasında bir baskı hissediyorum, sanki ağlayacakmışım gibi. İşimi bitirip ona baktığımda, nasıl yorumlayacağımı bilmediğim bir bakışa kilitleniyorum. Öfkeli ya da hararetle değil. Yenilmiş. Ya da üzgün. Emin değilim.

O gece uyuyamıyorum, nefes alış verişini dinlemekle çok meşgulüm. Uykuya daldığını anlamam için sesin düzelmesini bekliyorum. Ama bir türlü gelmiyor.

Sonraki maçı kaybettik. Hem de fena halde. O maçtan çıktığımızda tüm takımın morali bozuktu.

Gideon'ın dizindeki şişlik o ilk geceden sonra önemli ölçüde azaldı, ancak morluklar kötü, koyu mor ve uyluğuna doğru yayılıyor. Tek kelime etmiyor, ben de itmiyorum. Geceleri buz koyup yüksekte tutuyor, tek isteyebileceğim bu. Koç'a veya antrenman ekibine bahsetmeyi düşünüyorum ama bahsetmiyorum. Gideon da bavulunda zaten bulunan bir kompresyon kılıfını her yere giyiyor. Takımın geri kalanıyla nadiren duş alıyor, bu yüzden kimse fark etmiyor.

Maç sırasında, özellikle de her zamanki kadar sert veya hızlı kaymadığını fark ettiğimde kararımı sorgulamaya başladım. Telafi etmeye çalışıyor, sakatlığa fazla yüklenmemek için fazla dikkatli oynuyor. Sakatlığını belli etmemeye çalışıyor ama bana çok belli oluyor.

Soyunma odası biraz boşalana kadar bekleyip sessizce yanına yaklaşıyorum.

"Eğitmenin buna bakmasına kesinlikle izin vermelisin."

Başını bile kaldırmıyor. "Sen kendi işine bak."

İrkildim. Ona sadece yardım etmeye çalıştığımı söylemek istedim. Bunu tek başına yapmak zorunda olmadığını. Dikkatli olmazsa kendisine uzun vadeli bir zarar vereceğini. Ama sanki konuşmayı da içine gömebilecekmiş gibi son eşyalarını çantasına tıktırdı bile.

O yüzden geri çekiliyorum. Şimdilik.

Üçüncü maçta hepimiz tükenmiş durumdayız. Seyahat etmek eğlenceli olabilir ama böylesine muhteşem bir mağlubiyet aldığımızda herkes bitkin düşüyor. Ağrılarımız ve sersemliğimiz var ve birçoğumuz huysuz. Gideon dün soyunma odasından ayrıldığımızdan beri benimle konuşmadı, otel odamıza vardığımızda da beni tamamen görmezden gelmeye başladı.

Maçın ritmini buluyoruz. İlk yüzleşmeyi ben kazanıyorum ve iyi bir başlangıç yapıyoruz. Gideon hiç tereddüt etmeden diski bana veriyor ve tempoyu buluyoruz. Bir tane de filelere göndermeyi başarıyorum

ve bu iyi hissettiriyor. Ama başlangıçta bulduğumuz enerji hızla azalıyor. Gideon her zamankinden daha yavaş hareket ediyor ve momentumu korumak için olması gereken yere tam olarak ulaşamıyor. Hayal kırıklığı apaçık ortada. Elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz ama bu yeterli değil.

Kaybettik. Yine.

Bu, deplasmanda üst üste üç mağlubiyet demek. Otobüs piste yanaşıp uçağa bindiğimizde herkes yere yığılmaya hazır. Yarın Pensilvanya'da bir maçımız daha var. İnip gece kalacağımız otele gitmek için otobüse bindiğimizde, Koç bize her zamanki gibi dinlenmemiz ve çok geç saatlere kadar dışarıda kalmamamız gerektiğini bile söylemiyor. Sadece bir şeyler yiyip iyi bir gece uykusu almamızı söylüyor. Yarın sabah tekrar buzdayız.

Başımı öne eğip, omuzları aynı derecede düşük oyuncuların beni asansöre taşımasına izin verdim. Gideon'ı arama zahmetine girmiyorum. Tam olarak nerede olduğunu biliyorum, benden üç beden önde, sanki geri kalanımız kadar yorgun değilmiş gibi dimdik duruyor ama çok daha sinirli görünüyor. Önünde biri çok yüksek sesle güldüğünde veya çok yavaş hareket ettiğinde çenesi kasılıyor. Sıkıca sarılmış. Saldırmaya hazır bir yılan gibi kıvrılmış. Bunu buradan hissedebiliyorum ve önümüzdeki akşam için biraz endişeliyim. Asansöre binmek için ikinci dalgayı bekleyecek kadar. Ona biraz alan bırakmalıyım.

Oraya vardığımda odamız loştu, tek ışık kaynağı küçük bir başucu lambası ve banyo kapısının altından gelen ışıktı. Gideon'ın çantası uzaktaki duvara en yakın yatağın üzerindeydi. Benimkini boş yatağa bırakıp banyo kapısına dikkatle baktım.

Odaya ayrı ayrı girdiğimiz, birbirimize duş alıp üstümüzü değiştirmek için yeterli zaman tanıdığımız, dile getirilmeyen bir rutinimiz var. İkinci kişi geldiğinde, ilki çoktan odayı boşaltmış, bir şeyler atıştırmak veya biraz temiz hava almak için lobiye inmiş oluyor. Bu, ikimize de rahatlama fırsatı veriyor, böylece birbirimizin kafasını koparmıyor

veya aptalca bir şey yapmıyoruz. İşe yarıyor. Ancak bu akşamki program bu rutini biraz bozdu.

Gideon çoktan duştan çıktı. Kapalı banyo kapısının arkasında dolaştığını, giyindiğini, dişlerini fırçaladığını duyuyorum. Belki de benim gibi aynada kendine bakıp hayatında ne yaptığını merak ediyordur?

Boynunda bir havluyla, düşük belli eşofmanla dışarı çıkıyor. Hiçbir şey söylemiyor, sadece duvara en yakın yatağın kenarına oturup bacağını uzatıyor.

"İyi misin?" diye soruyorum sessizce.

Cevap vermiyor. Onaylayan bir homurtu bile çıkarmıyor. Tek yaptığı, sanki şu anda konuşmak isteyeceği son kişi benmişim gibi, başını hızlıca sallamak.

Bakmasa da başımı sallıyorum. Haklısın. "Sanırım şimdi duş alacağım."

Tuvalet çantamı alıp kalbim küt küt atarak banyoya giriyorum. Bundan nefret ediyorum. Sessizlikten, ağırlıktan ve ona her yaklaştığımda midemin düğümlenmesinden nefret ediyorum ama onu zorlamak hiçbir işe yaramayacak. Hepimiz fazladan stresle başa çıkamayacak kadar yorgunuz ve iyi bir günümde duygularım hakkında konuşmak hiç eğlenceli değil.

Suyu açıp kıyafetlerimi çıkarıyorum. Duştan çıkıp üst üste yığılmış kıyafetlerimin üzerine çıkana kadar temiz olanları almayı unuttuğumu fark etmiyorum. Ne gömlek, ne boxer, ne eşofman ne de pijama altı. Sadece ben ve bir torba seyahat boyu sabun, çıplak duruyor ve içimden küfür ediyorum. Yanımda getirdiğim kıyafetler ilk çıkardığımda bir su birikintisine düştü ve şimdi üzerlerinden daha da çok geçiyorum. Yani seyahatten bunalmış olmalarının yanı sıra, sırlıklam ıslaklar. Sırf dışarı çıkıp birkaç kıyafet almak için bile onları giyemem.

Kapıyı hafifçe araladım. "Gideon?"

Cevap vermiyor ve bir an uyuyakaldığını düşünüyorum. Belimde trajik derecede küçük havluyu tutarak banyodan gizlice çıkıp çantamı karıştırıyorum. Uyandığını ve beni izlediğini fark etmeden önce bir boxer giymeyi başarıyorum. Yanaklarım yanıyor.

"Özür dilerim, yanıma kıyafet almayı unuttum."

Yan dönüp bana sırtını dönüyor. Üzerime bir tişört geçirip spor çantamı yere koyup battaniyeleri geri çekiyorum. Bir an oturup sırtına bakıyorum.

"Bugün harika oynadın," diye mırıldanıyorum, cevabının ne olacağını bilmeme rağmen.

Keskin bir nefes verdi, alaycı bir kahkaha ya da iç çekiş sesi çıkardı. "Önemli değildi, değil mi?"

"Benim için önemli. En azından tekrar iyi bir şekilde birlikte oynayabildiğimiz için mutluyum."

Bana bakmıyor, hiçbir şey söylemiyor.

"Gideon," diye tekrar denedim, bu sefer daha yumuşak bir sesle. "İyi misin? Keşke benimle konuşsaydın. Ya da biriyle. Lütfen?"

Aniden doğrulup bacaklarını yataktan sarkıtırken yüzünü buruşturdu. Elleri, kendini yerinde tutma ihtiyacı hissediyormuş gibi yatağın kenarına tutundu.

"Ne dememi istiyorsun Silas? Çok mu bitkin olduğumu? Sadece seyahat edip bok gibi oynamaktan ya da dizimi mahvetmekten değil. Sürekli senin etrafında olmak bir özdenetim egzersizi. Çünkü sadece... istiyorum..."

Sonunda gözlerimin içine baktığında nefesim kesiliyor. Orada o kadar büyük bir karmaşa var ki, Lily'nin hamile olduğunu ailesine söylediğimiz günü hatırlıyorum.

"Lily ve bebek için bunun üstesinden gelebileceğimi sanıyordum. Ama yapabileceğimden emin değilim. Ve bunun ne anlama geldiğini

ya da bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum."

Daha önce kalbimin ağrıdığını sanıyordum ama şimdiki acısıyla hiçbir ilgisi yokmuş. Göğsümün içe doğru çöktüğünü hissediyorum.

"Benimle konuşabilirsin," dedim. "Bana ne-"

"Sana hiçbir şey söyleyemem Silas. Seninle hiç konuşmamalıyım. Kesinlikle senden bir metreden daha yakın bir mesafede bir otel odasında oturmamalıyım."

"Neden?"

"Çok fazla!" diye kükredi, yataktan kalktığında yüzünü buruşturarak. Ellerini hâlâ nemli olan saçlarının arasından geçirerek volta atıyor. "Ben... Ben biraz yürüyüşe çıkmalıyım. Belki biraz daha buz falan alabilirim."

Cevap verebilmemden önce gitti, kapının kilitlenme sesi odanın içinde yankılandı.

Yüreğim sızlayarak tekrar uzanıyorum. Yakında bir şeyler olacak. Hissedebiliyorum.

Ertesi gün, dördüncü maçımız öncesinde sabah antrenmanı için buza çıktık. Üst üste maçlar her zaman zordur, ama uzun bir aranın üçüncü maçına girdik ve bu durum herkesi yıpratmaya başladı. Bacaklar ağırlaştı. Sinirler gergin.

Koç bu sabah havayı aydınlık tutuyor, kalan azıcık pilimizi de tüketmeden sadece ısınmamız için yeterli miktarda enerji harcamamızı söylüyor.

Zorlu bir maç olacak. Bunu şimdiden hissedebiliyorum. Allentown bu sezon çok iyi gidiyor ve biz de enerjimizi kaybediyoruz.

Hafif egzersizlerin yarısındaiken antrenörlerden biri Gideon'ı sıraya çağırıyor. Gideon kayarak geliyor, yavaşça dönüyor ve sakat dizini dikkatlice yere bastırarak kendini ileri itiyor. Hafif bir hareket ama antrenör yakalıyor. Antrenör Gideon'ı arkaya doğru takip ettirince rahat bir nefes alıyorum.

Gideon antrenör odasından çıktığında duştan yeni çıkmıştım. Şimdi eşofmanlıydı, saçları ıslaktı ve bu sabahkinden daha kötü topallıyordu. Beni görünce olduğu yerde donakaldı.

"Beni yedek kulübesine gönderiyorlar," diye hırıltılı bir sesle söyledi. "Umarım mutlusundur."

"Ne? Hayır— Buna neden sevineyim ki?"

Bana doğru birkaç adım atıyor ve ben kendimi hazırlıyorum. "Sanki hiçbir şey söylememişsin gibi," diye öfkeyle konuşuyor.

"Ben yapmadım."

"Saçmalık."

"Biliyor musun, siktir et. Hiçbir şey demedim," diye ısrar ettim. "Ama fark ettiklerine sevindim. Yaralısın Gideon. Kendini bu şekilde zorlamaya devam edersen, sezonunun geri kalanını mahvedebilirsin - hatta daha kötüsünü."

Bana bakıyor, çenesi sımsıkı kapalı, göğsü inip kalkıyor. Bana yumruk mu atmak istiyor, yoksa ağlamak mı istiyor emin değilim. Belki de ikisi birden.

Ama bir süre sonra dönüp gidiyor.

BÖLÜM 14

GIDEON

Bir maçı yedek kulübesinden izlemekten daha kötü bir şey yok. Belki de takımınızın siz olmadan bocalayıp berbat oynamasını izlemek hariç. Gerçi, dürüst olmak gerekirse, onlar da benimle berbat oynuyorlardı. Ama her vardiya, sahada olmadığımı, her oyun, Valdez'in nerede olması gerektiğini -Silas'la buzda olsaydım nerede olacağımı- zihnimde hesapladığım bir kazık gibi hatırlatıyor.

Sakatlığımı gizleyememiş olmam benim hatam. Aksamasam veya sakatlığımı öne çıkarmasam antrenör fark etmezdi. Evet, çok acıyor ama bir maç daha dayanabilirdim. Sadece bir maç daha...

Silas'ın beni ihbar ettiğine inanmıyorum. En azından şimdi sakinleşmek için zamanım varken. Antrenörle konuşmam zordu. Koç gelip sakatlığımı onlardan sakladığım için bana çok kızmıştı. Haklı olduklarını, işleri kendim için çok daha kötü hale getirebileceğimi biliyorum. Gerçek şu ki, birçok ağrı ve sızıyı içimde tutuyor, hiç bahsetmiyordum çünkü bazen normal bir ağrı mı yoksa yanlış bir şey mi olduğunu anlayamıyordum. Bu sefer biliyordum. Yine de bir şey beni herhangi bir zayıflığımı kabul etmekten alıkoyuyordu. Sanki bunu itiraf etseydim, diğer tüm zayıflıklarım da ortaya çıkacaktı. Ve son zamanlarda neredeyse yürüyen, konuşan bir sinir ucu olduğumu düşünürsek, sistemimde daha fazla strese ihtiyacım yok.

Zaten zar zor dayanıyorum.

Takım buzda zar zor ayakta duruyor. Kalecimiz Brent, üst üste üç mucizevi kurtarış yaparak takımımızın ilk periyodu 0-0'da kıl payı atlatmasını sağlıyor. Bu arada, Silas her yerde, diski kovalayıp bölgemizden dışarı atmaya çalışıyor. Savunmaya yardımcı olmakla o kadar meşgul ki, gollerine doğru gerçek bir ivme yakalayamıyor, ama bu ilk periyodu atlatmaları için yeterli.

İkinci periyotta, Hayaletler, gözle görülür yorgunluğumuzu kendi avantajlarına nasıl kullanacaklarını çözdüler. Durmak bilmez ve agresifler, kaleye isabetli şutları temiz ve hızlı. İki kez savunmayı kaybediyoruz ve bunun bedelini ödüyoruz. Üçüncü gol, kendi oyuncularımızdan birinin topundan sekerek geliyor. Bu canımızı acıtıyor. Ve işte böyle, skor 3-0.

Bir tane daha alıyoruz. Tabii ki Silas'tan. Ives'in savunmayı yarıp geçen, beyaz tahtaya çizilmiş bir çizgiyi takip eder gibi yaptığı keskin bir pasla ani bir çıkış yapıyor. Silas tereddüt etmeden topu temiz bir şekilde yakalayıp ağlara gönderiyor. Kahretsin, çok güzeldi. Umarım takımı toparlamaya yeter ama yetmiyor. Patenlerimiz yerinde.

Vardiyalar arasında mola verdiğinde uzanıp Ives'in omzuna vuruyorum, sonra sıra tekrar değiştiğinde tekrar kavgaya atıldığını izliyorum. Şükran Günü yemeğinden beri aklım onda. O gece sayesinde artık onun hakkında hiç tahmin etmediğim kadar çok şey biliyorum.

O evli.

Bir adama.

Neyse ki, görünüşe göre öyle. İlişkilerini kamuoyundan gizlemek zorunda olmaları bir yana, eşinden bahsetme şekli çok... normaldi.

Ve kafamda dönüp duran şey bu. Ne kadar normal biri.

O, benim gibi erkekler hakkında inanmam için yetiştirildiğim tüm klişelere veya izlenimlere hiç uymuyor. Tıpkı benim gibi.

Yani, açıkçası bu klişelere uymadığımı biliyorum. Ama hayatımın çoğu, içimde sakladığım gerçeğin en ufak bir işaretini maskeleyemeye çalışmakla geçti. Öfke dışında herhangi bir duyguyu göstermekten korkuyordum, ultra-muhafazakar Evanjelist ailem tarafından kadınsı olarak algılanabilecek herhangi bir şeyin tadını çıkarmaktan korkuyordum. Yemek pişirmek mi? Hayır, hiç yapmadım. Dondurulmuş yemekleri mikrodalgada ısıtmaktan veya sandviç yapmaktan fazlasını hâlâ zar zor yapabiliyorum. Farklı olduğumu bilmeden önce bile bebeklerle oynamamam gerektiğini biliyordum, çünkü Tanrı korusun kız kardeşimle oynamak istiyorum. Kızsal olarak kabul edilebilecek hiçbir renk veya desen giymemeye dikkat ettim; bu da çoğunlukla mavi, siyah ve gri tonlarından oluşan monoton bir gardırop oluşmasına yol açtı. Çok fazla gülmedim veya çok kısık sesle konuşmadım. Ve asla, asla ağlamadım.

İçimde, kendimi nasıl sunduğum konusundaki kaygımın, gizli eğilimlerimi gölgede bıraktığından her zaman endişe duyan bir taraf var.

Ives için de aynısı geçerli miydi? Tıpkı benim gibi, o da bu kalıpların hiçbirine uymuyor gibi görünüyor. Acaba bunun sebebi, aşırı erkeksi görünmek için farkında olup kendini maskeleymesi miydi? Kocasının nasıl biri olduğunu merak ediyorum.

Saf olduğumu söyleyebilirsiniz ama buzda benimle birlikte oynayan başka bir eşcinsel olabileceğini hiç düşünmemiştim. Ives, ulusal ligde açıkça eşcinsel oyuncu olmadığı konusunda haklı, en azından benim bildiğim kadarıyla. Küçükler ligleri çok fazla basına yansıtmıyor ama herhangi bir büyük profesyonel sporda açıkça eşcinsel olan bir oyuncu, haberlerde yer alacak kadar ses getirirdi. Sanırım NBA'de birinin açıldığını bir keresinde duymuştum ve birkaç NFL oyuncusunun emekliliklerinden sonra açıldıklarından eminim. Mantık, bildiğimizden çok daha fazla eşcinsel oyuncu olduğunu söylüyor ama belli ki bunu gizlemek zorunda hissediyorlar. Belki de hissetmeselerdi bu kadar çok klişe olmazdı. Kelimeleri düşünürken bile, bunu hayatımın geri kalanında saklayacağımı biliyorum. Artık hokey oynayamayacak kadar yaşlansam veya kırılısam bile, bu dolaptan asla

çıkamayacağım. Bir daha asla annemin babamın evine adımımı atmayacak olsam bile, diz çöküp günahlarımın affedilmesi için yalvarırken babamın yüzündeki sert yargıyı hatırlamak bile dudaklarımı mühürlü tutmaya yetiyor.

Ives'a sormak istediğim o kadar çok şey var ki. Bunları konuşabileceğim birinin olması ve onun da çocukken benim gibi zorluklar yaşayıp yaşamadığını bilmek rahatlatıcı olurdu. Dürüst olmak gerekirse, yalnız olmadığımı bilmek bile rahatlatıcı, kimseye anlatacak cesaretim olmasa bile.

Lily'yi ve Ives'ın kocası olduğunu söylediğinde gözünü bile kırpymasını düşünüyorum. Neredeyse oracıkta masaya kusacaktım, ne kadar rahat davrandığına inanmadım. Hiç tereddüt etmemesi beni şok etti. Sanki hiçbir şey olmamış gibi. Sanki hiç kimsenin bilmediği bir karısı olduğundan bahsetmesiyle aynı şeymiş gibi. Daha da tuhafı, takım arkadaşlarımın da buna aynı şekilde davranmasıydı.

Acaba o da benim hakkımda bir şeyler bilseydi aynı şeyleri hisseder miydi?

Yoksa yakın aile dinamiğimizle durum farklı mı olurdu? Ives sıradan bir adam olduğu için sorun olur muydu? Kendi kardeşinin bile benim hatırlayabildiğim kadarıyla bu sırrı sakladığını bilseydi farklı hisseder miydi? Bize öğretilen her şey ona fısıldanmaya mı başlardı? Tüm vaazlar? Tüm utanç? Sanırım benden nefret etmezdi ama ya ölümsüz ruhum için endişelenip beni kurtarmak isterse?

Bazen her şeyi geride bıraktığımı, doğuştan bize kazınan şeyleri unuttuğumu düşünüyorum. Sonra Ives'ın her kelimesini veya el hareketini mikroskopla inceleme şeklimin, aslında öyle olmadığının kanıtı olduğunu düşünüyorum.

Benim gibi insanların doğası gereği kötü olduğuna inanmıyorum ama yanıldığımı söyleyen ses hâlâ içimde. Kutsal bir şeyi kırdığımı. Babamın beni suçlayacağı iğrenç yaratık olduğumu söylüyor.

Ben bir g nahkarım. Sınırları aştım. Yapmamam gereken Şeyler yaptım, dokunmamam gereken yerlere dokundum. İstemem gereken Şeyleri istedim.

Hâlâ  yle düşünüyorum. Ve hâlâ bunu düşünüyorum. Her zaman.

Gözlerim en büyük cazibeme geri döndü. Şimdi buzun üzerinde, hızla, sanki bıçaklar üzerinde doğmuş gibi buzu kesiyor. Tennessee'nin ormanlık bir yerinde büyüdüğünü asla anlayamazsınız. Yakınımızda bir pist olmasının tek sebebi, zengin bir adamın kızının artistik patinajcı olmak istemesiydi. Biz çocukken o çoktan büyümüş ve taŐınmıŐtı, pist de dersler ve doğum günü partileri için halka açılmıŐtı. Biraz boktan bir yerdi ama biz orada paten kaymayı  Ğrendik. Silas hemen orayı sevdi. Ben sadece orada olduğu için gittim ama kendimi geliŐtirdikçe, daha da hoşuma gitmeye başladı. Orayı sevmeyi öğrendim. Ama en çok da istememem gereken Şeyleri istemeyi öğrendim.

Onu izlerken dalıp gidiyorum. Diski zahmetsizce kontrol ediŐ biçimi. Vücudunu akıcı bir Şekilde hareket ettirme biçimi.

Sonra gitti.

Hayaletlerin canavar forveti, ansızın onu yere seriyor. Silas'a omuz omuza sert bir darbe indiriyor. Bu, tahtaları sallayan, seyircileri hayrete düŐüren ve sessizliğe boğan türden bir darbe. Silas sertçe yere düşüyor ve hemen ayağa kalkamıyor.

Hareket ettiğimi fark etmeden ayağa kalkıyorum. Ona doğru tahtaların üzerinden atlayıp yaklaŐırken dizimdeki acıyı bile hissetmiyorum. Göğsüm çökecek gibi oluyor.

Onu göremiyorum. Çizginin etrafında çok fazla oyuncu var, sopalar birbirine dolanmış, hakemler bağırıp oyuncularını ayırıyor ve tam bir kavga başlıyor. Tam bir kaos. Koç kavgaya girdiği anda ellerim tahtaların üzerinden atlamaya hazırlanıyor. Yardımcı antrenörlerden biri beni geri çekiyor. Ellerimi o kadar sıkıyorum ki tırnaklarım avuçlarıma batıyor.

Hadi, hadi, hadi Silas. Kalk.

Her saniye dayanılmaz bir hal alıyor. Nefes alamıyorum. Alamıyorum. Ta ki onun iyi olduğundan emin olana kadar.

Sonunda hareketlenme var. Kavgaları ayırmak ve oyuncuları buzun dışına göndermek için daha fazla hakem geliyor. Bir antrenör bir tarafı, İves diğer tarafı tutuyor ve Silas'ı ayağa kaldırıyorlar. Silas burnunu kırıştırıyor. Yüzünde kan var ve omzunu tutuyor, ama diğer kolunu kaldırıp kalabalığa el sallayarak iyi olduğunu bildiriyor. Yavaş ve dengesiz bir şekilde buzun üzerinden ayrılıyor. Ama dik duruyor. Kendi başına kayıyor.

O iyi.

Sanki çökmüş bir akciğeri fiberglasla şişiriyormuşum gibi keskin ve acı dolu bir nefes alıyorum.

Antrenör onu kontrol ettikten sonra, Silas maçın acı dolu sonunu izlemek için benimle birlikte yedek kulübesine oturmak zorunda kalıyor. Tek yaptığım, vücudunun her hareketini ve nefes alışını izlemek. Sanki bakmayı bırakırsam daha kötü bir şey olacaktı gibi.

Kaybediyoruz ve ben bu konuda hiçbir şey hissetmiyorum.

Otele döndüğümüzde aramızdaki sessizlik dayanılmazdı. Dün olsa hoş karşılardım. Ağzını her açtığında susmasını, konuşmayı bırakmasını diledim ki, beni etkilemiyormuş gibi davranmaya devam edebileyim.

Şimdi iyi olup olmadığını bilmek için can atıyorum. Her yeri ağrıyormuş gibi kaskatı kesiliyor. Muhtemelen öyledir. Sert buzda böyle bir darbe almak insanı fena halde yaralayabilir.

Silas çantasını yere bırakıp yavaşça bana döndü. Çatlak dudağının alt orta kısmı şişkin görünerek morarmıştı. Daha iyi öpmek ve sonra onu

yere vurmak istiyordum. Silas'ın buza düştüğünü gördüğümde beri yumruklarımı ne kadar sıktığımı görünce eklemlerim ağrıyordu.

"Bütün gece böyle mi bakacaksın?"

Bana bakarken yakalandığımda kızardım. Silas darbeyi yumuşatmaya bile çalışmadı, sadece beni azarladı.

"Yaralandığınızı sanıyordum. Çok kötü."

"Ben iyiyim."

Ama gömleğini çıkardığında, omzunda beliren morluk beni ürpertiyor.

"İyi görünmüyorsun."

"Dizini görmelisin. Şimdi bütün hafta boyunca nasıl hissettiğimi biliyorsun, ama saklamıyorum ve hiçbir şey yokmuş gibi davranmaya çalışıyorum."

Onunla tartışmak istiyorum. Aynı olmadığını söylemek istiyorum. Ama gerçek şu ki, fark bakış açısında. Ben incinen taraf olmayı tercih ederim. Onu yere sererken izlemenin karnıma tekme yemiş ve nefesimin kesilmiş gibi hissettirdiğini itiraf etmek istiyorum.

Ama bunu söyleyemem.

Çok yorgunuz. Çok yıpranmışsınız.

Ve bu oda, söylemem gereken her şeyi, içimde çalkalanan tüm duyguları barındıramayacak kadar küçük.

Silas alaycı bir kahkaha atıyor ve başını sallıyor.

Aniden, bacaklarıma izin verdiğimi hatırlamadığım iki adımda aramızdaki mesafeyi aştım. Silas birdenbire dikkat kesildi ve kısa, hızlı adımlarla benden uzaklaştı. Elim göğsündeki sıcak tene değdi ve sırtı duvara değene kadar onu ittim. Yüzünü buruşturduğunu gördüğümde bile durmadım. Ona doğru eğilip ağzımı onunkine çarpmaktan başka bir düşünceye yer yoktu.

Öpücük sert. Cezalandırıcı. Muhtemelen patlamış dudağında acıtıyordur, eğer bakır tadı bir göstergeyse. Ama beni durdurmuyor, sadece içimdeki artık tutamadığım canavarı besliyor.

Vücudumun her hücresi vızıldıyor, sonunda korkudan başka bir şey hissediyorum.

Onu kaybetme korkusu. Ona asla söyleyememe korkusu. Çok geç kalma korkusu.

Dişlerim çarpışıyor ve sürtünüyor. Silas'ın parmakları tenime o kadar sert bastırıyor ki, morluklar oluşacağından eminim ve ona aynı güçle tutunuyorum, sanki onu duvara yasladığımda kurtulabilecekmış gibi. İkimizin de nefes aldığını sanmıyorum. Nefes alacak yer yok. Burada hassasiyet yok. Sadece acı ve çaresizlik var.

Daha ne olduğunu anlamadan, parmaklarım Silas'ın güçlü uyluğunun etine saplanıyor, bacağına belime dolayıp kızgın bir hayvan gibi ona sürtünüyorum. Boğazından aşağı doğru kıvrılmaya çalışan dilimi titreten boğuk bir ses çıkarıyor.

Bu benim mahvoluşum. Ansızın, öyle yoğun bir zevkle vuruluyorum ki bacaklarım titriyor ama sürtünmeyi bırakmıyorum. Birbirimizin ağzına doğru nefes nefese kalıyoruz ve Silas titreyerek beynimi bulanıklaştıran küçük bir inilti çıkarıyor.

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım, bir elimle uyluğunun kıcına değdiği yeri tutarken, diğer elimle boğazının dibinden duvara doğru iterek tuttuğum şekline. Silas koyu kehribar gözleriyle bana baktı, sulu bakışlarında adını koyamadığım bir duygu titreşiyordu. Kızarmış ve terliydi, saçları darmadağınktı. Ağız hâlâ zevk ya da şaşkınlıktan bir O şeklinde açıktı, dudağındaki kesikten kan, kırmızı, çürük dudaklarına ve çenesine doğru sızıyordu. Hissettiğim kadar vahşi görünüyordu.

Ama gözlerindeki ifade sanki üzerime bir kova soğuk su dökülüyormuş gibi, yanmış gibi geri çekiliyorum.

Ne yaptık?

Ne yaptım?

Birkaç adım geri çekilip Silas'ın duvara yaslandığını görüyorum. Gözleri kocaman açılmış ama olması gerektiği gibi korkmuş ya da öfkeli görünmüyor. Sanki acı çekiyormuş gibi.

Ama öyleyim. Çok öfkeliyim. Ve korkuyorum. Bundan bıktım.

Silas sanki beni yatıştırmak istercesine ellerini havaya kaldırdı, sanki beni tamamen kontrolden çıkmaktan kurtarabilecekmiş gibi.

"Kahretsin," diye fısıldıyorum, bana dokunursa kırılacağımdan korkarak bir adım geri sendeliyorum. Göğsüm inip kalkıyor. Pantolonumun önüne bakıyorum, takım elbisemin gri kumaşında ıslak bir lekenin olduğu koyu renk. Aptallığımın, zayıflığımın kanıtı. İçimdeki yanlışlığın. "Hayır, hayır, hayır. Yine mi?"

Bana ulaşmaya çalışıyor ama ben irkiliyorum. "Gideon, sorun değil-"

"Bunu nasıl söylersin? Bunda kabul edilebilir bir şey yok!" Sesim her saniye daha da yükseliyor, tiz ve titrek çıkıyor.

"Hey," dedi yatıştırıcı bir şekilde. "Her şey yoluna girecek. Düşündüğün gibi değil—"

İçgüdülerim onu o lanet olası ağzına bir yumruk atarak susturmak. Yumruğum ona izin vermeden önce uçuyor. Yönlendirmeye çalışıyorum ama çok geç. Darbenin çoğu eklemlerim ve duvar arasında oluyor ama çenesi elimin yan tarafına çarpıyor.

Geriye doğru sendeledi, eli yüzüne gitti.

Bundan sonra ne olacağını merakla bekliyorum. Çantamı alıp odadan fırlıyorum.

Burada kalamam. Yüzündeki ifadeyi göremiyorum. Yaptıklarımın yüzleşemiyorum.

Nasıl bu kadar bencil olabildim?

Bunu kız kardeşime nasıl yapabildim? Bunu bilseydi ona neler yapardı?

Neden bu kadar güçsüzüm?

BÖLÜM 15

SILAS

Gideon ve ben, sakatlıklarımız nedeniyle bir sonraki iç saha maçında yedek kulübesindeydik. Yakınlaşmaya zorlanmamış olsak da aramızdaki sessizlik, paylaştığımız boşluğun her santimini doldurdu. Perşembe günü geldiğinde, o kadar huzursuz bir enerjiyle dolmuştum ki, neredeyse oynamak için izin istedim. Neyse ki antrenör omzumun iyi olduğunu söyledi. İkimiz de buzun üzerine geri döndük ve uzatmalarda galibiyet almayı başardık. Gideon beni duvara ittiğinden beri yaşadığım beyin sisi olmasına rağmen buzdaki her vardiya keskin, odaklı ve etkiliydi. Neyse ki vücudum ne yapacağını biliyor gibiydi, çünkü düşüncelerim Gideon'ın ağzına, güçlü kollarına veya ikimizi de bitirirken nefes nefese kalmasına kaydığında kas hafızam devreye giriyordu. Geri çekilene kadar aklım başımdan gitti. Kendimden geçmişim, neredeyse ona sırrımı söyleyecektim. Beni oyundan çıkarması muhtemelen iyi bir şeydi. Gerçi çeneme yumruk yemeden de yapabilirdim.

Yaşananları konuşmadık. Hiç konuşmadık.

Etrafında yumurta kabukları üzerinde yürüyorum, çok yaklaşmamaya, sinirlerimi bozmamaya dikkat ediyorum. Mecbur kalmadıkça benimle konuşmuyor ve konuştuğunda da küstahça konuşuyor. Soğuk. Sanki beni dondurmaya ve aramızda için için yanan ateşi söndürmeye çalışıyormuş gibi.

Bir yanım, etrafta görebileceğim insanlar varken onu köşeye sıkıştırmak istiyor ama duyamayacakları kadar uzakta. Böylece açıklamaya çalıştığımda bana bir daha yumruk atamaz. Gerçi pek bir şey söyleyemiyorum.

Bu sırlar benim ölümüm olacak.

Ufukta iki deplasman maçı daha var ve şimdiden kemiklerime korku gibi çöken sınırları hissedebiliyorum. Şimdi nasıl olacak? Uzun otobüs yolculuklarında, dar soyunma odalarında, sonra da bir otel odasında yalnız kalmak...

Bir kez daha farklı bir oda arkadaşı istemeyi düşünüyorum. Doğru olan bu.

Ama ben unutmuyorum. Koç ve takımın geri kalanı nihayet aramızdaki husumeti unutmaya başladı ve ben bunu tekrar gündeme getirmek veya olay çıkarmak istemiyorum.

Ve Allah yardımcım olsun, bir yanım ondan uzak kalmak istemiyor.

Daha da kötüsü, bunun tekrar olmasını istiyorum. Bu da beni korkunç, berbat bir insan yapıyor. Gideon'un olanlardan ne kadar acı çektiğini görebiliyorum. Bu, katı duruşundaki gerginlikten veya yakın mesafede olduğumuzda acı çekiyormuş gibi görünmesinden belli oluyor.

Cuma antrenmanından sonra, takım Cumartesi günü nadiren olan boş vakti değerlendiriyor. Yerel bir spor barında kanat ve bira içmeye gidiyoruz. Galibiyetten sonra herkes, öncesinde gelen mağlubiyet serisine rağmen, iyi bir ruh halinde. Koç, bu konuda çok fazla kafa yormamızı istemiyor. Genç bir takımız, hâlâ yolumuzu bulmaya çalışıyoruz, diyor. Ama çoğumuzun daha iyi performans göstermeye başlamazsak asla çağrılmayabileceğimizden endişelendiğini biliyorum. Yine de, herkes uzun bir masanın etrafına otururken hava sakin. Gideon karşıma oturuyor. Aramızdaki gerginlik o kadar yoğun ki, etrafımızdakilerin bunu hissetmediğini hayal bile edemiyorum. Bu elle tutulur bir şey ve beni terletiyor.

Eskisinden daha kötü. Bir şey değışti, aramızdaki çekimi daha da güçlendirdi ama onu inkâr edilemeyecek veya görmezden gelinemeyecek çarpık, çirkin bir şeye dönüştürdü. Bir daha asla kapanmayacak bir kutu açılmış gibi. Her şeyi geri içeri tıkmak yok. Olmamış gibi davranmak yok. Her bakış, her kas seğirmesi, kelimeler arasındaki her duraklama yüklü hissettiriyor. Her odaya girdiğinde, onu daha da çok fark ediyorum. Bana baktığını her gördüğümde, bir saniyeliğine bile olsa, bunu hissediyorum.

İkimiz de pek iyi arkadaş değiliz ve diğerlerinin gecenin tadını çıkarmasına izin vermek için erken ayrılmaya karar veriyorum. Eşimle vakit geçirmek için bir bahane uyduruyorum, etrafımdaki birçok takım arkadaşım da buna gülüp ısıklık çalıyor. Yüzüm, giydiğim Red Valley Blaze kapüşonlusundan daha da kızarıyor.

Kollarımı paltomun kollarından geçirirken, Gideon'a özellikle bakmıyorum ama başımın yan tarafında sert bakışlarını hissedebiliyorum. O gece bana bakışını hissettiğim gibi hissediyorum. Sanki korkulacak bir şeymişim gibi. Tehlikeli bir şeymişim gibi. Utanç verici bir şeymişim gibi.

Buna kızmak istiyorum. Çok öfkelenmek istiyorum. Sonuçta her şeyi başlatan oydu.

Ama çoğunlukla kendimi hasta hissediyorum.

Eve vardığımda Lily bana şöyle bir bakıp başını sallıyor. "Oturalım," diyor.

Bu, içtenlikle konuşmamız gerektiğini söyleme şekli. En zor konuşmalarımızın hepsi bu sözlerle başladı. Bana hamile olduğunu söylediği gün. Evlendiğimiz sabah, hayatımı onun hayatına bağlamanın istediğim şey olup olmadığını sormak istedi. Profesyonel olarak hokey oynamaya karar verdiğimiz gün. Yalnız kalmamak için dışarı çıkıp "biriyle tanışmamı" önerdiği gün. Normalde bana yardımcı olmak için ne söyleyeceğini bilir ama bu sefer konuşmaktan çekiniyorum. Beni gerçekten neyin rahatsız ettiğini ona söyleyemezsem nasıl içtenlikle konuşabilirim ki?

Bunu tahmin etmeliydim. Onun yanında ne kadar normal davranmaya çalışsam da, tuhaf olduğumu fark ediyor. Elbette fark ediyor. Beni o sessiz, cerrahi dikkatiyle izliyor. Sağmalıklarımı bile gören türden. Ondan hiçbir şeyi saklayamadım, bu tek şey hariç. Her gün aynı sorunla karşılaşmadığımda, ona tutunmak daha kolaydı. Muhtemelen benimle kardeşi arasındaki meselenin sorun olduğunu tahmin ediyordur, sadece nedenini anlamıyor.

Lily, Addy'nin uyuduğundan emin olduktan sonra oturma odasına geri döndü ve yanımdaki kanepeye oturdu. Her zaman yaptığı gibi yanıma çöktü, bacaklarını altına alıp bana sanki on üç yaşındaymışız ve bana dünyada hâlâ güvenli bir alan olduğunu göstermek üzereymiş gibi baktı. Onunla birlikte.

"Konuşmaya hazır mısın?"

Tereddüt ediyorum. Boğazım düğümleniyor. Tanrım, ona çok şey söylemek istiyorum. İçimde taşıdığım tüm o korkunç şeyleri dökmek istiyorum. Ama yapamıyorum.

Vermek benim gerçeğim değil.

Bir an sessizce paniklememi izliyor ve sonra bir şey söylüyor. "Bu Casey Ives'la mı ilgili?"

İşte bu beni hazırlıksız yakaladı. "Peki ya o?"

"Şükran Günü'nde herkese anlattıklarından sonra. Acaba adamlardan herhangi biri bu konuda tuhaf davranıyor mu diye merak ettim. Masada otururken hepsi rahat görünüyorlardı ama benim hatırım için kibar davranmış olabilirlerdi." Duraksadı ve dudaklarını büktü. "Sanırım Gideon destekleyici bir şey söylemedi. Lütfen bana bu konuda kaba davranmadığını söyle."

"Hayır. Hayır. Kesinlikle hayır."

"Eh, bu iyi. Bize ne tür berbat şeyler öğretildiğini sen de benim kadar iyi biliyorsun. Belki babamız seninki kadar zalim değildi, ama belirli bir şekilde davranmamız için çok fazla baskı vardı. Gideon'ın bununla

biraz mücadele ettiğini hep hissetmişimdir, ama bu, yetişkinliğine de bunlardan bazılarını taşımadığı anlamına gelmez, anlıyor musun?"

Yavaşça başımı sallıyorum. Evet, biliyorum. Ve bir kez daha, ne inşa ettiğini tam olarak bilmeden tam on ikiden vuruyor.

"Çoğunlukla, bununla nasıl başa çıktığını merak ediyordum. Eğer, bilirsin ya... sana bir şeyler hatırlattı mı?"

Ağzımdan hafif bir alay çıktı ve ellerime baktım. "Bunu söyleyebilirsin."

"En azından birkaç takım arkadaşımın bu konuda rahat olduğunu bilmek beni biraz rahatlattı. Bunu yaşayan tek kişinin sen olmadığını bilmek de en azından biraz rahatlatıcı olmalı."

"Önemi yok," diyorum hafifçe. "Sırrımızı asla kimseye vermem... yani sen hazır olmadıkça. Belki sadece Gid-"

Sözlerim hafif bir hıçkırıkla kesiliyor ve başımı kaldırıp Lily'nin gözyaşlarını sildiğini, ağlamamak için gözlerini tavana diktiğini görüyorum. Tıpkı kardeşi gibi, o da duygularını göstermekte her zaman zorlanmıştı.

"Ah tatlım, hayır..." Onu göğsüme çekip kucağıma aldım. "Kimseye söylemem, biliyorsun."

"Biliyorum," diye homurdandı, burnunu koluna silerek. "Sadece... Bunu hiç düşünmediğim için kendimi çok kötü hissediyorum. Senin farklı bir geleceğin olabileceğini düşünüyordum ve seni geride tutanın ben olduğumu tamamen unutmuşum."

"Lily," diyorum biraz kararlı bir şekilde. "Beni engelleyemezsin. Sen olmasaydın asla şu anki halime gelemezdim."

"Bu yalana bağlı olduğun için gerçek benliğin olamamandan nefret ediyorum. Benim yüzümden."

"Bunu söyleme." Başımı sallayıp çenesini eğerek bana bakmasını sağladım. "Bunu asla söyleme."

Dudakları titredi. "Ama gerçek bu. Benim için tüm geleceğini feda ettin."

"Lily Shepherd Caldwell, hayatımı kurtardın ve bunu çok iyi biliyorsun."

Şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı.

"O zamanlar kaybolmuştum - boğuluyordum -" diyorum sessizce. "Beni gl kenarında bulduğun gün. Düşünmüştüm ki..." Hormonlarımın etkisiyle çalkalanan zihnimi rahatsız eden o işkence dolu düşüncelerden kurtulmak için başımı sallayıp güçlükle yutkunuyorum. Bunlar aklıma getirmekten hoşlanmadığım anılar ve çoğunlukla onları gömmenin bir yolunu buldum. "Babam gerçeği asla kabul etmezdi. Beni gerçekten öldürebilirdi, Lily."

Beni en sevdiğimiz yüzme havuzunun kıyısında, kanlar içinde, morarmış ve birden fazla yönden hırpalanmış halde bulmuştu. Tek yaptığım, o öğleden sonraki erkekler İncil dersinde konuşulan bir şeyi sorgulamaktı. Federal düzeyde, trans bireylerin orduda hizmet etmesini yasaklayan bir yasanın kabul edilmesinden ve cinsel yönelime dayalı ayrımcılığa karşı korumaların ortadan kaldırılmasından hemen sonraydı.

Sıradan bir Cumartesi erkekler İncil dersiydi. Pastör Shepherd ve babam da dahil olmak üzere kilisemizin liderleri, haberi sanki bir ltufmuş gibi, sanki Tanrı nihayet iğrenç buldukları yaşam tarzlarına karşı bir duruş sergiliyormuş gibi tartışıyordı. Sanırım babam ve arkadaşlarımla sakladığım sırrı öğrenirlerse benden nefret etmeyeceklerine dair bir güvence istiyordum. Sadece farklı oldukları için tüm bir topluluğu yırtıcı ve sapkın olarak göstermenin adil olmadığını düşünüyordum. Aslında, bu iddiaları destekleyecek hiçbir istatistik yoktu. Çeşitli dini kurumlardaki din adamlarıyla ilgili belgelenmiş istismarlar varken neden LGBTQ+ topluluğunu hedef alıyorduk? Belki de yargılamak yerine, insanların hayatlarını yaşamalarına izin vermeli ve dikkatimizi gerçek sorunlara çevirmeliyiz.

Bu pek iyi karşılanmamıştı. Önce, cemaatimizdeki çoğu erkeğin, hatta Pastör Shepherd'ın önünde beni azarlamıştı. Sonra da onu beklemem için eve göndermişti. Bunun başıma geleceğini biliyordum.

Sonrasında, yaralarımı güvenli bir yere, yalnız kalabileceğim bir yere, topallayarak gitmiştim. Her şeyin bir an önce bitmesini bekliyormuş gibi suya bakakalmıştım. Ya da belki birinin gelip beni kurtarmasını, tüm kırık parçalarımı bulup birleştirmesini.

Ve öyle de yaptı. Lily beni buldu. Yanıma oturdu, bir ilk yardım çantası açtı ve en kötü yaralarım ile ilgilendi. Çoğu yüzeyseldi. Asıl yaralar içerideydi. Lily beni tedavi etti ama bana asla kırık mışım gibi davranmadı.

"Konuşmaya hazır mısın?" diye sormuştu.

Ve ona gerçeği söyledim. Eşcinsel olabileceğimi düşünüyordum. Ona her şeyi anlatmadım. Kesin olarak eşcinsel olduğumu bildiğimi söylemedim çünkü zaten en yakın arkadaşım olan erkek kardeşine aşıktım. O kısmı çok derinlere gömdüm, o gerçeğin gün yüzüne çıkmasına asla izin veremeyecek kadar korktum.

Ama Lily yargılamadı. Gözlerini kırpmadı, bakışlarını kaçırmadı ya da kurtarılmam gerektiğini söylemedi. Benim için dua etmeye çalışmadı ya da kendimi değiştirmem için bir şey önermedi. Sadece elimi tuttu ve beni koruyacağını söyledi.

"Bana bir çıkış yolu gösterdin, Lily. O gün hayatımı birçok yönden kurtardın."

"Bu, bana hiçbir şey borçlu olduğun anlamına gelmiyor," diyor artık tutamadığı gözyaşlarının arasından.

"Sana hiçbir zaman borçlu olduğumu düşünmedim. Sadece doğru olanın bu olduğunu biliyordum. O günden beri sen ve ben olduk ve her zaman sen ve ben olacağız, anlıyor musun? Seni seviyorum ve Adaline'i seviyorum. Damarlarında kimin kanı aktığı umurumda değil, o benim kızım. Her açıdan o benim. Ve bundan hiç pişman değilim."

Göğsüme düşüyor ve gözyaşları kuruyana kadar hıçkıra hıçkıra ağlamasına izin veriyorum.

"Ama dinle," diyorum nazikçe. "Eğer bir gün farklı bir şey istersen, sevgili olmak, yeniden başlamak ya da işlerimizi değiştirmek istersen, seni desteklerim. Artık babanın baskısı altında yaşamıyorsun. Kendi kararlarını verebilen yetişkin bir kadınsın. Hayatınla ne yapmak istiyorsan, yanındayım. Hiçbir baskı ya da suçluluk yok Lily. Sadece sevgi."

Omuzları sarsılıyor ve bir an yine ağladığını düşünüyorum. Ama başını geriye atıp kanepeye yaslıyor ve güldüğünü görebiliyorum. "Kadınlardan hoşlanmaman gerçekten çok kötü."

Kahkaha attım. "Evet... Özür dilerim."

"Sorun değil. Zaten gerçekten benim tipim olup olmadığından emin değilim."

"Öyle mi?" diye kıkırdarak soruyorum. "Peki, nasıl insanlardan hoşlanıyorsun?"

Yüzü düşünceli ama üzgün değil. "Bilmiyorum. Gerçekten böyle birine ilgi duymadığımı düşünmem garip mi? Belki de doğru insanla tanışmamışımdır, pek dışarı çıkmıyorum zaten. Ama film izlerken veya kitap okurken, macera ve fantastik kadar romantizmi de severim. Ama dışarı çıkıp bir ejderha öldürmek istemiyorum. Mantıklı mı?"

Omuz silktim. "Tabii, neden olmasın? Tek bir yol olduğunu sanmıyorum."

"Silas mı?"

"Evet bebeğim?"

"Hiç geri dönmek istemezsem bu beni kötü bir insan mı yapar? Yani, ziyarete bile gitmek istemezsem?"

"Öyleyse cehenneme giden otobüste senin yanında oturuyor olacağım."

Sessizce kanepede uzanıyoruz ve Lily uyuklarken ben onu tutuyorum. İkimizin de gerçekten iyi olup olmadığını bilmiyorum ama uzun zamandır olmadığımız kadar yakınız. Ve bu da önemli bir şey. Dürüst olmak gerekirse, çok önemli.

Ona söylediğim her kelimeyi içtenlikle söyledim. Onu ve Adaline'i korumak için her şeyi yapardım. Hayatlarımızı istikrarlı ve güvenli kılmak için. Lily tanıdığım en iyi insan. Güçlü, nazik ve kimsenin hak etmediği kadar affedici. Yapmak zorunda kaldığımız seçimler yüzünden suçluluk duymasını istemiyorum. Hayatımı mahvetmedi. Bana sadece yeni bir hayat verdi. Ve dürüst olmak gerekirse, eğer kardeşine olan hislerimi açıkça söylersem, canını acıtsa bile ona gerçeği söylemem için beni cesaretlendireceğini hissediyorum. Ama ona bunu yapamam. Geleceğin bizim için ne getireceğini bilmediğim için asla. Gideon'ın benden nefret etmeye devam edeceğine dair belirsiz bir bahis uğruna kurduğumuz dengeyi ve güvenliğini bozmaya niyetim yok.

Adaline'i taşır gibi onu yatağa taşıyorum, alnına yumuşak bir öpücük kondurup üzerini bir battaniyeyle örtüyorum. Sonra yine yalnız başıma, sessizliğin içinde tavana bakarken, gerçekler sızıyor içime.

Gideon'a sırrımızı söyleyemezsem aramızda ne geliyorsa gerçekleşemez.

Sanki bir uçurumun kenarında duruyormuşum gibi, atlamak istiyorum ama uçurumdan atlayamayacağımı biliyorum. Lily'nin gerçeğini de kendi gerçeğimle birlikte aşağı çekmeden. Potansiyel olarak her şeyi mahvetmeden.

Belki de bu iş her zaman mahvolmaya mahkûmdu. Belki de geçen gece olanlar, asla dinmeyen bir şeyin alevlenmesiydi. Beni bir hayalet gibi tanıdığım Gideon'a bağlayan, yarım kalmış bir iş. Belki de hiçbir anlamı yoktur ya da belki de daha başlamadan sönüp gidecektir. Bilmiyorum ve bu yüzden o adımı atamıyorum.

Ama bu, onu istememe engel değil.

Onu istemekten.

BÖLÜM 16

GIDEON

Vardığımda takımın tatil partisi çoktan tüm hızıyla başlamıştı. Açıkçası, gelmemeye çalıştım ama Casey Ives beni kamyonetime doğru yürürken gördü ve benimle gelip gelemeyeceğini sordu. Hâlâ uzun süre kalmayı planlamıyorum ama bardan bir bira alıp biraz dolaştım. Takımın keyfi yerinde. Galibiyetten çok mağlubiyetle geçen zorlu bir ayın ardından bugün harika bir 6-3'lük galibiyet aldık ve herkes adrenalinle dolu. Ayrıca Noel tatili için tam bir hafta tatilimiz var, yani kutlanacak çok şey var.

Mutlu olmalıyım. Hatta minnettar. Bu mola tam da en çok ihtiyacım olduğu anda geliyor. Çoğu zaman bitkin ve aşırı uyarılmış durumdayım ama boş zamanları iyi değerlendiremiyorum. Çok fazla boş zaman, düşünmek için çok fazla zaman demek. Ve düşünmek son zamanlarda yapmak istediğim son şey.

Odanın en ucunda, karlı geceye bakan bir pencerenin yanında bir kanepede buluyorum. Biramı yudumlarken, yakındaki bir sokak lambasının altında turuncuya dönen, hafif rüzgarda dönen kara bakıyorum. İçerisi sıcak kahkahalar ve bayram şarkılarıyla dolu, ama kendimi her şeyin dışında, soğuk kar ve sulu karın içinde tutuyorum. İnsanlar yanımdan geçiyor, bugünkü maç hakkında neşeli yorumlar yapıyor veya daha önce tanışmış olabileceğim ya da tanışmamış

olabileceğim eşlerini tanıtıyorlar. Gerektiğinde gülümsüyor ve başımı sallıyorum, ama bunun dışında odada olmamam daha iyi.

Silas ve Lily geliyor ve bu gece attığı iki gol ve iki asist için tezahüratlar yükseliyor. Geldiklerinde gösterdikleri coşku sayesinde, onlar beni görmeden ben onları görüyorum, bu da bana kaçmayı düşünmek için yeterli zamanı veriyor. Ama kaçmıyorum. Bunun yerine, kanepelerine daha da gömülüp görünmezmişim gibi yapıyorum.

Çok uzun süre işe yaramıyor ama Lily beni buluyor, tabii ki buluyor.

"Saklanıyor musun kardeşim?" diye alaycı bir tavırla yanıma çöküp yüzünde bilmiş bir ifadeyle sordu.

"Sadece yorgunum," diyorum ve artık ısınmış olan biramdan bir yudum alıyorum.

"Bugün harika oynadın."

Homurdandım. Partiyi uzaktan izliyorduk, şüphesiz ikimiz de Silas kalabalığının arasından geçerken onu takip ediyor, yanından geçen herkesi sanki ezelden beri tanıdığı eski dostlarıymış gibi selamlıyorduk. Çevresindeki herkese uyum sağlama yeteneğine imreniyorum. Hep böyleydi. Bu, onun hakkında her zaman hayranlık duyduğum birçok şeyden biri.

"Onun için endişeleniyorum," diyor Lily dalgın dalgın. Ona bakmak için döndüğümde, hâlâ kocasını izliyor.

"Nedenmiş?"

"Son zamanlarda... pek... keyifsiz."

Silas'a bakıyorum, her zamanki gibi kendinden emin ve mutlu görünüyor. Tabii ben etrafta olmadığım sürece. Onun farklı davrandığını fark ettiğim tek an bu. Ama şu anda? Neyden bahsettiğini anlamıyorum.

"Bana göre iyi durumda gibi görünüyor."

"Son deplasman maçlarından döndüğünüzden beri kötü durumda. Belki de takımın istediği kadar galibiyet alamamasından kaynaklanıyordur diye düşündüm. Sözleşmesi bir yıldan fazla garantili olmadığı için bizi buraya taşımaktan endişe ettiğini biliyorum. Ama bence bundan daha fazlası var."

Ona sorunun ben olduğumu söyleyemem. Kocasını o kadar güzel öptüm ki kontrolümü tamamen kaybettim ve işleri hiç istemediğim kadar ileri götürdüm. Ya da sonrasını kaldıramadığımda çenesine yumruk atarak ona teşekkür ettim.

Ona onu sevdiğimi, onu hâlâ sevdiğimi söyleyemiyorum. Onu her zaman sevdiğimi. Ondan nasıl uzak duracağımı bilmediğimi.

Uzun süre sessiz kaldı. Lily'ye tekrar baktığımda, beni sessizce süzdüğünü gördüm. Sanki söyleyecek bir şeyi varmış gibi, belki de önemli bir şey, sanki ne yaptığımı veya düşüncelerimin nereye gittiğini biliyormuş gibi. Bunun yerine, Silas'a baktı, sesi alçak ve hüzünlüydü. "Beni kurtardı, biliyorsun. En çok ihtiyacım olduğunda yanımdaydı ve bunun acısını çekti. Ama beni kurtardı. Şimdi tek istediğim onun için de aynısını yapabilmek. Ama benimle konuşmuyor."

Ona temkinle bakıyorum, bir şey söyleyip söylememem, özür dilemem ya da itiraf etmem gerekip gerekmediğinden emin değilim.

"Ona dikkat edecek misin, Gideon?"

Ee, ne?

"Ben?"

Başını sallıyor. "Sen her zaman en çok sevdiğin kişiydin, biliyorsun. Gittiğinde onu çok kırdın. Neredeyse..." diye düşündüm, sözleri yarıda kaldı. Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Sonra doğrudan gözlerimin içine baktı. "Ne olursa olsun onu sevecek insanların olduğunu bilmesi gerekiyor."

Ağzım kurudu ve göz temasını kesmemek için elimden geleni yapıyorum. Ya çok derinlere bakıp utancımı görürse?

"Biliyorum, başıma gelenler yüzünden aranızda ufak bir anlaşmazlık oldu ama buna takılıp kalamazsınız."

Elimi hafifçe okşayıp, Koç'un karısının anlattığı bir hikâyeye gülen kalabalığın arasında kocasının yanına yürürken, içimden bir sürü duygu geçiyor. İlki öfke. Öfkemi bu şekilde içimde tuttuğum için azarlanmaktan hoşlanmıyorum. Neler olduğunun aslını veya onun deyimiyle küçük tartışmamız yüzünden neden bu kadar üzüldüğümü bilmiyor. Bunu önemsiz, önemsizmiş gibi gösteriyor. Ama aynı zamanda, gerçekten bilmediği için rahatlıyorum. Çünkü bir an için, ona sandığımdan çok daha fazlasını biliyormuş gibi hissettim.

Silas'ın yanına sokulup bir kolunu onun beline dolamasını izliyorum. Silas ona sevgi dolu bir gülümsemeyle bakıp başının tepesini öpüyor. Kocası. Hayatımın aşkı. Acı çektiğini söylediği adam, beni kıran kişinin o olduğunun farkında değil.

İçim parçalanıyor.

Yarı dolu biramı çöpe atıyorum ve çıkarken karşılaştığım herkese başımla veda ediyorum. İçimdeki fırtına daha fazla dayanamayacağım bir şeye dönüşmeden buradan çıkmalıyım.

Önümüzdeki birkaç gün, elimden geldiğince meşgul olmaya çalışıyorum. Garajımda Adaline için bir oyun evi yapıyorum ve tüm enerjimi zımparalamaya, cilalamaya ve boyamaya harcıyorum. Sonuç, başlangıçta planladığımdan çok daha detaylı bir bitmiş ürün. Gerçek bir eve benziyor, sadece küçük bir çocuğun sığabileceği boyutta.

Planım Noel arifesinde arka bahçelerine gizlice sokmaktı, ama kamyonetin arkasına yüklemeye çalışırken yardıma ihtiyacım olacağını fark ettim. Lily'yi arayıp arka bahçesinde bir yabancıyla

oynaşacağımı söylediğimde, gelip Silas'ın yardım etmesini sağlamam konusunda ısrar etti. Görüşme bitmeden, akşam yemeğine kalıp geceyi orada geçirmeyi bir şekilde kabul ettim. Addy'nin ilk gerçek Noel sabahında orada olmamı istiyor. Ne de olsa "M'uncle Gid-On" olmadan olmazdı.

Bu yüzden bir gecelik çanta hazırlıyorum, oyun evini yüklüyorum ve arabayla yola çıkıyorum.

Kaldırımda kar yığınları birikmiş durumda ve daha da fazlası hızla yağıyor. Karı arka bahçeye fark edilmeden tek başıma ulaştırmam imkânsız olurdu.

Silas dışarıda beni karşılıyor, kocaman kabarık paltosu ve kalın eldivenleriyle zar zor hareket edebiliyor gibi görünüyor. Pek bir şey söylemiyor, sadece başını sallıyor ve ahşap evin diğer tarafından tutup açık çit kapısından arka bahçeye taşımama yardım ediyor. Çenesiyle devam etmemi işaret ediyor ve beni verandalarını örten çatının altına yönlendiriyor. Küçük ev orada hava koşullarından korunacak.

Evi yerine yerleştirmek için sessizce çalışıyoruz. Ben kapı ve pencereleri sabitlemek için kullandığım bant ve kayışları çıkarırken, Silas küçük yeşil bir halı ve plastik bir posta kutusu çıkarıyor.

Durduramadan bir kahkaha attım. "Çok tatlı."

Silas'ın dudakları hafifçe kıvrıldı ve ellerini ceplerine soktu. "İçeri girelim. Hava buz gibi."

İçeride montlarımızı asıp botlarımızı çıkarıyoruz. Sıcaktan yüzüm yanıyor, yanaklarımdaki ve burnumun derisi çok hızlı çözülüyor. Hava sıcak ve hafif meyvemsi kokuyor, ne kokladığımı tahmin etmek için burnumu kaldırıyorum.

"Biraz vin chaud denemek ister misin?" diye soruyor Silas, telaffuzu zorlayarak.

Gözlerimi kırptırıp onun tercüme etmesini bekliyorum.

"Muhtemelen ismi mahvediyorum," diye gülüyor. "Sıcak sıcak şarap. Ives ve kocası bize bir şişe, biraz baharat ve Noel için talimatlar verdi. Lily, Addy'yi yukarı çıkarıp uyutmadan önce güveç kabına biraz koydu. Oyun evini kurduktan sonra bizi ısıtmanın güzel olacağını düşündü ve ayrıca atıştırmak için şık şeyler de var."

Ives ve kocasından bahsedilmesi beni bir anlığına gerdi ve Lily ile Addy'nin ortalıkta olmadığını fark edince tereddüt ettim. Ama rahatlama gerek. Bir fincan sıcak şarap kulağa çok tuhaf geliyor ama denemekten zarar gelmez. Başımı sallayıp Silas'ın önden gitmesine izin verdim. Mutfakta kokular daha da yoğundu. Silas, dumanı tüten içeceği uyumsuz kupalara doldurdu. İlk yudum tuhaftı. Tatlı olmasını beklemiyordum ama sonra tarçın ve turuncgil aromaları dilime yayıldı ve neredeyse inledim. Daha ilk yudumda, içten dışa ısındığımı hissettim.

"Güzel, değil mi?" diyor Silas, sanki benim kadar şaşırmış gibi kupasına bakarak.

Başımı sallayıp bir yudum daha alıyorum. Yavaşlamam ya da kendimi oyalayacak başka bir şey bulmam gerekecek, yoksa çok fazla içme tehlikesiyle karşı karşıyayım. Derin bir yudum daha alıyorum, sıcaklığın göğsüme ve kemiklerime işlemesine izin veriyorum ve sonunda dışarı çıkmak için ihtiyacım olan kelimeleri söylüyorum.

"Üzgünüm."

Sesim alçak ve yumuşak, ona doğrudan bakmıyorum. Açıklama yapmıyorum ve onun da buna ihtiyacı yok. Ne demek istediğimi anlıyor.

Silas başını salladı. "Ben de."

Daha fazlasını söylemek istiyormuş gibi görünüyor ama ben bakışlarımı kaçırıp, yan taraftaki çimenliğe bakan pencerenin dışındaki kış harikalar diyarına odaklanıyorum. Kalın bir don ve kar tabakasıyla örtülüyken her şey huzurlu ve sessiz görünüyor. Keşke birazını zihnimde dönüp duran huzursuz düşüncelerin üzerine

örtebilseydim. Sadece kız kardeşim ve yeğenimle güzel bir tatil geçirmek istiyorum... ve bir zamanlar en iyi arkadaşım olan adamla, yaptıklarımın ağırlığı üzerimizde olmadan.

Silas, farklı etler, peynirler, meyveler ve kuruyemişleri tahta bir tabağa koyarak atıştırmalık hazırlamaya odaklanmış. Dikkati dağılmışken, önyargılarımı ve öfkemi bir kenara bırakarak ona, gerçekten ona bakmak için bir an ayırıyorum. Ve görüyorum. Duruşundaki gerginliği görüyorum. Gözlerinin altındaki karanlığı ve stresin ifadesini gerdiğini görüyorum. Yirmi bir yaşından büyük görünüyor. Birçok kişi bunun genç bir ebeveyn olmasına ve şu anki haline gelmek için ne kadar çok çalıştığına bağlı olduğunu düşünse de, ben bundan daha fazlası olduğunu biliyorum.

Gözleri benimkilere kaydıgında, bakışlarını birkaç saniyeliğine gözlerime diyor ve sonra tekrar bakışlarını kaçırıyor. İlk kez bakışlarını alaycı olarak yorumlamıyorum. Arzusunu görebiliyorum ama farklı bir ışıktadır. Benimkine benzer bir acı var. Derin bir duygusal istek ve ardındaki suçluluk duygusu. Suçluluğu benimkiyle aynı değil ama içgüdüsel olarak anlayabildiğim bir acı var. Görüyorum. Belki de hep görmüşümdür ama bunu kabul etmeyi reddettim. Onun da benim kadar acı çekiyor olabileceğini kendime itiraf etmeyi reddettim.

Lily'nin söylediklerini düşünüyorum, partiden beri aklımda tekrarlanan sözler.

"Ne olursa olsun onu sevecek insanların olduğunu bilmesi gerekiyor."

Ne demek istedi? Elbette onu derinden sevdiğini ve her zaman da sevdiğini biliyor. Her zamanki gibi kolayca arkadaş ediniyor gibi görünüyor.

Beni duraklatan şey, bunu söyleyiş biçimiydi. Sanki bir şey ima ediyordu. Sanki dünyanın geri kalanından sakladığı bir şey varmış gibi. Sanki onun sadece bildiği değil, aynı zamanda anladığı ve desteklediği gizli bir yanı varmış gibi. Sanki onun... Hayır, bu olamaz. Yansıtma yapıyor olmalıyım ya da bir şey. Çünkü onun onun o yanını

bilmesi mantıklı olmazdı. Çünkü itiraf etseydi, ona benden bahsetmek zorunda kalmaz mıydı? Kesinlikle bunu bilmiyor. Kimse bilmiyor, Silas hariç. Ve kimseye sırrımı söylemeyeceğini söylemişti. O zamanlar, bunu bir uzlaşma olarak kastettiğini varsaymıştım: O söylemezse ben de söylemem. Silas'a karşı tüm öfkeme, korkuma ve karmaşık duygularıma rağmen, ona hâlâ o kadar güveniyorum ki, sırrımı söyleyebileceği ihtimalini bir kez olsun sorgulamadım. Ve sadece kendi canını korumak için değil, ömür boyu süren bir dostluğa dayanan bir güven. Beni kıran ihanete rağmen hâlâ güçlü olan sarsılmaz bir şey.

Peki bu bir şey ifade ediyor mu?

Lily'nin ihtiyaç duyduğunu söylediği kişi olmak istiyorum. Her koşulda yanında olan, ne olursa olsun onu olduğu gibi sevebilen o arkadaş. Ama ondan o kadar çok şey istiyorum ki, onun arkadaşı olabileceğimi sanmıyorum. En azından gerçek bir arkadaş değil. Ona karşı hissettiğim çekime karşı koyamayacak kadar zayıfsam nasıl arkadaş olabilirim ki? Ondan nefret ettiğimde bile karşı koyamadım. Ya tekrar ona değer verirsem ne olacak?

Bazen göl kenarındaki o günü hatırlayıp zihnimde canlandırmaya çalışıyorum. Eğer sadece merakla hareket ediyorsa olsaydık, öpüşme ve dokunma tamamen deneysel olsaydı, sanırım bu kadar acıtmazdı. Kız kardeşimin arkasından iş çevirdiği için hâlâ kızgın olurdum, elbette. Ama o derin ihaneti hissetmezdim. Bunu Lily ile ilgili, onun çıkarlarını koruyormuşum gibi yapmak istesem de, beni sandığım şekilde istememesi beni daha çok üzüyordu. Çünkü dudakları dudaklarıma değdiği anda, yeni bir olasılıklar dünyası açılıyordu. Sadece bir çocuğu öpüp kendimle ilgili hep korktuğum bir şeyi doğrulamıyordum. Onu öpüyordum, Silas'ı. Ve o öpücük, onun da beni sevdiğinin bir onayı gibiydi. O öpücük, yepyeni bir geleceği harekete geçirdi. Umut ve mutlulukla dolu, tüm ateşi ve kükürdü geride bırakarak yeni bir başlangıca doğru ilerlediğimize dair söylenmemiş bir sözdü. Zayıf ya da hatalı olmadığının bir onayıydı. Bütün o oruç günlerim, bağlılığımı kanıtlamak için çalıştığım günler, bütün o acılar ve işkenceler sona erdi.

Gerçek şu ki, bana hiçbir şey vaat etmedi. Sözle bile değil.

Çünkü ben de babamın sandığı kadar zayıfım.

Hiçbir zaman yeterince güçlü olmadım.

Dizlerimdeki ağrı beni huzursuz uykumdan uyandırıyor. Tavana bakıyorum, nefes almaya ve rüyanın bitmesine izin vermeye çalışıyorum. Aşağı uzanıp parmak uçlarımı dizimdeki pürüzsüz tende gezdirerek kendime güven veriyorum.

Acının gerçek olmadığını, gerçek bir yaralanma veya şişlik olmadığını anlamam yıllarımı aldı. Rahatsızlığımın kaynağını gösterecek hiçbir çukur veya yara izi yoktu cildimde. Takım terapisti, psikosomatik ağrı demişti. Ayrıca bana her şeyin kafamda olmadığını, fiziksel bir nedeni olmamasına rağmen acının gerçek olduğunu söylemişti. Acının anısı ve zihin ile beden arasındaki ilişki karmaşıktır, demişti. Bu bana hiçbir zaman mantıklı gelmedi. Gerçek olmayan bir şey nasıl gerçek olabilir? Ya vardır ya da yoktur. Anlamıyorum.

Onu görmeye gitmem gerektiği kadar sık gitmedim. Geçmişimden bir hayaletin ortaya çıkıp, kurduğumu sandığım tüm huzurumu yerle bir edeceğiyle ilgili bir sürü gerçeği ağzımdan kaçırdığımdan beri gitmedim. Unutmayı tercih edeceğim şeyler hakkında konuşmamı sağlamakta çok iyi. Ama takımdaki herkesin onunla düzenli olarak iletişime geçmesi gerekiyor ve buzda yaşadığım patlamadan beri bu, takımdaki yerleştirmemin bir koşulu haline geldi. Yani daha fazla erteleyemeyeceğim. Silas'ın, takıma entegre olmaları için yeni oyuncularla düzenli olarak iletişime geçtiği düşünüldüğünde, ilişkimiz hakkında ona bir şey söyleyip söylemediği konusunda endişeleniyorum. Onun hakkında soru soracak mı? Yaptıklarımızı önceden biliyor mu? O zamanlar ve son zamanlarda?

Dizimden kalçama doğru yayılan bir ağrı spazmı beni irkiltti. Yataktan kalkıp odanın içinde volta attım, biraz çömelme ve esneme

hareketleri yaparak sertliği biraz olsun eritmeye çalıştım. Bunun kafamın içinde hissettiğim türden bir ağrı olduğunu ve sakatlığımdan kalma olmadığını biliyorum. Farklı bir acı.

Gerçek değil. Bırak gitsin.

Gördüğüm rüyayı unutabilsem iyi olurdu. Bir rüyadan ziyade bir anı gibiydi, gerçi şimdi abartılı olduğunu mantıklı bir şekilde aıklayabildiğim bazı yönleri de vardı. Babamın tam tepemde belirmesi gibi. Kilisenin n sırasında ailemle birlikte oturduğumda sık sık böyle hissederdim. Bazı vaazlar sırasında, sanki ruhuma bakıyormuş, cemaatin tamamıyla değil de doğrudan benimle konuşuyormuş gibi hissederdim.

"Ve Mesih'e ait olanlar, bedeni, tutkular ve şehvetlerle çarmıha gerdiler," dedi, kilisenin önünde volta atarken elindeki açık, yıpranmış İncil'i kaldırıp kürsüye sertçe bıraktı. İrkildim ve o da bunu gördü. Gözlerini sanki fiziksel bir şeymiş gibi, tenime sıcak ve yoğun bir şey dklyormuş gibi hissettim. İçimde mide bulantısı kabarırken beni yerimde tuttu.

"Kiliseye gitmek, her hafta en güzel Pazar kıyafetlerinizle burada oturmak yeterli değil. Sizi iyi bir insan yapan bu değil. O'nun sözüne göre iyi bir insan, gerçeği yaşayan, içindeki kötülüğü aktif olarak yakarak kurtuluşu arayan kişidir. İyilik bir duygu veya varoluş hali değil, şeytan'a karşı verilen bir savaştır." Sesi inançla yükselip alçalıyordu, yeşil gözleri sanki kafamda yaşayan her yanlış düşünceyi grebiliyormuş gibi beni delip geçiyordu. "İçinizdeki şeytan'ı her gün ldrmelisiniz. Onu Söz'le dvn. Tövbe kırıbaıyla kırbalayın. Onu duada boğun. Yalvarışta oruç tutarken a bırakın. Her düşünceniz, her eyleminiz, ya Rab'bin lehine ya da aleyhine bir harekettir!"

Ykseltilmış platformda tekrar yürüdü ve kalın, solmuş kitabı işaret etti. "Kalp her şeyden daha aldatıcıdır ve umutsuzca kötüdür: kim onu bilebilir?" diye alıntıladı, kutsal yazının her kelimesini ezbere bilerek.

"Beden yalancı ve haindir. Kulağına kötülük fısıldar ve ona aşk demeye cesaret eder..." Sesi titriyordu ama anlamı giderek yükseliyordu. Doğrudan içimdeki zayıflığa hitap ediyordu ve midemin derinlikleri sıcak ve ağırdı, kendi kötülüğümün gerçeğiyle ağırlaşmıştı.

"Zayıflığını şımartır, gizli günahlarını korur, düşüncelerinin bedene yönelmesine izin verirsen?" Sesi mırıltıya dönüştü ve cemaat ona doğru eğildi. Ben de öyle yaptım, kalkıp dışarı koşmak istesem de. "O zaman seni ışığa çıkaracak olana sırtını dönersin. Kendini karanlığa gömersin. Zayıflığın kendi sonudur."

Zayıf olmak istemiyordum. Pes etmek istemiyordum. İyi bir insan olmak istiyordum, babamın gurur duyabileceği türden biri. Yeterince mücadele etmiyordum.

"Şeytan tohumunu sessizce, Yüce Tanrı'dan başka kimse görmezken eker," dedi ve sürüsüne baktı. Gözleri bir kez daha bana dikildi. "O utanç mı? Hissettiğin o rahatsızlık mı? O his, Tanrı'nın seni gerçeğe yönlendirmesidir. Sana özgür irade verdi ama aynı zamanda uyarılar da veriyor. Sana bir yol haritası verdi," diye haykırdı, İncil'i iki eliyle öyle bir kaldırdı ki, sanki ağır cildi kafamın üzerine indirip beni yere çakacakmış gibi hissettim. "Soru şu: Ne yapacaksın? Duayla, acıyla, disiplinle mi savaşacaksın? Yoksa utancının gizlice büyümesine izin mi vereceksin? Gerçekten iyi misin? Yoksa sadece rol mü yapıyorsun?" Duraksadı, sözlerinin ağırlığı cemaatin üzerinde ağırlaşmıştı.

"O farkı biliyor. Sen de biliyorsun."

Sıranın dibini o kadar sıkı kavradım ki parmaklarım ağrıdı. Midem bulandı ve doğrudan bakışlarından kaçınmaya çalıştım. Ama onu duydum. Her kelimesini duydum. Ve her kelime sanki bana söylenmiş gibiydi. Boynumun ve yüzümün utanç ve tanımayla yanması, babamın veya dikkat eden herhangi birinin Şeytan'ın çoktan içime girdiğinden şüphe etmesine neden olmadı. Bunu gözlerimden görebiliyordu, açıkça söylemese bile.

O kadar çok gün, hafta, ay dua ederek, Tanrı'ya beni işkencemden kurtarması için yalvararak geçti. Ve bildiğim her şekilde savaştım.

Oruç tuttum, dizlerim morarana kadar saatlerce dua ettim, kötü düşünceler geri geldiğinde kendime acı çektirmenin küçük yollarını buldum. Egzersiz ve çaba, kefaretimin bir parçası, içimdeki kötülüğü yakmanın bir yolu oldu. Kız kardeşim veya ben başımız derde girdiğinde ebeveynlerimizin başvurduğu ceza, dua etmemiz ve hareketlerimizi düşünmemiz için bizi kuru pirinç üzerine diz çöktürmektir. Duygularımı mantığa oturtmaya başladığımda benim için her gece bir ritüel haline geldi. Cinsel türden kirli düşünceler için işe yarıyordu ama onun belirli bir şekilde gülümsediğinde nasıl hissettiğimi çok fazla düşündüğümde, göğsüm o kadar şişiyordu ki tam bir nefes alamıyordum, acıyı hissedemiyordum.

Ama şimdi acıyı hissediyorum. Keskin bir şekilde. Ve sadece dizlerimde değil. Ruhumda da.

Oda çok küçük, duvarlar çok yakın. Yaklaşıyor. Daha da küçülüyor. Boğucu.

Dışarı çıkmam gerek.

Kapıyı kırıp tüm evi uyandırmayacak kadar bilinçli bir şekilde misafir odasından çıkıyorum. Merdivenlerden inip mutfığa giriyorum, kendime bir bardak su doldurup içiyorum. Ellerimi soğuk suyla doldurup yüzüme çarpıyorum ve ıslak ellerimi saçlarımdan ve enseme ovuyorum. Dışarı çıkıp karda uzanmayı düşünüyorum ama en azından aptallık yapmayacak kadar aklım başımda. Bunun yerine alnımı pencereye dayayıp camın buğusunu izliyorum. Nefesimin girip çıktığını hayal etmek, artan paniğimi biraz olsun bastırmama yardımcı oluyor.

"Gideon mu?"

BÖLÜM 17

SILAS

Gideon'u mutfak penceresine yaslanmış, ağır ağır nefes alırken buldum.

"Gideon mu?"

İrkildi ve irkildi, döndü ve sırtını cama yasladı ve bana geniş, temkinli bir ifadeyle baktı.

"Özür dilerim, seni korkutmak istememiştim. İyi misin?"

"İyiyim," diyor kısaca. Ama iyi olmadığı belli. Hasta, solgun ve terli görünüyor, gözleri kan çanağına dönmüş. Saçları ve gömleği sırlıklam. "Sanırım çok fazla şarap içmiş."

Ah. Mantıklı.

"Biraz su ister misin?"

"Ah—Şey, evet. Elbette."

Lavabonun kenarında, yatağa gittiğimizde orada olmayan bir bardak var. Kenarlardan aşağı süzülen su damlalarına bakılırsa, bir iki bardak içmiş olduğunu tahmin ediyorum. Bardağını buz ve buzdolabından aldığım filtrelenmiş suyla dolduruyorum, soğuk suyun onu rahatlatacağını umuyorum.

"Teşekkürler," diye mırıldandı. Bardağı elimden alırken parmakları parmaklarıma değdi. Fark etmemiş gibi yaptım ama vücut ısısının zıtlığı, ateşini ölçmem gerekip gerekmediğini düşündürdü.

Tam olarak hasta olduğumu sanmıyorum. Çok acı çekiyor gibi görünüyor. Odasında volta attığını duymuştum, öncesinde de konuştuğunu sandığım bir şey duydum. Sanırım bir kabus görmüş olabilir, ki ben de anlayabiliyorum. Ben de ara sıra, özellikle de çok yorgun veya çok stresli olduğumda görüyorum. Son zamanlarda oldukça sık oluyor.

"Konuşmak ister misin?"

"Konuşacak ne var ki?" diye çıkıştı.

Tamam, o zaman bu konuda konuşmayacağız. İçimden bir ses konuşmayı zorlamalı mıyım diye düşünüyor ama o neredeyse çıldıracak gibi görünüyor ve Lily ile Addy'yi uyandırmak istemiyorum. Endişelenmelerini istemiyorum ama Gideon'ı bu şekilde görmelerini de istemiyorum. Bu sadece benim için. Bu benim cezam, çünkü ona yaptığım şey bu.

Ama uzun süre sessiz kalamıyorum. Gideon su bardağını bitiriyor, sonra bardağını lavaboya koymak için yanımdan geçiyor. Güneş ışığı arayan bir bitki gibi vücudumu ona doğru çeviriyorum, ayaklarım içgüdüsel olarak ona yaklaşıyor. Lavabodan döndüğünde aramızda sadece birkaç santim var. Nefesini yüzümde hissedebiliyorum.

"Lütfen, Gideon. Sadece dinle-"

"Bunu bana yapma Silas." Sesindeki ızdırap ve gözlerindeki saf acı beni susturuyor, duraklatıyor. "Yeterince güçlü değilim." Son sözler o kadar kısık bir sesle çıkıyor ki, karşımdaki devasa adamın aksine, bana fiziksel bir acı veriyor.

"Güçlü olmana gerek yok." diyorum ona, gözlerimle beni itmemesi için yalvararak.

Dudaklarının sıcaklığını dudaklarımda hissedebileceğim kadar bana doğru eğiliyor. "Yapma," diye fısıldıyor, tek bir kelimenin hareketini hissedebileceğim kadar yakınımda.

Gözlerim titreyerek kapanıyor. Beni öpmüyor, bana sokulmuyor ya da hiçbir şey yapmıyor. Tek hissettiğim yavaşça verdiği nefes.

Ve sonra gitti. Gözlerimi açmayı bile düşünemedim etrafımdaki hava yine soğudu.

Noel sabahı çok güzel. Adaline'in ona aldığımız küçük denge bisikletini gördüğünde attığı sevinç çığlığı neredeyse gözlerimi yaşartacak ama oyun evini gördüğünde yüzündeki ifade bambaşka. Hayatımda ilk kez tatilin büyüsunü anlıyorum.

Dışarı oynamaya çıkmadan önce onu daha kalın giysilere zorlamamız gerektiğinde ufak bir sinir krizi geçiriyor, ama bunun tek sebebi, çocuk aklının kavrayamayacağı kadar heyecanlı olması. Onu botlarıyla, şişme montuyla ve kışlık şapkasıyla serbest bıraktığımız an, dünyanın en mutlu çocuğu oluyor. Onu asla içeri girmeye ikna edemeyebiliriz.

Lily'ye hediyesini vermek için mükemmel bir fırsat sunuyor. Büyük dış mekan ısıtıcısını kendi heyecanlı çığlığıyla açıyor. Çok abartılı veya abartılı bir şey yapmak istemedik. İlk Noel'imizde aşırıya kaçmak çok kolay olurdu. Bu yüzden birbirimize yalnızca tüm ev halkı için faydalı hediyeler alacağımıza karar verdik. İkimiz de bu soğukta güneşli kışımızın donmamasına şükredeceğiz ve Addy de bu sayede dışarıda daha fazla zaman geçirebilecek.

Normalde bana bakmamış olan Gideon, kahveyi hazırlamama yardım ediyor. İkimiz de geri çekilip, Lily'nin tiyatro penceresinden abartılı bir kahve sipariş etmesini izliyoruz. Addy de "Hayır!" diye bağıyor ve sonra kahkahalarla gülüyor. Gideon'a bir fincan kahve uzatıyorum, o

da mırıldanarak teşekkür ederek kabul ediyor ama yine de göz teması kurmuyor veya benimle konuşmaya çalışmıyor.

Kendimi sürekli onu izlerken buluyorum. Tekrar dayanamayıp, gerçekten nasıl hissettiğine dair en ufak bir işaret vermesini bekliyorum. Keşke oturup gerçekten konuşabilseydik. Açık ve dürüst, aramızdaki tüm gerginlik ve sırlar olmadan. Dün birbirimizden özür diledikten sonra, biraz daha konuşabileceğimizi ummuştum. Ama dün gece fırsatım olduğunda, beni yine susturdu.

Muhtemelen onu aşağı kata kadar takip etmemeliydim. Odasından gizlice çıktığını duyduktan sonra yumruklarımı sıkmış ve ait olduğum yerde, yatakta kalmaya çalışmışım. Ama çok fazla şarap içmişim ve odasında volta atmasını dinlerken huzursuzdum. Yanına gitmek, onu rahatlatmak istemişim. Ona dokunmak. Ama odasına girmek için kendime güvenmemem gerektiğini biliyordum. Aşağı inmemem gerektiğini de bilmeliydim. Ayaklarımın hareket etmesini engelleyemiyordum.

Lily beni düşüncelerimden ayırıp kucağıma kare, düz bir kutu koydu. O kadar mükemmel sarılmış ki, neredeyse profesyonelce sardığını sanırdım. Ama daha yakından bakınca, ambalaj kağıdına bakıp homurdanıyorum.

"Bunlar... testis torbası mı?"

Lily o kadar çok gülüyor ki ses çıkarmıyor, ama omuzları titriyor ve yanaklarından yaşlar süzülüyor. Parlak, açık mavi kağıt, çeşitli ten tonlarında kabaca çizilmiş testislerle ve küçük kırmızı Noel Baba şapkalarıyla süslenmiş. "Jingle Balls" yazan küçük satırlar var.

Gideon bile çıldırıyor, öyle yüksek sesle gülüyor ki Adaline, gürültünün ne olduğunu anlamak için küçük oyun evinin mutfak penceresinden başını uzatıyor. Lily'nin kahkahalarla ağladığını görünce, küçük yüzü şaşkınlıkla buruşuyor ve "Annen üzgün mü?" diye soruyor.

Herkesin mutlu olduğunu temin ettikten sonra, şaşkınlıkla bir set ızgara aleti ve aksesuarı açıyorum. Lily beni garaja gönderiyor, orada üzerinde büyük kırmızı bir fiyonk olan parlak bir gazlı ızgara var. Düz bir üst aparatı bile olan harika bir ızgara, bu yüzden üzerinde kahvaltı pişirmeye karar veriyorum. Gideon, ızgarayı garaj basamaklarından yukarı ve evin içinde taşımama yardım ediyor. Ben verandada Addy'nin karşı tarafında başlarken, Lily Gideon'a hediyemizi uzatıyor. Hediye, üzerinde Noel Babalar yazan parlak siyah bir kağıda sarılı, sadece Noel Babalar dönüp eğilmiş, pantolonlarını aşağı çekerken pembe yuvarlak kalçalarını ve dantelli siyah külotlarını sergiliyorlar.

Eşim inanılmaz derecede iyi. Farkında bile olmadan, bu sabahki gerginliğin en kötüsünü atlatmayı başardı. Eminim bunun sebebinin tatil olduğunu, benimle kardeşi arasında neler olup bittiği hakkında hiçbir fikri olmadığını düşünüyordur.

Çocukluğumuzda kutlama yapmadığımız için, bayramları kutlamak bizim için oldukça yeni bir şey. İçinde büyüdüğümüz kilise, İncil'de açıkça emredilmeyen bayramların en iyi ihtimalle dünyevi bir dikkat dağıtıcı, en kötü ihtimalle de tehlikeli sapkınlıklar olduğuna inanıyordu. Geleneksel bayramları kutlamak, inancımızın saflığını tehlikeye atmak, gelenek kisvesi altında putperestlik ve modern dünyanın Şeytan'ın etkisi altında benimsediği pagan iğrençlikleri temsil etmek olarak görülüyordu.

Evden ayrılıp küçük kasabamızın dışındaki hayatı ilk deneyimlediğimde, yetiştirilme tarzımızın dışında dünyanın ne kadar farklı olduğu hakkında çok konuştuk. Birlikte, kilisenin birçok öğretisinden uzaklaşmaya ve ailelerimizle aramıza mesafe koymaya karar verdik. Memleketimizdeki ailelerimize ve arkadaşlarımıza hâlâ sevgi beslemediğimizden veya büyürken iyi deneyimler yaşamadığımızdan değil. Ama şimdi kendi dünyalarımızı şekillendirme ve büyürken mücadele ettiğimiz birçok şeyi değiştirme fırsatımız var. Çoğunlukla, çocuğumuzun kendisi olamayacağını, kendi kararlarını verebilen ve hayallerinin peşinden gidebilen güçlü bir birey olarak yetişemeyeceğini hissettiği bir ortamda büyümesini istemedik. Lily, hiçbir zaman rahat hissetmediği toplumsal cinsiyet rollerine

zorlanarak, kilise ve eş ve anne olmanın dışında düşüncelerini söyleyemeden veya hayat hedeflerine sahip olamadan büyüdü. Ve ben zalim bir babanın baskısı altında büyüdüm, eşcinsellerin ahlaksız, sapkın insanlar olduğu, çocukları yozlaştırmak için doğal olmayan ve tehlikeli dürtülere sahip oldukları öğretilti.

Dışarı çıkmamız gerekiyordu.

Zaten bir yolculuktan ve daha yeni başlıyor. İkimiz de hâlâ büyüyor ve inanmamız için yetiştirildiğimiz şeylerin çoğunu unutuyoruz. En zor kısmı, bununla gerçek arasında bir denge bulmak. Çünkü bize öğretilenlerin çoğu yanlışsa, hangi inançlar gerçek?

Farklıysam Tanrı gerçekten benden nefret eder mi? Bana aşıl原因an beklentileri karşılayamazsam bana sırtını döner mi? Yoksa birçok insanın inandığı gibi, farklılıklarımızı seviyor ve kabul ediyor mu? Gerçekten var mı?

Her şeyi sorguluyoruz ki bence bu sağlıklı. Ya da en azından Dr. Shelton öyle olduğunu düşünüyor. Ayrıca bazen yanılmanın sorun olmadığını, hata yapmanın öğrenme sürecinin bir parçası olduğunu söylüyor. Kimseye zarar vermediğimiz sürece, zararı ne? Birçok farklı sebepten dolayı memleketimize uyum sağlayamadık. Ama kötü insanlar değiliz. Hatalar yaptım ve bu süreçte birini incittim, ama özümde kötü biri değilim. Onu incitmek istemedim. İyi niyetliydim.

Lily çoğu zaman bağımsızlığını ve yetiştirilme tarzımıza karşı çıkışını kararlı bir neşeyle sergiler. İnatçılığını minnettar bir coşkuyla kutlar. İlk kez tayt giydiğinde, sanki bir şey kazanmış gibi zıplayıp durur. Ama bazen de telkin onu yakalar ve kendini sorgular. Saçını ilk kestirdiğinde ağlar. İlk kez pantolon giydiğinde huzursuzca kıpırdanır. İlk kez sinemada bir Disney filmi izlediğimizde ise neredeyse panik atak geçirir.

Lily, kardeşinin Noel hakkında ne hissedeceğinden emin değildi ama şeker toplamaya gitmeden önce neredeyse panik atak geçireceğini söyledim. Gideon da gelmekle kalmadı, giyinip katıldı. Belki de kiliseden ayrılma konusunda ne hissettiği hakkında onunla istediğimiz

kadar konuşma fırsatımız olmadı, ama bize tıpkı bizim gibi geliştiğine dair başka işaretler verdi.

Örneğin, hediyesini açtığında yüzündeki geniş gülümseme. Hemen yeni tişörtünü başına geçirdi. Üzerinde "Huncle: normal bir amca gibi ama çok daha yakışıklı." yazıyor. Dizleri için olan ve birinde "Fuck Around", diğerinde "Find Out" yazan komik kompresyon kolluğuna gülüyor. Ona aldığımız son şey, benim seçtiğim, bilye yarışı için bir 3D model setiydi. Açtığında bakışları bana kaydı ve nostaljik bir gülümsemenin parıltısını gördüm. Gideon çocukken ve gençken hep model yapmaktan hoşlanırdı, bu yüzden ona hoşuna gidebilecek bir şey bulmak için oradan başlamıştık. Ama bu özel model, babalarımız planlama toplantılarındayken kilise fuayesinde ayrıntılı Rube Goldberg düzenekleri yapmaya çalıştığımız zamanları hatırlattı. Kilise ofisinin kapısı açılıp düzenek zincirini harekete geçirdiğinde çıkardıkları karmaşa ve gürültü yüzünden hep azarlanırdık, ama bütün haftayı bir sonrakini nasıl kuracağımıza dair fikirler düşünerek geçirirdik. Bunlar, yazları göl kenarında yüzerek ve oynayarak geçirdiğimiz zamanlarla birlikte, çocukluğumun en güzel anılarından bazıları.

Gideon gülümsüyor ama gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor. Yine de kabul ediyorum. Her şeyden öte, zaman ve sırlarla lekelenmemiş en azından bir anının olduğunun kanıtı.

Gideon, Lily'ye hediye ettiği tişörtü kişiselleştirmek için kullanılan vinil gibi, özel el sanatları tasarımları için malzemeleri kesen bir makineyle sürpriz yapar. Şaka yollu, Lily'nin istediği kadar kişiye özel tişört yapabileceğini ve bunları ona modellik yapacağını söyler. Lily o kadar heyecanlanır ki, hemen nasıl kullanılacağını öğrenmek için makineyi yemek masasının üzerine kurar.

Genel olarak ilk Noel'imizin bir kazanç olduğunu düşünüyorum.

Gideon tam gitmek üzereyken Lily onu kenara çekiyor. Dinlememeye çalışıyorum, gerçekten de öyle. Ama Gideon'ın sesi boğuk ve hüzünlü tonu beni olduğum yerde donduruyor.

"Bugün beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Elbette öyle yaptık. Artık sahip olduğumuz tek aile sensin ve seni seviyoruz. Seni tahmin edebileceğinden çok daha fazla seviyorum."

Sesi o kadar alçalıyor ki, sonraki sözlerini zar zor duyabiliyorum. "Hakkımda her şeyi bilseydin, beni bu kadar sevmezdin."

Aramızda yaşananlar yüzünden mi böyle düşünüyor? Yoksa hayatı boyunca sakladığı gerçek yüzünden mi?

Midem bulanıyor. Sözleri göğsümde bir şeye yumruk gibi saplanıyor. Yanına gidip omuzlarından tutup sarsmak istiyorum. Ona daha fazla yanılmış olamayacağını, Lily'nin ne olursa olsun onu seveceğini söylemek istiyorum. Bu gezegendeki herkesten daha güçlü ve daha affedici olduğunu. Böyle yaşamaya devam etmek zorunda olmadığımızı.

Ama fuayeye adım attığımda, kaçıp gitmeye hazır. Sanki Lily yanlış bir şey söylerse, yumuşak sözleri bile onu kırarmış gibi, kederli görünüyor. Ve şimdi araya girersem, durumu daha da kötüleştirebilirim.

Başını kaldırıp beni görüyor. Bakışlarımı bir anlığına, sanki çok daha uzun ve ağırmış gibi, sabitliyor. Dönüp kapıyı açtığında, Lily önce bana, sonra ona, sonra tekrar bana bakıyor. Kaşları çatılıyor ama tekrar kapıya dönüp Gideon'ın kaçmasına fırsat vermeden kolunu tutuyor.

"Bu dünyada beni seni sevmekten alıkoyacak hiçbir şey yok, Gideon. Ne olursa olsun, ne olursa olsun, senin için buradayız. Her zaman."

Gideon ikimize de bakmıyor, sadece kolunu nazikçe onun elinden çekip gidiyor.

Lily odaya girmeden önce kapı pervazına hafifçe vuruyor. Düşüncelerime dalmışken hafifçe irkiliyorum.

"Hey, sen," diyor nazikçe. "Öğle yemeği hazır. Neredeyse hazır mısın?"

"Özür dilerim," diye mırıldandım, önümdeki temiz çamaşır sepetine bakarken, elimde bir çift çorap sallanıyordu. "Biraz dalgınlığıma geldi. Ama burada işim neredeyse bitti."

Odanın karşısına geçip kayıp bir kapüşonlu üst aldı, katlayıp düzelttikten sonra spor çantama koydu. "Bu hafta sonu maçlar yüzünden gergin misin?"

Başımı sallıyorum, konuşacak kadar kendime güvenmiyorum. Bu öğleden sonra art arda deplasman maçları için yola çıkıyoruz ve her zamankinden daha fazla korkuyorum.

Bu gece yine Gideon'la baş başa kalacağım ve artık onunla nasıl aynı alanı paylaşacağımı bilmiyorum. Aramızdaki gerginlik ve tuhaflık o kadar büyük ki, bu böyle devam ettikçe daha da kötüleşiyor. Konuşmamızı çok istiyorum. Ona gerçeği söyleyip, tüm öfke ve acıyı yaşamadan en baştan başlayabilmemizi istiyorum. Bunun her şeyi çözmeyeceğini biliyorum, yıllarca süren acı ve güvensizliğin hesabını vermemiz gerekiyor. Ama bilmesi gerekiyor. Ve ona onu sevmekten asla vazgeçmediğimi söyleyebilmeliyim. Onu istemekten, onun için yanıp tutuşmaktan asla vazgeçmediğimi.

Onu istemekle ve onun beni geri istememesiyle barışabilirdim. Ama onun da beni istediğini biliyorum. Bunu o öpücükte hissettim. Noel arifesinde aramızda akan enerji ve çaresizlikte hissettim. Düşündüğünden daha güçlü, çünkü beni tekrar öpseydi, buna izin verirdim. Ben de onu öper, benden istediği her şeyi ona verirdim.

Seçeneklerimi değerlendiriyorum ve bundan başka bir çıkış yolu göremiyorum. İlerleyebilmek için birinin güvenini kırmam gerekecek. Kolayca verdiğim bir karar değil ama artık buna dayanamam. İçim parçalanıyor.

Bunu daha fazla taşıyamam, aramızda o öpücüğün hatırası varken. Gideon benimle bir daha aynı alanı paylaşmamak için bahaneler

uydururken. Hayatımın aşkı yine parmaklarımın arasından kayıp gidecekse.

"Zambak?"

"Hmm?"

"Eğer benden nefret edersen-"

"Senden asla nefret edemem Silas," dedi imalı bir şekilde. "Kardeşime söylediğim şeyi sana da söyleyeceğim. Bu dünyada seni sevmekten ve desteklemekten beni alıkoyacak hiçbir şey yok."

Göğsüm çatırdıyor, kararlılığım da öyle. Gözyaşlarım kendiliğinden akıyor ve yatağın ucuna yığılıyorum. Dirseklerimi dizlerime dayayıp yüzümü ellerimin arasına alarak, döndüğümüzden beri taşıdığım gerginliğin bir kısmını salıveriyorum. Bunu defalarca dile getirmeye çalıştım ama her seferinde, baskı yapmak veya durumu daha da vahim hale getirmek istemediğim için, içimden atıyorum. Ama artık öyle. Öyle. Anlaması gerek.

Derin, titrek bir nefes alıyorum ve ona sulu gözlerle bakıyorum.

"Ona söylemem gerek."

BÖLÜM 18

GIDEON

Silas, San Jose'ye giden uçağa bindiğimizden beri dikkatimi çekmeye çalışıyor. Uzun bir uçuş ve tüm yol boyunca ona yakın olabileceğimi sanmıyorum. Genellikle çok geveze olduğu için uzak durduğum Leif Franks'le zorla sohbete giriyorum ve kendimizi Silas'tan olabildiğince uzağa konumlandırıyorum. Franks ve herkesin Brent diye seslendiği James Brenton iyi arkadaşlar ve Salı günü Abbotsford'a karşı oynayacağımız iç saha maçının ardından bir yılbaşı partisi planlıyorlar. O partiye gitme ihtimalim yok ama ilgileniyormuş gibi yapıp zaman geçirmek ve meşgul görünmek için fikir üretmeye çalışıyorum. Silas'ın oturduğu yere bile bakmıyorum, ancak varlığını birkaç sıra arkamda hissedebiliyorum.

Havaya çıktığımızda ve ekibin çoğu sessiz oyunlarına, kitaplarına veya filmlerine odaklandığında, bir uyku hapi alıp küçük pencereye yaslanıyorum. Yeterince yüksekteyiz, etrafımda görebildiğim tek şey beyaz ve gökyüzü yeni yeni kararmaya başlıyor. Uykuya dalıyorum ve uzun zamandır ilk kez birkaç saat rüya görmeden uyumanın tadını çıkarıyorum. Uçak yere inene kadar uyanmıyorum.

Otele giden otobüse bindiğimizde sinirlerim yine geriliyor. Çoğu adam akşam yemeğine gidiyor ve sanırım Silas'ın nereye gideceğimize dair birkaç fikir verdiğini duydum. Otele vardığımızda ve oda anahtarları dağıtıldığında, doğruca asansöre yöneliyorum. Silas daha bir şey

söylemeden, yorganı başıma çekip yataktayım. Uyku hapının beni hâlâ uyutması sayesinde, akşam çıkmadan önce uyuyakalıyorum.

Silas akşam yemeğinden döndüğünde saatin kaç olduğunu bilmiyorum ama irkilerek uyanıyorum.

"Kahretsin, özür dilerim," diye fısıldadı. "Işığı açıp seni uyandırmak istemedim."

"Sorun değil," diyorum yorgun bir şekilde ve dolu mesanemi boşaltmak için ayağa kalkıyorum. Banyodayken duş almam gerektiğini düşünüyorum. Uzun uçuşlar beni her zaman kötü hissettirir ve uyku hapının etkisinden hâlâ sersemlemiş durumdayım. Suyu açıp, tuvalet çantama ihtiyacım olduğunu hatırlamadan önce tişörtümü çıkarıyorum. Kendi kendime bir küfür mırıldanıp homurdanıyorum ve tuvaletimi almak için kapıyı açıyorum.

Donup kalıyorum.

Silas donakaldı. Yatağının dibinde, neredeyse tamamen çıplak, sadece dar, siyah bir külotla duruyordu. Hızla gözlerini kırptırdı, ağzı açık ve gözleri bana kilitlenmiş halde aptal aptal bakıyordu.

Onu bu şekilde gördüğümde yüzümde oluşan ifadenin aynısı olduğundan eminim.

Ve kesinlikle onu görüyorum. Yani, gerçekten onu görüyorum. Çünkü bakışlarımın altında teşhir edildiği bir yere bakıyorum. Tanrı yardımcım olsun, gözlerimi kaçırmıyorum. Gözlerim açıkta kalan her etin üzerinde geziniyor. Her kas, her çil. Meme uçlarının ne kadar sert olduğunu yanlışlıkla fark ediyorum ve neredeyse boğuluyorum. Gözlerimi onlardan çekmeye çalışıyorum ve sonunda daha aşağı bakıyorum. Ama sonra gözlerim güçlü karın kaslarına, göbek deliğinden iç çamaşırının düşük bandına kadar uzanan koyu renk saçlarına takılıyor.

Neden böyle iç çamaşırı giyiyor? Müstehcen. Paketin her çıkıntısına ve çıkıntısına yapışan, dar, siyah pamuklu bir kumaş. Siyah lastikli paçası, uyluğunun kıvrımını ve yuvarlak, kaslı kalçasını sarıyor.

Boxer giymesi lazım. Kabarık, pilili, biçimsiz gösteren türden.

Şaka mı yapıyorum? Muhtemelen bunlar da ona yakıştırdı.

Ağzım kurudu. Göğsümde, omuzlarımda ve sırtımda bir ürperti dalgası yükseldi. Kıcımdaki tüylerin diken diken olduğunu hissediyorum. Ayaklarım titriyor, dengesiz hissediyorum. Ayak parmaklarım sanki beni yerinde tutabilecekmiş gibi halının liflerine dolanıyor ama sendeliyorum. Ağır çekimde ona doğru ilerliyorum, şifonyere yaslanana kadar yerini sıkıştırıyorum. Şifonyer duvara çarpıyor ve televizyon titriyor.

Boğazım kapanıyormuş gibi hissediyorum. Konuşurken sesim kısık, hırıltılı ve sert çıkıyor.

"Neden?"

"N-neden ne?"

Gözlerim onu tarıyor, çıplaklığını ve yakınlığını algılıyorum.

"Pijama giyiyordum..."

Muhtemel hikaye.

İleri atılıp boğazının tabanını elimle kavradım, nabız noktasına bastırarak kalbinin ne kadar hızlı attığını hissettim. Sanki benimki tamamen durmuş gibi hissediyorum.

Onu yerinde tutarken yarı trans halindeyim, boştaki elimi kaldırıp bir parmağımı köprücük kemiğinin üzerinden geçirip aşağı doğru indiriyorum. Sol meme ucunun sivri ucuna dokunduğumda nefes alıyor. Etrafında dönüyorum, ona yapmak istediğim her şeyi düşünüyorum -ama net değil. Çimdiklemek. Yalamak. Emmek. Isırıp vücudundan temizlemek ki artık bana sataşmasın.

Parmağımı göbeğinin altındaki koyu renkli tüylerin arasından aşağı doğru kaydırırken izliyorum. Penisinin seğirmesini ve şişmesini gerçek zamanlı olarak izliyorum. Sertleşip iç çamaşırının önünü iterken, bel lastiği hafifçe açılıyor ve parmağımın içeri girmesi için yeterli alan

sağlıyor. Penisinin tabanındaki sıcak, sert eti hissediyorum. Titrediğini hissediyor ve görüyorum ve Silas kesik bir inlemeyle boğulma arasında bir ses çıkarıyor. Her neyse, dikkatimi çekiyor. Gözlerim ona kayıyor ve orada takılıp kalıyorum.

Burunlarımız birbirine değene kadar eğiliyorum, yan yana, gözlerimiz hâlâ açık. Gözlerinin rengini inceliyorum; şu anda her zamankinden daha koyu, neredeyse dış halkayla aynı tonda, altın benekli bir kahverengi. Derinliklere bakıyorum, gözünü kırpmıyor. Kıpırdamıyor.

Nefes almıyor.

Ben de nefes almıyorum, diye fark ediyorum, göğsümde hapsolmuş havayı dışarı verirken. Nefesim içimden çıkarken, o da içine çekiyor ve ben de ona sonsuz derecede yaklaşıyorum. Ağzım onunkine değişiyor ama hareket etmiyor veya öpmüyor. Sadece ona bastırıyor, onu bu konuda bir şeyler yapmaya davet ediyorum.

Silas'ın ağzı açık kalıyor, gözleri aynı anda hem büyüyor hem de kararıyor. Açık dudaklarımda boğuk bir inilti yankılanıyor. Kafam karışmış bir şekilde başımı yana eğiyorum.

Farkında olmadan parmaklarım onun shaftını kavradı. Onu elimde tutuyorum. Tutuşumu daha da sıkılaştırıyorum ve gözleri hafifçe geriye kayıyor.

Kahretsin.

Ağzım onunkine çarpıyor, yumruğumun her vuruşunda dilim kalın, sıcak uzunluğuna dolanıyor, ağzının içine giriyor. Islaklık başparmağım ve işaret parmağıma yayılıyor ve Silas inliyor.

Ona bakıyorum ama aslında onu göremiyorum. Şehvetten kör oldum ve tüm duyularım beni yarı yolda bıraktı.

Tek bir hızlı hareketle onu ters çevirdim. Şifonyerin üzerinde iki eliyle kendini desteklemeye çalıştı ve neredeyse televizyonu devirecekti. Penisini kavrayıp kolumu beline dolayarak onu birkaç adım sağa, yazı masası veya makyaj masası olarak kullanılmak üzere tasarlanmış

küçük bir masaya doğru kaydırdım ve birkaç eşyayı yere düşürdüm. Aynada kendime bakmaktan kaçındım ama Silas'ın ellerinden biri dengede kalmak için yüzeye değdi. Boştaki elim kolunu aşağı kaydırıp cama bastırdı. Sırtım onunkini örttü ve ona yaslandım.

"İstediğin bu mu?" diyorum, penisini sıkıyorum ve ereksiyonumu kıcına sürtüyorum.

Silas'ın başı öne düştü, aralık dudaklarından neredeyse kederli bir inilti döküldü.

Tekrarlıyorum ve başını sallıyor. "Evet," diye hırıltılı bir sesle söylüyor. Onu sertçe sıkıduğımda ve okşadığımda, damlayan ön sıvısını penisine yayduğımda daha yüksek sesle "Evet," diyor. Sesi zayıf ve titrek geliyor. Muhtaç. Çaresiz.

Elimi penisinin üzerinden çekip, ellerimi ikisinin de üzerine koyup bastırdım. "Kal."

Kalıyor. Gözle görülür bir titreme dışında hareket etmiyor. Korku mu? Yoksa uyarılma mı?

Umarım ikisi de olur.

Çantamı nereye bıraktığımı bulmak için etrafa hızlıca bir göz attıktan sonra, prezervatif ve kayganlaştırıcı paketlerimi bulana kadar etrafı karıştırdım. Körü körüne birkaç tane aldım, pantolonumu indirirken Silas'ın masaya eğildiği yere doğru yürüdüm. Bakışlarımı omurgasının kıvrımına ve sırtının alt kısmındaki hafif tüylere odakladım. Malzemeleri Silas'ın önündeki masaya fırlatırken, gözlerinin kocaman açıldığını ve yutkundığında boğazından çıkan tıkırtıyı gördüğümde bir an durakladım, ama gözleri aynadaki gözlerimle buluştuğunda, çenesinde beni hem meraklandıran hem de sinirlendiren kararlı bir ifade vardı. Şımarık külotunu uyluklarından aşağı sertçe yırttığımda iniltisini duyduğumda mide bulandırıcı bir tatmin hissettim. Ama sonra neredeyse dizlerimin üzerine düşüp çıplak poposunu görünce inlememi bastırdım. Bir elimi sırtının ortasına bastırıp diğeriyle kalçasını çekerek daha da aşağı eğilmesini söyledim. Parmak uçlarımı

bacaklarının arkasındaki tüylerden testislerine kadar gezdiriyorum. İrkiliyor ve kalçalarını öne doğru itiyor.

"Kıpırdama." diyorum, tırnaklarımı sertçe kığına geçirerek. Kendi sesimi bile tanıyamıyorum. Aynada kendi yansımamı görüyorum ve onu da tanıyamıyorum.

Kendimi çılgına dönmüş hissediyorum. Başım dönüyor. Ne bedenimi ne de düşüncelerimi kontrol edemiyorum. Tek yapabildiğim, yıllardır hayalini kurduğum ama asla göreceğimi, dokunacağımı veya sahip olacağımı düşünmediğim bu şeye bakmak.

İçimde ona hiçbir hazırlık yapmadan saplanmak, her baktığında hissettiğim acıyı ona hissettirmek isteyen bir taraf var. Ama o kadar da pislik biri değilim ve onu bu kadar incitmek istemiyorum. Beni yanlış anlama, onu becerdiğimde kesinlikle acı çekmesini istiyorum ama onu çıldırtacak bir şekilde. O kadar acı çekmesini istiyorum ki, her gün benim sikimle doldurulamazsa ölecekmiş gibi hissetsin. Sonra onu isteksiz bırakacağım. Onu sadece bu seferlik becereceğim, ona ne kaçırdığını göstermek için. Sonra da aylardır benim gibi deli ve çaresiz bir şekilde ortalıkta dolaşacak.

Herhangi bir kığına penisimi sokabilirim ve bu iyi hissettirir. Ama o asla benim yapacağım şekilde onu ters çevirecek birine sahip olmayacak.

Ağzım artık kuru değil. Ağzım sulanıyor. Daha önce hiç kimsenin kığını yememiştim, hiç böyle bir isteğim olmamıştı. Ama dilimi şu anda o daracık deliğe sokmak istemiyorum. Onu içten dışa yalamak, yalvartmak istiyorum. Ama aynı zamanda ona ilk olma zevkini de yaşatmak istemiyorum. Onun için planladıklarım için fazla... samimi geliyor.

İçimde dolaşan ilkel ihtiyaca karşı dişlerimi sıkarak kayganlaştırıcı paketlerinden birine uzanıyorum. Dişlerimle açıp yukarı kaldırıyorum, doğrudan deliğine damlayıp aşağı doğru akmasına izin veriyorum. Testislerinin arkasına sızana kadar dikkatle izliyorum, sonra parmak uçlarımla tekrar çatlağına sürüyorum, orta parmağımla ağzını ovuyor

ve onu bununla tahrik ediyorum. Her iteceđimi dűşündűđűnde, geri çekiyorum. Ta ki nefes nefese ve çaresizce bana dođru sallanana kadar. En az beklediđi anda, sonuna kadar itiyorum. Bađırıyor ve beni ne kadar sıkı kavradıđını gűrűnce inlememi zar zor bastırıyorum. Daha iyisini bilmesem, beni içeri almak için nasıl rahatlayacađını bilmediđini dűşűnűrdűm. İnemeleri neredeyse acı dolu geliyor, ama aŗađıya odaklanıp, vuruŗumun basıncını bezine yűnlendirdiđimde daha nefesli ve muhtaç bir ŗeye dűnűşűyorlar. Tam baskıya alıŗırken, ikinci parmađımı da ekliyorum, sertçe pompalayıp açarak onu açıyorum. Daha sonra hazırlıkları aceleye getirdiđim için suçluluk duyacađım ama kaldırabileceđim kadarı var ve bunun hızlı, çabuk ve aceleyle yapılacađını bilmesi gerekiyordu.

Bir elimle onu açarken, penisime biraz daha kayganlaŗtırıcı dűkűp okşuyorum. İnediđimde kasılıyor ve alacađı darbelerden biraz mı korkuyor diye merak ediyorum. Parmaklarımı ondan çektiđimde nefes alıyor ve gűtűndeki açıklıđın kapanmaya baŗladıđını izliyorum. Daha űnce hiç bűyle iyi aydınlatılmıŗ bir otel odasında seviŗmemiŗtim, bu yűzden parmaklarımın arasında geriliŗini gűrmek tamamen yeni bir deneyim. Penisimin etrafında geriliŗini gűrmek için can atıyorum. Neredeyse fazla heyecanlıyım. Penisim sızdırıyor ve hassas. Sakinleŗmeme yardımcı olmak için onunla oynuyorum ve onu biraz tahrik ediyorum, penisimle deliđine vurarak ve yanaklarının arasında yukarı aŗađı sűrtűnűyorum. Onu bu kadar tahrik ettiđimde acı çeken ben oluyorum, ikimizi de bu acıdan kurtarıp bir bacađımı kaldırıyorum, bűylece dizini masaya dayamıŗ oluyor ve penisimin baŗını içine sokuyorum. Bunu yavaŗa yapıyorum űnkű izlemek istiyorum. Ta o ilk kas halkasından çıktıđında o kadar sert bir ŗekilde geriliyor ki neredeyse beni geri itiyor.

"Lanet olsun, çok bűyűksűn," dedi nefes nefese. "Sadece bir dakikaya ihtiyacım var."

Gűğsűmde bir tatmin ve sabırsızlık uđultusu yankılanıyor. Parmaklarım gűtűnűn etine saplanıyor, deliđi etrafımda kasılırken masaj yapıyor. Penisimin baŗının etrafında sımsıkı gerilmiŗ ama tűm benliđimi ele geçirmesini izlemeye hazırım.

"Benim için eğil ve rahatla. Canını çok yakacağım."

Silas birkaç derin nefes alıyor ve sonunda etrafımdaki kasları gevşiyor. İçine girdiğimde biraz daha geriliyor ama kendini zorluyor. Bu, gözlerimi, içinde kaybolan penisimin görüntüsünden ayırıp yansımadaki yüzüne bakmama yetiyor. Yüzü kıpkırmızı ve gergin, kaşları konsantrasyonla çatılmış. Ona yaslandığımda, sulu gözlerini açıp bana bakana kadar kendimi hareketsiz tutuyorum. Beklemediğim bir savunmasızlık var onda.

Farkındalığın verdiği bir ürperti omurgamdan aşağı doğru iniyor ve midemin derinliklerine yerleşiyor.

"HAYIR."

"Ne?"

Ondan ayrılıp sendelediğimde tısladı. Gözlerim, kışındaki açıklığa, kırmızı, şişkin, ıslak kenara, kapanıp göz kırptığı yere kilitlendi.

"Hayır," diye tekrarladım, yatağa yaslanıp ellerime bakarak. Hâlâ sert olan penisim, öfkeli ve kırmızı başı. Hatta prezervatifi takmayı bile unuttum.

"Gideon?" Silas doğrulup bana doğru yürüyor. Aleti sert bile değil. Başladığımızda öyleydi ama neredeyse tamamen yumuşadı. Acıdan mı? Ya da sinirden mi?

"Lütfen bana bunun ilk seferin olmadığını söyle."

Karşımdaki yatağa oturuyor ve oturduğunda hafifçe yüzünü buruşturması kendimden daha da nefret etmeme yetecek bir cevap oluyor.

Ayağa fırladım. "Nasıl yapabildin!?"

"Gid-"

"Seni incitmeye hazırdım Silas. Seni sert ve sert bir şekilde becerecektim. Seni, beni arzulamana sebep olduğun için

cezalandırmak için dışarı atacaktım." Parmaklarım saçlarımın arasından geçip tellerini çekti.

"İstedim ki-"

"Hayır!" diye bağıarak onu tekrar bölüyorum. Ne söyleyeceğini duymak istemiyorum. Bilmek istemiyorum.

Bunu bana nasıl yapabildi? Bunu ona nasıl yapabildi?

Bunu ona nasıl yapabildim?

Midem isyan ediyor ve mide bulantısı boğazıma kadar yükseliyor. Banyoya doğru sert adımlarla yürüyüp kapıyı arkamdan çarpıyorum. Bunca zamandır akan duş, kayganlaştıracımı sürüp onu hazırlamak ve kendimi içeri itmek için gereken asgari şeyi yapmam için harcadığım kısa sürede bile soğumadı. Banyo buharla dolu, sıcak baş dönmesini daha da kötüleştiriyor. Sabahtan beri bir şey yemediğim için kusacak bir şeyim yok.

Bunun yerine duşa giriyorum ve sert fayansın üzerine diz çöküyorum, yaptığım şeyin acısından beni uzaklaştıracak kayalar, çakıllar veya piriç taneleri diliyorum.

BÖLÜM 19

SILAS

Kapıyı alıyorum ama açmıyor. Bir süre ses gelmeyince kapı kolunu deniyorum ama kilitli. Duş kapısı açılıp fayansa çarpan suyun sesi değışene kadar endişeyle orada öylece duruyorum. Belki de sadece biraz zamana ihtiyacı vardır. Ona bu zamanı tanıyabilirim.

Pijama pantolonumu giydikten sonra ortalığı temizliyorum. Atılmış kayganlaştırıcı paketini atıp masayı siliyorum. Akşam yemeğinden getirdiğim sandviçin olduğu paket servis kutusu yere düşüp patlamış, artık işe yaramıyor. Ortalığı toplayıp çöpe attıktan sonra bir süre oturup bekliyorum ama tuvalete gitmem gerekiyor. Üzerime bir kazak geçiriyorum, duş kabinim kayıyor ve lobiye gitmeden önce bir not bırakmalı mıyım diye düşünüyorum. Telefonun yanında bir not defteri ve kalem var, bu yüzden "banyo ve atıştırmalıklar" yazıyorum ve geri dönmeden önce çıkarsa göreceğini umduğum bir yere bırakıyorum.

Popom ağrıyor. Sanırım bu normal. Gerçekten bilemezdim. Hem bilgilendirici hem de eğlenceli epey araştırma yaptım. Hazırlıksızlığım konusunda endişeli olduğumu biliyordum ama bir kere başladı mı olanları durduramazdım. Açıkçası, biraz korkuyordum. Olabilecek en tahrik edici şekilde korkutucuydu.

Yani, evet, belki bir şey söylemeliydim ama o korkunç seks tanrısı lafını bölmek istemedim. Ayrıca bunun benim ilk seferim olduğunu

bilmesini de istemedim. Açıkçası onun ilk seferi değildi, ki bunu çok fazla düşünmek istemiyorum. Ama endişelendiği bir şey varsa, sorardı diye düşündüm. Protokolün ne olduğunu bilmiyorum!

Her şey yolunda gidiyor. Ama yağlayıcı biraz dağınık. Daha önce hiç bu kadarını içimde hissetmemiştim, hatta daha spesifik olmak gerekirse, içimde bu kadar derine inmemiştim.

Odaya dönerken, otomatlara uğrayıp birkaç şişe su ve normalde ikimizin de yemeyeceği atıştırmalıklar alıyorum. Ama konuşmamız gerek ve çikolata iyi bir sohbet başlatıcısı. Lily'de işe yarıyor, belki kardeşinde de işe yarar.

Gideon köşeden fırlayıp geldiğinde neredeyse her şeyi bırakıyordum. Üzerinde sadece basketbol şortu ve ıslak giydiği anlaşılan ters bir tişört vardı. Saçlarından hâlâ sular damlıyordu ve ayakkabı giymemişti.

"İyi misin?" diye soruyorum, tam o sırada o da "Neredeydin lan?" diyor.

Atıştırmalıklarla dolu kolumu kaldırıyorum, o da bana deliymişim gibi bakıyor, sonra topuklarının üzerinde dönüp odaya doğru sert adımlarla yürüyor. Ama kapıyı benim için açık tutuyor, bu da bir şey.

Kollarımdaki her şeyi yatağına bırakıp iki şişe su ve bir paket kurabiye alıp yatağıma oturuyorum. Gideon sanki kafam uzamış gibi bana bakmaya devam ederken sabırla bekliyorum.

"İçinde bir paket daha Oreo var," diyorum abur cubur yığınınını işaret ederek. "Yarın maçımız olduğunu biliyorum ama muhtemelen yememişsindir ve sana getirdiğim sandviç de dayanamamıştır. İçinde biraz kuru yemiş karışımı da var ama dürüst olmak gerekirse, şeker ve trans yağdan başka bir şey içermeyen pek fazla seçenek yoktu."

Saçmaladığımı fark edip derin bir nefes aldım. "Konuşabilir miyiz?"

"Bunu yapmamız gerektiğinden emin değilim."

Ne demek istediğinden emin olmadığım için, bu konudaki hislerimi, kırılıncaya kadar ona bakarak aktarıyorum.

"Kendime güvenemiyorum açıkçası. Neredeyse yaptığım şey... Yaptığım şey..."

"—tamamen rızaya dayalı," diye tamamladım onun yerine. "Ben büyüdüm, Gideon. Kendi kararlarımı kendim verebilirim."

"Ama daha önce hiç dibe vurmadin," diyor, sanki bu çok açılmış gibi.

Sanırım belliydi, bu yüzden burada bunun hakkında konuşuyoruz ve bu hissin tadını çıkarmak için burada değiliz. Çok utanç verici. Kızarmamak için bilinçli bir çaba sarf ediyorum ki, bu konuyu yetişkin erkekler gibi konuşabilelim, ergenlik öncesi ergenler gibi kıkırdayıp "penis" ve "popo deliği" gibi kelimelerden utanıp utanmayalım.

"Hayır, yapmadım." Ben de daha önce hiç zirveye çıkmadım, ama bu küçük bilgiyi, özellikle istenmediği veya gerekmediği sürece kendime saklıyorum. Bu şimdilik kimseyi ilgilendirmez.

"Bunu yapmama neden izin verdin?"

"Çünkü istedim," diyorum dürüstçe. "Çünkü sen ve ben her zaman..."

Görünen o ki dürüstlüğüme biraz fazla, çünkü Gideon elini kaldırıp durmam için yalvarıyor.

"Sana ne kadar zarar verebileceğimi biliyor musun?"

Alaycı bir tavırla, kendini ne kadar yücelttiğiyle ilgili bir şaka yapmak istiyorum ama yüz ifadesi beni durduruyor. Bunun komik olmadığı konusunda haklı. Mizah yapmaya çalışmak onun benimle konuşmasını sağlamayacak.

"Neden bana söylemedin?"

"Çünkü senin durmanı istemedim."

Bana attığı bakış hem inanmaz hem de acı dolu.

"Acıyacağını bilmiyordum değil. Şu anda hakkımda ne düşünüyorsan düşün, aptal değilim. Ama bir gün olacak, ya da en azından umuyordum."

"Peki, ne oldu, bir fırsat çıktı karşına ve sen de bunu bir an önce atlatmayı mı düşündün?"

"Seninle bir fırsat çıktı ve ben tüm hayatımı sana yakınlaşmaya çalışarak geçirdim. Evet, bu fırsatı değerlendirdim. Belki de hayal ettiğim gibi değildi, ama bir şeydi."

"Bana söylemeliydin-"

"—Çünkü konuşmakta çok iyiyiz, değil mi?" Kollarımı kavuşturup ona anlamlı anlamlı baktım. "Buraya geldiğimden beri neredeyse hiç doğru düzgün konuşmadık."

"Peki bu kimin suçu?"

"Benim çabalamamam yüzünden değil. Benimle konuşmuyorsun."

"Kalbimi çiğneyen ve kız kardeşimi aldatan adamla neden konuşmak isteyeyim ki?! Hâlâ kız kardeşimi aldatıyor." Elleri yine saçlarında. Sürekli çekiştirdiği saçlarıyla hala saçının kalmış olmasına şaşırıyorum. "Ve evet, kendi ikiyüzlülüğümü duyuyorum. Beni deli ediyorsun Silas. Bunu yapamam."

"Neyi yapamazsın?"

Ayağa kalkıp odada volta atıyor. "Senin yanında olamam. Seninle aynı takımda olamam, arkadaşmış gibi davranamam, kız kardeşimle evcilik oynamanı izleyemem, bunu bile bile..." diye sözünü kesiyor ve cümlelerin geri kalanını ben tamamlıyorum.

"...sana aşık olduğumu ve her zaman aşık olduğumu bilmene rağmen?"

Bana bakmak için başını o kadar çabuk çeviriyor ki boynunun çatlamamasına şaşırıyorum.

"Kız kardeşimle evlisin." dedi yavaşça, sanki bir salakla konuşuyormuş gibi. "Ondan bir bebeğin var, sen-"

Kalbim boğazımda atıyor, son birkaç saattir yediğim veya içtiğim her şeyi geri göndermekle tehdit ediyor.

"Sana bunun düşündüğün gibi olmadığını anlatmaya çalışıyorum."

"Bu ne anlama gelir?!"

"Dinlemeye hazır mısın?" diye soruyorum sakince, gerginliğimi yatıştırmaya çalışarak.

"Bilmiyorum," diye cevaplıyor. "Ortaya karanlık bir saçmalık çıkacak ve seni yumruklamak isteyeceğimden korkuyorum."

"Bunu zaten yaptın," diye hatırlattım ona. "Peki ben ne yaptım?"

"Hiçbir şey," diye tersledi. Sonra kaşları şaşkınlıkla çatılmış bir şekilde yatağın kenarına oturdu. "Bana karşı koymadın ya da beni engellemedin. Koç'a ya da başka birine söylemedin. Beni ifşa etmedin ya da ikiyüzlü saçmalıklarımı söylemedin. Neden? Neden, Silas?"

"Çünkü seni seviyorum." Gözlerim yanıyor, bu kelimeleri iki kez yüksek sesle söylediğimi fark etmek beni derinden etkiliyor. "Hatırlayabildiğim kadarıyla sana aşığım. Sana hiç söylemedim çünkü korkuyordum. Birinin beni bilmesinden korkuyordum..."

"Kovulacaksın ya da daha kötüsü olacak," diye tamamlıyor benim için.

Sessizce başımı sallıyorum, artık midem kaldırmayacak kurabiye paketine bakıyorum.

"O gün göl kenarında..."

"Senin de aynı şeyi hissettiğini ilk kez o zaman hissettim. Sanırım büyük bir kısmım bunun gerçekten yaşandığına inanmıyordu. Sanki bir rüya gibiydi. Çok korkmuş ve kafam karışmıştı."

"Çünkü sen de kız kardeşimi seviyorsun?"

Başımı yana eğip bu soruya en iyi cevabı bulmaya çalışıyorum. "Evet," diyorum, omuzlarının gerildiğini fark ederek. "Ama senin düşündüğün şekilde değil."

Gideon şaşkın görünüyor. Öfkeli. Mide bulantısı var.

"Bu ne anlama geliyor, Silas?"

"Kız kardeşinle konuşman gerektiği anlamına geliyor," diyorum yalvararak. "İkinizin sadece birbirinizle konuşmanızı, birbirinize güvenmenizi sağlamaya çalışıyorum. Ona sırrını söylemedim," diyorum. "Ama aynı zamanda onun sırlarından birini de saklıyorum. Gitmeden önce ona artık bunu yapamayacağımı söyledim. Artık birbirinizden sırlarınızı saklayamam. Çok acıyor," diyorum sesim titreyerek. Az önce tehdit eden gözyaşlarım taşıtı. "Beni incitiyor, ikinizi de incitiyor. Ama en çok da bizi incitiyor. Çünkü en başından beri dürüst olsaydık, bunların hiçbirisi yaşanmazdı."

Hafta sonunun geri kalanı sisler içinde geçiyor. Zaman pekmez gibi akıp geçiyor.

Takımın geri kalanı Güney Kaliforniya'nın ılık havasının tadını çıkarıyor ama ben eve o kadar çok gitmek istiyorum ki Alberta'nın dondurucu soğuklarına geri dönmeyi tercih ederim. İlk maçımızda galibiyet aldık ki bu güzel bir his çünkü hiçbirimiz deplasmanda en son ne zaman kazandığımızı hatırlamıyoruz. Gol atamadım ama iki gol pası verdim. Vegas'a 3-0'lık bir yenilgiyle yenildik ama takımdan kimse bundan rahatsız görünmüyor. Hepsi dışarı çıkmayı dört gözle bekliyor. Gidecekmiş gibi davranmak için bile çok yorgunum ama bu beni uyanık oturmaktan, saate bakmaktan ve Gideon'ın dışarıda ne yaptığını merak etmekten alıkoymuyor. Vegas'ta en son oynadığımızda kafası dumanlıydı ve saçmalamalarına bakılırsa, dışarıda ilişkiye girdiğinden oldukça eminim.

Otele vardığında saat onu geçiyor. Ayık. Ne kadar gergin olduğumu fark edecek kadar ayık. Neyden endişelendiğimi anlamış olmalı ki ağzının bir tarafı yukarı doğru kıvrılıyor.

"Nerede olduğum konusunda endişeleniyor musun, Caldwell?"

"HAYIR."

"Yalancı. Şu haline bak. Eminim bütün gece oturup benim geri dönüp nerede olduğumu açıklamamı beklemiştir."

Bu herif kendini çok komik sanıyor.

"Yerimde olsaydın ben de senin kadar endişelenirdim," diyorum omuz silkerek. "Biliyor musun, şehirdeki tüm gey barları dolaşıp yabancılarla takılmaya çalıştıktan sonra sarhoş olup eve dönseydim. O kadar sarhoş olurdum ki, senin gibi görünen bir adamın benim... emmeye çalıştığından bahsedip kendimi tutamazdım."

"Franks ve Brent'le dışarıdaydım," dedi hızlıca. "Salı günü maçtan sonra Yılbaşı partisi düzenliyorlar. Karınızın sesli mesajını aradıktan sonra beni lobide yakaladılar, çünkü hâlâ aramalarımın cevap vermiyor."

"Sana cevap vermediğini biliyorum. Ama iyi durumda. Bana mesaj attı." Kanıt olarak telefonumu uzatıyorum, sadece aramızdaki son mesajları görmesini sağlıyorum.

Karıciğim: Korkuyorum Silas. Ya benden nefret ederse?

Ben: Söylemeyecek, söz veriyorum. Onun da sana söylemesi gereken bir şey var.

Wifey: O zaman birlikte yapabiliriz, değil mi? Orada sana ihtiyacım var, Silas.

Ben: Elbette.

Karıciğim: Seni seviyorum.

Ben: Ben de seni seviyorum. Her şeyin yoluna gireceğine söz veriyorum.

Gideon yutkundu ve bana kararsızca baktı.

"Onu nasıl böyle sevdiğini söyleyebilirsin?"

"Çünkü onu seviyorum," diyorum sadece. "Onu, küçüklüğümüzden beri sevdiğim gibi seviyorum. Sadece... küçüklüğümüzden beri seni sevdiğimden farklı."

Sırıtiyorum ama Gideon pek eğlenmişe benzemiyor.

"Bana söyleyemez misin?"

"Sadece benim gerçeğimi anlatmam gerekmiyor. Tıpkı senin gerçeğini de ona anlatmam gerekmediği gibi."

"O, bana kalan tek şey, Silas. Beni kabul etmeseydi ne yapardım bilmiyorum." Sesi, geçen geceki kadar kısıp çıkıyordu ve kalbim sıkıştıyordu.

"Korktuğunu biliyorum. O da öyle. Onu yargılayacağından veya hakkında kötü düşüneceğinden çok korkuyor." Ayağa kalkıp ona doğru yürüyorum, bir adım geri çekilince duruyorum ve ona şimdilik ihtiyaç duyduğu alanı veriyorum. "Yine de onda olmayan bir güvenceye sahipsın. Çünkü sana kesinlikle söyleyebilirim ki, seni olduğun gibi sevecek ve kabul edecek."

"Bunu nasıl kesin olarak bilebilirsin?"

"Çünkü beni kabul etti."

BÖLÜM 20

GIDEON

"Çünkü beni kabul etti."

Sözlerini kafamda ne kadar tekrarlasam da bir anlam çıkaramıyorum.

"Çünkü beni kabul etti."

Bu ne anlama gelir?

"Çünkü beni kabul etti."

Erkeklerden hoşlandığını bildiğini mi kastediyor? Bana açık bir evlilikleri olduğunu mu söyleyecekler? Çünkü, hiçbir yargım yok ama bu, bu durum hakkında kendimi daha iyi hissetmemi kesinlikle sağlamayacak. İstediklerini yapabilirler ama ben kız kardeşim ve kocasıyla üçlü bir ilişki içinde olmayacağım. Bu benim için bir sınırı aşıyor.

Ne kadar çok düşünürsem, bunun tek sebebinin bu olduğuna o kadar çok inanıyorum. Eve dönüş yolundaki altı saatlik uçuş boyunca sessizce, kız kardeşime onu yargılıyormuşum gibi hissettirmeden Silas'ı nasıl pataklayabileceğimi düşündüm. Çünkü dürüst olmak gerekirse, yargılamıyorum. İsteddiği kişiyle ve istediği kadar insanla birlikte olabilir. Kız kardeşimin seks hayatı umurumda bile değil. Aslında, gerçekten, gerçekten hiç bilmek istemiyorum.

Ama Silas'ın ikimizi birden idare etmeye çalışmasının sorun olmayacağını düşünmesi beni sinirlendiriyor. Aslında, Lily'nin de buna razı olmayacağına dair güçlü bir his var içimde. Belki de onun penisten hoşlanmasından rahatsız olmuyordur, ama bence özellikle benim penisimden hoşlanmasından rahatsız olmazdı.

Aman Tanrım. Ya ortada onunla üçlü bir ilişki yaşamak isterse? Ya da gidip gelmek ve onun yatağında yattıktan sonra benim yatağıma atlamak isterse?

Brüt.

Uçuşun büyük bir kısmını ona kaşlarımı çatarak ve onu nasıl tekmeleyeceğimi hayal ederek geçirdim.

Bu senaryonun tek iyi yanı, beni Silas Caldwell'den tamamen soğutacağından emin olmam. Bu, aşktan düşmenin en hızlı yolu olacak çünkü ona bakamayacağım. Üç bin mil uzaktaki başka bir ülkeye taşınmak yeterli olmayacak. Farklı kıtalarda olmamız gerekecek. Sadece, hayatlarına devam etmelerini izleyemeyecek kadar kalbim kırılacağı için olmayacak. O kadar tiksinti ve öfkeyle dolu olacağım ki cinayet işleyebilirim. Zavallı Lily, bebeğine yeni bir baba bulmak zorunda kalacak çünkü onu mahvedeceğim.

Abartılı mı tepki veriyorum? Belki. Ama en kötü senaryoyu önceden kafamda tasarlayabilirsem, belki kendimi hapse atmam ya da kız kardeşimin erkekler konusundaki berbat zevki yüzünden kendini kötü hissetmesine neden olmam. Görünüşe göre bu ikimiz de aynıyız.

Ne oluyor lan?!

Eve yaklaştıkça daha da telaşlanıyorum. Bu yüzden de inişten önceki son yarım saatte iki tane çift viski içiyorum.

Bu, elbette, kendi başıma eve veya Lily ile Silas'ın evine gidemeyeceğim anlamına geliyor. Bu gece bunun iyi bir fikir olmadığını bilecek kadar kontrol sahibiyim. Evet, muhtemelen kendimi daha da sinirlendireceğim ama bunu sindirmek ve kabullenmek için en azından bir geceye ihtiyacım var, böylece

karısının ve çocuğunun önünde büyük bir öfke nöbeti geçirip kayınbiraderimi öldürmem.

Eve gitmek için bir araç paylaşım şirketi çağırmaya çalışıyorum. Yarın kamyonetime geri döneceğim ve sakinleştikten sonra kaderimle yüzleşmek üzere yola çıkacağım.

Ama Silas buna hiç yanaşmıyor. O piç kurusu beni aptal arabasına doğru yönlendirirken bana gülme cüretini gösteriyor.

"Bu boktan Subaru'yu neden kullanıyorsun ki zaten?"

"Çünkü imza bonusumla güzel bir eve yüklü bir peşinat ödemeye karar verdim," diyor mahalleye girerken etrafımızdaki evleri işaret ederek. "Kıramı yenileyemezsem diye geri kalanını birikim ve yatırımlara yatırıyoruz."

İçerisinin şaşırtıcı derecede geniş olduğundan bahsetmemeye karar verdim. Arabanın boyutunu göz önünde bulundurarak sıkışık olacağını düşünmüştüm, ama aslında kamyonetimdekinden daha fazla bacak mesafem olabilir.

"Yatırım mı yapıyorsunuz?"

"Teknik olarak Lily biliyor. Kız kardeşinin aslında bir dahi olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Senin aptalın tarafından hamile bırakılıyorsa pek akıllı olamaz," diye mırıldanıyorum ama sesim düşündüğümünden daha yüksek çıkıyor. Silas'ın frene sertçe basması neredeyse boynumu incitiyor. Lastikler kaygan yolda kayarak duruyor.

"Eğer bir daha böyle bir şey söylersen, seni ne kadar sevdiğim umurumda değil, yüzünü kırarım. Ve eğer bunu söylerken duyarsa, o lanet dilini keser ve bir uyarı olarak gösteririm."

İnanamayarak başımı geriye attım. Hayatım boyunca Silas'ın hiç kimseyle böyle konuştuğunu veya hakkında böyle konuştuğunu duymamıştım. Üstelik tüm hafta sonunu beni sevdiğine ikna etmeye çalışarak geçirdiğini düşünürsek, biraz korkuyorum.

"Bunu kastetmemiştim," diyorum, aniden inanılmaz derecede ayılmış hissederek. Hatta, midemdeki bulantıdan anladığım kadarıyla, çoktan akşamdan kalma evresine geçmiş olabilirim. "Kötü bir şakaydı. Özür dilerim." Gözlerim, bana öyle bakarken yanlış yöne göz kırpmaktan korkarak, onları öylece açık tutmaktan dolayı ağrıyor.

"Lily bu konu hakkında inanılmaz derecede hassas ve bunun da haklı bir sebebi var. Lütfen bu konuda asla şaka yapmayın." Başımı sallayıp onaylayana kadar bekledikten sonra sokağımıza doğru ilerledi ve araba yoluna girdi.

Lily'nin bana daha önce anlattıklarını, seks ve bebeklerin nasıl yapıldığı konusunda ne kadar bilgisiz olduğunu düşünüyorum. O zamanlar aşırı tepki vermiş ve bunun Silas'ın onu kullandığı anlamına geldiğini düşünmüştüm. Şimdi ne düşüneceğimi bilmiyorum ama şakadan utanıyorum, öyle demek istememiş olsam bile.

Silas'ın çirkin ama güvenilir aile aracından inerken, aslında kılık değiştirmiş bir Tardis olabilecekken, duygularımı idrak edemeyecek kadar ayık veya sarhoş olmaktan çok daha kötü bir durumda olduğumu fark ediyorum. Beni olduğum yerde donduran bir kaygı durumuna ulaştım. Garaj yoluna serpilmiş kaya tuzu ve kum karışımı olmasaydı, garaj yolundan aşağı kayıp bir kar yığınının gömülebilirdim. Dürüst olmak gerekirse, orayı tercih ederdim.

Silas geride kaldığımı fark edip geri dönüp kolumu yukarı, araba yoluna doğru çekiyor.

"Gideon, son üç buçuk yılın gerçekten berbat geçtiğinin ve bunun zor bir soru olduğunun farkındayım, ama bana güvenmeni isteyeceğim. Bu konuşmanın sihirli bir şekilde her şeyi düzelteceğini iddia etmeyeceğim, ama sana yardımcı olacağına söz veriyorum. Her şeyin yoluna gireceğine söz veriyorum. Ve Lily ve ben eş değiştirme taraftarı değiliz veya bütün gün kendini yıprattığın o tuhaf şeye seni ikna etmeye çalışmıyoruz."

Gözlerimi kısıyorum, o yine gülüyor.

"Uçağın öbür ucundan bana öyle dik dik bakıyordun ki, bunun sadece birkaç nedeni olabilirdi."

Beni öne çekmeye çalışıyor ama hâlâ sıkışmış durumdayım. Şu an olduğumdan daha fazla korktuğumu hiç hissetmemiştim. Sanki ucsuz bucaksız bir uçurumun kenarında duruyormuşum gibi, uçmayı öğrenmezsem öleceğimi bilsem de düşmekten korkuyorum.

Silas'ın ela gözleri benimkilerle buluştu, etrafımızdaki ışık onları öyle bir parlattı ki, altından çok bronzlaştılar. Gözlerimin yeşilini de gözlerimde görebiliyorum. Daha önce hiç onun gibi gözler görmemişim.

Eli kolumdan aşağı kayıyor ve benimkinin içine giriyor, parmaklarımız birbirine dolanıyor. Geriliyorum, etrafıma bakıp kimsenin görmediğinden emin olmak istiyorum ama gözlerimi ondan alamıyorum. Dudaklarını yana doğru kıvrıp birkaç adım geri atıyor, ben de onu takip ederek öne çıkıyorum. Göl kenarında öpüştüğümüz o günü, sanki cevapları biliyormuş da kontrolü ele geçirmiş gibi bakışını hatırlatıyor bana.

Daha ne olduğunu anlamadan Silas arkamızdan kapıyı kapatıp soğuğu dışarıda bırakıyor. Evin sıcaklığı tenimi anında eritmeye başlıyor. Silas ikimizin de paltolarını çıkarıp saçlarımdaki karı temizledikten sonra botlarını çıkarıp benim de aynısını yapmamı bekliyor. Aşağı inip onları benim için çıkaracağını hissediyorum ama şu an tahrik olmak için doğru zaman gibi görünmüyor.

Arkamı döndüğümde Lily'nin mutfak girişinde kollarını kendine dolamış bir şekilde durduğunu gördüm. Korkmuş ve savunmasız görünüyordu, gözleri kızarmış ve şişmişti.

"Güzel kazak," diyorum, önünde hafifçe eğri, ortada olmayan harflerle "Bad MAMAJama" yazan büyük sweatshirt'ü işaret ederek.

Kahkaha atarak öne doğru bir adım atıyor ve kollarını belime doluyor. Sırtını sıkıyorum ve boynumu eğip başımın tepesini öpüyorum.

"Noel'de bana ne söylediğini hatırlıyor musun?" diye sordum. "Bana bu dünyada seni sevmekten alıkoyacak hiçbir şey olmadığını söylemiştin. Ne olursa olsun."

Yeşil gözleri kızarmış gözlerinde dimdik dururken yukarı bakıyor. "Ciddiydim," diyor. "Her kelimesini kastettim."

"Bu konuda sana inanacağım, ama aynı şekilde hissettiğime inanmanı istiyorum. Birbirimize hangi gerçekleri açığa vuracak olursak olalım, bunu bilmen gerek. Neler olup bittiğinin bir önemi yok, sana asla sırtımı dönmeyeceğim veya seni daha az sevmeyeceğim, küçük kız kardeşim."

Lily yüzünü göğsüme gömüp hıçkırıyor. Titreyip kazağımın içine sümkürürken onu tutuyorum. Sonunda geri çekilip burnunu siliyor ve geride bıraktığı pisliğe gülüyor.

"Sana başka bir kazak alayım," diyor Silas.

"Gerek yok," diye hırıltılı bir sesle mutfağa girerken. Onu takip ediyoruz ve yemek alanının tamamını kaplayan el sanatları patlamasına gülümsemek zorunda kalıyorum. Masanın her yerinde, sandalyelerin üzerinde ve yerdeki kutularda yığınla kıyafet, şapka, tahta levha ve türlü türlü eşya var. "Beni yargılamaya kalkışma," diyor, sırayla hepimizi işaret ederek. Silas ve ben teslim olurcasına ellerimizi kaldırıyoruz. Yüzüme bir kapüşonlu atılıyor. "Endişelenme, bunu kendi yaptığımdan daha iyi yaptım."

Gülüp burnuma kaçan kazağımı çıkarıp ayakkabılarımın yanına, antreye fırlatıyorum. Aslında şu anda biraz sıcaklamış durumdayım, bu yüzden oturma odasına doğru giderken yeni kapüşonlu üstümü koluma alıyorum. Silas buzdolabından birkaç bardak ve bir sürahi tatlı çay alıp Addy'yi soruyor. Lily bir kutu mendil getirip kanepenin köşesine sınıyor. Silas yanına oturup onu kendi tarafına çekiyor. Kaçmam gerekirse diye ben de diğer uca oturuyorum.

"Uyuyor. Biraz geç uyuttum, böylece biraz konuşabiliriz."

Oda sessizliğe bürünüyor. Lily tırnaklarını yiyor, ben de kucağımdaki kapüşonlu sweatshirt'ün ipleriyle oynuyorum.

Silas kıkırdadı. "Bak, burada tüm hikayeyi bilen tek kişi benim. İkinizin de sırlarını saklıyorum çünkü onları anlatmak bana düşmez. İkinizin de gergin olduğunu biliyorum ama ikinize de yeterince güveniyor ve her şey ortaya çıktığında hepimizin daha iyi bir yerde olacağından şüphe duymuyorum. Bu yüzden burada kimin önce gideceğinin bir önemi yok. İstersen yazı tura atabiliriz, ister hepimiz bilek güreşi yapabilirsiniz, ama birinin başlaması gerekiyor."

Lily boğazını temizliyor. "Kapüşonlu üstünü nasıl buldun?" diye soruyor bana.

Eserlerine hayran olmayı unuttuğum için biraz kötü hissediyorum ama biraz dikkatim dağılmıştı. Şu anda en önemli detay gibi gelmiyor ama biraz daha lafı dolandırmak isterse, benim için sorun değil. Daha önce hiç yüksek sesle söylemediğim iki küçük kelimeyi nasıl söyleyeceğimi düşünmeye çalışırken neredeyse altıma sığıyorum.

Kazağı göğsüme kadar kaldırıp, sanki biri fotoğrafımı çekiyormuş gibi aptalca bir sırıtışla dişlerimi gösteriyorum. Silas hafifçe homurdanıyor ve Lily sanki fikrini soruyormuş gibi ona bakıyor. Adam gülümsemesini bastırmaya çalışıyor, dudaklarını büküyor ve onaylarcasına başını sallıyor. Sanırım projelerinin nasıl sonuçlandığını gerçekten önemsiyor...

Göğsüme bakıyorum, harfleri ters çevirip okumaya çalışıyorum. Kaşlarım şaşkınlıkla çatılıyor ve doğru okuduğumdan emin olmak için kapüşonluyu kendime doğru çeviriyorum.

G-Ü-N-C-L-E

Amca? Bu ne lan?

"Kendi başıma çözdüm sayılır," diyor biraz çekinerek. "Yanılıyorsam veya komik bulmuyorsan sorun değil-" Silas omzunu sıkarak, söylediği her neyse doğru veya uygun, bilmiyorum, diye güvence veriyor. "Noel'de sana verdiğimiz tişört gibi bir şey yapıyordum.

Bunda başlangıçta Gruncle yazacaktım. Huysuz amca gibi. Çok sevimli olduğunu düşündüm. Sen gelmeden önce bitirmek istedim, bu yüzden bu sabah üzerinde çalışıyordum ve harflerin nereye uyacağını test ediyordum ve bilmiyorum, bir anda aklıma geldi."

Hafifçe gülüyor. "Sanırım bir parçam zaten biliyordu ama geçen gün gitmeden önce söylediklerin her şeyi bir araya getirdi," diyor Silas'la konuşurken. Keşke biri bana bir ipucu verse, madem benden bahsediyoruz. Ya da en azından bu kafa karıştırıcı kapüşonludan.

"Ne dedin?" diye sordum Silas'a bakarak. Hey, millet, beni hatırlıyor musunuz? Yaklaşık doksan saniye önce bu konuşmanın bir parçasıydım.

"Gitmeden hemen önce bana zamanının geldiğini söylüyordu. Sana gerçeği, en azından bir kısmını anlatması gerektiğini ve geri kalanını benim anlatmam gerektiğini söylüyordu. Üzgündüm çünkü bencilce bunu mezara götürebileceğimi düşünmüştüm ama şimdi bu sırrı saklamanın ona ne kadar acı verdiğini anlıyorum. Nedenini sorduğumda, seni sevdiği için bilmen gerektiğini söyledi." Yüksek sesle burnunu çekip başka bir mendil çıkarıyor, burnunu siliyor, sonra gözlerini silmek için bir tane daha çıkarıyor. "Daha önce nasıl görmediğimi bilmiyorum ama hep oradaydı, tam önümdeydi." Hiç üzülmüş gibi görünmüyordu, aslında gülümsüyordu. Hâlâ ağlıyordu ama hepimiz duygusaldık. Neredeyse mutlu görünüyordu ki bunu beklemiyordum.

Tekrar kelimeye bakıyorum ve başımı yana eğiyorum, sanki farklı bir açıdan bakarsam anlamama yardımcı olabilirmiş gibi.

Gruncle yazması gerektiğini söyledi. Huysuz amca. G-R-U-

Ah.

Ah.

"Eşcinsel amca," diyor Silas, sesine esprili bir ton katarak.

"Evet, anladım, pislik," diye karşılık verdim.

Kız kardeşime yeni bir umutla bakıyorum. Aslında titriyorum ama garip bir şekilde... eğleniyorum. Mutluyum. Rahatlamış hissediyorum.

"Peki, biliyor musun?"

Gözyaşlarının arasından sırtarak başını sallıyor. "Evet, biliyorum. Dürüst olmak gerekirse, ne kadar çok düşünürsem o kadar az şaşırtıcı geliyor. İkiniz her zaman birbirinize takıntılıydınız."

"Bundan rahatsız olmuyor musun?"

"Eşcinsel olduğunu mu, yoksa kocama aşık olduğunu mu?"

Yutkundum. "Her ikisi de mi?"

"Biraz bile değil," diyor ama sesi kısılıyor, yüzü düşüyor, gözlerinden yaşlar akıyor.

"Evet, gerçekten çok mutlu görünüyorsun," diyorum alaycı bir şekilde, kendi gözyaşlarımı tutmaya çalışarak ama başaramayarak. Görüşümü bulanıklaştırıp her göz kırptığımda aşağı akıyorlar ve burnum da akmaya başladı. Kahretsin.

Lily kahkaha atıp yanıma oturmak için ayağa kalktı. Bana mendil kutusunu uzattı ama tamamen bırakmadan önce birkaç tane çıkardı.

"Özür dilerim. Daha önce fark etmediğim için. Birbirinizle mutlu olmanızı engellediğim için. Her şeyin berbat olduğunu, Silas'ın hayatını benimkine bu şekilde bağlamasının adil olmadığını biliyordum. Her zaman suçluluk duydum ama yine de korktuğum için olmasına izin verdim. Bilseydim, ona asla izin vermezdim-"

"Bekle. Yavaşla," diyorum, salata kelimesini kafamdan atıp anlamlandırmaya çalışarak. "Neyden bahsediyorsun?"

Silas, Lily'nin diğer tarafına geçer, ona sımsıkı sarılır ve başının yan tarafına doğru mırıldanır. "Hâlâ bilmiyor, bebeğim."

Ağzı O şeklini alıyor ve titrek bir nefes alıyor. Bacağı sallanmaya başlıyor ve vücudunu bana doğru çeviriyor, ama bakışları ellerinde, elinde tuttuğu mendili parçalanmış konfeti parçalarına ayırıyor.

"Lily," diyorum yumuşak bir sesle, dikkatini çekerek. "Dokuz yaşımdan beri bu sırrı saklıyorum. Tüm parçaları bir araya getirip işimi kolaylaştırdın, ama sana hâlâ bir mankafa olduğumu ve senin gibi bir beyin olmadığımı söylemekten üzgünüm. Bunu bana açıkça söylemen gerekecek."

Silas bir kaşını kaldırdı. "Dokuz mu?"

"Kapa çeneni."

Lily bir kahkaha atıyor ve sonunda yukarı bakıyor, yeşil gözleri benimkilerle buluşuyor. Tıpkı benimkiler gibi, babamızinkiler gibi, kızıninkiler gibi. Silas'ınkiler gibi değil...

Tam bir ipucu yakalayacakken, ağzından kaçırıyor. "Silas, Adaline'in babası değil."

Silas boğazını temizliyor.

"Özür dilerim. Biyolojik babam. Beni hamile bırakmadı. Biz asla..." diye sözünü yarıda kesiyor, mahcup bir ifadeyle.

Bakışlarımı Silas'a çeviriyorum, burnunu kırıştırıp "Öğğ" diyor. Lily ona tokat atıyor ama bu onu biraz güldürüyor, bu da nefes almasını sağlıyor.

"Aslında birlikte değiliz. Silas'ı seviyorum ve her zaman sevdim, ama aramızda hiçbir zaman romantik bir ilişki olmadı."

"Çünkü beni kabul etti."

Birdenbire kelimeler anlam kazanıyor.

Silas'a bakıyorum, sanki dünyanın yükü omuzlarından kalkmış gibi.

"Babam 'o eşcinsellerden biri' olabileceğimi düşünerek beni fena halde dövdükten sonra, sevgiliymişiz gibi davranmaya başladık. Ondan kurtulduktan sonra Lily beni göl kenarında buldu, yaralarımı sarmama yardım etti ve babamın beni suçladığı o küçük kız gibi ağlarken yanımda oturdu. O zaman bile bundan rahatsız olmak aklıma gelmedi, çünkü tanıdığım en güçlü kişi küçük bir kızdı ve o

gün elimi tutup 'Seni yakaladım Silas Caldwell. Bunun için endişelenme' dedi."

Lily burnunu çekip elini tutuyor. "Hamile olduğumu öğrendiğim gün de aynı kelimeleri bana tekrarladı. Ama Lily Caldwell dedi." Yutkunup ona hüzünlü bir gülümsemeyle bakıyor. "Çok aptalmışım. Tam gözümün önünde olanı görmediğim için daha da aptalmışım," diyor, kocasıyla bakışlarını bir bana bir bana çevirirken.

"Bilsen bile farklı bir karar vermezdim," diyor Silas kararlı bir şekilde. "Sanırım anlardı."

Başımı sallıyorum çünkü öyle yapardım. Hoşuma gitmese bile, kesinlikle anlar ve onları desteklerdim. "Aslında harika bir maske olurdu," diyorum kuru bir sesle. Lily'nin diğer eline uzanıp elimde tutuyorum. "Senden saklandığım için özür dilerim. Dürüst olup sana güvenseydim, sen de sırrını bana emanet edebileceğini hissederdin. Ve evet, seni korumaya yardım ederdim. Gerçeği sakladığım ve öğrendiğimde gittiğim için çok üzgünüm. Düşündüm ki..."

Başımı sallıyorum, birbirimize güvenseydik hayatlarımızın ne kadar farklı olabileceğini düşünüyorum. En çok tanıdığımız ve sevdiğimiz insanlar, kendimizi saklamak için en çok çabaladığımız insanlardı. Hiçbirinin bir anlamı yok, sadece korkuyorduk. Kendini yargılamakla çok meşgulken, başkasının seni yargılamayacağına güvenmek zor.

"İkinize de ihanet ettiğimi sandı," dedi Silas, aklım başka bir yöne gittiğinde açık bıraktığım düşünceyi tamamlayarak. Çenemi eğip ona gerisini anlatmasının sorun olmayacağını söyledim.

"Tam karşında olanı göremediğin için kendini kötü hissetme, çünkü ikimiz de görmedik. Ta ki anne babana hamile olduğunu söylediğimiz güne kadar. Yüzmeye çıkmıştık, sanırım sen uyumaya gitmiştin ya da kendini hasta hissediyordun falan. Ve birden oldu. Öpüştük, hayatlarımızdaki diğer önemli her şeyin olduğu kıyıda. Sanırım şoktaydım. Gerçek gibi gelmiyordu. Aklımdan milyonlarca düşünce geçiyordu ve aynı zamanda orada sadece boş hava vardı. Her şey karmakarışık ve kafa karıştırıcıydı. Bunun sadece bir merak meselesi

olup olmadığını sorguladım. Kendimi, sana kendimi zorla kabul ettirdiğime ve senin de duygularımı incitmek istemediğın için orada yatıp bunu kabullendiğine neredeyse ikna etmişim," dedi bana bakarak. "İçimden büyük bir ses, her şeyi uydurup uydurmadığımı merak ediyordu çünkü ben de korkuyordum. Her şey değışmek üzereydi ve bunu değıştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Bu yüzden birkaç saat boyunca sersemlemiş bir şekilde dolaştım ve sonra aniden kendimizi annenle babanın önünde bulduk. İşte o an, Addy'yi benim olarak sahiplenip seninle evlenmekle değil, bir hata yaptığımı anladım," dedi kız kardeşime hızlıca. "Ama olacaklar konusunda seni uyarmanın bir yolunu bulamadım. İkinize de birbirinizi saflarımıza katma fırsatı vermedim. Gideon senin benim eşcinsel olduğumu bildiğini bilmiyordu, hatta hiç konuşmadık veya konuşmadık, o yüzden o da kesin olarak bilmiyordu. Aramızda sadece o tek öpücük vardı ve sonra ona haber vermeden bombayı patlattım. Gideon'la olanları sana onu ifşa etmeden söyleyemediğim için, neden bu kadar üzgün olduğunu da söyleyemedim. Ve sonra sen gittin," dedi tekrar bana bakarak.

"Sana bir şans vermeliydim," dedim. "Bu konuda kafam çok karışık."

Onun dediğı gibi, öpüşme ve bombalama arasındaki saatlerde oradan kaçmak için koca bir plan yaptığımı söylemiyorum. Orada güvende olacağımıza, ikimizden birinin dövölmeyeceğine veya birbirimize karşı beyinlerinin yıkanmayacağına ya da en azından önümüzdeki bir yıl boyunca veya kaçmamız ne kadar sürerse sürsün her an saklanıp arkamıza bakmamız gerekeceğine güvenmiyordum. GED'lerimizi nasıl alacağımızı araştırdım, iş ve yaşayacak bir yer ararken yanında kalabileceğimizden emin olduğum bir arkadaşımı aradım. Kendi başıma kaçmak için kullandığım tüm plan, onunla kaçmak için uydurulmuştu. Başlangıçta plan bunu yaz boyunca yapmaktı ama Knoxville'deki arkadaşım arayıp yardıma ihtiyacım olduğunu söylediğimde hemen gelmeme izin verdi.

Bekleseydim bile plan değışmek zorunda kalacaktı ama birbirimize kenetlenip birbirimizi korusaydık daha iyi olurdu.

Lily'ye bakıyorum. "Aramızda ne olursa olsun, ne kadar karışık olursam olayım, seni orada asla bırakmamalıydım. Silas'la aramızda tam önümüzde duran bir şeyi hepimiz kaçırdık, ama orada olmaktan hoşlanmadığını biliyordum. Kendin olamaman. O kilisenin seni yıpratacağını, özellikle de evlenip çocuk sahibi olduktan sonra."

"Silas'ım vardı," diyor. "Ama ne yapacağımız, ne yapmamız gerektiği, ne yapabileceğimiz gerçekten önemli değil. Önemli olan sonunda buraya gelmiş olmamız. Ve bugün başlayarak tüm bunları düzeltmeye başlayabiliriz."

BÖLÜM 21

SILAS

Arenaya dönüş yolu sessiz. Tam olarak gergin değil, sessizlik uzun zamandır hissetmediğim kadar huzurlu. Rahatlatıcı bir sessizlik, Gideon'la küçük ve sıkışık bir alanda olduğumu hissettiren bir neşeyle dolu. Pencereye yaslanmış, radyodan gelen hafif bir şarkının ritmine göre parmaklarını dizine vuruyor. Şarkının ne olduğunu fark edemeyecek kadar dalgınım. Uyluğuna vurması ve gözlerini bana dikmesiyle beni deli gibi gülümsetiyor.

Hiç bu kadar hafif hissettiğimi hatırlamıyorum. Sanki tüm sırlarımızı açığa çıkarmak, hayatı sıkıcı kılan bir tür büyüünün etkisinden bizi sonunda kurtarmış gibi. Şimdi aniden renkler daha parlak, hava daha tatlı kokuyor ve hayatımda hiç olmadığım kadar tahrik oldum, hatta tam yanımda oturan adam yüzünden altıma boşaldığım iki sefer de dahil. Dokunabilecek kadar yakın.

Gideon'ın kamyonetinin karşısındaki bir yere yanaştığımızda, "Teşekkür ederim," demeyi başarıyorum. Otopark karanlık ve bizden başka kimse yok. "Bana güvendiğin için. Kız kardeşine açılmanın çok cesaret gerektirdiğini biliyorum."

"Şey, kelimeleri söylemeden önce tahmin ettiği kısım hariç. Neredeyse söylemeye hazırdım."

"Bunu daha önce hiç söyledin mi?"

"Yüksek sesle değil."

"Asla?"

"Asla."

"Vay canına." Ona doğru döndüm. "Şimdi söyle."

"Ne?" diye gülüyor.

"Neden olmasın? İlk benim duymam daha doğru olur gibi geliyor."

"Aa, evet, nasıl anladın?"

"Bunu benim söylememi istemiyor musun?"

Bana göz kırparak baktı, alt dudağını yaladı, sonra başını salladı.
"Önce sen başla."

"Pekala..." Ona doğru eğilip sesimi alçalttım. "Gideon, bilmen gerektiğini düşündüğüm bir şey var."

"Evet, Silas?"

"Ben eşcinselim ve sana aşık olmamın ne anlama geldiğini bilemeyecek kadar küçük yaştan beri sana aşığım."

Yüzünde bir gülümseme beliriyor ve kıkırdayarak başını koltuğa yaslıyor, gözlerini kapatıyor, sanki her şeyi içine çekiyormuş gibi.

Birkaç dakika boyunca ona anlamlı anlamlı baktıktan sonra gözlerini aralayıp bana baktı. "Ah, özür dilerim. Bir şey mi bekliyordun?"

"Sen bir pisliksin."

"Ben oyum."

Gülüyor ve ben gözlerimi deviriyorum, ama direksiyona doğru dönmeden önce uzanıp çenemi nazikçe kavırıyor.

"Silas, bilmeni istediğim bir şey var."

Cevap veremiyorum çünkü baş parmağı alt dudağıma bastırıyor.

Öne doğru eğilip çenemden tutup beni kendine doğru çekti. "Eşcinselim," diye fısıldadı. "Süper geyik sayılırım. Ve hatırlayabildiğim kadarıyla sana aşığım. Kendime ilk dokunduğum an, şelalenin en yüksek uçurumundan atladığımız andı. Çok korkmuştum ama sen elimi tuttun ve yemin ederim ki günün geri kalanında elini elimde hissedebildim. Bu arada, ben de onu kullandım."

Gülüyorum. Sadece o, romantik bir şeyi gülünç bir şeye dönüştürebilirdi. Eskiden, sadece biz varken, her şey mahvolmadan önce böyleydi işte.

Tanrım, ya hep böyle mutluyusak? Ya bu artık sadece bizim hayatımızsa?

Gideon yanağımın yanına hafif bir öpücük kondurup kapı koluna uzanıyor. Kolu çekip kapıyı açıyor, sonra dışarı çıkmadan önce duruyor. Sonra sanki bir şeyi ezberlemeye çalışıyormuş gibi bana bakıyor.

Sonra konsolun üzerine doğru eğilip beni öpüyor.

Aceleyle getirilmiş, ateşli ya da çaresiz değil. İlki hariç paylaştığımız diğer tüm öpücüklerin aksine yumuşak. Çekingen. İkimizin de yapabileceğini bilmediğim bir şekilde nazik. Umut dolu.

Ben de onu hevesle öpüyorum, dilinin yumuşak okşamasına nazikçe karşılık veriyorum. Daha fazlasını isteyerek, hava gibi özleyerek eriyorum. Geri çekiliyor, sonra biraz daha istiyor.

"Bunu doğru düzgün yapmak istiyorum," diye mırıldandı ağzıma doğru. "Bunun ne anlama geldiğini henüz bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, şimdiye kadar sadece bir ilişki yaşadım. Gerçek bir ilişkinin nasıl olduğunu bile bilmiyorum ama bunu birlikte çözüp yapmamızı istiyorum. Gerçekten."

Göğsüm sıkışıyor, içimde tuhaf bir sevinç ve endişe karışımı bir his dolaşıyor. Neredeyse hiç sevgilim olmadığını itiraf ediyorum. Hatta

ondan başka kimseyi öpmediğimi bile. Ama öpmüyorum.

Saklıyor değilim ama hassas bir durumdayız. Otelde olanlar için kendini kötü hissetmesini, hatta daha kötüsü bana acımasını istemiyorum. Bu yüzden gülümseyip biraz daha öne eğiliyorum.

Gideon, kendine hakim olamıyormuş gibi beni bir kez daha öptü ve sonra arabadan indi. Kamyonetine doğru yürüyüşünü ve içeri binişini izledim, yüzümdeki gülünç, aptalca gülümsemeyi gizlemek için parmaklarımı dudaklarıma bastırdım.

Eve vardığımda hâlâ biraz sersemlemiş durumdayım. Lily mutfakta, akşam yemeğinden kalan son tavayı yıkıyor gibi görünüyor. Addy yüksek sandalyesinde mutlu bir şekilde parmaklarının arasından oyun hamurunu sıkıyor. Akşam yemeğinin son temizliğini bitirmek için lavabonun yanındaki Lily'nin yanına gidip bir bulaşık havlusu çıkarırken başına bir öpücük konduruyorum.

"Ben hallederim," diyor. "Sen pişirdin."

"Pek bir şey yapmadım aslında. Tatlı patatesleri fırına koydum ve kalan barbeküyü tekrar ısıttım."

"Sayılır," diyor. "Ve pek de temizlik gerekmedi. Siz gittikten sonra her şeyi sindirmem biraz zaman aldı."

"Gerçek gibi gelmiyor, değil mi?"

"Gerçekten öyle değil. Şu anda neler hissettiğini hayal bile edemiyorum."

Dürüst olmak gerekirse, öyle bir inanmazlık halindeyim ki, bunun gerçekleştiğine ikna değilim. Artık önümüzde yepyeni bir olasılıklar dünyası var ve bu... bunaltıcı. Neler olabileceğine dair yepyeni bir bakış açım var, ama bundan da öte, neler olabileceğine dair.

Bir aile olabiliriz. Ben, Lily, Addy... ve Gideon.

Yani, zaten öyleyiz. Ama çok daha fazlası var. Belki buraya taşınabilir ve hepimiz farklı bir aile birimi olarak bir arada olabiliriz.

Belki bugün değil, yarın değil. Ama bir gün.

Lily boşluğa bakışımı fark edip kolunu sırtıma doladı. Kolumu kaldırdım, göğsüme yaslanabilsin diye, bulaşık havlusunu da yere koydum ki yanağımı başının üstüne koyup o anın tadını  ıkarabileyim.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

"Yumurtalıklarım daha önce b y meliydi."

"Bunu yapma." Ona dönüp baktım. "Sır saklayan tek kişi sen değildin. İçimizden biri a ılsaydı, her şey farklı olabilirdi. Ama artık daha yaşlı ve daha bilgeyiz, kim olduğumuzdan veya hayattan ne istediğimizden korkmamıza gerek olmayan farklı bir dünyada yaşıyoruz. Belki de olması gereken buydu. Kafamızı k çımızdan çok erken  ıkarsaydık, hâlâ o geri kalmış kasabada, geri kafalı insanların arasında yaşıyor olabilirdik. Addy olmayabilirdi," dedim, tam da bir pterodaktilden çıkabileceğini düşündüğüm türden bir  ğlık atıp üzerimize bir tomar oyun hamuru fırlatırken. Hamur yere öyle bir şap diye düştü ki, kahkahalara boğulduk.

Lily'ye sırtıyorum. Gördün mü?

"Haklısın," diyor mutlu bir i  çekişe.

"Her şey yolunda gitti." Lily'nin mutfak adasında bıraktığı şarap kadehini fark ettim ve ona uzanıp küçük bir yudum aldım, kendime bir kadeh şarap içip i meyeceğime karar vermeye çalıştım.

Lily duraksıyor, sırtı dikleşiyor. Dudaklarının kenarları kıvrılıyor ve kaşlarının arasında küçük bir kırışıklık oluşuyor. "şimdi düşününce, burada ne yapıyorsun? Geceyi Gideon'la geçireceğini sanıyordum." Kaşlarını  yle dramatik bir şekilde oynatıyor ki, burnuma bir homurtu çekip meyveli şaraptan bir yudum alıyorum.

 ks rerek bardağını bırakıp dolaba uzanıp bir bardak daha aldım. "Evet, o konuya gelince..."

Buzdolabından beyaz şarap şişesini çıkarıp bardağımı yarıya kadar dolduruyorum, sonra Lily's'i tamamlıyorum.

Gerçekten bunun hakkında konuşabilir miyim? Öğğ. Boğazımı temizleyip Lily'nin kalkık kaşlarına bakıyorum, sonra da ölçülü olarak bardağıma biraz daha dolduruyorum.

Nefes nefese kalmış ve fazlasıyla heyecanlı görünüyor. "Bu güzel olacak, değil mi?"

Şişeden bir yudum alıyorum ve Lily kendi pterodaktil çığlığını atıyor. "Hadi oturalım!"

Addy'yi yüksek sandalyesinden büyük bir hareketle kaldırıyor. Onları oturma odasına kadar takip ediyorum. Addy, peluş hayvanlar ve oyuncaklarla dolu sepetine doğru koşup içindeki her şeyi dışarı atmaya başlıyor. Lily kanepeye oturuyor, bacaklarını altına alıyor ve ağzına kadar doldurulmuş bir kırlenti kucağına alıp, sanki en sulu dedikoduyu duyacakmış gibi kocaman gözlerle beklentiyle bekliyor.

"Sana hiçbir kirli ayrıntı vermeyeceğim," diyorum ve bardağımla ona işaret edip derin bir yudum alıyorum. "Ama geçen hafta sonu bir şey oldu."

"Ne? Ne oldu!? Bana her şeyi anlat," diye yalvardı, bardağını alıp bana gülümseyerek, sanki başına gelen en güzel şeymiş gibi.

"Şey, biz..." Derin bir nefes verip ona baktım. "Kardeşinden bahsettiğimizizin farkındasın, değil mi?"

"Hayır. Sana tam bir en iyi arkadaş deneyimi yaşatabilmek için bambaşka biriymiş gibi davranmayı seçiyorum. Bu konuda garip bir heyecan duyuyorum. Daha önce hiç erkeklerden falan konuşma fırsatımız olmadı, bu yüzden genlerimizi paylaştığımızı hatırlatarak bunu mahvetme. Öğğ." Sanki bir şeyi yerinden çıkarıyormuş gibi başını sallıyor, boynunu uzatıyor, sonra bana yeniden dikkatle bakıyor. "Hazırım."

"Tamam, yani... Daha önce öpüştük..."

Bana sanki "Elbette" demek istercesine göz kırptı.

"Yani, son zamanlarda. Bu yüzden fazla sinirli. Sanki onu sana ihanet etmeye zorluyormuşum gibi hissediyordum."

"Eğer bir tür kabus değilsen ve bana söylemediysen, bu saçmalık. Ama bunu daha sonraya bırakalım, çünkü asıl konuya gelmek istiyorum."

Gözlerimi devirip kahkaha attım. "Öpücük... yoğundu."

"Nasıl yoğun?" diye soruyor, gözleri kocaman açılmış.

"Şey, fiziksel miydi?" Yüzüm alev alev yanıyor ama şarabımdan derin bir yudum daha alıp devam etmeye çalışıyorum. "Sanırım sadece öpüşmek değildi. Biraz... saldırgandı, değil mi?"

"Silaaaassss," diye sızlanıyor.

"Bunun hakkında nasıl konuşacağımı bilmiyorum!"

"Tamam. Sahneyi hazırla. Neredeydin?"

"Otel odamızda. Yalnız," diye ekliyorum, bir sonraki sorusunu tahmin ederek.

Lily onaylarcasına başını salladı. "Güzel. Peki sen ne giyyordun?"

Öksürüyorum. "Maç günü işimize yaradı ama üstümdeki tişörtü çıkarmıştım. Allentown'daki maçtan sonra sakatlandım."

"Güzel." Tekrar düşünüyor. "Yaralanmaktan bahsetmiyorum. Gömleği çıkarma meselesinden bahsediyordum."

Bir homurtuyu bastırarak devam ediyorum: "Yaralandığım için üzgündü."

"Aaa."

"Evet, o kadar sinirliydi ki sırtımı duvara yasladı ve beni orada tuttu."

Bir kaşını kaldırıyor ama ifadesi tamamen anlaşılmaz. Devam etmem çok uzun sürdüğünde homurdanıyor. "Eh, burada durma! Bu, reality şovlardan daha iyi. Seni tam olarak nasıl tutuyordu?"

Yüzüm yanıyor. "Burada bir eli vardı," boştaki elimi enseme koydum. "Diğeri de... Bilmiyorum. Her yerde miydi? Ama bacağıma bulaştı."

"Bacağın mı?" Şimdi kafası karışmış gibi görünüyor.

"Şöyle," diyorum, bacağıımı kanepeden kaldırıp uyluğumun arkasını işaret ediyorum.

Ağzı açık kaldı. "Aman Tanrım..." Şarabından bir yudum aldı, telaşla. Dudaklarımı kapatıp bir dakika boyunca Addy'yi izliyormuş gibi yaptım. Oyuncak sepetinin içinde sırtüstü yatıyor, bacaklarını sepetin kenarından sarkıtmış, minik ayaklarını çırpıyor ve kendi kendine şarkı söylüyor.

Gözlerimi tereddütle Lily'ye çevirdiğimde, o da beni dikkatle izliyordu, şüphesiz, tuttuğum şeyi bekliyordu.

"Silas Isaac Caldwell..."

Ses tonuna alaycı bir şekilde güldüm. "Hanımefendi?"

"Gerisini anlatsan iyi olur, çünkü ikimiz de son nefesinde itiraf edene kadar seni rahatsız edeceğimi biliyoruz. Eğer olan bitenin tekrarlanmasını istiyorsan, anlatsan iyi olur."

"Tamam." Yarısı boşalmış şarap kadehime dikkatle bakıyorum ve göz teması kurmayı reddediyorum. "Beni duvara yasladı, dudağım kanayana kadar beni öyle sert öptü ki, sonra da sürtündü..."

"Değın?"

"Şey, bilirsin-" belirsiz bir hareket yapıyorum ve yüzümün daha da kızarmasının mümkün olup olmadığını ya da felç geçirmek üzere olup olmadığını merak ediyorum.

"Silas! Hiçbir şey bilmediğimi gayet iyi biliyorsun!"

"Biliyor musun!" Addy oyuncak sepetinin içinden, ayakları havaya kalkmış halde, tiz ve tiz sesiyle papağan gibi tekrarladı.

Lily işaret ediyor. "Bu senin hatandı."

"Hımmm."

Lily bana anlatmaya devam etmem için işaret ediyor.

"İkimiz de... bitti mi?"

Kaşlarımı kaldırıyorum, hâlâ ne kadar çok şey bilmediğini merak ediyorum. Daha önce ne kadar bilgisiz olduğumuzdan kesinlikle bahsetmiştik ve ona Gideon'la okul bilgisayarlarından birinde yanlışlıkla porno izlediğimizi ve bunun bir kadınla bunu yapmak istemediğimi kesin olarak doğruladığını anlattım. Ne gördüğümüzü ona söylemeyecektim, o da kendi araştırmasını yapacağını söyledi. Ertesi gün, "Sanırım bununla ilgilenmiyorum," dedi ve konu kapandı. On yedi yaşında hamile kaldığında olduğundan biraz daha fazla şey bildiğini varsayıyorum ama sormadım zaten. Dini baskıdan kurtuluyoruz ve bu durum bir gecede düzelmiyor. Seksle ne kadar ilgileniyor olsak da, bu kadar detaylı konuşmak hâlâ kolay değil.

Lily anlayınca nefes nefese kalıyor. "Ah. Ah!" Muhtemelen ona göz damlası falan almalıyım, çünkü bu kadar uzun süre göz kırpmadan durmak sağlıklı olamaz. "Hadi canım. Hadi, ağabey," diye mırıldanıyor kendi kendine. Sonra yüzünü buruşturup ürperiyor. "Bu hafta sonu ne olduğunu sormaya neredeyse korkuyorum ama bilmeye çok ihtiyacım var ve bilmeden ne yiyebileyim, ne uyuyabileyim ne de yaşayabileyim."

Kahkaha attım. "Sanırım sana bu kadar ayrıntılı anlatamam, bu yüzden biraz daha belirsiz olmamla uğraşmak zorunda kalacaksın."

Burnunu kırıştırdı. "Öf. Tamam. Neyse. Dökül!"

"Gideon beni çıplak halde yakaladı. Nedense bu onu çok sinirlendirdi."

"Çünkü sen kötü, orospu bir baştan çıkarıcısın," diye ifadesizce cevap verdi.

Ona anlamlı ama isteksizce de olsa eğlenmiş bir bakış attım. "Eh, tepkisi öncekine oldukça benzerdi, sadece çok daha az kıyafeti vardı

ve..."

Yüzümü buruşturmuş olmalıyım ki Lily aniden endişeli göründü. "Sana zarar verdi mi?"

"Hayır, öyle bir şey yok. Yani, canım yandı ama bunu yapmasını istemediğimden değil. Kesinlikle onu cesaretlendirdim."

Ne demek istediğimi anlamış gibi görünüyor. "Ama... Bu senin-"

"İlk defa mı? Evet."

Lily benim en iyi arkadaşım. Biraz içe kapanık olsak da, arada sırada bazı şeylerden konuşuyoruz. Beni dışarı çıkıp gizlice denemeler yapmaya teşvik etmeye çalıştı ve ben de aynı şeyi ona söyledim. Ama Lily ilgilenmedi ve birkaç kez baktığımda da içimden bir ses gelmedi.

"Bunu biliyor muydu?"

Başımı yavaşça sallayarak, "Hayır, söylemedim. Bilseydi bunu yapacağını sanmıyordum. Anlayınca bıraktı, iyi olduğumu söylememe rağmen biraz korktu." dedim.

"İyi miydin?"

"Evet. Yani, tamam, beklediğimden daha sertti. Ve acıdı ama sanırım başta acıması gerekiyordu, değil mi?"

Omuzlarını silkti. "Sanırım bu konuda sorulacak yanlış kişi benim."

"Ancak-"

"Aynı olduğundan şüpheliyim Silas. Ve biliyorum ki şimdi tüm ilk kez yaşadığın o iğrenç detayları öğrendiğime göre bana soracaksın ama hayır, bu konuda konuşmak istemiyorum. Zaten anlatacak bir şey yok."

Kaşlarımı çattım. "Hâlâ bana kim olduğunu bile söylemeyecek misin?"

"Önemi var mı?" Şarabını bitiriyor. "Belki bir gün sana daha fazlasını anlatırım ama bu gece değil. Senin hikayen zaten çok daha ilginç, söz veriyorum."

"Pekala," diyorum çünkü bana gerçekten söylemek isteyip istemediği beni ilgilendirmez. Ona gerçekten bir şey söylemek istemeseydim, zorlamazdı. Ama beni tanıyor ve bunu dile getirmem gerektiğini biliyordu.

"Casey Ives'a ne oldu?"

"Ne?"

"Sana tavsiye verebilecek deneyime sahip tek kişinin o olduğunu düşünüyorum."

"Zor." Yüzümü buruşturuyorum. Tüm bunları neredeyse hiç tanımadığım biriyle yaşamaktansa Reddit başlığında soru sormayı tercih ederim.

"Pekala, radarında olsun diye söylüyorum, yalnız olmadığını bilmek hoşuna gidebilir. Sanırım o akşam yemeği onun için gerçekten çok önemliydi. Ve en azından üç destekleyici takım arkadaşın olduğunu biliyorsun. Cahil mağara adamı kardeşimi de sayarsan dört."

Kararsızca mırıldanarak, kadehteki son şarabımı döndürüyorum.

"Ben sadece... Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. Ondan başka kimseyi öpmedim bile ve onun belli ki benim sahip olmadığım bir deneyimi var. Ya bunca zamandan sonra hayal kırıklığına uğrarsam?"

"Ah, bebeğim, hayır." Koltuğundan kalkıp yanıma oturdu ve bana sarıldı. "Seni seviyor Silas. Her zaman sevdi. Seninle mükemmel olmaması imkansız. Umarım bir dahaki sefere bu kadar... Saldırgan olmaz, değil mi?"

Kahkaha attım. "Bilmiyorum. O kısım biraz ateşliydi."

Gülüyor. "Bence yavaş başlamak en iyi seçenek. Belki biraz araştırma yap, ama sadece porno değil çünkü bunun pek gerçekçi olduğunu

düşünmüyorum."

Kaşımı kaldırıyorum.

"Ne? Şehrin beni resmettiği Babil Fahişesi olmadığım için meraklanmadığım anlamına gelmiyor."

Adaline uykulu uykulu homurdanıyor ve "Babil" kelimesini tekrarlamaya çalışmış da olabilir, belki de çalışmamış da. Son birkaç dakikadır sessizleştiğini fark etmemiştim. Ayağa kalkıp sepete bakıyorum. Gerçekten de küçük papağanımızın gözleri ağırlaşmış ve yavaşça kırpışıyor.

"Pekala hanımlar," diyorum Adaline'i kaldırıp göğsüme bastırarak. "Yatma vakti. Sanırım babamızı utandırarak yeterince eğlendik."

"Şimdilik," diye şarkı söylüyor Lily mutfaktan.

BÖLÜM 22

GIDEON

Bu sabah arenaya girmek bambaşka bir deneyim. Kahretsin, bu sabah her şey bambaşka bir deneyim. Yepyeni bir dünyaya uyandım. Nefes almakta zorlanmadığım veya önümdeki günden korkmadığım bir dünyaya. Geç yatmama ve uykuya dalmam bir ömür sürmesine rağmen enerji doluyum. Bugün neredeyse işe koşarak gittim, sabah antrenmanını, takım arkadaşlarımı görmeyi, bu akşamki maça hazırlanmayı dört gözle bekliyordum. Onu görmek.

Dün gece ondan uzaklaşmak çok zordu. Varlığımın her zerresi onu kendime çekip bir daha asla bırakmamak istiyordu. Neredeyse eve gelmesini isteyecektim ama kendimi kontrol edemeyeceğimi biliyordum. En iyi ihtimalle, bütün gece uyanık kalıp konuşacaktık. Öpüşecektik. Dokunacaktık, çünkü nasıl konuşmazdık ki? Ellerimi ondan uzak tutmam imkânsızdı.

Söylediklerimi kastettim. Bunu doğru yapmak istiyorum. Elbette, bunun tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyorum ama aceleyle başlamamak gerektiğini biliyorum.

Dün bir aydınlanmaydı ve zihnim hâlâ olanları işliyor. Her gerçek ortaya çıktıkça, kalbimin etrafındaki buz tabakası eriyor, beni sıcak ama aynı zamanda çiğ ve savunmasız bırakıyordu. Dün gece ondan uzaklaşırken sanki zamanda geriye sıçramış gibi hissetsem de, artık

gözlerini yeni bir olasılıklar dünyasına açan o korkmuş, aşık on sekiz yaşındaki oğlanlar değiliz. İkimiz de çok şey yaşadık ve bu deneyimler bizi değiştirdi. Birbirimizi yeniden keşfetmeli, yıllar içinde birbirimizin nasıl değiştiğini öğrenmeli ve özünde en baştan başlamalıyız. Ya Silas ayrı kaldığımız sürede dönüştüğüm kişiden hoşlanmazsa ya da acımı bastırmak için yaptığım seçimleri onaylamazsa? Tek bir konuşmayla güvensizlik ve öfkeden, ortak bir geleceğe tam bir kabul ve bağlılığa geçebileceğimizi varsaymak aptallık olur.

Zaten sevgi ve dostluk üzerine kurulu güçlü bir temelimiz var, ama bu yeterli olmayabilir. Hayatımızın büyük bir kısmını birbirimizden saklanarak geçirmişsek, aramızda yeterli güven olmadığı açık. Bu güven eksikliği bizi sessiz ve korkak tuttu ve sonunda bizi birbirimizden uzaklaştıran hataları yapmamıza yol açtı. Bu yüzden, öncelikle üzerinde çalışmamız gereken şeyin güven olduğunu düşünüyorum. İkimizin de artık büyük sırlar saklamadığına güvenin. Bu ilişkinin ikimizin de gerçekten istediği şey olduğuna ve ne ölçüde istediğimize güvenin. Birbirimizin kalbini ve iyiliğini düşündüğümüze güvenin.

Şu anda kendime güvenmiyorum. Davranışlarımdan utanıyorum. Ondandır nefret etmek için haklı sebeplerim olduğunu düşünsem bile, bunu ona bu şekilde yansıtmamalıydım. Onu incittim ve çok daha kötüsünü yapabilirdim. Silas hakkında düşündüğüm her şey doğru olsa bile, affedilemezdi. Öyle olduğunu biliyordum ama yine de bedenimi ve şehvetimi bir ceza olarak kullandım. Bunun kefareti ödeyebileceğimden emin değilim. Birine bu şekilde zarar verebilecek biri olmayı da asla kabullenebileceğimden emin değilim.

Birinci adım, af dilemek ve ister kolayca teklif edilsin ister edilmesin, onu kazanmak için çalışmak. Sabah antrenmanından sonra, Silas'tan sadece konuşmak için benimle bir yere gelmesini isteyeceğim.

Tabii ki kelimeleri oluşturacak kadar beyin hücrem kaldığını varsayıyorum.

Sabah pateni sersemlemiş bir şekilde geçiyor. Ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Ve her bakışımı ona çevirdiğimde, o da bana bakıyor. Antrenman boyunca gizli gülümsemeler ve kazara çarpmalar ve sürtünmeler başımı döndürüyor. Isınma pateninde, botch stick egzersizlerinde beceriksizce ilerliyor ve provalarda dalıp gidiyorum. Buz üzerinde esneme hareketleri yaparken neredeyse bayılıyorum ve kendimi Silas'ın hemen arkasında, elleri ve dizleri üzerinde, omurgasını yukarı doğru kıvrıp sonra düzleştirirken, kendini geriye iterken ve kasıklarını esnetmek için dizlerini ayırırken buluyorum. O kadar büyüleniyorum ki ne yaptığımı tamamen unutuyorum, kıcımın üzerine düşüyorum ve orada oturuyorum, bacaklarım önümde uzanmış, ağızım açık. Tim Landon dikkatimi çekmek için beni birkaç kez dürtmek zorunda kalıyor.

"Dostum, iyi misin? Bembeyaz olmuşsun."

Ağızımı kapatıp biraz nem bulmaya çalışıyorum, kuru kuru yutkunuyorum ve söyleyecek söz bulamadan aptal aptal başımı sallıyorum. Silas'ın kıcına bakarken birinin beni yakalayacağından endişelenecek ruh halim bile yok. Sırtını nasıl kıvrıp kıcının nasıl kalktığını görünce, kimsenin bana bakmadığını anlayamıyorum. Gördüğüm manzara karşısında gözlerimi kırıştıırıp tekrar Landon'a bakıyorum.

"Biraz başım döndü. Ama iyiyim."

Gözlerim, Silas'ın yanında esneyip bana bakan Ives'e kaydı. Gözleri Silas'a kaydı, sonra tekrar önündeki buza döndü, ama dudaklarının kıvrılmadan önce bir kıpırtıya sahip olduğuna yemin edebilirim. Göğsümün içinde çılgınca bir gümbürtü, dikkatli olmam gerektiğini hatırlatıyor. Bitmedim. Bitmek istediğimden emin değilim. Ve Silas, her şeye rağmen, hâlâ evli. Dedikodular ikimizin de ihtiyacı olan son şey.

Tanrım. Bir gün buzda ondan nefret etmesem bile aklımı kaçıırırım. İyi ki kompresyon katmanları, koruyucu pedler ve bu dev formalar var. Yoksa kafamın nerede olduğunu inkar edemezdim.

Hafif antrenmandan sonra, koruyucu pedlerimi ve patenlerimi çıkarıp antrenörle görüşmek için sıraya giriyorum. Dizlerim oldukça iyi, ama antrenör beni önce buza sokmazsa buzun üzerine çıkmama izin vermiyorlar. Maç ve parti hakkında birkaç kişiyle konuşuyorum, neredeyse unutuluyordum. Konuşmaya dikkat ediyormuş gibi yaparken, gözlerim koşu bantlarından birinde Valdez'le konuşan Silas'a kayıyor.

Antrenör odasından buz banyosundan sırlıslıkla çıkmış halde çıktığımda takımın çoğu gitmişti. Boş bir soyunma odasına girdim ve hafif bir hayal kırıklığı hissettim. Belki Silas beni dışarıda bekliyordur? Duş almak için soyunmak üzere dolabıma yöneldim ve mesajlarıma bakmak için telefonumu çıkardım. Akşam maça hazırlanmak için geri dönmemiz gerekmeden önce öğle yemeği yiyip konuşmak isteyip istemediğini sormaya fırsatım olmadı. Mesaj atmadan kapı açıldı ve Silas içeri girdi. Gözlerini benden ayırmadı ama dolabına doğru yürüyüp duş sepetini çıkarırken hiçbir şey söylemedi. Tişörtünü başından yukarı kaldırınca kısa bir an için göz temasımızı kestik ve gözlerim terden ıslanmış vücudunda gezindi. Gözlerim tekrar onunkilerle buluştuğunda, sol kaşı hafifçe kalktı ve bana doğru birkaç yavaş adım attı.

Yarı yolda buluşuyoruz ve bir anda onu dolaplara yaslıyorum.

Konuşmuyoruz. Sonra konuşabiliriz. Şu anda, ağızlarımızın başka bir işi var. Sanki telafi etmemiz gereken tüm zamanı hesaplamışız gibi öpüşüyoruz. Silas'ın ağzı ateşli ve aç, dudaklarımı çekştirip diliyle beni tahrik eden hareketler arasında gidip geliyor, sanki ağızlarımızın nasıl en iyi şekilde bir araya geldiğini deniyormuş gibi. Güçlü kollarındaki, omuzlarındaki, sırtındaki ve gövdesindeki her kıvrımı ve kas alanını incelerken, onun ağzımı keşfetmesine izin veriyorum.

Öpüşmeyi yarıda kesip ıslak tişörtümü başımdan yukarı kaldırdı. Hem soğuk buz banyosundan hem de içimden geçen hislerden tüylerim diken diken oldu. Silas'ın elleri göğüs kafesimin iki yanından beni kavradı ve başparmağını meme ucumun soğuk, sert ucunda gezdirdi. Temas anında derin bir nefes aldım. Gözleri hafifçe büyüdüktan sonra

başını öne eğdi. Dilinin soğuk göğsümdeki sıcaklığı içimden bir inilti kopardı ve onu dolap duvarına daha sert bastırıp dudaklarımı tekrar dudaklarına bastırdım. Bu sefer öpücüğün kontrolünü ele geçirip ağzını yaladım.

Nefes nefese ve inleyerek duşlara doğru sendeliyoruz, kıyafetlerimiz yarı çıplak, ellerimiz her yerde. Duşların sıcak su fışkırması altında birbirimizi soyup güzelce yıkıyoruz. Aramızda zerre kadar utanç veya çekingenlik yok, sadece birbirimizin bedenlerini sevgiyle keşfederken sıcaklık ve arzu var. Hatta açıkça cinsel bile değil, en azından ilk başta. Ama sonunda, nazik dokunuşlar ve okşamalar daha hedefli hale geliyor, küçük nefes alımları yumuşak inlemelere dönüşüyor ve hayatımızın çoğunda bizi rahatsız eden etin cazibesine yenik düşüyoruz. Sadece bu sefer korkmuyoruz veya utanmıyoruz. En azından ben korkmuyorum. Ve sanırım Silas da korkmuyor. Kararsız görünüyor ve bana öncülük etmesine izin verdiğini fark ediyorum. Ama ne kadar dikkat edersem, kontrolü ona bırakmasının itaatkar bir doğası olduğunu düşünmüyorum. Bana sadece dokunduğum yere ve şekilde dokunuyor. Ve her dokunuşu mükemmel olmasına rağmen, hiç de kendine güvenmiyor gibi görünüyor.

İkimizin de sert penislerini elime alıp okşadığımda, gözleri kocaman açıldı ve gevşek ağzından boğuk bir inilti döküldü. Vücudundan çıkan inilti, sanki ilk kez böyle bir zevk yaşıyormuş gibi geliyordu. Sanki daha önce hiç kimse ona dokunmamış gibi...

Vuruşlarım titrek ama aramızdaki tutuşumu bırakmıyorum. Diğer kolumu Silas'ın sırtına dolayarak onu kendime çekip şehvetle bulanmış gözlerine bakıyorum. Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama o beni bir öpücükle susturuyor. Kalçaları öne doğru çıkıyor, penisini yumruğuma daha da bastırıyor ve bir eli elimi kaplayarak hareket etmeye devam etmem için beni cesaretlendiriyor.

Bilmek istediğimden emin değilim ama bilmem gerekiyor...

"Silas." Derin, ateşli öpücükler ve kendi zevk iniltiğim arasında ismini inleyerek konuşuyorum. "Hiç..."

Hareketsiz duruyor ama geri çekilmiyor. Bir anlık tereddütten sonra başını hafifçe salladığını hissediyorum ama beni öpmeye devam ediyor.

"Lütfen durma," diyor dudaklarıma doğru, sesi yalvaran ve içten.

O anda aklımdan birkaç şey geçiyordu. Birincisi, denesem de durduramayacağımı; Silas'ın bana hayır demesi dışında hiçbir şey beni uçurumun kenarında tutan o tüyler ürpertici zevkten koparamazdı. Bir inanmazlık dalgası. Son birkaç aydır ona karşı takındığım tavırlar yüzünden duyduğum suçluluk ve tiksinti. Bastırılmış yetiştirilme tarzımla hiçbir ilgisi olmayan utanç. Ve son olarak, kararlılık. Bunu onun için mükemmel kılma kararlılığı. Bundan sonra, benden alacağı tek şey zevk olacak. Hayatımın geri kalanını onun zevkine adayacağım, bundan sonra her gün, her şekilde onu iyi hissettirmeye çalışacağım.

Silas kısık, boğuk bir iniltiyle adımı söylüyor, penisi benimkine karşı sertleşip kalınlaşıyor. Omurgasında bir gerginlik var, vücudunda hafif bir titreme dolaşiyor. Çözülürken yüzünü izleyebilmek için yeterince geri çekiliyorum. Dudakları aralanmış, gözleri donuk ve saygılı, sanki ilk kez kutsal bir şey tadıyormuş gibi. Çünkü öyle.

Birdenbire bir gerçeğe karşılaştım.

Bu sefer ben yılanım.

Bir zamanlar, Silas'ı bir yılan sanırdım; mükemmel, düzenli bahçeme bilgili gözleri ve yumuşak ağzıyla giren o İncil'deki kötü adam. O gün bana verdiği öpücük elmaydı ve ben onu aldım. Tek bir ısırıkla, bir hakikat ve olasılıklar dünyası var oldu. O geçici anlarda, tüm geleceğim, varlığım, bu yeni dünyaya uyum sağlamak için yeniden düzenlendi. Ve sonra elimden alındı. Yıllarca, içimde kök salan açlıktan, içimde her zamankinden daha fazla acıyan bir şeylerin yanlış olduğunun doğrulanmasından onu sorumlu tuttum.

Ama şimdi ağzını açan o, ona meyveyi sunan da ben oluyorum. Ve bakışları -sanki dünya ekseninde dönmüş gibi, ona verdiğim zevk bir

aydınlanma gibi- yanlış hissettirmiyor. Günah gibi hissettirmiyor. Gerçek gibi, hakikat gibi. Güzel ve hayranlık uyandırıcı.

Ve şimdi yılanın gerçekten kötü adam olup olmadığını sorguluyorum. Adem ile Havva'yı mahveden, günaha sürükleyen bilgiyi getirdiğini söylüyorlar. Ama belki de gerçekten getirdiği şey çok daha güçlü bir şeydi. Seçim. Farkındalık. Özgürlük. Dünyayı olduğu gibi değil, olabileceği gibi görme yeteneği. Belki de Cennet hiç cennet değildi. Belki de sadece güzel manzaralara ve iyi aydınlatmaya sahip bir kafesti.

Belki de elma gerçek sevginin ilk örneği idi.

Silas'ın yıllar önce bana verdiği şey yozlaşma değildi, bir uyanıştı. Sonrasında ne olursa olsun, bunda bir güzellik var. Şimdi bunu görüyorum, Silas'ın gözleri hayretle açılmış bir şekilde gelişini izliyorum. Kızarmış yüzü, ağır nefesleri ve orgazmının tenimde bıraktığı his çok güzeldi. Ve ona bunu verebildiğim için minnettarım. Ona yeni bir dünya göstermek. Ona elmadan bir ısırık vermek.

BÖLÜM 23

SILAS

Takım bu gece harika, adımıza yakışır bir performans sergiliyor. Yılı, en büyük rakiplerimize karşı kendi sahamızda 5-0'lık bir galibiyetle kapatıyoruz. Kesinlikle yılın en iyi maçı ve hayatımda oynadığım en iyi maç olabilir.

Her oyun akıcı ve sağlam, sanki ortak bir zihin paylaşıyormuşuz gibi tüm takım uyum içinde.

Brent, baştan sona tam bir duvar gibi, havadaki diskleri hiç çaba sarf etmeden savuşturuyor. En ufak bir zorluk bile çektiği tek an, ilk periyodun sonlarına doğru, Abbotsford'un kanat oyuncularından birinin güç oyununda serbest kalıp Brent'in tamponundan seken bir kurşun sığıdığı an. Başka bir oyuncu ribaundu alıp hızlı ve kusursuz bir vuruşla kalenin uzak köşesine doğru şut atıyor.

Her şey o kadar hızlı gerçekleşiyor ki, gözümü kırpsam bile fark etmeyeceğim kadar bulanık bir hareket, ama Brent insanüstü bir çeviklikle ikiye ayrılıyor. Kasıklarım izlerken bile ağrıyor ama kurtarışı yapıyor ve arena infilak ediyor. Bu, haftalarca en iyi anların yer aldığı videolarda yer alacak türden bir kurtarış. Koç Dempsey bile yumruklarını sıkıyor, birkaç dakika sonra periyot bittiğinde Brent'i neredeyse buzdan kaldırıyor.

İlk çizgide hareketlilik var. Valdez, diski zar zor bölgemize sokuyor ve ilk periyotta seyirciyi ayağa kaldıran bir blok yapıyor. Landon, neredeyse her karşılaşmayı kazanıyor ve ikinci periyodun başlarında sezonun ilk hat-trick'ini yapıyor.

Çizgimiz daha önce hiç olmadığı kadar uyumlu, sanki kendimizden daha iyi versiyonlarımız tarafından ele geçirilmişiz gibi. Üçüncü rauntta Franks, mavi çizgide kusursuz ve temiz bir vuruşla diski uzaklaştırıyor. Yere serdiği oyuncu, kale direklerine öyle sert çarpıyor ki ses gök gürültüsü gibi yankılanıyor. Taraftarlar ayağa kalkıyor, bağırıp çağırıyorlar, ben de diski alıp doğrudan Ives'in sahasına gönderiyorum. Ives, neredeyse hiç arkasına bakmadan, ani bir çıkış yapıyor. Abbotsford, kale direklerine yığılmış savunma oyuncusundan başını bile kaldırmadan, diski fırlatıyor. Top havayı yarararak kalecisinin yüzünden birkaç santim sıyrılıyor ve ağlara çarpıyor.

Periyodun ilerleyen dakikalarında, Gideon bölgemizde bir pası kesip Olimpik bir sürat patencisi gibi fırladığında, biz dört sayı öndeydik. O kadar hızlı hareket ediyor ki, neredeyse ben bile yetişmekte zorlanıyorum. Sol taraftan hücum ediyor, geniş bir açıyla kesiyor ve iki defans oyuncusunun arasından bana doğru bir pas atıyor. Hiç düşünmüyorum bile, sadece sallıyorum. Disk, tam doğru anda, tam da sopamın üzerine geliyor. Lamba beşinci kez yanıyor ve gol şarkımız o kadar yüksek sesle çalıyor ki, bası ayaklarımın altındaki buzun içinden hissediyorum.

Sıraya geri döndüğümde o da oradaydı. İkimiz de tek kelime etmiyorduk ama kulaktan kulağa sırtıyorduk. Geçerken eldiveni benimkine değişordu ve kalın dolgusunun üzerinden bunu hissediyordum.

Koç Dempsey'nin yüzü bağırmaktan kıpkırmızı ve terli, ama bu seferlik iyi niyetli. Heyecanlı. Adamların omzuna vuruyor, sanki genelde sert adamı oynadığını unutmuş gibi sırtıyor.

Son düdük çaldığında, bir saniyeliğine orada durup kalabalığın uğultusunu, takımın buzda hızla ilerlerken bıçakların çıkardığı sesi içime çektim; bağırıyor, tezahürat ediyor ve birbirlerinin sırtına

vuruyorlardı. Gideon, kutlama yapan oyuncuların oluşturduğu kalabalığın diğer tarafından gözüme çarptı ve acaba o da aynı şeyi hissediyor mu diye merak ettim. Bu, harika bir oyun ve mükemmel bir galibiyetten çok daha fazlası gibi hissettiriyor. Sanki yeni başlangıcımız buza yansımış gibi.

Gideon ve ben vardığımızda Yılbaşı partisi tüm hızıyla devam ediyordu. Paket yemek sipariş ettik ve Lily ve Adaline ile evde akşam yemeği yedik. İnternette bulduğumuz Yeni Yıl için erken yatma vakti geri sayımını yaptıktan sonra Lily bizi kapı dışarı etti. Hiçbir yere gitmek istemiyordu ama partiye gitmemiz konusunda ısrar etti; sadece ekip üyeleri tarafından düzenlendiği için değil, aynı zamanda Yeni Yılı "doğru şekilde" karşılamak için ilk şansımız olduğu için de. Gece yarısı öpüşebilmemiz pek olası değil, etrafımızda ekibimiz ve kim bilir kaç kişi olacağı düşünülürken. Bunu kamuoyuna açıklamak için henüz çok erken, özellikle de hâlâ evli olduğum düşünülürken. Bu bir skandala yol açabilir ve hiçbirimiz aile hayatımızın oyunu gölgelemesini istemiyoruz. Bunu ileride yapmak isteyip istemediğimizi bile konuşmadık. Sanırım isterdim ama Gideon istediği sürece bunun aramızda kalmasından da memnun olurum.

Kendimi çok kaptırıyorum.

Birlikte geldik, bu da yeterince dikkat çekiyor. Gideon ve ben, herhangi bir öfke patlaması veya bariz bir bakış olmadan aynı odada bulunabileceğimiz noktaya gelmek için çok çalıştık, ancak ancak yakın zamanda başardık. Bu sabahki sabah antrenmanına ve bu akşamki maça geldiğimizde farklı insanlardık. Maçtan sonra birbirimize şimdiye kadarki en tuhaf kardeş kucaklaşmasını verdiğimizde kaç kişinin bize baktığını düşünürsek, takımın bunu fark ettiği yeterince açık.

"Neden herkes bakıyor?"

Ona sıırttım. "Beni öldürmek istiyormuş gibi görünmüyorsun."

Homurdanıyor ve içten içe gülmeye çalıştığını anlayabiliyorum.

Leif Franks, şehrin dışındaki bu büyük evde tek başına yaşıyor. Yakın komşusu da yok, bu yüzden gürültü şikayetleri olmadan parti yapmak için mükemmel bir yer.

Gideon ve ben herkesi selamlamak için evin etrafında hızlıca bir tur atıyoruz, sadece gece yarısı geri sayımına kadar kalmayı planlıyoruz. Ondan sonra evime geri dönecek, çünkü evde tamamen yalnız olmadığımızda daha uslu duracağını düşünüyor. Özellikle bugün duşlarda yaşananlardan sonra hiçbir şey hakkında konuşmaya vakit olmadı. Maçtan önce halletmem gereken birkaç işim varmış gibi davranarak bu bekar sohbetinden kaçındım. Utanıyorum, tamam mı? Belki de utanmamalıyım ama utanıyorum.

Bahçede bir şenlik ateşi ve yerden yüksek bir havuzu çevreleyen yükseltilmiş bir güverteye açılan devasa, taş döşeli verandada büyük dış mekan ısıtıcıları var. Burada hava ne kadar soğuk olursa olsun, yazın bu şeyin birkaç haftadan fazla kullanılacağını hayal edemiyorum. Verandanın diğer tarafında, sürgülü cam kapının yanında bulunan jakuzi, açıkça daha fazla kullanılıyor. Işıklı, buharlı ve fokur fokur kaynıyor, ancak henüz içinde kimse yok.

İçeride, mobilyalar açık alanın dışına itilmiş. Duvara yaslanmış kanepelerde ve sandalyelerde birçok kişi oturuyor ama birkaç kişi açık alanda dans etmeye başlamış. Karşı tarafa itilmiş yemek masasında bir sürü atıştırmalık, pizza, cips ve atıştırmalık var. Mutfak adasında bir fıçı ve düzinelerce içki şişesi var, insanlar kendilerine içki hazırlamak için etrafta dolaşıyor. İşte tam orada, bir tepsiyi bir ton plastik shot bardağıyla dolduran Franks'i buluyoruz. Gideon birkaç dakika sohbet ederken ikimize de birer bira ısmarlıyor ve kalanını dağıtmak için ayrılmadan önce bize shot veriyor. Küçük bardağa temkinli bir şekilde bakıyorum. Çok içki içen biri değilim ama omuz silkiyorum ve Gideon'la shot'ları içiyoruz. Alkol midemde yol açarken suratımı buruşturmama gülüyor. En azından arkamda hoş bir sıcaklık bırakıyor.

Koridordan gelen tanıdık bir popüler şarkının çığı dikkatimizi dağıtıyor ve çeşitli video oyunları ile donatılmış bir kulübe buluyoruz. Birkaç kişi Call of Duty veya benzeri bir oyun oynamak için oturmuş. Gürültü, başka bir televizyonun etrafında durup Rock Band çalan beş kişiden geliyor. Ekibin daha yaşlı ve saygın üyelerinden Arnie Michaels, ilginç bir Mick Jagger taklidi yapıyor ve umarım biri kaydediyordur. Bir süreliğine ayrılıyor, Gideon Franks'in peşinden içeri girip ona bir konuda yardım ederken ben de Ives'la takılıyorum ve diğer takım arkadaşlarımızın bira pong oynamasını izliyorum. Daha önce hiç oynamadığım için kuralları açıklıyor.

Bir süre sonra Gideon yanımıza geliyor ve bir tur atıyoruz. Ben berbatım, bu yüzden Landon ve son disk tavşanı bizi mahvediyor. Bu da planladığımdan çok daha fazla içtiğim anlamına geliyor. Çok sarhoş değilim ama kesinlikle kafam güzel. Gideon'ı artık çok gürültülü ve kalabalık olan dans pistine sürüklenme fikrinin sebebini o mutlu, rahat his olarak görüyorum. Ayık gibi görünse de Gideon buna izin veriyor. Herkesin önünde benimle dans etmekten bile endişeli görünmüyor, gerçi aramızda istediğimden daha fazla mesafe var.

Karanlık, gürültülü ve o kadar kalabalık ki nerede olduğumuzu unutuyorum. Kendimi o ana kaptırıyorum, dans ediyor ve gülüyorum. Daha ne olduğunu anlamadan terliyorum ve susadım, Gideon'la birbirimize daha da yakınlaştık, neredeyse birbirimize yapıştık.

Kulağıma doğru eğildi. "Bana öyle bakmayı bırakmazsan, herkes ne yaptığımızı anlayacak. Seni herkesin gözü önünde parçalamak istiyorum."

Sırıttım. "Baştan çıkarıcı."

Gideon inliyor, başı bir anlığına geriye düşüyor, sonra tekrar bana dönüyor, eli kalçama yerleşiyor. "Gerçekten herkesin senin için diz çökerken beni izlemesini mi istiyorsun?"

Yüzüm kızarıyor, umarım çok belirgin değildir. Herkes birbirine oldukça yakın, birbirlerinin kulağına konuşuyorlar. Ama dikkatli olmazsam, tepkilerim içimdeki düşünceleri biraz fazla belli edecek.

Aslında Gideon'a cevap vermiyorum ama aldığım sert nefes yeterli bir cevap olmalı.

Daha da yaklaşıyor. "Beş dakika sonra yukarıda buluşalım." Kalabalığın arasına karışıyor ve ben de hızlı kalp atışlarımla zamanı sayıyorum. Hem güvenlik hem de sakinleşmek için yeterli zaman olsun diye altı buçuk dakika bekliyorum.

Şüpheli davranmamak için o kadar çok çabalıyorum ki muhtemelen dikkat çekiyorum. Gideon'ın kaybolduğunu gördüğüm karanlık koridorda ilerliyorum. Koridorun ortasına, koridoru kapatmak için rastgele bir sandalye çekilmiş. Üzerinde, okuyucuyu alt kattaki iki tuvaletin nerede olduğunu gösteren el yazısıyla yazılmış bir tabela var. Özellikle yukarı çıkmayın demiyor ama niyeti açık. Birkaç uzun an tereddüt ediyorum, ta ki merdivenlerin tepesinde bir gıcırta duyana kadar. Arkama bir kez daha bakıp kimsenin beni takip etmediğinden emin olduktan sonra, sandalyenin etrafından dolaşıp gıcırdayan merdivenlerden parmak uçlarımda çıkıyorum.

Yukarısı neredeyse zifiri karanlık ama içeri girebileceğim tek bir yön var. Sağımda küçük bir çatı katı ve kapalı bir kapı var. Solda küçük bir koridor, kapının altından işaret fişeği gibi sızan loş bir ışık huzmesi var. Kapıya doğru yürüyüp kapıyı çalmak için elimi kaldırıyorum ama cevap yok. Elimi kapı tokmağına dolayıp kapıyı açıyorum.

"Gideon?" diye fısıldıyorum, başımı çamaşır odasına benzeyen bir yere uzatarak. Duvara takılı küçük bir gece lambası var ve düz yüzlü gri bir kedi, yuvarlak bir yastığa benzeyen şeyin üzerinden kaşlarını çatarak bana miyavlıyor. Sesi, yüzünden daha az rahatsız edici.

"Şey, özür dilerim. Başka birini arıyorum," diye fısıldıyorum.

Geri geri giderken arkamdan gelen kısık bir kıkırdama beni irkiltir. Kapıyı biraz fazla gürültülü kapatmak zorunda kalırım.

"Kahretsin!" diye haykırıyorum ama Gideon'ın göğsüne çekilirken kelime büyük bir el tarafından boğuluyor. Kahkahası sırtımda göğsünden yankılanıyor.

Beni geri geri, başka bir küçük odaya, bu sefer banyoya götürmesine izin verdim. Kapıyı kapattı. "Işık," diye mırıldanarak beni uyardı ve ardından düğmeye bastı. Işığa alışmak için hâlâ birkaç kez göz kırpmam gerekiyor ama dönüp Gideon'a gözlerimi kısarak bakıyorum.

"Seni pislik," diye fısıldayarak bağıryorum, göğsüne hafifçe vurarak. Kendi kahkaham da kabarıyor.

"Dayanamadım," diyor. "Ve sen olduğundan emin olmak istedim. Daha erken çıkacaktım ama kediyle konuştuğunu duydum ve bir anlığına kendimi kaybettim," diye gülüyor.

"Sanırım burada olmamamız gerekiyor." Bu sözleri söylerken bile ona doğru yaklaşıyorum. Duşta tüm öpüşme ve dokunmalardan, oyundan buraya gelene kadar geçen süredeki çalıntı öpücüklerden sonra bile, buna asla alışabileceğimden emin değilim. Dudakları dudaklarıma her değdiğinde, bunun bir rüya olduğundan eminim. Gerçek olamaz.

Aramızdaki duvarlar yıkıldığından beri ilk kez öpüşmeye ben başlıyorum. Yavaşça yaklaşıyorum. Bir yanım hâlâ beni itmesini, bana vurmasını, kaçmasını bekliyor. Belki de düşüncelerimi okuyabiliyor çünkü ben onun alanına girerken hareketsiz kalıyor. Gözleri yumuşak ve neredeyse hüzünlü, muhtemelen tedirginliğini fark etmiş gibi.

Dudaklarımız birbirine değdiği anda, tüm o hisler uçup gidiyor. O da beni kararlılıkla öpüyor, dudaklarımı dudaklarının arasına hafifçe çekiyor. Dilini ağzıma soktuğunda nefes nefese kalıyorum. İnliyorum ve beni kapıya yaslamasına izin veriyorum. Kilidin gıcirtısı dikkatimi çekiyor, eli içeri kimsenin girmesini engellemek için etrafıma dolanıyor.

"Biliyorum... tüm bunlar hakkında konuşmamız gerekiyor," diyor dudaklarını boynumun ve çenemin yan taraflarında gezdirerek. "Ama yardımına ihtiyacım var çünkü kendimi kontrolsüz hissediyorum. Tek istediğim sana sahip olmaktı ve şimdi sahip olduğum için, sahip olabileceğimiz tüm zamanı telafi ediyormuşuz gibi hissediyorum."

"Şikayet etmiyorum," diyorum, aşağıda söylediklerini hatırlayarak. Ciddi miydi? Gerçekten...

Gözlerimin içine bakacak kadar geri çekildi; yeşil irisleri koyu ve ciddiye. "Seni bir daha asla incitmeyeceğim. İnanamıyorum ki-"

Dudaklarımla onu susturuyorum, agresif bir şekilde yörüngeme geri çekmeye çalışıyorum. Çaresizce inliyor ve neredeyse kendimi kötü hissediyorum. Bu konuda konuşmamız gerektiği konusunda haklı, ama hayalini kurduğum her şeye aniden kavuşuyorum ve ileriye doğru gittiğimiz yolu durduramayacak kadar kaybolacağından korkuyorum. Frene basmamıza yardım edecek kişi kesinlikle ben değilim, çünkü istemiyorum. Hepsini, hepsini birden, elde edebileceğim her şeyi istiyorum.

Onu kendime doğru çekip kollarımı ensesine doladım ve bedenlerimizin birbirine değmesini sağladım. Sıcaklığını, sıkı tutuşunun verdiği güveni ve sertliğini benimkine bastırıldığını hissetmek istiyorum. Kalçalarım onunkilere gömülüyor, bu sabah bana yaşattığı akıl almaz hazzın kaynağını arıyordum. Daha önce kimse bana böyle dokunmamıştı. Bu kadar güzel hissettirebileceğini bilmiyordum. Sanırım orgazmın orgazm olduğunu tahmin ediyordum ve yıllar içinde kendime bolca orgazm yaşattım. Ama bu, elimin yapabileceği şeye hiç benzemiyordu. Yıldızları görmenin anlamını şimdi anlıyorum.

Daha fazlasını istiyorum.

Gideon'ın eli kot pantolonumun belini okşadığında, ikimizi de çırılçıplak soyup benden ne isterse ona boyun eğmeye fazlasıyla hazırım. Benden nefret edip beni incitmek istediğinde her şeyden vazgeçmeye hazırdım, şimdi dudakları ve elleriyle bana hayatın anlamını gösterdiğine göre, buna fazlasıyla hazır olmam şaşırtıcı olmamalı.

Parmakları kot pantolonumun düğmesinin arkasına daldı ve ben de arkama yaslanıp fermuarımı açmasını izledim. Pantolonumu açtı ama durdu, derin bir nefes aldı ve gömleğimin altından belimi kavradı.

Pantolonuna uzanmaya çalıştım ama ellerimi ellerinin arasına alıp başımın üstünde tuttu. Bıraktım çünkü bu çok seksiydi. Pantolonunu açtığında gözlerindeki bakış beni yerle bir etti ve iç çamaşırlarımın önü ıslandı.

"Silas, hiç kimse-"

"Hayır," diye fısıldıyorum. Sorunun geri kalanını duymama gerek yok. Kaşları çatılıyor ve kafası karışmış gibi görünüyor, bu yüzden açıklama yapıyorum. Ona heceledikçe yanaklarım yanıyor. "Hep sen oldun, Gideon."

"Başka kimse yok mu?"

Başımı sallayıp yutkunuyorum. "Öptüğüm, dokunduğum ya da..." Yüzüm alev alev yanarken, cümlemi yarıda kesiyorum.

Ellerimi bırakıp alnını alnıma bastırıyor. Yavaşça nefes veriyor, sonra titrek bir nefes daha alıyor.

"Silas-" ismimi sanki canı yanıyormuş gibi boğuk bir sesle söylüyor.

Aynı şeyi söyleyemediği için suçluluk mu duyuyor? Çünkü, bunu düşünmenin canımı acıttığını kabul etsem de, kesinlikle anlıyorum ve başka insanlarla birlikte olmayacağını hiç beklemiyordum.

"Bir bebeğim, bir eşim, iki işim ve beklentilerim vardı," diyorum onu rahatlatarak. "Ama aynı zamanda seni bulup işleri yoluna koymanın bir yolunu bulmaya odaklanmıştım. Senin bilmediğin bir şeyi biliyordum. Senden, düşündüğün zaman beni beklemeni hiç beklemiyordum-"

"Öyle değil. Yani, bir parçası bu. Keşke tüm ilklerimi sana da saklasaydım. Ama çok acı çekiyordum. Bir süreliğine unutabilirim sanmıştım eğer..." diye sustu ve bana hiçbir ayrıntıyı anlatmadığı için minnettarım. Onu asla yargılayacağım ya da en başından yargılanmayı hak edecek bir şey değil bu. Ama ayrıntıları da duymak istemiyorum. O kadar acı çekmesi benim hatamdı. Elbette ihtiyacı olduğunda başkalarının tesellisini aradı.

Derin bir nefes veriyor ve ben geri çekilip yanağından aşağı bir damla yaşın düştüğünü görüyorum.

"Artık birlikteyiz ve önemli olan tek şey bu."

"Seni incittim," diyor, ilk kez değil. "Nazik davranmadım-"

"Senden bunu istemedim," diye hatırlattım ona. "Hayır diyebilirdim ya da sana yavaşlamayı söyleyebilirdim ama yapmadım. Ve sakın şu anda pantolonumu indirip lavaboya eğilmeyeceğimi düşünme, çünkü öyle yapardım. İstiyordum. Hâlâ istiyorum." Yalan değil. Sonsuza dek acımayacağını umuyordum ve ne kadar sürerse sürsün ellerinin üzerimde olması buna değdi.

"Böyle olmamalıydı." Belli ki bu konuda çok acı çekiyor ve ben de durumu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum. "Senin ilk seferin - bizim ilk seferimiz - bundan daha iyi olmalıydı. Senin için iyi hale getirebilirdim ama-"

"Öyleyse telafi et," diyorum, bu durumdan ilerlememize yardımcı olabilecek tek şeyi düşünerek. "Bana nasıl olması gerektiğini göster. Bana iyiyi göster."

Dudaklarımı dudaklarına bastırarak, onunla fiziksel bir ilişkiden ne kadar korkmadığımı anlatmaya çalışıyorum. Biraz acıdan korkmuyorum ama artık bilerek acı vermeye çalışmadığına göre her şeyin farklı olacağını da biliyorum.

Pantolonumun içine uzanıp iç çamaşırımın üzerinden beni avuçluyor. Ne kadar ıslak olduklarını hissedebiliyor mu? Kızarıyorum, bundan utanmalı mıyım emin değilim.

"Sana çok güzel şeyler göstereceğim," diyor kısık bir sesle. "Şununla başlayalım..."

Onu kaybetmenin acısını dudaklarımda hissediyorum ve vücudu bedenime bastırılmadan hava soğuk geliyor. Ama gözlerimi açıp onun yavaşça dizlerinin üzerine çöktüğünü gördüğümde beynim devre dışı kalıyor.

BÖLÜM 24

GIDEON

Silas'ın gözbebeklerinin büyüyüp, göz renginin altın benekli erimiş çikolataya dönüşmesini canlı olarak izliyorum. Nefes alıp tuttuğunda göğsü hareket etmeyi bırakıyor.

Gözlerim onun gözlerinde, hissettiğim her şeyi sessizce aktarmaya çalışıyorum. Sadece üzgünüm ve bunu düzelteceğimden daha fazlası var. Hayatımın geri kalanını ona iyiliği göstererek geçireceğimi bilmesini istiyorum. Ona her şeyi vereceğimi. Her şeyi. Onun emrinde olduğumu. Yönetmek, cezalandırmak, sevmek için onun olduğunu. Sadece onun olduğunu. Onu terk ettiğim zamandan beni tekrar bulduğu zamana kadar başkaları da olmuş olabilir ama onlar hiçbir şey ifade etmiyordu. İsimsiz, yüz­süz figürlerdi ve dürüst olmak gerekirse her şey bittiğinde beni daha da üzdüler. Var olmayan bir şeyi arıyordum - unutmanın bir yolunu. Onlar hiçbir şeydi ve o her şeydi ve hala da öyle.

Kendini o kadar iyi hissettireceğim ki, sana asla zarar vermediğimi unutacaksın.

Dizlerimin altındaki muşamba sert ama damarlarımda akan kandan başka hiçbir şey hissedemiyorum. Kendimi inanılmaz canlı hissediyorum. Kot pantolonunu bacaklarının üstüne kadar indirip

k lotunun önündeki koyu, ıslak lekeyi g rd     de dilim neredeyse dışarı çıkıyor. A zım salyalarla doluyor.

Dudaklarımı i   ama ırının  n kısmına bastırdı ımda Silas tuttuğu nefesi dışarı verdi. Gözlerim yukarı kaydı. Pancar gibi kızarmış ve tavana bakıyor. Utanıyor mu?

"Benim için çok ıslaksın," diyorum, sesim tüm vücudumu ele geçiren şehvete karşı sürtünerek, pürüzlü ve alçak bir sesle. " ok seksi," diyorum, o küçük ıslak noktanın bana neler yaptığını bildiğinden emin olmak için. Noktayı tekrar öpüyorum, sonra dudaklarımı hafifçe aralayıp aralarındaki kuma ı emiyorum. Gözlerim geriye kayıyor ve pamuktan onun aromasını emerken inliyorum.

 tiraf mı? Siki emmeyi sevmiyorum. Ya da sevmiyordum. Birkaç kez yaptı ımda tatsızdı. Ama aniden onu a zıma, dilime, bo azıma almak için sabırsızlanıyorum.

Parmaklarım kalçalarından yukarı doğru kayarak koyu bordo k lotunun belini kavradı ve muhteşem penisi yüzümün önünde sallanana kadar a a ı doğru çektim. Bana doğru sızdırıyor, kalp atı larının her vuru unda hafifçe nabız atıyor. Dizlerimin üzerinden ona baktım, dudaklarım penisine o kadar yakındı ki tek yapmam gereken dilimi çıkarmaktı.  ıkardım, yarı ından akan  n sıvıyı yaladım. Se irdi ve ba ı kapıya çarptı. A zı gevşek ve gözleri donuk, inanmazlıkla hayranlık arasında bir yerde bakıyordu. Neyi sevip sevmedi ini anlamak için onu izlerken, elimi penisinin geniş tabanına doladım ve bir kez yukarı, sonra a a ı doğru ok adım. Sünnet derisini genişletip daraltacak ve ucundan yapışkan bir sıvı daha akıtacak kadar. Bu sefer dipten yaladım, dilimi  aftının dibinden yukarı doğru uzanan kalın damara doğru gezdirdim ve oraya vardı ımda dudaklarımı ucuna doladım. Sanki çok büyük bir pipetten  ekiyormu  gibi nazikçe emiyor, minik sıvı fi kırtmaları  ıkariyorum. Ben onun  aftına doğru daha da batarken o yüksek sesle ve uzun uzun inliyor. Yava  a, her vuru ta onu biraz daha geriye götürerek, onun boyunca yukarı a a ı hareket ediyorum.

Artık nefesini tutmayan Silas'ın göğsü ağır nefeslerle hızla inip kalkıyordu.

"Gideeeeeoonnnn," diye inliyor, ismimi bir dua gibi uzatarak. Pantolonumun içinde boşalmadan önce penisimin sakinleşmesi için elimi kot pantolonumun önüne bastırmam gerekiyor.

Onu tatmaya ve onunla oynamaya devam etmek, sünnet derisinin her damarını, çıkıntısını ve kırıksıklığını keşfetmek istiyorum. Yakınımda, uçurumun kenarında, geri çekilmeye çalışırken karın kasları gergin. Kendim için uzatmak yerine, ona yaslanıyorum. Bu, ona verebildiğim ilk gerçek zevk, ama son olmayacağından eminim.

Silas, penisi dilimin üzerinde nabız gibi atıp ağızıma sıcak bir sperm fışkırmadan hemen önce boğuk bir uyarıda bulunuyor. Ağızımda ve boğazımdan aşağı kaymasını ne kadar sevdiğime şaşıyorum. Geçmişte bundan hoşlanmazdım, düşüncesi bile beni kusturuyordu ama Silas'ın tadı güzel. Tatlı, tuzlu bir dokunuşla, yutmaya devam etmek, galonlarca içmek istiyorum, ta ki midem şişene kadar.

Orgazmının her nabzını emerek onu dışarı çıkarmaya çalışıyorum. Daha fazlasını istiyorum ama hassaslaştığını görebiliyorum. Onu çekip çıkarıyorum ama bir elimle sabit tutuyorum, yumuşak, neredeyse şaşı gözlerle izlerken her yerini yalayıp temizliyorum.

Ayağa kalktığımda, o kadar masum ve tatlı görünüyordu ki, gözleri şaşkınlıkla bana bakıyordu, çok basit bir şey için minnettarlıkla doluydu.

"Seni öpebilir miyim?" diye yumuşak bir sesle soruyorum, hayır demenin sorun olmadığını anlamasını sağlayarak. Çoğu insan bundan hoşlanmaz. Ben hiç hoşlanmadım. Zaten sevgililerimi hiç öpmedim.

Silas başını sallayıp açgözlülükle öpüyor. Bana uzanıp beni kendine çekip pantolonumu açana kadar düğmeyle uğraştığında rahatlamadan ağlayabilirdim. Eli belime dolandır dolanmaz yumruğuna saplanıyorum, acı dolu bir iniltiyle boşalıyorum. Utanacak kadar iyi hissettirdiğinin farkındayım ama sonra utanacağımı biliyorum.

Şimdilik, spermim elini kaplayıp yumruğunu becerebileceğim kadar kayganlaştırırken, bir hayvan gibi onunla sevişme ihtiyacına teslim oluyorum. Doğrudan ağzından nefes alıyorum ve o da inlemelerimi yutuyor.

Artçı sarsıntıların etkisiyle sarsılırken, yüksek bir vuruş sesi beni irkiltti. Boğuldum, inlememi Silas'ın omzuna bastırdım.

"Shep? Sen misin?"

Gözlerimi sıkıca kapatıp burnumdan nefes alıyorum, vücudum hâlâ yoğun zevk dalgalarının üzerinde. Kalçalarım çılgınca sarsılıyor, Silas'a yaslanıp boynunun kıvrımına sokuluyorum.

"Dostum, hasta mısın?"

Aman Tanrım, lütfen git. Lütfen git. İyi bir arkadaş olmanın zamanı DEĞİL, Leif!

"Evet," diye boğuk bir sesle söylendim, sesim boğuk çıkmasın diye başımı çevirdim. "Şey, iyi olacağım. Sadece bir dakikaya ihtiyacım var."

"Bir şey mi yedin, yoksa çok mu içtin?" diye sesleniyor kapıdan, endişeli bir sesle.

"Şey, bilmiyorum. Belki de birayla likörü karıştırmamalıydım," dedim hızla düşünerek. Silas'ın kucağına yavaşça tekrar girerken titrek bir nefes verdim ve boynumun yan tarafında kahkaha olduğunu tahmin ettiğim hafif bir homurtu hissettim.

"Bir şeye ihtiyacın var mı? Bir bardak suya ya da boynuna bir bez koymaya?"

Doğrulup dehşet içinde Silas'a bakıyorum. Buraya mı girmek istiyor? İkimiz de telaşla etrafa bakıyoruz ama saklanacak yer yok. Düşün hiçbir şeyi engellemeyecek buzlu cam bir kapısı var ve lavabonun altındaki dolaba sığmaz. Franks buraya gelirse, mahvoluruz.

Silas'ın gözleri, ne yapacağımızı sorar gibi kocaman açıldı. Suratımı buruşturdum. Nereden bileyim?!

Silas penisimi bırakıp elini pantolonumdan çıkardığında ağzımdan duyulabilir bir inilti çıktı.

"Kahretsin Shep. Gerçekten hasta olmalısın. Sanırım eğitmenlerden biri burada, gidip onu alayım mı?"

Aklıma bir cevap gelmesi imkansız. Yemin ederim beynim şişiyor. Silas, Caldwell'i sikiyor, elini penisimden çekti ve yüzünün önünde tutuyor. Spermle kaplı ve o da öylece kaldırıp yüzündeki meraklı ifadeyle inceliyordu. Franks'e ne diyeceğimi bilemiyorum ve Silas'ın yüzünün önündeki bir avuç spermim hakkında ne düşündüğünü de anlayamıyorum. Acaba az önce kokladı mı?

Aman Tanrım.

Dili dışarı doğru kıvrılıyor ve avucunda tuttuğu pislik birikintisine çekinerek daldırıyor.

"Silas!"

Adı istemsizce göğsümden fırlıyor, bir sızlanma ile bir fısıltı-bağırış arasında bir ses çıkarıyor. İçimde kıvılcımlanan şehvet ateşinin dışarı atılması ve belki de bir uyarı, çünkü artık bunu yapamıyor! Ama yine yapıyor! Dilini ağzının içine geri çekiyor ve sanki tadına bakıyormuş gibi ağzının içinde döndürüyor.

"Silas'ı bulmamı mı istiyorsun?" Aslında Franks, eskisinden daha da endişeli görünüyordu.

Avucumda benimle yakalanmasından endişelenmem gerekirdi ama aniden tek istediğim, beğenip beğenmediğini bilmek oldu. İçimden çıkardığı orgazmın tadını beğenip beğenmediğini.

Gözleri benimkilerle buluştu ve parmağını ağzına alırken sııttı. Ben nefes nefese inledim.

"Evet mi? Silas'ı bulmaya mı gideyim?"

Siktir git! Takım arkadaşımızın bu kapının diğer tarafında olduğunu ve pantolonum aşağıdayken beni bulmasının sadece birkaç santim uzağında olduğunu, kayınbiraderimin sanki daha önce atıştırmalık olarak paketlemiş ve aç olduğunu yeni fark etmiş gibi spermimi yaladığını hiç unutamiyorum. Lanet olsun.

Hırıltılı bir ses çıkardım. "Şey, evet. Lütfen?"

"Tamam, sıkı dur dostum. Onu bulup buraya getireceğim, tamam mı?"

"Şey, H-hayır, sorun değil," diye kekeliyorum, kendime gelmeye ve bir plan yapmaya çalışarak. "Gitmeye hazır olup olmadığına veya başka biriyle gitmek isteyip istemediğine bakabilir misin? Sanırım dışarıdaydı. Eğer benimle gidecekse, on dakika sonra kamyonetimde buluşacağımı söyle."

"Tabii, sorun değil. Hemen döneceğim, tamam mı?"

"Hı hı."

Kapıdan uzaklaşan ilk ayak seslerini duyar duymaz öne atılıyorum. Parmaklarım Silas'ın saçlarına kayıyor, kafatasını kavrayıp hareketsiz tutarken ağzını neredeyse vahşice yağmalıyorum. Dilinde kendi tadımı tatmak istiyorum.

Kendimi ondan uzaklaştırmam çok uzun zaman alıyor ve aslında bunu sadece Silas'ın beni itecek kadar akli başında olması için yapıyorum.

Sağ.

Onu tekrar öpüyorum, bu sefer daha nazik ama yine de iğrenç, dilimin dokunuşları arasında kelimeler çıkarmaya çalışıyorum. "Hemen git. Doğruca kamyonete. Merdivenlerden indiğini görürse, beni aradığını söyle ve yeni gelmiş gibi davran."

Çılgınca başını sallayıp beni tekrar itiyor, ağzının köşesini yaladığımda gülüyor. Orada bir damla bir şey vardı, meni, ter veya tükürük olabilirdi. Bilmiyorum, umursamıyorum. Silas elini bir havluya siliyor.

Pantolonlarımızı yukarı çekiyoruz, birbirimize bakmamaya çalışıyoruz çünkü ikimiz de yine mahvolmuş ve sertleşmiş durumdayız.

Kapıyı açıp önce etraf güvenli mi diye bakıyorum, sonra Silas'a gitmesini işaret ediyorum. Kol mesafesinden çıkamadan onu geri çekip bir kez daha öpüyorum. Sonra da kaçış planını o geciktiriyormuş gibi onu uzaklaştırıyorum.

Sıçrayarak uyandım, inledim ve dizime dokunmak için uzandım. Artık acı ile ağrı arasındaki farkı biliyorum ama sanki oradaki cildin pürüzsüzlüğünü hissedene kadar sakinleşemiyorum. Sanki cildimde çakıl taşı olmadığına veya normale dönmesi saatler sürecektir şişmiş, pürüzlü çukurların olmadığına dair elle tutulur bir kanıt ihtiyacım varmış gibi.

Tüm gerçeklerimiz ortaya çıktığı gecedan beri ilk defa yalnız uyudum. Yılbaşı gecesinden beri her gece onun yatağındaydım. Ona sarılarak uyudum, yanında uyandım ve ailesiyle, benim ailemle kahvaltı ettim. Hatta geçen gün ilk sıfır karanlık otuzlu yürümeye başlayan çocuğumu bile uyandırdım; minik bir munchkin turşusu gecenin bir yarısı babasına sokulmak için sürünerek geldi ve beni orada bulunca heyecanlandı. O kadar heyecanlandı ki yüksek sesle çığlık attı ve kendini doğrudan göğsüme attı. Sabahın ikisi için oldukça bir uyarıydı ama hoş karşılanmadı da değildi. Aksine, eğer bir şeyler oluyorsa kapıyı kilitli tutmam ve yatağa her zaman pantolon giymem gerektiğini hatırlattı. Gecenin geri kalanını yastıklarımızın arasına gömülerek uyudu ve yemin ederim ki hayatım boyunca kendimi hiç bu kadar eksiksiz hissetmemiştim. Hatta uyandığında Silas'ın telefonu başımın üstünde dolandığını ve Addy'nin küçük bezli poposunun başımın yan tarafına bastırılmış halde uyandığında fotoğrafımı çektiğini gördüm.

Bugün yalnız uyanıyorum. Bunun tek sebebi Dr. Shelton'ın bu sabah erkenden ev ziyareti yapması ve Silas'ı çıkarken yakalama riskini

almak istemememiz. Biraz boş alan olması sağlıklı, değil mi?

Öf. Hiç hoşuma gitmedi.

Nasıl bu kadar yüz seksen derece dönebildim? Sanırım bu, Silas'tan gerçekten ne kadar nefret etmediğimi, sadece acı çektiğimi gösteriyor. O, davranışlarım için kendimi affetmek için bunun yeterli olduğunu düşünüyor ama ben affedemiyorum. Uyanırken kendimi ikna edebileceğimi düşünsem bile, rüyalarımın bu kadar affedici olacağından emin değilim.

Dün geceki kabusum mesela. İyi başlamıştı, Leif Frank'in evinin banyosunda yine öpüşüp elleşiyorduk. Sadece bu sefer, paçayı kurtarıp kıkırdayarak uzaklaşmak yerine, kapıyı zorla açtı ve ikimizi de pantolonlarımız ayak bileklerimize kadar inmiş halde buldu. Üstelik yalnız değildi, bütün takım onunlaydı, Koç Dempsey oradaydı ve ebeveynlerimiz de oradaydı. Annem dehşete kapılmış görünüyordu ve babam sanki bir damarı çatlayacak gibiydi. Silas'ın babası bir elinde bir baston veya benzeri bir şey tutuyordu ve avucunun içine vuruyordu. Sadece avucuna gelen o ritmik vuruşlar gerçek darbelere dönüştüğünde, Bay Caldwell'in Silas'a vurduğu görülmüyordu. Benim. Ona tekrar tekrar yumruk atıyordum. Kanıyordu. Dişlerini yumrukladım, dişleri çatlayıp ağzından düştü. Yüzü yavaş yavaş, son birkaç haftadır bana gülümsediğini gördüğüm o güzel yüzden çok daha fazla kıymaya benziyordu. Şimdi gülümsemiyor. Karşı koymuyor, hatta geri çekilmiyor bile; ki bu, korkudan veya acıdan sinmiş olmasından daha kötü. Sadece orada durup bakıyor, yüzünde tanıdık bir hayal kırıklığı ifadesiyle. Tıpkı aylarca bana baktığı gibi, sonunda dinleyene kadar.

Rüya oradan daha tanıdık bir şeye dönüştü. Ben, piring yetmediği için çakılların üzerinde diz çökmüş haldeydim. Ancak bu sefer, hâlâ dövülmüş ve kanlar içinde olan Silas, babamın etrafımda dönüp neredeyse on yıl önce beni kötü bir insan olduğuma ikna eden aynı vaazı tekrarlamasını izliyordu. Babam Silas'a dönüp kapıyı işaret edip onu dışarı attığında, onu durdurmaya çalıştım. Ama dizlerim çakıllara saplanmıştı, kanlı ellerimin etrafındaki ipler, onları yukarı çekmek için

ne kadar çabalasam da beni aşağı çekiyordu. Çığlık atmaya, Silas'a beni beklemesini söylemeye çalıştım ama ağzım açılmıyordu. Ağzım dikilmişti.

Dr. Shelton'ın bugün buraya gelmesi iyi bir şey olmalı ama sırrımı ifşa etmeden onunla bu konuyu nasıl konuşacağımı bilmiyorum. Silas geçen hafta bana, kız kardeşimle evlendiğinde bozulan çocukluk arkadaşlığımızın ötesindeki kişisel ilişkimizden hiç bahsetmediğini söyledi, ama ona söylemek istediğim her şeyi söylemenin güvenli olduğunu düşünüyor. Kendimize veya başkasına tehlike oluşturmadığımız sürece ona söylediğimiz hiçbir şeyi açıklayamayacağımızı veya açıklamayacağımızı düşünüyor. Doktor-hasta gizliliği veya her neyse. Buna güvenmiyorum. Maaşı takım tarafından ödeniyor, bu yüzden takım sahiplerine veya Koç'a rapor vermez mi?

Ter içinde ve korkuyla uyanana kadar bunu hiç düşünmemiştim. Ama ellerime bakıyorum, bulanık görüşüm eklemlerimin kanadığına beni ikna ediyor. Islak hissediyorlar. Ellerimi yıkamak ve yüzüme su çarpmak için yataktan sendeleyerek banyoya gidiyorum. Sonunda görüşüm netleşiyor. Ellerimde hiçbir şey yok.

Lavabonun kenarına tutunup, yüzümdeki su kuruyana kadar yansımama bakıyorum. Gözlerim çökmüş görünüyor. Yorgun. Boş. Kız kardeşim tüm parçalarımı bir araya getiren tüm kelimeleri söylemeden önce hissettiğim gibi. En azından öyle sanıyordum. Ama yeni normalimden, yeni bulduğum huzurdan bir gün uzaktayım ve neredeyse üç hafta önceki Gideon Shepherd'ım.

Belki de Silas haklıdır.

Lavabodan kalkıp dişlerimi fırçalayıp giyinme hareketlerini yapıyorum. Yılbaşından beri evimde pek vakit geçirmemişim. Buranın ne kadar soğuk ve boş olduğunun farkında mıydım? Yoksa boş duvarlara ve minimal mobilyalara mı alışmışım? Karanlığa alışmış, yenilgiyi kabullenmiş bir bilinçaltı mıydı, yoksa sonunda ışığa geri döneceğime dair bilinçaltı bir umut muydu?

İki yatak odalı dairemin bütün perdelerini ardına kadar açıyorum, süt beyazı gökyüzünden sızan ışığın içeri girmesine izin veriyorum. Bugün yine kar yağacak. Belki Dr. Shelton'la işim bittikten sonra Adaline'i kızakla gezdirebiliriz. Lily, Silas ve ben, yolda olmadığımız her gün yaptığımız gibi. Bütün aile. Ya da belki Lily geçen hafta yaptığı gibi yine dışarı çıkar ve Addy'i sadece Silas ve ben götürürüz. Deplasman maçlarıyla dolu uzun bir haftadan önce üç gün izinliydik ve Lily'yi bunlardan ikisinde bir spa'ya gönderdik. Küçük kızından uzakta uyumakla arasında bir aşk-nefret ilişkisi vardı ama içten dışa gençleşmiş bir şekilde geri döndü. Onu bir el sanatları grubu veya kitap kulübü gibi ilgi alanlarına göre bir buluşma grubuna katılması için teşvik etmeye çalıştım. Evde olduğumuz günlerde Addy'yi yanımda tutmaktan çok mutlu olurum ve evde olmadığımız günlerde ona bir bebek bakıcısı veya dadı tutabilirim. Ama henüz kendini ortaya koymaya hazır değil ve bunu anlıyorum.

Çamaşırları katlarken bunun nasıl görüneceğini düşünüyorum ve dairemin ne kadar sessiz olduğunu görmezden gelmeye çalışıyorum. Ne kahve demleme sesi ne de kahvaltının kokusu var. Bugün sıra Silas'ta, bu yüzden muhtemelen anlamsız ama her zaman lezzetli olan rastgele malzemelerle yapılmış bir tür yulaf ezmesi olacak. Tahin ve akçaağaç şurubu gibi. Yulaf ezmesine kim tahin koyar ki? Ama lezzetliydi. Yarın ev yapımı tereyağı ve karabiberli irmik ve kolay pişirilmiş yumurta yapacağım. Başarıyla pişirebildiğim üç şeyden biri ama tariflere bakıp öğrenmeye çalışıyorum. Yer kaplıyormuşum gibi hissetmelerini istemiyorum.

Oyuncakları sepete geri koyduktan hemen sonra Addy'nin oturma odasını darmadağın etmesini özlüyorum. Dürüst olmak gerekirse, oyuncaklardan kurtulup sepeti saklayabilirsek sorun yaşamayacağını düşünüyorum. Bir kase hazır yulaf ezmesi yaparken kendimi onların küçük temizlik şarkısını söylerken buluyorum. Tadı hüznün gibi. Yarısında pes edip çöp öğütücüsüne boşaltıyorum.

Dr. Shelton kapıyı çaldığında, kalan kıyafetlerimin ve tuvalet malzemelerimin neredeyse hepsini toplamış oluyorum ve o kadar çok volta atıyorum ki terliyorum.

Her zamanki gibi sakin bir gülümsemeyle beni selamlıyor. Paltosunu asıp, başka bir şeyim olmadığı için ona biraz su veya hazır kahve ikram ediyorum. Bir süredir burada alışveriş yapma ihtiyacı hissetmemiştim ve ondan önce bile çoğu yemeği dışarıdan sipariş ediyordum. Bir şişe su kabul ediyor, sonra da sohbetim bitiyor. Onunla konuşmak için hiç olmadığı kadar gerginim ve bu da önemli çünkü sakin, gözlemci yapısı beni gerginleştiriyor. Bana o sakin, sabırlı ifadeyle baktığında beynimin içini görebildiğini hissediyorum. Şu anda bana yönelttiği ifade, ben de sırada ne yapacağımı veya ne söyleyeceğimi düşünürken.

"Oturalım mı?"

Bunu düşünmediğim için hafifçe kıkırdadım ve onu oturma odasına götürdüm. Boş mutfak masasında oturmak tuhaf hissettiriyor. Yine de, internetten seçtiğim komple bir setin parçası olarak gelen, aynı derecede rahatsız bir berjerde karşımda otururken, benim rahatsız deri koltuğumda oturmak da pek iyi gelmiyor.

"Yakın zamanda mı taşındınız?"

"Şey. Hayır. Yaklaşık bir buçuk yıldır burada yaşıyorum. Red Valley ile ilk sözleşmemi imzaladığımdan beri."

"Gerçekten mi?" Sanki yeni bir ışık altında görüyormuş gibi etrafına bakınıyor. Gerçek bir mekandan ziyade, gösterişli bir model eve benziyor, fark ediyorum. "Burada fazla zaman geçirmiyor musun? Yoksa kalmayacağını mı düşünüyorsun?"

Dürüst olmak gerekirse Doktor, kız kardeşim ve aynı zamanda erkek arkadaşım olan kocasıyla birlikte yaşamayı ciddi ciddi düşünüyorum.

"Bilmiyorum. Çok seyahat ediyoruz sanırım. Dekorasyona pek meraklı değilim."

"Sen de hep böyle düzenli misin?"

Gülüyorum. "Burada olsam da olmasam da haftada bir gelen bir temizlikçim var ve sanırım arkamı temizlemede de oldukça iyiyim."

"Herhangi bir fotoğraf veya kişisel eşyanın eksikliğini fark etmemek elde değil."

Gözlerim, oda düzeniyle birlikte gelen birkaç kitap ve dekoratif bir vazodan başka bir şey olmayan boş duvarlara ve raflara kaydı. Vazo, vitrinde gösterilen rafın üzerine yerleştirilmiş ve mobilyalar teslim edilip bana kurulduğundan beri orada duruyor. Yatak odamın kapısı açık, aynı derecede boş bir odayı gösteriyor. Minimalist olduğumu söyleyebilirim ama sanki o bunu anladı.

"Kendini buraya ait hissediyor musun, Gideon?"

Etrafıma bakıyorum ve gözlerim, yatak odamın kapısının hemen içinde beni bekleyen bavulumun köşesine takılıyor. Buradan olabildiğince çabuk kaçmaya hazırım.

Ben bir cevap veremedim Dr. Shelton tekrar söze giriyor. "Daireden bahsetmiyorum. Burada bahsettiğim daha büyük bir sorunun belirtisi, mesela bu takımdeki, takım arkadaşlarınızın ve arkadaşlarınızın arasındaki yeriniz, belki de bu ülkede? Buraya gelmek için evinizden epey uzağa taşındınız. Kendiniz için kurduğunuz hayata ait olduğunuzu hissediyor musunuz?" Netliği göğsümü sıkıştırıyor. Çünkü haklı. "Çünkü sizin geçmişinize sahip insanların - katı bir dini eğitim, yüksek beklentiler, koşullu sevgi - genellikle kendi kendilerine koydukları belirli kriterleri karşılamadıkları sürece herhangi bir yere ait olduklarına inanmakta zorlanmaları yaygındır. Örneğin, ulaşılması mümkün olmayan bir mükemmellik düzeyi."

Rahatsızca kıpırdanıyorum ama hiçbir şey söylemiyorum. Bunun yerine, söyledikleriyle baş başa kalıp, Silas'ın hayatına nasıl uyum sağladığımı hayal ediyorum. Ona yük olmamak için nasıl katkıda bulunabileceğimi. Ama bu genel nezaket kuralı. Sanırım kastettiği bu değil. Oraya ait olduğumu düşünüyor muyum? Henüz değil. Ama bir gün olabilir miyim? Belki.

"Üzerinde çalışıyorum." Ona verebileceğim en iyi cevap bu ve doğru. "Yakın zamana kadar bunun mümkün olduğunu düşünmüyordum."

"Ama bir şey değişti mi?"

Gölümsememi bastırıp başımı sallıyorum. Ona ne kadarını anlatabileceğimden hâlâ emin değılim. Garip olan şu ki, ilk kez ona gerçekten bir şeyler anlatmak istiyorum. Hem de normalde benden öğrendiğı bilgileri isteksizce verdiğim şekilde değıl. Yanlış anlamayın, bu konuda çok iyi. Ama bu sefer ona anlatmak istiyorum çünkü bunun başıma gelen ilk güzel şey olduğunu hissediyorum, belki de hayatımda.

Ve ona rüyayı anlatmak istediğimi fark ettim. Ama tüm sırlarımı ifşa etmeden ona anlatabilir miyim?

Boğazımı temizleyip öne eğildim, dirseklerimi dizlerime dayayıp ellerimi ortada birleştirdim. Onlara baktım, rüyadaki kanlı hallerini ve rüyanın dışında beni nasıl takip ettiğini hatırladım. O rüyadaki eylemlerimin, gerçek olmasa bile, beni nasıl rahatsız ettiğini. Gerçek hissettiriyordu. Hissettiriyordu... uğursuz.

Bu yüzden ona rüyayı anlattım. İsim vermiyorum. Sadece sevdiğim birini, geçmişimden birini incittiğini ve bunun babamla ilgili tekrarlayan rüyamla nasıl örtüştüğünü anlattım. Kanlı arkadaşımın, ona yardım etmediğimde onu yine nasıl hayal kırıklığına uğrattığını izlediğini, ama hareket edemediğimi ve konuşamadığımı. Uyandığımda ellerimin hala kanlı olduğunu düşündüğümü. Bir kez daha dizlerimde ve ellerimde onu dövdüğüm şekilde hissettiğim ağrıyı hissedebiliyordum.

Lily gibi dinliyor. Sessiz, sakın, asla başka yere bakmıyor. Sadece her şeyi özümseyerek, ona alan açarak, tekrar konuşmadan önce her kelimeyi düşünerek.

"Onu bir şekilde incitmekten mi korkuyorsun? Belki de rüyada görüldüğü gibi değıl? Yoksa geçmişte onu incittiğin için kendini affedemiyor musun?"

Aman Tanrım. Az önce anlattıklarımı nasıl anladı? Çok aydınlatıcı ama aynı zamanda... tam da doğıru.

"Affedilemeyecek bir şey için kendinizi nasıl affedersiniz?"

"Bunun affedilemez olduğundan emin misin?"

Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Silas öyle olduğunu düşünüyor ama o anlarda kalbimin derinliklerine inemiyordu. Onu cezalandırmak isteyen o kör öfkeyi hissedemiyordu. Öfkemi hak etmiş olsa bile, gerçekten de yaptığını sandığım her şeyi yapmış olsa bile, kimse böyle muamele görmeyi hak etmiyor. Bu şekilde incinmeyi, aşağılanmayı ve istismar edilmeyi.

Babamın vaazındaki rüyanın neden sürekli aklıma geldiğini biliyorum, çünkü iyi bir insan olup olmadığım ve birini neyin iyi bir insan olarak nitelendirdiği konusunda hep mücadele ettim. Şimdi her zamankinden daha fazla, olmadığımı biliyorum. Bu beni affedilemez mi kılıyor?

Dr. Shelton bana bir anlığına izin veriyor ve soruyor: "Bağışlamak senin için nasıl bir şey, Gideon?"

Cevap vermiyorum. Veremiyorum.

Ayağa kalkıp gidiyor, ben de sessizce onu kapıya kadar götürüyorum. Eli kapı kolunda oyalanıyor ve bana bakıyor.

"Henüz bilmene gerek yok," diyor nazikçe. "Sadece aramaya istekli olman yeterli. Kendine bir şans ver. Ona da bir şans ver."

BÖLÜM 25

SILAS

Uyandığımda Gideon hâlâ uyuyordu. Yan yatmış, kolu sanki uykusunda bana uzanmış da ıskalamış gibi savrulmuş. Battaniyenin yarısını üzerinden tekmelemiş. Bir bacağına dolanmış ve tişörtü, hiçbir şeyi gizlemeyen uyku şortunun elastik bandının altında kaybolmadan önce V yakasını hafifçe görebileceğim kadar yukarı kalkmıştı. Gözlerimi karın kaslarının üzerinden, uyluğunun üzerinde ağır ağır duran penisine doğru kaydırdım ve dilimle aynı yolu izleyerek onu uyandırmaya cesaret edip edemeyeceğimi düşündüm. Şortunun paçasını birkaç santim yukarı kaldırabilseydim, belki içeri uzanıp...

"Beni uyurken mi izliyorsun?"

Yakalanmış.

"Belki."

Alt dudakımı ısırarak kirpiklerimin altından yukarı baktım ve masumca gülümsedim, sonra gözlerimi tekrar aşağı indirdim. İnledi ve sırtüstü yuvarlandı, elini yükselen ereksiyonuna bastırdı. Gülerek yanına kaydım ve kendimi yanına yasladım, boynunu öptüm ve parmaklarımı karnındaki açıkta kalan deride hafifçe gezdirdim. Titredi ve inlemeye devam etti.

"Sen tam bir baş belasısın," diyor uykulu uykulu. "Ve sabah nefesin var."

Gözlerimi kısıp meme ucunu sıkıyorum. Küçük bir fare gibi ciyaklıyor ve elleriyle göğsünü kapatıyor.

"Sanırım ben kalkayım o zaman. Sabah nefesim senin aletine kaçmasın," diye küstahça çıktım ve ondan uzaklaştım.

Gideon bir anda beni altına hapsediyor. Vücudunu benimkinin üzerine doğru yuvarlayıp dizini uyluklarımın arasına sokarak onları ayırıyor ve bacaklarımın arasına yerleşiyor. Kalçaları dönüyor, penisinin uzunluğunu benimkine kaydırıyor. Ah, kesinlikle evet.

Dudaklarım birbirine sertçe bastırıldığında inlemem boğuluyor. Beni öpmeye çalışıyor ama ona açılmayı reddediyorum. Bana öyle çıktıktan sonra pis nefesimi yüzüne üflemeye niyetim yok. Hatta sabah nefesi olduğu için bile onu azarlamaya niyetim yok. İyi ki tatlı, yoksa ben...

Nefes nefese.

Gideon başını eğip boynumun sütununu, kulak mememe kadar yalayıp hafifçe ısırıldığında, kafamdaki her düşünce eriyip gidiyor.

"Açsana bebeğim. Dilini sakız gibi çiğneyip hâlâ kendi tadımı alıp alamayacağımı görmek istiyorum."

İnliyorum, onu emdikten sonra ağızma nasıl daldığını, son kalıntıları bile yalayarak çıkardığını hatırlıyorum. Temelde bu benim yeni favori eğlencem. Kusma refleksim çalışmam gerekiyor ama Gideon istediğim kadar sık üzerinde pratik yapmamı umursamıyor gibi görünüyor. Çocuk yere düştüğü anda yatağa giden, kapıyı kilitleyen ve hemen soyunan türden insanlar olduk. Son birkaç hafta çok fazla keşif ve orgazmı doluydu. Çok fazla orgazm. Çok fazla sperm. Susuz kalmamak için daha çok çalışmak zorunda kaldım ve yatak çarşafalarını temiz tutmak için bazı akıllıca yollar bulmak zorunda kaldık, bu yüzden onları gecede iki üç kez değiştirmiyoruz, ancak birkaç gece önce o kadar çok boşaldım ki yastık kılıflarını değiştirmek

ve yatak başlığını silmek zorunda kaldık. Çok şükür Gideon çığlıgımı boğmak için iç çamaşırımı ağzıma tıkamayı öngörmüş.

Daha önce kendi prostatımı uyarmıştım. Hatta ince uçlu bir işaretleyici kadar büyük bir prostat masaj aletim bile vardı ve titreşiyordu. Oldukça iyi hissettiriyordu ama Gideon'ın o gece bana hissettirdiklerine hiç benzemiyordu. Parmağı içimde kıvrılmış, doğrudan bezimin üzerinde masaj yaparken, ıslak eli penisimde gezinirken ve ağzı testislerimdeyken, hiç bu kadar çok hissi aynı anda hissetmemiştim. Beynim aşırı yüklendi. Sert, şiddetli ve hiç uyarı vermeden boşaldım, göbek deliğimden alnıma, arkamdaki yastıklara, yatak başlığına ve hatta duvarda bile biraz sıçrayan bir yay çizerek sıçradı.

Görünüşe göre prostatım çok tepkiselmiş. Kim bilebilirdi ki? Aslında artık biliyoruz ama Gideon henüz daha ileri gitmek konusunda rahat değil. İşleri kendi hızında ve rahatlık seviyesinde yürütmesine saygı duyuyorum ama onu ilk kez içime aldığımda olanlar konusunda hâlâ endişelendiği için kendini geri çektiği hissinden kurtulamıyorum. Onu affedilmeye ihtiyacı olmadığına, bundan onun kadar benim de sorumlu olduğuma ikna edemiyorum. Acı çekeceğini bekliyordum ve o da bundan dehşete düşüyor. Sonunda bana bunun çok daha iyi olabileceğini kanıtlayacağına söz veriyor. Bana gösterdiklerinden sonra ona inanıyorum. Ve sabırlı olmaya çalışıyorum.

Onu çok istiyorum.

Parmaklarının içimde olduğunu ve penisinin benimkine değdiğini hatırladıkça, inatçı olma isteğimi unutup, zoraki bir nefesle ağzımı açtığımda, uyluğumu sıkıyor ve tekrar içime giriyor. O da bundan faydalanıp ağzını benimkine bastırıyor, dilini zorla içeri sokuyor. Bu müdahaleyi inleyerek karşılıyorum ve kalçalarımı kaldırarak daha fazla sürtünme arıyorum.

Bedenlerimizin birbirine sürtünerek kıvrınmasının hissine kendimizi kaptırıyoruz. Zaten boşalmak üzereyim. Sızlanıyorum, bunun henüz bitmesini istemiyorum, bitmeden önce olabildiğince uzun süre unutulmanın kıyısında gezinmek istiyorum.

Gideon yakınımda olduğumu hissedip geri çekildi. Ama bana sandığım gibi sakinleşmem için zaman tanımadı. Çıplak göğsümü öptü, karın kaslarımın çizgilerini yalayıp ısırdı, tıpkı hala uyurken yapmak istediğim gibi. Yataktan kısa bir süre doğruldu, kapıyı sessizce kapatmak ve kilidi çevirmek için uzandı. Geri dönerken uyku tişörtünü başından çıkarıp fırlattıktan sonra dizlerinin üzerinde sürünerek yatağa geri döndü. Gözleri üzerimde, uyku pantolonumun bağcıklarını dişleriyle kavradı ve çekti. Bağcıklar gevşediğinde, ellerini kullanarak onları testislerimin hemen altına çekti ve beni ağzına alırken okşadı.

"Aman Tanrım, Gideon—"

Gideon, sadece birkaç hafta içinde, vücudumla benim son yirmi bir yılda olduğumdan daha iyi oynamayı öğrendi. Belki de daha fazla deneyime sahip olmasından kaynaklandığını düşündüm ama bana, biraz utangaç bir şekilde, verenden çok alan biri olduğunu itiraf etti. Diğer erkeklerle yaşadığı deneyimler çoğunlukla bir uygulama aracılığıyla ayarlanan anonim buluşmalara veya her iki tarafın da hızlı, müstehcen ve kişisel olmayan bir etkileşime hazır olması beklenen, kalitesiz kulüplerdeki yabancılarla buluşmaktı. Onda sekizinde biri onu oral seksle tatmin ediyordu, nadiren de tam tersi oluyordu. Ve nadiren, hatta hiç, birlikte olduğu adamı hazırlaması gerekmiyordu ve her zaman da onların da tatmin olmasını sağlamak için yanında kalmıyordu. Onu rahatlatmak için elimden geleni yapmama rağmen, son üç yıldır verdiği kararlardan dolayı büyük bir utanç duyuyor. En çok zevki almamı sağlama konusundaki kararlılığının sebeplerinden biri de bu.

Tuşlarımı bir bilgisayar oyununun hile kodları gibi biliyor. Tam doğru açıyla içimde bir parmak, tam doğru miktarda baskı, eli veya ağzı hassas penisimin üzerinde geziniyor, testislerime biraz dikkat ve...

Pat.

Omurgamın dibinden yükselen sıcaklık, penisime doğru yükseliyor. Tüm vücudum kasılıyor ve penisim Gideon'ın ağzına doğru akıyor. Parmağıyla penisimin her damlasını emerek, penisimin olduğu yere

bastırıyor ve testislerime masaj yaparak boşalana ve kemiklerim boşalana kadar devam ediyor. O kadar iyi ki, onu yutması gerekenin ben değil, benim onu yutmam gerektiğini anlamam bir dakika sürüyor.

"Seni hilebaz," diye soludum. "Şimdi sıra bende."

Ama onu yukarı iterek yer değiştirmeye çalıştığımda hareket etmiyor.

"Zaman yok," diyor, kelimeleri anlaşılmaz ve zorlanarak söylüyor.

İçimde tuhaf bir panik hissi belirliyor, bir kayıp hissi, çünkü onu bu gece daha sonra göreceğim halde, bu saatler sonra. Neredeyse tam bir gün. Ya mahtan sonra çok yorgun düşersek?

"Gideon," diye umutsuzca ismini söylüyorum ve dikkati üzerimde olduğunda ve penisinin boşalmasını engellemeye çalışmadığında ağzımı açıp dilimi dışarı çıkarıyorum.

İçinden gözle görülür bir ürperti geçti ama tereddüt etmedi. Vücuduma çıkıp göğsümün üzerinde asılı kalana kadar yukarı çıktı. Şortunun önünü aşağı çekti, penisini avuçladı ve gözlerimin onunkilerle buluşmasını beklemek için durdu. Gözlerim birbirine kenetlendiğinde ağzını açtı ve dilinin dışarı çıkmasına izin verdi. Tuttuğu ağız dolusu sperm döküldü, dilinin üzerinden kaygan bir şekilde aktı ve ıslak ıslak avucuna ve shaftına sıçradı. Gözlerim uyarılmadan neredeyse şaşılacağı ve birkaç ıslak hamlede, spermimi kullanarak boşalmasını doğrudan ağzıma pompaladı. Bir kısmı burnumdan yukarı fışkırdı ve yanaklarıma ve çeneme sıçradı, boynuma damladı ama çoğu amaçladığı yere ulaştı. Boşalırken bir dizi küfür mırıldandı, gözleri büyümüş ve altındaki sahneye kilitlenmişti.

"Aman Tanrım, Silas. Beni hep şaşırtıyorsun, biliyor musun?" Sözleri yumuşak ve tatlıydı ama hâlâ üzerimdeydi, penisinin ucunu dudaklarımin üzerinde bir merhem gibi gezdirirken, sperminin orospusu olduğum için beni övüyordu. "Yutma," dedi, dilimde biriken pisliği ovalayarak, onu boğazımın arkasına itti, ben de öğürmemeye

veya boğazımdan aşağı kaymasına izin vermemeye çalıştım. Bu sözleri söylemekten hoşlanıyordu ama asıl orospu oydu. Daha önce oral seks yapmaktan hoşlanmadığını ve sperminin ağzına girmesine izin vermediğini söylemesine rağmen, benimkini neredeyse her gün yutmaktan hoşlanıyor gibiydi. Ve kendi boşalmasını benden temizlemeye kafayı takmış durumda, belki de benimkinden bile daha fazla.

Düşüncelerimi duyabiliyormuş gibi Gideon pozisyonunu değiştirip vücuduma yapışıyor ve ağzını bir kez daha benimkine bastırıyor. Yuvarlanıyoruz, birbirimize dokunuyoruz, okşuyoruz ve spermini ağızlarımız arasında ileri geri aktarıyoruz. Alarmım çaldığında, yine sertleşmiştik. Sabah pateni için arenaya gitmemiz gerektiğini bildiğimizden, duşu paylaşmaya karar veriyoruz ve bu, ayrı ayrı yıkansak olduğundan daha uzun sürüyor.

Arenaya kadar olan yol boyunca, birbirine kenetlenmiş ellerimize hayranlıkla baktım. Bir ay ne kadar da fark yaratabiliyor.

Birkaç gün izin aldık ve her anını bir şekilde birbirimizle geçirdik. Birlikte antrenmana gittik, birlikte çalıştık, günlerimizi Addy ve Lily ile geçirdik. Her gece, çoğu uyku vakti ve aradaki anlarda kendimizi birbirimize sarılmış ve kilitlenmiş bulduk. Ben bu mutluluğu üst üste dört gün geçirdim, dünyanın geri kalanı hakkında endişelenmeden tembellik edip birbirimizin tadını çıkarmaktan memnundum. Ama bugün her zamanki gibi işe geri dönüyoruz. Bu gece iç sahada bir maçımız var, ardından art arda deplasman maçları ve ondan sonra uzun bir hafta. En azından Şubat ayında iple çekeceğimiz bir tatil var - iki hafta maçsız. Antrenman ve egzersizler bekleniyor, ancak zorunlu değil ve çoğu adam birlikte antrenman yapmak ve egzersiz yapmak için arenada buluşsa da bazıları antrenmanlarını tatilde veya aileleriyle vakit geçirerek yapmayı tercih ediyor. Ben de çoğunu yatakta geçirmeyi dört gözle bekliyorum.

Gideon mutfakta yanımdan geçerken uykulu uykulu kahve makinesine doğru ilerliyor. Bir an durup neredeyse eski püskü pamuklu uyku ortu giymiş poposuna bakıyorum. Göründükleri kadar yumuşaklar ve hayal gücüne yer bırakmıyorlar. Beşik yerine yeni keşfettiği bir ocuk yatağının özgürlüğünü deneyimleyen küçük bir çocuğunuz varsa çıplak uyumak pek de iyi bir fikir değil. Gece ve sabahın farklı saatlerinde bizi birden fazla kez şaşırttı. Tuvalet eğitimi üzerinde çalışıyoruz, bu yüzden onu uyandırmamız için kalkıp tuvalete götürmemiz, eğitim bezi ıslaksa temizlememiz ve tuvalete en ufak bir dokunuş için çıkartmalar ve bolca övgü içeren bir şarkı ve dans etmemiz gerekiyor. Bunun için çıplak olmak istemezsiniz ama dürüst olmak gerekirse, o ortlar daha mı etkili?

Bir hareketlenmeyle gözlerim yukarı kaydı ve Gideon'ın omzunun üzerinden bana bakıp sırtıttığını gördüm. "Gördüklerini beğendin mi?"

"Evet, çünkü her şeyi görebiliyorum."

"Bu bir sorun mu?"

"Benim için değil."

Gülerek homurdanıyor ve tezgahın kenarına yaslanmak için arkasını dönüyor, böylece ön tarafını da görmemi sağlıyor. Aman Tanrım, bu şey kalın. Ve uzun. Ve mükemmel...

"Silas mı?"

Sikimin yarattığı sis bulutunu dağıtmak için başımı sallıyorum.

"Hmm?"

"Tatil hakkında soruyordum. Sen orada ne düşünüyorsun?"

"Sadece o şeyi içime nasıl sığdıracağımı merak ediyorum," diyorum ve penis izine sivri bir bakış atıyorum.

Aramızda artık utanılacak pek bir şey yok, özellikle de son bir aydır ne kadar sık çıplak vakit geçirdiğimiz düşünülürse, ama yine de kızarıyor. Sanki farklı şeyler yüzünden sırayla telaşlanıyoruz ve bir iki

parmağın ötesindeki herhangi bir penetrasyonel seks konuşması onu etkiliyor gibi.

"Belki biraz dolaşıp öğrenebiliriz, tamam mı?"

Dikkatimi çekti. "Gerçekten mi?"

Kıkırdaması, yanaklarını sıkı ve başını okşayan birine benziyor. Ne kadar endişeli olursa olsun, coşkumu sevimli buluyor gibi görünüyor. Ama tabii ki coşkuluyum. Yirmi bir yaşında, bastırılmış, cis eşcinsel bir erkeğim ve hayat boyu âşık olduğum kişi, deyim yerindeyse havuç gibi penisini önümde sallıyor. Gideon ise inanılmaz derecede güzel, tatlı ve lezzetli.

"Bana öyle bakmayı bırak, yoksa Des Moines uçağına geç kalacağız," dedi ciddi bir tavırla. "Zayıf bir adam olduğumu kanıtladık Silas. Bu yüzden uçakta yan yana oturamıyoruz."

Gözlerim kısıldı. Hâlâ buna kızgın olduğumu unutmuşum. Çok erken uyanıp o Tanrı'nın belası şortla Gideon'ın peşinden koşturmak dikkatimi dağıttı. Dün gece eve kadar ve yatakta bu konuyu tartıştık. O beni öpüp koklarken ben de somurttum ve iki parmağıyla beni affetmemi isteyene kadar somurtmaya devam ettim. Belli ki af dilemesi fikrini değiştirdiği anlamına gelmiyordu.

"Başlama," diyor Gideon, kahve fincanının üzerinden bana sert bir bakış atarak. "Haklı olduğumu biliyorsun. Birdenbire hepimizin arkadaş olması yeterince şüpheli. Beş saatlik bir uçuşta yan yana oturup, sürekli beni sertleştirmeye çalışman akıllıca bir karar değil. O minik battaniyelerden birinin altında birbirimizi tatmin etmeye çalışırken yakalanıp takımdan atılmamızı istemiyorum." Beni işaret ediyor. "Ve bana bunu bilerek yapmayacağını söylemeye çalışma, çünkü bu saçmalık eskidi."

Ona ne kadar sinirli olsam da, çoğunlukla haklı olduğunu bildiğim için, sırtıma tutamıyorum. Uygunsuz yerlerde olduğumuzda Gideon'ı sinirlendirecek şeyler yapmaktan zevk alıyor olabilirim de almayabilirim de. Antrenmanın başında hepimiz esnerken, o hız

antrenmanları yapmaya çalışırken veya antrenöre sadece bir şort ve kolsuz bir tişörtle giderken. Daha dün, aniden başlayan hamstring krampımı esnetmek için sadece bir atlet giyerek çok fazla sayılabilecek bir zaman harcadım. Iowa'daki bir sonraki maımıza gitmek için uçakta benden çok uzakta oturma kararının, duş almak için herkes çıkana kadar beklemek zorunda kaldığı için bir ceza olmadığına hâlâ ikna olmuş değilim. Zaten çoğu gün bunu yapması önemli değil. Anlaşılan artık sorun benmişim.

"Sen sadece benim senden daha fazla kontrole sahip olmam yüzünden kırgınsın."

"Tehdit," diyor kelimeyi telaffuz ederek.

"Peki bu ne saçmalık?" diyorum konuyu değiştirerek.

Gülerek homurdanıyor. "Sana bir anlaşma yapacağım," diyor, fincanını bırakıp alanıma giriyor, ellerini belime koyup beni kendine çekiyor. "Bu yolculukta uslu dur, en azından etrafımızda başkaları varken, seni tatil için şehir dışına çıkaracağım." Boynuma değen nefesi, tüm vücudumda tüylerin diken diken olmasına neden oluyor. "Seni özel bir yere götüreceğim ve seni düzgünce becereceğim."

Aman kahretsin.

Bu, uçakla ilgili ikilemimizi tam olarak çözmüyor, değil mi?

Hafta sonu zor geçiyor. İlk uçuşu Gideon'a bakmaktan özellikle kaçınmaya çalışarak geçirmekle kalmıyorum, aynı zamanda ekibin birkaç üyesi öksürüyor ve burunlarını siliyor. Maskemi takıp yanıma yaklaşan herkesi küçük bir Lysol sprey kutusuyla tehdit ediyorum.

İlk gece o kadar da kötü geçmedi, çünkü tek yapmamız gereken uçmak, akşam yemeği yemek ve dinlenmektir. Başkalarıyla daha fazla vakit geçirmek istemediğimizden Gideon ve ben akşam yemeği sipariş etmeye karar verdik, ama aslında yediği şey ben oldum. Yani

beni çok tanıdık masaya eğdi, yanaklarımı araladı ve dilini içime soktu. İşte.

İlk başta ne olduğunu anlamadım. Odaya girdiğimizden beri o masa bizi kışkırtıyordu. Neredeyse her zaman aynı otel zincirinde kalıyoruz, bu yüzden tüm odalar birbirine oldukça benziyordu ama Iowa'daki otelin düzeni bana acı verici derecede tanıdık geliyordu. Gideon'ın bakışlarını aynada gördüğüm anda aynı şeyi hatırladığını anladım. Sadece ben bu konuda çok sinirli ve kızgın hissederken, o o gece olanlar hakkındaki olumsuz duygularıyla boğuşuyor gibiydi. Benimle duş almak istemedi ve ben de kendimi kasvetli bir geceye hazırlamaya çalıştım. O kadar mutlu bir balonun içindeydik ki, bulunduğumuz noktaya gelmek için ne kadar çok şey atlattığımızı unuttum. Onunla bu konu hakkında konuşmaya ve ne kadar yol kat ettiğimizi hatırlatmaya hazırdım ama banyodan çıktığım anda üzerime atladı. Havluyu belimden çekip alıyor ve beni o geceki pozisyonuma getiriyor; masanın üzerine eğilmiş, dizimi yukarı kaldırmış, bir elini aynaya dayamış, camdan sertçe göz teması kurarken yanaklarımı sertçe avuçluyor.

Parmaklarını bekliyorum, belki biraz da alay etmesini. Beklemediğim şey ise arkamdaki sandalyeye oturup götümle oynamaya, kaslarıma masaj yapmaya, yanaklarımı iyice açmaya devam etmesi. Göt deliğimle göz göze gelmesi fikri beni ürkütüyor. Yani, evet, parmaklarını oraya çok sık, penisini de oraya bir kez götürdü. Ama gerçekten bu kadar yakın ve kişisel olması gerekiyor mu? Ve... fısıldıyor mu?

"Ne yapıyorsun?" diye tısladım, onun orada, göt deliğimden ruhumun derinliklerine bakıp kendi kendine mırıldanmasından ne kadar utandığımı gizlemeye çalışarak.

Bana cevap verme zahmetine girmiyor. Ama kendimi yukarı iterek ayağa kalkmaya çalıştığımda, sol kalçamı kavırıyor ve kalkık uyluğumu iterek beni geriye doğru çekiyor, böylece bacağım yukarıda kalıyor. Tırmanarak ön kollarımın üzerine düşüyorum. Gideon yüzünü kış

deliğime sokup, kıcımdan kuyruğuma kadar bir çizgi yaladığında, sert bir nefes verişte nefesim camı buğulandırıyor.

"Ne yapıyorsun sen- oof-"

Parmaklarını kık yanaklarıma bastırarak beni hem daha çok araladı hem de öne doğru itti. Yüzüm ona dik dik bakmak için yana döndü ama Gideon çılgına dönerken, dilini deliğimin üzerinde gezdirip yalayıp gezdirirken cama yapıştım. Kık deliğim. Dili kıkımı yalıyor ve içeri girmeye çalışıyor gibi görünüyor. Öhö...

Aman Tanrım. Neden? Neden bunu yapıyor? Çok iğrenç. Çok tuhaf.

En azından ilk başta.

Gerçekten tuhaf, ıslak ve utanç verici, ama sonra bir nevi... iyi. Yeterince rahatladığımda ve bunun ne kadar yanlış olduğuna kafayı takmayı bıraktığımda,...

Tamam, gerçekten iyi. Farkında olmadığım sinirlerim canlanıyor. Karıncalanma deliğimden testislerime doğru yayılıyor, ilk başta hafif ama sonra yoğun bir sıcaklık dalgasına dönüşüyor. Penisimin hiç bu kadar sertleşmediğinden oldukça eminim ama ağrıyı dindirmek için hiçbir şey yapamıyorum çünkü ön kollarımın üzerinde dinleniyorum, yüzüm aynaya yaslanmış, her nefes alışımda onu buğulandırıyorum.

Dilinin içeri doğru ittiği basınç ve sıcaklıkla tüm vücudumda ürpertiler patlıyor. Çıkardığım ses ancak insanlık dışı bir cıvıltı olarak tanımlanabilir.

Üç dakika önce, bundan daha fazla utanmış ve kaçmak istiyordum. Şimdi tek istediğim boşalmak. Her yerim titriyor, yüzüne yaslanmış, daha fazlasını istiyor, içime daha derin girmesi için yalvarıyorum. Penisim, ana etkinliğin minyatür versiyonları gibi ön sıvıyı tükürüyor. Altımda bir su birikintisi büyüyor. Neredeyse kayacak kadar, keşke kendimi doğru açıyla tutabilseydim de masanın cilalı tahtasına yeterince sürtünme sağlayabilseydim. Şaftıma uygulayacağım en ufak bir baskı bile yeterli olurdu.

İşte o an, bana iyi becerebileceğini söylediğinde ne kadar ciddi olduğunu anladım. Çünkü şu anda kendini tamamen içime sokabileceğinden ve acı çeksem de çekmesem de patlayacağımdan oldukça eminim. Beni o uçurumdan aşağı itecek en ufak bir şeye ihtiyacım var.

"Gideon..." diye sızlanıyorum, sesim alçak ve vahşi. Sözlerim kesik kesik ve nefes nefese, titrek nefeslerle bölünüyor. "İhtiyacım var... İhtiyacım var..."

İhtiyaçtan delirmiş gibi hissediyorum, sanki ağlayacak ya da delirecekmişim gibi. Hıçkırıklara boğulmak üzereyken, o kıcıma mırıldanıyor, titreşimler de bunaltıcı hisleri artırıyor. Hayır, mırıldanmıyor. İnliyor. Ve şimdi dikkat kesildiğime göre, elinin aletindeki ritmik, ıslak, uyarıcı vuruşlarını duyuyor ve hissediyorum. Kendini sert ve hızlı bir şekilde sarsıyor, yüzünü yanaklarımın arasına daha sert bastırarak dilini içime sokuyor.

Artık beni iki eliyle aşağıda tutmadığını fark edince, kendimi yukarı itecek zihinsel ve fiziksel gücü buluyorum. Uzattığım bacağım titriyor ve parmak uçlarımda yükselerek, bu masanın ağırlığının daha fazlasını taşıyabileceğini umuyorum. Bir elim beni aynaya yaslıyor. Boşalmaya çok ihtiyacım olmasına rağmen, ilk içgüdüm kendi penisime uzanmak yerine arkama uzanmak oluyor. Kendini okşamak için kullandığı elinin yerine kendimi ona doğru açıyorum ve omurgamı kıvırıyorum, böylece kıcım diline sürtünüyorum. Neredeyse suratına sürtünüyorum ve diğer yanağımdaki elinin sıkışma şekli ve çıkardığı boğuk sesler bir göstergeyse, bundan hoşlanıyor. Hayır, bayılıyor. İkimizin de çıkardığı sesler hayvansı - ritmik ıslak şapırtıların ve altımda sallanan masanın gıcırdamasının fonunda pis bir uyum katan vahşi, ilkel homurtular ve inlemeler.

Gideon, dilini bir anlığına benden çeken bir çığlıkla geldi. Sanki gelen benmişim gibi inledim, başımı geriye attım ve ıslak eli bacaklarımın arasına girip penisimi kavradığında nefes nefese kaldım. Dili yenilenmiş bir çabayla tekrar içime girdi ve ancak bir an sonra benim güçlü fişkırımlar halinde cama çarptı. Vücudum, içimden geçen

hazzın yoğunluğuyla şiddetle titriyordu ve iki yanımızdaki odaların feryatlarını duymaması imkansızdı. Engel olunamazdı. Dürüst olmak gerekirse, o anda, dilimin beni unutturacak kadar sikildiğini bilip bilmediklerini umursamıyorum çünkü başıma gelenlere benzer bir şey daha önce hiç yaşamamıştım.

Orgazmımın son damlasıyla vücudumda kalan tüm gerginlik, adrenalin ve enerji zerrelere çekilip gidiyor, kemiksiz kalıyorum. Ben iri bir adamım ve Gideon da benden çok iri değil, ama yine de beni yarı taşıyıp yarı sürükleyerek yatağa götürmeyi başarıyor. Beni yatırıp şakağıma bir öpücük konduruyor. Lavabo akıyor ve aynanın silinme sesini duyduğumda yüzüm alev alev yanıyor.

"Neydi o?" diye soruyorum, nefes nefese ve dünyaya karşı yarı ölü bir halde, konuşabilecek kadar aklımı topladığımda.

Gideon kıkırdadı, naneli nefesi yanaklarımda uçuşurken yatağa tırmanıp arkama sokuldu. Dişlerini fırçalamış olmalı. Sormak istediğim çok soru var ama şu an dile getirebildiğim tek şey bu.

Başucu lambası sönüyor ve oda karanlığa gömülüyor. O kadar uzun süre sessiz kalıyor ki, sorumu retorik olarak düşünmüş olabilir.

"Seni ilk kez eğdiğimde, aşağıda sana bakmaktan kendimi alamadım. Hiç bu kadar yakın ve kişisel olmak istememiştim ama bu düşünce ağzımı sulandırdı. Seni tatmak istiyordum. Bu yüzden buraya girdiğimizde ve anılar beni kışkırttığında, belki de yeni bir anıya ihtiyacımız olduğunu düşündüm."

Mutlulukla mırıldanıyorum. "İyi hafıza."

"İlk başta hoşuna gitmeyeceğini düşünmüştüm," dedi alnını kürek kemiklerimin arasına sürterek.

"Hayır. Tuhaftı. Tuhaftan da tuhaftı,..."

"Yanlış mı?" diye soruyor. "Uygunsuz mu? Ahlaksız mı? Pis mi?" diye homurdanıyorum ama sonra ağzı kulağıma değiyor ve "Günah mı?" diye fısıldıyor.

Omurgamdan aşığı süzülen ürperti, dilinin içime girdiğinde tüm vücudumu saran ürpertinin daha az yoğun bir versiyonu. Deliğimin kasıldığını ve her şeyi hissedebiliyorum.

"Ama hoşuna gitti mi?" Sesimdeki belirsizliğin, beni dibe çekmeye çalışan bitkinlikten kaynaklandığını umuyorum.

"Bayıldım," dedi beni daha da sıkı kendine çekerek. Boşalmış penisi çıplak kıcıma sürtünüyor. "Dilimde nabzını hissetmek hayatımda yaşadığım en ateşli şeydi. Peki ya çıkardığın sesler?" Homurdanıp beni sıkıyor.

Zayıfça inledim. "Şimdi kim tehdit oluyor?"

Ertesi gün, uzatmalarda Iowa'ya karşı galibiyet aldık. En iyi halimizde olmadığımız kesin. Herkes halsiz ve yorgun görünüyor. Dün gece odamızdan gelen sesleri duyan olur diye takım arkadaşlarımlın gözlerinin içine bakmaya neredeyse korkuyorum. Ama duyan olduysa da, henüz bir şey söylemediler.

Stadyumdan ayrıldıktan bir saat sonra, tekrar havadaydık ve Winnipeg'e doğru yola koyulduk. Otele vardığımızda, kendimizi yatağı atmak için elimizden geleni yapıyorduk. Takımda yavaş yavaş yayılan bu kötü ruh haline karşı kendimizi güçlendirmek için ikimizin de bol miktarda C vitamini almamız konusunda ısrarcı olmama rağmen, bu durum Gideon'ı da etkisi altına almış gibi görünüyor. Çok hızlı hareket etmemesine rağmen, ayak uydurmakta zorlanıyor ve ter içinde kalıyor. Etrafımdaki takım arkadaşlarıma şöyle bir bakınca, tek olmadığını görüyorum. Birkaç oyuncunun sabah ateşle uyanması nedeniyle neredeyse tüm oyuncularımız eksik.

Manitoba maçı, şimdiye kadar oynadığım en uzun maç olmalı. Sanki hakemler zorlandığımızı biliyor ve acımızı uzatmak istiyor. Zamanı durdurmak için her düdük çaldığında, isyan etmek istiyorum. Sadece üçüncü periyot gerçek zamanlı olarak neredeyse kırk dakika sürüyor.

Korna çaldığında, yenilgiye bile üzölmüyorum, sadece buzdan indiğim için mutluyum.

Maçtan hemen sonra eve uçmak yerine, Koç bizi Winnipeg'de bir gece daha kalmaya zorladı. Pazartesi sabahı Gideon korkunç bir baş ağrısıyla uyandı. Eve döndüğümüzde terliyor ve titriyordu. Uçakta ateşi çıkan beş oyuncudan sadece biriydi ve herkes hızlı grip ve COVID testleri için sıraya girdikten sonra, COVID testi pozitif çıkan dokuz oyuncudan biri oldu.

BÖLÜM 26

GIDEON

Ekran, sestem yaklaşık iki saniye geride kalıyor; bu da oyunu bu berbat yayın hizmetinde izlemeyi daha da işkence haline getirmeye yetiyor.

Bu berbat.

Yedek kulübesinde oturmak yeterince kötü, ama iki hafta boyunca evde hasta yatmak tam bir saçmalık. Sıfır yıldız. Zorunlu COVID izolasyonumun henüz bir haftasındayım ve delirmek üzereyim. Üç saatten fazla uyanık kaldığım sadece ikinci gün olduğunu düşünürsek, bu, takımın sağlık ve güvenlik gerekliliklerinden çok benim hakkımda daha çok şey söylüyor.

Bundan nefret ediyorum. Takımım zorlanırken evde kalmaktan nefret ediyorum. Lily'nin bir anne tavuk gibi tepemde uçmasından ve Silas'ın insanüstü bağışıklık sistemini kıskanmaktan nefret ediyorum. Hiç hastalanmıyor.

Dr. Raj ve kız kardeşimin aşırı özgüvenli dudaktan alına teşhis tekniğine göre, teknik olarak en kötüsünü atlattım. Ateşim dün gece düştü ama vücudumdaki ağrılar dayanılmaz. Hiçbir şey yapmadığım halde nasıl bu kadar ağrı hissedebiliyorum?

"Isıtma yastığını tekrar mı istiyorsun?"

"Hayır," diye homurdandım, yeni oyunculardan birinin mükemmel bir çıkış yapıp Firebirds kalesine temiz bir şut atarak skoru eşitlemesini izlerken. Koç'un, takımının büyük bir kısmı hastalık nedeniyle kadroya giremediği için Doğu Yakası Ligi'nden kadroya dahil ettiği, takıma bağlı olmayan bir oyuncu.

"Güzel atış," diye mırıldandı Lily, ısıtma yastığını prize takıp sırtımın arkasına yerleştirmeye çalışırken.

"Bunu yapabilirim," diye çıktım, çoğunlukla alaycı bir şekilde, çünkü ondan alıp kendim yapmak için hiçbir şey yapmıyorum. O da zaten uğraşıp düzeltecekti. "Ben büyüdüm, Anne."

Bana doğru, açıkça etkilenmemiş bir kaşını kaldırıyor. Addy'nin odasından çaldığım tüylü pembe bir battaniyeye sarınmış, Rick ve Morty pijama pantolonu ve erkek arkadaşımın kapüşonlu üstünü giyiyorum. Musluk gibi akan suyu tutmak için burun deliklerime mendil tıkıştırılmış ve kocaman köşe kanepenin yarısını kaplamış, yüzüstü uzanmış, başımı büyük harflerle BURAYA ÇIĞLIK AT yazan bir yastığa gömmüşüm.

"Addy sonbaharda devlet anaokuluna başlayana kadar bekle," diyor. "En son memleketinde bir oyun grubuna gittiğinde, eve sürekli pislik getirmişti. Mide virüsleri, soğuk algınlığı, grip, aklınıza ne gelirse, hepsini eve getirmişti. Çocuklar mikrop yuvası."

Dudaklarım seğirdi. Gelecekte de alanlarını bu kadar kalabalık tutacağımı beklemesi hoşuma gitti. Hiç tereddüt etmedi. Haftalardır burada kalmamın onu rahatsız etmediğini bilmek güzeldi. Daireme dönüp herkesten izole olmayı bekliyordum. En çok da Addy'nin hastalanmasını istemiyordum. Ama onlar buna izin vermiyordu. Kendimi Silas'ın yatak odasına kapattım, tabii ki Silas hariç herkesten. İlk birkaç zorlu gün neredeyse tek başına benimle ilgilendi. Kendi başıma da gayet iyi idare edemediğimden değil ama bir bakıma güzeldi. Sanırım. Eğer bir tür hasta ev kedisi gibi etrafınızda gezdirilmekten, şımartılmaktan ve okşanmaktan hoşlanıyorsanız.

"Umarım sonbaharda hâlâ çömelmiş olmuyorumdur."

Alaycı bir tavırla "Burada yaşadığını fark etmeyen tek kişi sensin, aptal." dedi.

"Buraya çok geldiğimi biliyorum ama hâlâ kendi yerim var."

"Satmalısın ya da kiraya vermelisin, ya da bir şey yapmalısın," diyor Lily, dikkati televizyona odaklanmış bir şekilde. "Ayrıca, orası ürkütücü bir yer. Sanki Patrick Bateman orada yaşıyormuş gibi ama daha az kişiliğe sahip."

"Belki gazeteyi bir kenara koymayı düşünmeliyim."

"Hey, Huey Lewis ve The News'i sever misin?"

Kahkaha atıyorum ama bu bir öksürük gibi çıkıyor. "O filmi izlediğine neden şaşırdım ki?"

"Çünkü ben, İncil'in ve kocasına, babasına ve Tanrı'ya nasıl hizmet edebileceğinin ötesinde ilgi alanları olmayan, düşüncesiz küçük bir kilise faresi olmam gerekiyor," diye ifadesiz bir şekilde söylüyor.

"Fahişe."

"İğrençlik."

Burnumdan bir ses geliyor ve bu, geçmesi için doğrulmak zorunda kaldığım bir öksürük krizini tetikliyor. Bana daha önce yaptığı ve artık soğumuş olan çayı uzatıyor.

Maç yorumu, periyodun bitmesine bir dakikadan biraz fazla kaldığını belirtiyor. Şimdi gol atamazsak uzatmalara gitmek zorunda kalacağız.

"Gerçekten burada olmamın bir sakıncası yok mu? Yani kalıcı olarak mı?"

"Buraya ne kadar kusursuz uyum sağladığını hissetmiyor musun? Sanki hep buradaymışsın gibi. Olması gerektiği gibi." Bana baktı. "Ateşini tekrar ölçmem gerekiyor mu? Çünkü bu ailenin ayrılmaz bir parçası olmadığını düşünüyorsan sayıklıyorsun demektir. Ve Silas'ı daha önce hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Sen burada olduğun için hepimiz daha mutluyuz."

"Sanırım bir yanımda diğer ayakkabının düşmesini bekliyor. Sanki bu gerçek olamayacak kadar güzelmiş gibi. Ne —"

"Ya hiçbir şey olmazsa, Gid. Dediğim gibi, henüz çözemeyen tek kişi sensin. Bu yeni normal, ağabey. Yine de odaları değiştirmemiz gerektiğini düşünmeye başlıyorum. Evin geri kalanından daha uzakta bir odaya ve özel bir banyoya ihtiyacınız var."

Tekrar öksürerek güldüm. "Berbatsın."

Sırıttım. "Ama yine de yanlış değil."

Ekranda Silas hızla kareye giriyor. Süre son saniyelere iniyor. Sanki mıknatıslanmış gibi diski buluyor ve Firebirds'ün ortasından alıyor. Kamera, sertçe kayarken, keskin bir dönüş yapıp son vuruşunu yaparken ona yetişmekte zorlanıyor.

"Hadi bebeğim. Hadi."

Silas şut atarken Lily ve ben nefesimizi tuttuk. Ekranda küçücük bir noktadan ibaret olan disk, zil çaldığında havadaydı. Seyirciler ayağa kalkmıştı.

Disklin ağlara çarptığını ve sevinç sesleri de golün ardından gelen lambanın yandığını görüyoruz.

"Evet!" diye haykırıyor Lily. Denerim ama yine de öksürürüm.

Takım adına mutluyum. Kadromuzun neredeyse üçte biri hasta olmasına rağmen son deplasman turundan döndüğümüzden beri ilk galibiyetimiz. Koç, berbat bir durumdan en iyi şekilde yararlanarak iyi bir iş çıkardı; sezonun büyük bir bölümünde basın tribününde oturan bazı oyuncular, genellikle sadece bizimle antrenman yapan ama maçlara çıkmayan bazı genç oyuncular ve kısa süreli seçmelerde olan birkaç bağımsız oyuncuyu kadroya dahil etti. İşe yarıyorlar. Ama keşke şu anda Silas'la orada olup çok ihtiyaç duyduğum bir galibiyeti kutluyor olsaydım.

Telefonumu alıp hızlıca bir mesaj yazıyorum.

BEN: Güzel bilek vuruşu. Tüm o ekstra sopa tutuşu işine yaramış, değil mi?

Altımızdaki oturma odasındaki taş şöminede çıtırdayan ateş, Silas'ın yukarıdaki manzaraya bakarkenki profilinin ana hatlarını görmeme yetecek kadar ışık veriyor. Alt kattaki yatak odasından aldığımız şiltenin üzerindeki eğimli tavan penceresinden, karanlık gece gökyüzü yıldızlarla dolu. Muhteşem bir manzara ama yanımda yatan adam kadar nefes kesici değil.

Dağların tepesindeyiz, en yakın kasaba veya tatil köyüne kilometrelerce uzaktayız ve telefon sinyali sadece bir iki kez arayıp Adaline'e iyi geceler demek için yeterli. Babasının ve şimdi de amcasının iş seyahatinde olmasına alışkın, bu yüzden her şey onun için olağan akışında. Mecbur olmadığımız halde ayrıldığım için suçluluk duymamaya çalışıyorum ama bu seyahat aslında Lily'nin fikriydi. Bencilce olsun ya da olmasın, onunla baş başa vakit geçirmekten memnunum. Buna ihtiyacımız vardı.

Burada, kimsenin bize ulaşamadığı yerde, dünya sanki sadece bu ana indirgenmiş gibi. Bedeninin bana bastırduğu sıcaklığın ve başını çevirip manzara yerine onu izlediğimi fark ettiğinde dudaklarının yumuşak dokunuşunun verdiği his.

Öpücüğü yavaş. Kasıtlı. Sanki dünyanın tüm vakti bizimmiş gibi. Ve işte, sonunda öyle hissediyoruz.

Son iki günü birbirimize dolanmış bir şekilde geçirdik, çoğunlukla da tam bu noktada. Konuşarak. Dokunarak. Gülerek. Ağlayarak. Daha çok dokunarak. Hiçbir şeyi aceleye getirmeden. Sadece burada, birbirimizle, o anda var olduk.

Onu içime çekerken içime bir huzur doluyor ve bunun o olduğunu biliyorum. Bu, şimdiye kadar istediğim her şey, isteyebileceğim ama gerçekten olabileceğine inanmaktan çok korktuğum her şey. Kendimi

tam bir aptal gibi hissediyorum ama bunun özel olmasını istedim. Sekse başlamamı, sonunda istediği gibi sevişmemi beklediğini biliyorum ama bunu dile getirmede veya zorlamaya çalışmadı. Yine de farklı bir şey yapmak istiyorum ve bunu dile getirmekten biraz çekiniyorum.

Silas öpücüğü derinleştirip üzerime çıktı. Tenimiz, daha önceki kayganlaştırıcının kalıntılarıyla hâlâ biraz yapışkandı. O farkında değildi ama beni nasıl hazırlayacağını öğreniyordu ve ben de kendimi yeni rolüme alıştırıyordum.

"Silas," diye yarı fısıldayarak, yarı inleyerek adını söylüyorum. Eli ikimizi de sarıyor ama beni öperken sadece tutuyor, zevkimizle tembellik etmekten memnun. Gün içinde dört orgazm yaşadktan sonra, bu doruk noktasından çok bağ kurma meselesi. "Silas," diyorum tekrar, boynumu öperken. "Bunu senin yapmanı istiyorum."

Geri çekilip yüzüme baktı, alt kattaki şöminenin loş ışığında gözlerimin içine baktı. "Ne yapacaksın?"

"Biliyor musun? Beklediğini biliyorum. Ve minnettarım, çünkü önce benimle sevişmeni istemek için kendimi hazırlamaya çalışıyordum."

"Neden kendini bu kadar yıpratman gerekiyor ki? Bunu isteyeceğimi düşünmedin mi?" Sanki dile getirmedeği soruya cevap vermek istercesine kalçalarını oynattı, penisini benimkine sürttü, böylece kanıtını hissedebileyim.

"İlkimiz olması gereken şeyi mahvettim-" Sözünü kesmeye çalıştı ama itiraz edemedi parmaklarımı ağzına bastırdım. "Ama birlikte yaşayabileceğimiz daha birçok ilk var. Daha önce hiç dip yapmadım, bu yüzden ikimiz için de yeni olurdu, tıpkı o gün veya sonrasında kendimizi birbirimize vermiş olsaydık olacağı gibi. Ve daha önce hiç sevişmedim. Daha önce hiç düşünmediğim bir şeydi ama sadece seninle sevişmek istemiyorum, daha fazlasını istiyorum. Özel olmasını istiyorum, ya da her neyse," dedim, ne kadar duygusal davrandığımı fark ederek.

"Ya da her neyse," diye abartılı bir ahbap-kardeş sesiyle tekrarlıyor.

Sırıtarak, ağzımın her yerine yavaş ve tatlı öpücükler konduruyor, sonra sonunda alt dudağımı dudaklarının arasına alıp dilini dudaklarımda gezdiriyor; bu da bana bir önceki geceden kalma anılarımı hatırlatıyor; büyük jakuzinin kenarında dinlenirken dili beni keşfediyordu.

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum," diyor, çenemden göğsüme doğru bir öpücük kondurmadan önce dudağımı bir kez daha yavaşça emerek. "Sevişsek bile, ne kadar sert, yumuşak, hızlı, yavaş, tatlı veya pis yaparsak yapalım, bana ne kadar müstehcen şey söylersen söyle, birbirimizi ne kadar yüksek sesle bağırırsak bağırtaım, her zaman daha fazlası olacak. Her zaman aşk olacak. Ya da her neyse," diye ekliyor, zar zor var olan mutlu izimin yumuşak tüylerine gülerek.

Parmakları testislerimin birleşim yerinden aşağı doğru kıvrımına doğru ilerlerken, penisimi uzun ve yavaş bir şekilde yaladı. Orta parmağı ağzımda dolaştı, az önceki kayganlaştırıcının kalıntılarını hissetti ve parmağının ucunu zar zor içime soktu. Gözlerimin içine bakarken beni yavaşça, yumuşakça okşadı. Birdenbire ateşin biraz daha parlak olmasını diledim ki, titreyen ışığın irislerinin altın beneklerine yansıdığını görebileyim.

"Ve bil ki, bunu bin kişiyle bin kez yapsan bile umurumda olmazdı. Bu onu daha az özel yapmaz. Ve bunu kendimiz binlerce kez yaşadığımızda, bin farklı yerde bin farklı şekilde yaptığımızda bile, yine de özel olacak. Çünkü bu biziz."

"Ya da her neyse," diye nefes alıyorum, parmağını içime sokarken.

"Evet, ya da neyse işte."

Silas, sırtarak penisimin ucuna yumuşak, biraz da masum bir öpücük konduruyor. Dudaklarını çektiğinde, gümüş rengi bir ön sıvı geliyor ve ben eğilip ondan almadan önce onu yalayıp götürüyor.

Beni yavaşça, saygıyla, sanki küçük, yumuşak ve değerli bir şeymişim gibi, 1.93 boyunda bir defans oyuncusu değilmişim gibi hazırlıyor.

Beni büyüüne kaptırmasına, dokunuşuyla rahatlmasına, yatağa gömülmeme ve bedenimi ve ruhumu her zaman ait olması gereken kişiye teslim etmesine izin veriyorum.

Üzerimde durduğunda, gözleri benimkilerle kenetlendiğinde, içimde tuttuğum her şeyi bıraktım ve yanağımdan bir damla yaş düştü.

Hissetmek istiyorum, her şeyini. Onu hem gerçek hem de mecazi anlamda içeri almak istiyorum. Bizden alınan geri almak ve ona yeni bir hayat vermek istiyorum.

Yavaşça ve sertçe içime giriyor, herhangi bir rahatsızlık belirtisi olup olmadığını izliyor. Daha önce bu deneyimin iki tarafında da olmamış biri için ne kadar özgüvenli olduğu şaşırtıcı.

Ne zaman bir dirençle karşılaşsa, hafifçe geri çekilip kalçalarını baskıyı hafifletecek kadar sallıyor, yumuşak ve rahatlatıcı tıslama sesleri çıkarıyor. Tam olarak beni rahatlatmıyor ama o basit sesle bana rahatlık ve güvence veriyor. Ne kadar derine inerse, o kadar yoğun hissediyorum. İçimde onu tamamen kucaklayacak kadar büyük hissetmiyorum ve bu, gerçeğin bir metaforu değilse kahretsindir.

"Ayaklarını yere koy," diye hatırlatıyor bana, parmaklarımı tutarken ona daha önce verdiğim talimatları tekrarlayarak. Fısıltısı gergin ve boşuktu, ne kadar geri planda tutmaya çalıştığını ele veriyordu. Beni deneyimli bir sevgili gibi alan seksi ve kendine güvenen versiyonunu ne kadar sevsem de, kontrolünün kaydığını görmek hoşuma gidiyor. İşte o zaman onu görebiliyorum. Tanıdığım çocuk. Evinden üç bin mil uzaktaki birini başka bir ülkeye kadar takip edebilecek, ateş hattına atlayıp öfkemin en sert darbesini alabilecek, beni baştan çıkarabilecek, benimle alay edebilecek ve benden vazgeçmeyebilecek kadar kendine güvenen ama yine de her boşaldığımda şaşkınlıkla gözlerini kocaman açan adam. Beni süzdüğünü gördüğümde kızaran ve benim öne geçmemi bekleyen adam. Dışarıdan sakın görünen ama içinde benimkine benzeyen bir fırtına barındıran adam. Geçmişim, bugünüm ve geleceğim olan adam.

Eğilip onu içeri alıyorum ve o da mümkün olan her şekilde içime gömülüyor. Göğüs göğüse gelmek için ön kollarına doğru eğilirken vücudundaki titremeyi gizlemeye çalışıyor ama hissediyorum. Alnı benimkine yaslanmış, bacaklarımı ona dolama şeklimden yönünü alıyor ve hareket ediyor. Vücudunun rahat, yavaş dönüşleri, penisinin neredeyse dayanılmaz bir yavaşlıkla benim bölgemde hareket etmesini sağlıyor. Baskıyı hafifletmeye yetiyor ama zevki artırmaya yetmiyor.

"Sorun değil," diye onu rahatlattım. "Bana zarar vermiyorsun. Daha sert vurabilirsin."

Başını sallıyor. "Yapamam," diye boğuk bir sesle söylüyor. "Henüz değil."

Yüzümde geniş bir gülümseme belirdi ve bir kahkaha tufanı koptu, onu öyle bir sıkıştırdım ki boğuldu.

"Bunu yapma," diye hırıltılı bir sesle söylendi. "Gelmemeye çalışıyorum."

Onun benimle dalga geçtiğimi düşünmesini istemiyorum, gerçekten değil. Ama tuhaf bir şekilde bunu seviyorum.

"Sorun değil. Gelebilirsin."

"Sen yapana kadar hayır."

"Henüz yapabileceğimi bilmiyorum. Ama sorun değil. Yine de yapmanı istiyorum."

Şaşkınlıkla aşağıya baktı ve penisimin yarı yarıya yumuşadığını fark etti.

"Silas," diyorum, çenesini kaldırıp bana bakmasını sağlarken. "Mükemmelsin. Bununla ilgili her şey mükemmel. Abartılı bir aşk romanı seviyesinde çoklu orgazm deneyimi olmaması da dahil. Bu ilk sefer. Birbirimizi öğreniyoruz ve sen içimdesin. Kendini tutmaya çalıştığını biliyorum ama bunu yapmanı istemiyorum. Her şeyi hissetmeni ve seni iyi hissettiren şeyleri deneyimlemeni tercih

ederim. Boşalmanı bir saniye bile tutmaktansa iki saniyede boşaltmanı tercih ederim. Bunu istediğimiz kadar yapabiliriz, Silas. Tekrar tekrar, tekrar, tekrar," diyorum, kelimelerin arasında onu öperek. Üzerimde rahatlıyor ama hala sadece öpüyor.

"Ayrıca, sen ne kadar çabuk içime girersen, ben de o kadar çabuk senin içine girebilirim."

Vücudu bir anlığına kaskatı kesiliyor, sonra dudaklarını tekrar dudaklarıma bastırıyor, öpücükleri derinleştiriyor. Dili ağzıma girerken kalçaları da hareket etmeye başlıyor. Önce yavaşça ama giderek güçleniyor. Birleştiğimiz yere bakıyor, gözleri donuk.

"Kahretsin."

İşte orada. "Evet, ver onu bana."

Silas kendini ellerine doğru itiyor ve bana doğru itiyor. Derin, yuvarlanan itişler, vücudunun benimkine çarpmasına ve ağızlarımızdan küçük inilti ve homurtular çıkmasına neden oluyor. Yüzünden terler süzülüyor. Neredeyse prostatıma değecek bir açı buluyor ama ona söylemiyorum bile çünkü hemen orada olduğunu ve onun zevkini kendi zevkimden daha çok istediğimi anlayabiliyorum.

"Gideon— Nerede—"

Onu alt edenin ben olacağımı varsaydığımız için, sadece nereye gelmemi istediği konusunu konuşmuştuk: içine, üzerine, prezervatifle. Yılbaşından hemen sonra test yaptırdım ve iki yıldır PrEP kullanıyorum. Negatif olduğumu biliyor ve aramızda bir bariyer olmadığı için kendini güvende hissediyor. Elbette, ona daha önce hiç kimseye hissetmediğim gibi hissetmek istediğim için ona kıyafet giydirmemesini söyledim.

"İçimde. Gel içime, Silas."

"Ah, siktir et—"

Kahretsin. İşte o bakış. O kaybolmuş, donuk, şehvetli bakış, dudaklarını ısırması ve konsantrasyonla kaşlarını çatması, beni

sandığımdan daha sert ve yakın hissettirmeye yetiyor. Ve doğrulup uyluklarımın arkasını göğsüme bastırduğında ve kendini bıraktığında?

Kahretsin.

BÖLÜM 27

SILAS

İmkansız derecede sıkı. Ve ateşli. Çok ateşli. Yakıcı derecede ateşli. Her yerim sıcak, orgazmım omurgamın dibinde yükseliyor.

Onun içinde. İçine boşalmamı istiyor. Spermim. İçinde. Derin, derin içinde.

"Ah-" İtiş. "Tanrım-" İtiş. "Mmph- Geliyorum, Gid-"

Ağzım açık kalıyor ve orgazm beni delip geçerken hava beni hızla terk ediyor. Penisim nabız gibi atıyor ve onu daha da derinlere iterek, daha da derine sokarak itmeye devam ediyorum. Hiç bitmeyecek gibi geliyor, sanki saatlerce onunla sevişmeye devam edebilmişim gibi. Hiç bitmesini istemiyorum.

Çok güzel. Çok ama çok güzel.

Kendimi içine boşalttığımda, tüm yükümün son damlasına kadar onun sıkı, sıcak göt deliğinde harcandığında, kendimi ona sıkıca bastırıp sallanıyorum. Hâlâ çok iyi hissettiriyor ve Gideon etrafımda sıkışıyor, kıvranıyor ve benimle birlikte sallanıyor. İnliyor, beni içinde tutmak için bana tutunuyor ve penisi sertleşmiş. Yumuşamıştı ve belki de kötü olduğumu düşündüm ama şimdi? Kaya gibi sertleşmiş ve sızdırıyor. Kalçalarımı hâlâ bana gösterdiği şekilde döndürerek, penisini elime alıp yavaş, sıkı vuruşlarla pompalıyorum.

"Evet! Daha fazlası- Aman Tanrım! Silas!" diye haykırdı.

Nefesleri kesik kesik geliyor ve orgazmını içeriden hissedebiliyorum. Penisi titreşmeye başlamadan önce, kığı etrafımda kasılıyor, üzerime sürtünüyor. Onu titreten ve sürten açığa daha fazla baskı uyguluyorum.

"Siktir! Ben—Aman Tanrım—" Derin ve gırtlaktan gelen bir inleme sesi çıkardı ve menisi fıskırarak elimi kapladı, bana daha fazla kayganlaştırıcı vererek onu sert ve hızlı bir şekilde okşamamı sağladı, ta ki durmam için ağlayana kadar.

Eğilip onu öpüyorum, çıkmaya hazır değilim. İkimiz de aşağı inip hazır olduğumuzda, dizlerimin üzerine çöküp yavaşça çıkıyorum. Gözlerim, deliğinin nasıl açıldığına kilitlenmiş. Islak ama içinde benim izini göremiyorum. Tamamen kapanmadan önce, izin almak için yukarı bakarak parmağımı deliğine dokunduruyorum. Başını sallıyor, ben de bir parmağımı olabildiğince derine sokup krem si beyaz benimle kaplı diğer parmağımı çıkarıyorum.

Tanrım. Neredeyse beni tekrar sertleştirecek kadar. Bu sefer onu gerçekten sert ve hızlı bir şekilde becermek, onu o kadar doldurmak istiyorum ki, içinden taşsın.

Ama Gideon beni kendine doğru çekiyor ve sonra tek bir hızlı hareketle bizi yuvarlayarak üstte olmamı sağlıyor.

"Sıra bende bebeğim. Seni öyle güzel becereceğim ki. O sürtük prostatını dikleştirip, benim için öyle sert boşalmanı sağlayacağım ki."

Allah'ım, evet.

Uzun süre öpüşüyoruz, uzatıyoruz, ikimiz de acele etmek zorunda hissetmiyoruz. İkimiz de tamamen iyileşene, daha fazlası için hazır ve çaresiz olana kadar öpüşüp dokunuyoruz.

Ve gerçekten çaresizlikten bahsediyorum. Sanki son iki gündür birbirimizi günde birkaç kez orgazm etmeye çalışmıyormuşuz gibi.

Sanki bir saatten kısa bir süre önce hala içindeyken kıcına boşalıp orgazm yaratmamışım gibi.

İnleyip çılgına dönüyoruz. Gideon beni hazırlarken nefes nefese kalıyorum, daha fazlasını istiyorum. Bunca zamandır beni yavaş yavaş açıyor, acele etmiyor. Her adım, bana verebileceği hazzı, sabrı öğreten bir ders oldu. Beni tekrar incitmemesi için yapmak zorunda olduğu bir şey değil, yapmak istediği bir şey. Hoşuna giden ve ortaya çıkardığı bir şey, çünkü bizi yakınlaştırıyor.

Girişime doğru yöneldiğinde, aramızda en ufak bir tereddüt veya korku bile kalmadı. Ve içime doğru iterken, aradaki farka şaşırdım. Geçen seferki kadar acı vermeyeceğini biliyordum. Gideon'dan aldığım onca pratik ve koçluktan sonra, hazırlık ve vücudumu nasıl rahatlatacağım konusunda çok daha iyi bir anlayışa sahibim.

Beklemediğim şey, bunun bu kadar kolay olması, bu kadar iyi hissetmemdi. Kesinlikle önemli bir esneme, hafif bir yanma ve geçeceğini bildiğim bir ağrı var ama acıtmıyor. En kötü ihtimalle hafif bir rahatsızlık ve bir nevi tahrik edici. İçime gömüldüğünün, beni esneterek açığının ve bedenimi ele geçirdiğinin farkında olmak hoşuma gidiyor. Bittiğinde orada olduğunu bilmenin acısını sabırsızlıkla bekliyorum.

İçgüdülerimle bastırıyorum ve Gideon içimde kayarak ilerliyor. Ne kadar süreceğini bilmediğim bir süre boyunca orada, vücuduma yapışık bir şekilde kalıyor. İçimdeki ihtiyaç dayanılmaz hale gelene kadar, öpüşmek ve dokunmak suretiyle böyle kalmaktan memnunuz. Sonra hareket ediyor, beni dibe çeken ve beni aşk, saygı ve zevkle boğan, sürekli yuvarlanan bir dalga gibi. İçimdeki o nokta her vuruşta aydınlanıyor, farklı bir dalga yaratıyor. Gideon beni tekrar tekrar zirveye taşıyor, ta ki söz verdiği gibi beni becermesi için ağılayana kadar.

Ve öyle de yapıyor.

Gideon bir kolunu sağ bacağımın altına geçirerek vücudumu tam olması gereken açığa zorluyor. Artık noktayı okşamıyor, hedef alıyor,

her yavaş ve sert hamleyle tam isabet ettiriyor. Sırtım şilteden eğiliyor. Bir elim dizimi göğsüme yaslayan kolumun üzerinde, diğer elim de can havliyle kıcını sıkıp devam etmesi için onu cesaretlendiriyor. Ayak parmaklarım sıkılıp gevşiyor, serbest bacağım bükülmüş ve giderek hızlanıp sertleşen her hamleyi karşılamak için kendimi yukarı itiyorum.

Anlaşılmaz çığlıklar, inlemeler ve aşk ilanları küçük çatı katına haykırılıyor. Karanlık ahşaptan yankılanıyor, tenlerin buluşması ve çaresiz nefeslerin sesleriyle karışarak üzerimizi örten ağır havaya yerleşiyorlar. Üstümüzdeki tavan penceresinin alt kenarında sis birikiyor, yıldızların ışığı tutkumuzun sıcaklığının ardında bulanıklaşıyor.

Nefes nefese bir araya geliyoruz, Gideon aşkını haykırırken bedenim onu sıkıca sarıyor ve onu benimle birlikte zevk dalgalarında boğulmaya çekiyor.

"Seni seviyorum," diyor tekrar, en mükemmel anın ardından derin bir nefes almak için yukarı çıktığımızda.

Ağzım omzunda geziniyor, öpmekten çok terli tenini dudaklarımla okşuyor, tenine dokunarak konuşuyorum. "Biliyorum. Ben de seni seviyorum. Her zaman sevdim, her zaman seveceğim."

Sonra, ikimiz de yumuşak, yapış yapış ve yarı uykuluyken, ben sırt üstü, Gideon da karnının üzerinde, kalçamın üzerine uzanmış, parmaklarını mutlu yürüyüşlerimde gezdirirken, hayatın bundan daha iyi olamayacağını düşünüyorum. Sonra Gideon, varoluşa en güzel haberi fısıldıyor.

"Daireyi satmayı düşünüyordum."

Kısa, nemli saçlarına uzanıp parmaklarımı gezdirirken göğsümde memnun bir mırıltı duyuluyor.

"Güzel. Zaten seni oraya geri göndermeyecektim."

Onun kahkahasını duymaktan çok, hissediyorum.

"Lily, diğer ayakkabının düşmesini beklediğimi fark etmemi sağladı, ama bundan sonra ne olacağından korkmak istemiyorum. Sadece ikimizin de bu işin içinde olduğunu, ne olursa olsun birlikte üstesinden geleceğimizi bilmek istiyorum."

"Birlikte," diye onayladım, uykulu ve tok bir şekilde.

"Veya her neyse."

Birbirimize tamamen sarılıp geçirdiğimiz bir haftanın ardından gerçek hayata dönmek hem zor hem de mutlu edici. O kulübede yarattığımız balonun dışında hayat çok gürültülü ve hızlı hissediliyor. Kıyafetler daha ağır geliyor ve günün her anında birbirimize dokunamayacağımızı veya okşayamayacağımızı kendimize hatırlatmak alışmamız için bir gün sürüyor. Neyse ki evdeyiz çünkü ikimiz de mutfakta veya koridorda her karşılaştığımızda hafif dokunuşlara veya okşamalara engel olamıyoruz. İster yatakta ister aile vakti kanepede oturalım, nerede oturursak oturalım, sadece birlikte oturmuyoruz, birbirimize sarılıyoruz. Lily bizim için bundan daha mutlu olamazdı, bizi bu şekilde gördüğüne ne kadar sevindiğini tekrar tekrar söylüyor.

Tatilimize birkaç gün kaldı, ailece geçiriyoruz. Ceplerimize ısıtıcılar doldurup kat kat giyinip bir gün Addy'yi hayvanat bahçesine götürüyoruz, yoksa çoğunlukla içerideki turistik yerleri keşfediyoruz. Lüks bir otelde bir gece geçirip Lily'yi masaja gönderiyoruz ve gün boyunca Addy ile kapalı havuzda serinliyoruz.

Yolun bir yerinde, başkalarının birbirimizle olan ilişkimiz hakkında ne düşündüğünü veya tahmin edebileceğini düşünmeyi unuttuk. Molamızın sonunu işaret eden Cuma günü antrenmana gittiğimizde, bu bizi takip ediyor. Neredeyse el ele tutuşarak işe geldiğimizde, bakışları fark etmiyoruz bile; ta ki soyunma odasında takım arkadaşlarımızla sohbet ederken ne kadar yakın durduğumuzu fark edene kadar.

"Tatilde seni neden göremedik?" diye soruyor Tim Landon, Gideon'a. "Molalarda hep bize bir şeyler içmeye veya egzersiz yapmaya geliyorsun."

"Evet, özür dilerim. Meşguldüm. Biraz şehir dışına çıktım."

"Öyle mi? Nereye gittin?" Landon kazmıyor, sadece arkadaşça davranıyor. Herkes birbirine ne yaptığını soruyor. Ama Gideon'ın gözleri benimkilere kayıyor, ne söyleyeceğini bilemiyor. Daha çok endişeli olmamasına, daha çok izin istiyor gibi görünmesine şaşıyorum. Omuz silkiyorum çünkü ben de ne söyleyeceğimi pek bilmiyorum. En azından birkaç takım arkadaşımızın bizimle bir sorunu olmayacağını biliyorum.

Gideon, kulübeyi atlayıp hayvanat bahçesine yaptığımız aile gezimize odaklanarak Landon'a yarı gerçekleri anlatırken, Casey Ives'ın beni izlediğini fark ediyorum. Gülümseyip molasını soruyorum ama sessiz kalıyor. Kimsenin dikkat etmediğinden emin olmak için etrafına bakınca, durumu fark ettiğini anlıyorum. Yine de ciddi tavrına şaşıyorum.

"Gerçekten mi?"

Geri çekildim, yargısının beni daha çok şaşırttığından mı yoksa gücendirdiğinden mi emin değildim. "Neyden bahsediyorsun?"

"Sen ve Gideon?"

Omuzlarımdan biri kalkıyor ve çenemi eğiyorum. Utangaç gülümsememden kaçınamıyorum, her ne kadar nedense onaylamıyor gibi görünse de. Birinin bilmesi hoşuma gidiyor. Daha gerçekçi hissettiriyor.

Ives iç çekiyor ve ben de onun ifadesine odaklanıyorum. "Buradaki sorun tam olarak ne?"

Gözlerini kaçırıp sözlerini tartıyor. Derin bir nefes verip endişeli mavi bakışlarını bana çeviriyor. "Sadece... Lily çok iyi bir insan. Ve o da onun kardeşi. Kimsenin incinmesini istemiyorum, özellikle de onun."

Ve bebek Adaline," diyor, aksanı isminin etrafında kıvrılıyor, sanki bir tür prensesmiş gibi. Ki en azından bizim için öyle.

Ives'in sorununun bizimle ilgili olmadığını, karımı aldattığımızı düşünmesi olduğunu anlayınca rahat bir nefes aldım. Herkes de öyle düşünecekti zaten. Dudağımı ısırıp Gideon'a daha dikkatli olmamız gerektiğini söyleme planları yaptım. Konu sadece ilişkimiz olduğunda, dışarı çıkmasını pek umursamadığımı sanıyordum. Ama insanların dünyanın en harika kadınıyla flört ettiğimi düşünmesi hiç hoşuma gitmiyor. Bir plan yapmalıyız.

"Lily biliyor," diyorum ona sessizce. "Sorun değil. O ve ben... Evliyiz ama bu gerçek değil."

Kaşları bir an çatılıyor ama sonra gözleri kocaman açılıyor. "Ah!" diyor, sesi çok Fransız geliyor. "Öyleyse lavanta rengi bir evlilik mi?"

"Ne?"

Thomas Valdez, sohbetimize dahil olmak için tam o anı seçiyor. Çantasını aramızdaki bankın üzerine bırakıyor. Çok özel bir sohbe dahil olduğunun tamamen farkında olmadan, mutlu bir şekilde sırıtıyor.

"Heteroseksüel biriyle eşcinsel birinin evlenmesi gibi bir şey, değil mi? Sakal gibi mi?"

Ives ve ben donup kalıyoruz. Gözleri özür dilemeye çalışıyor ama ben başımı hafifçe sallayıp Valdez'in bir sonraki konuya geçmesini umuyorum.

Ama Valdez, ne kadar kaygısız olsa da, düşündüğümünden daha dikkatli. Çünkü önce bana, sonra Ives'e, sonra tekrar bana, sonra da arkama bakıyor. Omzumun üzerinden baktığımda Gideon'ın beni izlediğini görüyorum. Göz göze geldiğimizde gülümsüyor.

Yüzümde beliren otomatik gülümsemeyi gizlemeye çalışarak hızla bakışlarımı kaçırdım. Yanaklarım ısındı.

Çok mahvolduk.

Gözlerimi tereddütle Valdez'e çevirdim, duyduğunu sandığı ve kesinlikle gördüğü şeyleri değerlendirirken yüzünde sayısız ifadenin nasıl değiştiğini izledim. Gözleri kocaman açılmış, ağzı açık bir gülümsemeyle yetindi.

"Hayır!"

Ives ve ben onu susturmak için acele ediyoruz.

"Özür dilerim, özür dilerim. Hepimiz iyiyiz. Senin boklarını ifşa edecek değilim, dostum."

Antrenmanın geri kalanı beni gerginleştiriyor, ama aynı zamanda mantıksız bir coşkuya da kapılıyorum. İki bastırılmış, içine kapanık, hasret çeken enkazdan, antrenman boyunca birbirimize göz kırpıp arkadaşlarımızın bunu fark edip sırtmasına nasıl geçebiliriz? Lanet Tim Landon bile bunu fark ediyor!

Mahvolduk. Ama kendimi onu izlemekten, göz göze gelmekten, yanımdan geçerken ister bilerek ister bilmeyerek titremekten alıkoyamıyorum.

Ama elimde değil. Çok mutluyum. Memnunum.

Hayat mükemmeldir.

Mükemmelliğin ömrü elbette ki sınırlıdır.

"Caldwell! Ofisim!"

Bok.

Koç'un beni neden görmek istediğini anlayamıyorum. Takım, geçen hafta oynadığımız deplasman maçları da dahil olmak üzere, galibiyet serisi yakaladı. Salı günü Abbotsford'u ezdik ve bu gece Dallas'ı ağırlama konusunda kendimize güveniyoruz.

Meğer ki...

Gideon'a daha dikkatli olmamız gerektiğini söyledim. Artık birkaç takım arkadaşımız bizi tanıdığına ve biz de bunu daha az belli etmeye çalışmaktan vazgeçtiğimize göre, gelip gidişlerimize daha fazla dikkat edilecek. Öpüşmek için ofislere ve çamaşır odalarına gizlice giremeyiz ya da takımın geri kalanının gittiğini düşünerek duşlarda inleyemeyiz. Salı günü maçtan sonra neredeyse yakalanıyorduk. Takım antrenörlerinden biri inlediğimi duyup, antrenman odasının dışından duyulabilecek kadar acı çekenin kim olduğunu kontrol etmeye geldi. Karnımın üstüne düşüp, iyice dikleşmiş, iyice açıkta kalmış penisimin üzerine oturup buz banyosu için kullandığımız küvetin arkasına yuvarlanacak kadar vaktim oldu. Gideon dizlerinin ağrıdığıyla ilgili bir şeyler uydurmak zorunda kaldı ve bu akşamki maçın izleme listesine alındı. Eve gidip penisimi ağzına almak için bekleyemediği için buz zamanını kaçırabilirdi.

Kahretsin. Bu kadarı yeter. Gideon'a üzerimizde daha fazla dikkat çekeceğini ve farkında olmadığımız kameralar olabileceğini söyledim. Bana sürekli paranoyak olduğumu söylüyor ama bak şimdi, patenlerimi bile çıkaramadan Koç'un ofisine doğru ağır adımlarla ilerliyorum. Her şeyi fazla düşünüyorum, Gideon'ın neden benimle koridorda yürümediğini merak ediyorum. Bunun yerine, dizini kontrol etmek için antrenörlere sıraya girmiş, bana merakla bakıyor. Tek yapabildiğim omuz silmek ve kusmak istiyormuş gibi görünmemeye çalışmak.

Hâlâ arkamı dönmüş, Gideon'la sessiz ama panik içinde bir konuşma yapıyor, nereye gittiğime dikkat etmiyorum. Koç ofis kapısını açmak için duruyor ve ben ona doğru koşup yüzünü kapıya doğru itiyorum.

"Kahretsin. Özür dilerim efendim."

"Aman Tanrım, Caldwell, ne yapıyorsun?"

"Dikkat etmiyordum. Özür dilerim," diye tekrarlıyorum.

Koç Dempsey bana sanki bir kafam daha çıkmış gibi bakıyor. "Neden topuklarımı ısıırıyorsun?"

"Siz... Siz beni ofisinize çağırdınız efendim."

"Evet. Üzerini değiştirdikten sonra. Önce koruyucu pedlerini ve patenlerini çıkar." Başını iki yana sallıyor, şu anda neden önünde olduğumu hiç anlayamıyor.

"Çılgınca konuşuyordun."

"Caldwell, neredeyse bir sezondur buradasın."

"Evet efendim."

"Sesim tam olarak böyle çıkıyor. Bunu anlamış olmalısın."

Doğru. Öf. Kendimi rezil ediyorum.

"Özür dilerim efendim. Ben, şey, gidip üstümü değiştireyim."

"Eh, şimdi buradasın. Sadece, şey... şurada dur," diyor, masasının önündeki iki sandalyenin arkasını işaret ederek. Tabii ki pedlerimle onlara sığmam. Of, ne kadar da aptalım.

Koç masasının arkasına geçip bir dosya çekmecesini karıştırıyor. Aradığını buluyor ve bana dönüp, sanki bir sorun varmış gibi tekrar bana bakıyor.

Azarlanmak üzereyim. Muhtemelen kovulurum. Kötü bir üne kavuşacağım ve muhtemelen bir daha asla profesyonel hokey oynayamayacağım. Sırada Gideon var. Bunu kaybederse benden yine nefret edecek.

"Halımın her yerine kusacakmış gibi neden bakıyorsun, Caldwell?"

Ağzımı kapatıp dudaklarımı birbirine bastırıyorum ki hayatımda yaptığım tüm yanlışları kusmaya başlayayım.

"Ne sanıyorsun sen buraya, Silas?"

Adımı kullanması, sesinin daha yumuşak tonuyla birleşince, sanki bağıríyormuş gibi daha rahatsız edici geliyor ve gözlerine bakmak için

başımı kaldırmama neden oluyor. Alnı kırıışmış, gözleri endişe ve eğlence karışımı bir şekilde kısılmış gibi görünüyor.

Şimdi kafam karıştı ama kovulma tehlikesiyle karşı karşıya olduğumu biraz daha az hissediyorum. "Başım dertte mi efendim?"

"Başını belaya sokacak bir şey mi yaptın?"

Uhhhh... "Hayır?" Cevabımdan çok soruya benzediğini duyduğumda irkiliyorum ve göz temasından kaçınıyorum.

Koç Dempsey kahkaha atıyor. "Tamam, bilmek istemiyorum," diyor ve devam edeceğimizi belirtmek için dosyayı kaldırıyor. Rahat bir nefes alıp dosyayı bana uzattığında alıyorum.

Ön kapağın ortasında Calgary Flames logosu kabartma olarak yer alıyor.

"Bu sabah bir telefon aldım..."

BÖLÜM 28

GIDEON

Silas, Koç'un ofisinde çok uzun süre kaldı. Mucizevi bir şekilde iyileşen dizlerimi gururla gösterdikten sonra antrenörden ayrıldığımda hâlâ oradaydı. Antrenör gözlerini bana dikip yalancı olduğumu anladığında, bir açıklama bulmak için çılgınca çabalamak zorunda kaldım ve sonunda Dr. Shelton'ın teşhisinden bahsettim. Ya bunu yapacaktım ya da yalan söylediğimi anlayacaklardı. Bu da ya geçmişte yaşadığım bir sakatlık hakkında yalan söylediğim için beni yedek kulübesine gönderecekleri ya da o odada gerçekten ne yaptığımı derinlemesine araştıracakları anlamına geliyordu.

Duştan çıkıp giyindiğimde hâlâ Koç'un ofisindeydi. Bir süre bekledim ama sinirlerim beni ele geçirdi ve Koç'un ofisinin önünde beklemeye başladım. Dizimi gergin bir şekilde sallayıp kapıyı çalmak için geçerli bir sebep bulmaya çalışırken sonunda kapı açıldı ve Silas hâlâ tüm kıyafetleriyle dışarı çıktı. Bembeyazdı ve kusacak gibi görünüyordu.

Antrenör onu kapıdan takip eder ve Silas'ın elini sıkmak için uzanır.

"Tebrikler evlat. Mümkünse bu gece bana bir cevap vermeye çalış."

Başını sallıyor, şok olmuş bir halde ve bana doğru dönüyor. Mümkünse, rengi gerçekten de atıyor.

"Çoban!" diye havlıyor Koç. "Senin için ne yapabilirim?"

"Şey, bir şey yok efendim. Sadece Silas'ı bekliyordum." Koç'un kaşları çatıldı. "Ben onun arabasıyım," diye ekledim, daha fazla açıklama yapmam gerektiğini hissederek.

Koç'un bakışlarının benimle Silas arasında gidip geldiği birkaç rahatsız edici an geçiyor. Muhtemelen bizim ilerlememizi ve ofisinin kapısını kapatmayı bırakmamızı beklediğini çok geç anlıyorum.

Silas tekmelenmiş gibi sığıyor, muhtemelen bizim bunu tuhaf hale getirdiğimizi fark edip soyunma odasına doğru ağır adımlarla yürümeye başlıyor. Koç'a dönüp saygılı bir şekilde başımı sallıyorum ve ardından Silas'ı takip etmek için dönüyorum.

Soyunma odasına vardığımda Silas hâlâ sersemlemiş durumda. Tek kelime etmeden içliklerini, pedlerini ve içliklerini çıkarıyor. Sadece kompresyon şortuyla kalana kadar sonunda bana dönüyor. Bir şey söylemek için ağzını açıyor, sonra kapatıyor.

Dolaplarımızın olduğu sıranın etrafında iki kez volta attıktan, ellerini terli ve dağılmış saçlarının arasından geçirdikten sonra onu durdurup kendime doğru çekiyorum.

"Silas, bebeğim, konuş benimle."

Silas ofisinden ayrılırken Koç üzülmüş görünmüyordu. Hatta neredeyse eminim ki tebriklerini duydum. Onu bu kadar üzen ne olabilir ki?

Başımı eğip görüş alanına girdiğimde endişeli bakışlarını yakaladım.

"Seni bu kadar üzen ne?"

Zorlukla yutkunuyor, boğazı ağzından çıkmaya çabaladığı kelimeleri yutmaya çalışıyor. Gözlerinin dolduğunu, yumuşak ela gözlerinin cam gibi parlayıp hızla kırıştığını görüyorum. Geri çekilip banktan bir dosya alıyor ve bana gösteriyor.

"Koç bugün Calgary'den aradı," dedi sonunda, sesi kısılmıştı. "Sezonun geri kalanında bir yedek oyuncuya ihtiyaçları var."

Karnım birdenbire düştü, sanki ayaklarımın altındaki zemin kaymış gibi, kendimi doğrudan aşağıya doğru düşüyorum.

Silas, bazı ayrıntıları aceleyle sıralayarak gevezelik ediyor ama ben söylediklerini anlamakta zorlanıyorum. Konuşamadığım için başımı sallıyorum.

"Geçici... Sezon sonu sözleşmesi... Üçüncü sıra savunması... Sakatlık... Üç hafta. On bir maç..."

Calgary'nin ilk hücum hattı orta oyuncusu, iki gece önce deplasman maçlarından birinde ağır bir darbe aldı. Kayıtları izledik; çok sertti. Sezonun geri kalanında oynayamayacak olması ve hücum hatlarını yeniden yapılandırmaları gerekmesi şaşırtıcı değil. Peki Silas'ı nasıl seçtiler? Mağlubiyet rekoru olan bir takımda oynamasına rağmen iyi istatistiklere sahip çaylak bir oyuncu, ancak bir yetenek avcısı veya oyuncu alım uzmanının dikkatini çekecek bir şey olduğunu sanmıyorum. NHL takımları genellikle kendi AHL bağlı çiftlik takımlarından oyuncu çağırır, dışarıdan bir oyuncu aramaları alışılmadık bir durum.

Bunların hiçbirisi önemli değil. Önemli olan elinde bir NHL sözleşmesi olması. Ne kadar geçici olursa olsun, bu çok büyük bir olay. Bir şey söylemeliyim. Bu harika. Seninle gurur duyuyorum. Bunu hak ediyorsun. Bu seçeneklerden herhangi biri hoş karşılanırdı ve doğru.

Ama ağzımdan kelimeleri çıkaramıyorum, boğazımda oluşan ani düğümü aşmak için sesimi zorlayamıyorum.

Gurur duyması gerekirken utanıyormuş gibi aşağı bakıyor. Gözleri tekrar gözlerimle buluştuğunda ne düşündüğünü anlıyorum. Ben de aynısını düşünürdüm. Gitmek istemiyorum. Şimdi değil. Her şey sonunda yoluna girdiğinde değil.

Ve Tanrım beni affetsin, bir yanımda bu düşüncelere dalmak istiyor. Kalması için yalvarmak. Kollarımı ona dolamak ve onu burada, yanımda tutmak. Ama bunu yapamam. Ömründe bir kez karşısına çıkacak bir fırsatı kaçırmasının sebebi ben olamam.

Bu yüzden bencil taraflarımı yutup ellerine uzanıyorum. Yumruk yapmışlar ama zorla açıp parmaklarımızı birbirine kaydırıyorum.

"Gidiyorsun," diyorum sessizce, kararlı bir şekilde.

Silas başını iki yana sallıyor, gözleri kocaman açılmış ve panik içinde. "Hayır. Hayır, yapamam. Seni, Adaline'i ve Lily'yi bırakamam. Şimdi olmaz. Daha yeni bu güzel yere gelmişken olmaz. Ailem benim için 150 mil uzaktaki bir bankta oturmaktan daha önemli."

"Silas. Bu fırsat, bir daha karşına çıkma ihtimali olan bir şey değil. Üç hafta yedek kulübesinde otursan bile, elinde bir NHL sözleşmesi olacak. Bu sana avantaj ve nüfuz sağlıyor. Sana garanti ederim ki, en kötü ihtimalle, şu an sahip olduğun tek sezonluk AHL sözleşmesini değil, ilk NHL ortaklık sözleşmeni sabırsızlıkla bekliyor olacaksın. Üstelik Silas, bunun için seni bulmak zorundaydılar. Seni özellikle Calgary'ye göndermek için ipler çekildi, sözleşmeler yazıldı ve bir sürü para harcandı. Bunun bir tesadüf olduğunu düşünmüyorum ve seni tüm maç boyunca kenarda oturtmak için bu kadar zahmete gireceklerini sanmıyorum. Bu bir şey ifade ediyor."

"Burada sahip olduğum şey daha anlamlı."

Bıkkın bir kahkaha atarak kollarımı ona doladım ve sıkıca sarıldım, sonra başını ellerimin arasına alıp bana bakmasını sağladım. "Aptal olma," dedim ona.

Kaşlarını çattı ve göğsüm ağrısa da gülmek zorunda kaldım. İçgüdülerim onu uzaklaştırmak, beni terk etmesini sağlamak, her şeyi riske atmaya değmediğimi göstermek. Ama çok yol kat ettik. Kariyerlerimiz gibi bir şeyin, sahip olduklarımızın ve inşa etmeye devam edeceklerimizin önüne geçmesine izin veremeyiz. Her AHL oyuncusu burada çağırılma şansını bekliyor ve o burada bir adım daha ileri gitti.

"Bunu çok iyi biliyorsun ki, eğer tam tersi olsaydı, bu kadar büyük bir fırsat için çağırılsaydım, beni o uçağa tıkardın."

Tereddüt ediyor. "Bu farklı. Daha beklenirdi. Zaten bir sözleşmen var."

Sözler istediğimden daha fazla canımı yakıyor. Yanlış olduğu için değil. Bir NHL takımıyla sözleşmem var. Ama hâlâ buradayım ve yakın zamanda, hatta belki hiç çağrılmam pek olası değil. Bu sezon takımına ve itibarıma verdiğim tüm zarar göz önüne alındığında, yeniden müzakere zamanı geldiğinde hâlâ bir sözleşmem olması büyük bir şans.

"Ve ben şansımı o kadar çok mahvettim ki, senin de aynısını yapmana asla izin vermeyeceğimi biliyorum," dedim ona dürüstçe.

Omuzları çöküyor, sanki tüm kavga kanını kusmuş gibi. Çenesini eğip ağzının köşesini öpüyorum, sonra çenesini, sonra da kulağının hemen altındaki boşluğa doğru eğiliyorum.

"Seninle gurur duyuyorum," diye fısıldıyorum. "Söyleyemeyeceğim kadar çok. Çok gururluyum."

Yüzünü boynuma gömüyor, kollarının beni sarması altında derin bir nefes alıyorum, birkaç hafta boyunca onsuz yaşayacağımı biliyorum.

"Sadece birkaç hafta," diyorum yüksek sesle. "Bunun üstesinden gelebiliriz, değil mi? Peki hazırlanmak için ne kadar zamanımız var?"

"Sadece bu gece. Cumartesi günü deplasman maçlarından önce takımla antrenman yapmak için yarın sabah uçmamı istiyorlar."

Yüreğim sıkışıyor. Bu kadar çabuk mu?

"O zaman bundan en iyi şekilde yararlanmalıyız, tamam mı?"

Silas'ın sesi yorgunluktan titriyor, gözleri kızarmış ve bulanık. Yoğun bir seyahat programı var ve üst üste iki maçı yeni bitirdi, ikincisi çift uzatmaya gitti. Otele döner dönmez aradı, Addy'nin uyku vaktini kaçırmak istemiyordu. Lily sohbetlerini kısa tuttu, sonra Addy'yi yatırırken konuşmaya devam etmem için telefonunu bana uzattı.

Başımın altına bir yastık koyup arkama yaslanıp telefonu yukarıda tutuyorum. Belki ona yukarıdan bakmanın görseli onu daha yakın hissettirir, ya da tam tersi. Ama o fark etmiyor gibi. Çok yorgun.

"Uyu artık bebeğim. Yarın konuşuruz, tamam mı?"

Kararsız bir homurtu çıkarıyor. "Seni özledim."

"Ben de seni özledim. Git biraz dinlen, ben de senin maç özetlerini izleyeceğim."

"Öf, hayır. Yapma. Lütfen."

"NHL oyuncusu erkek arkadaşımın ulusal televizyonda çok seksi görüldüğünü görmemi istemiyor musun? Sanki."

İnliyor ve elini yüzünün her yerine sürüyor. Flört etme çabalarımı bırakıp, bana söylemek istediği her şeyi dinlemeye çalışıyorum.

"Bunu berbat ediyorum."

Zavallı adam. "Değilsin."

"İlk maçı gördün, değil mi? Ives bana otel lobisindeki televizyonun etrafında toplanmış herkesin fotoğrafını yolladı, yani senin ve takımın geri kalanının ilk büyük maçmda ne kadar berbat ettiğimi gördüğünü biliyorum."

"Sanırım kendine yeterince değer vermiyorsun. Herkes Landon'ın kendi patenlerine takılıp kıcının üstüne düştüğünü biliyor. Valdez ise bir golden retriever gibi diski kovalayıp sonunda diğer takıma pas veriyordu."

Alay ediyor ama şakaların işe yaradığını sanmıyorum.

"Dr. Shelton'ın ne diyeceğini biliyorsun, değil mi? Kendini çok fazla zorladığını söylerdi. İyi performans göstermeyi bırak ve sadece oyna. Silas, sen bunun için yaratıldın. Hokey oynamak ve bir penis almak, çünkü kimse senin gibi bir penis alamaz."

Bu ona hafif bir gülümseme kazandırıyor ve midem biraz kasılıyor. "Penisin var mı?" diyor, uykulu sesine biraz mizah katmayı başararak.

"Hayır, kesinlikle hayır. O kış benim. İşaretledim ve her şeyi yaptım."

"Evet, öyle yaptın. Bu arada, bunun için teşekkürler. Bacaklarımın ve kığımın arkasına bıraktığın morlukları gerçekten çok beğendim. İlk NHL soyunma odası ve duş deneyimimi kesinlikle unutulmaz kıldı."

"Aww, hadi ama. O kadar da kötü değillerdi." Sonunda onu havaalanına götürmeden önce duş alması için bıraktığımda, morlukları daha yeni yeni kızarıyordu.

"Hâlâ oradalar," diye ifadesizce söyledi. Tutmaya çalıştığım homurtuyu boğazımda düğümledim. Dudakları kıvrıldı.

"Bahse girerim hepsi senin küçük karının bir beleşçi olduğunu düşünüyor."

"İğrenç. Dostum, bu senin kız kardeşin!"

"Kız kardeşimden bahsetmiyorum, sapık. Kendimi daha iyi hissetmek için kendime senin küçük karın demeye başladım."

"Ah, bu çok tatlı."

Moralini biraz olsun düzelterek bir şeyler başardığımı hissediyorum. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum küçük karıcığım."

Sadece üç hafta. Üç zavallı hafta.

Ne kadar kötü olabilir ki?

"İşte buradasın."

Buzun hafif kimyasal kokusu ciğerlerime girip çıkarken, soğuk hava ciğerlerimi yakıyor. Beklenmedik sese doğru dönüp, alnımdaki teri kapüşonlu üstümdeki kolumla siliyorum. Dr. Shelton, buzla oyuncu kulübesi arasındaki bariyere yaslanıyor.

"Hey, Dr. Shelton," diyorum tereddütle.

Bugün burada buluşmak için randevusu var mıydı? Antrenman bir saatten fazla önce bitti. Herkesin çoktan gittiğini sanıyordum. Henüz eve gitmeye hazır değildim, bu yüzden patenlerimi tekrar giydim ve zihnimi boşaltmak için bir süre birkaç antrenman yapmaya karar verdim. Aslında pek işe yaramıyor. Son iki haftadır erken gelip geç kalıyorum, arenada o kadar çok zaman geçiriyorum ki Koç ve antrenörler beni rahatsız etmeye başladı. Kaldırma ve ağırlık programımı artırdım, kendimi kardiyooya verdim, son zamanlarda beni rahatsız eden şüpheleri yorgunluktan daha ağır basana kadar koşu ve şut antrenmanları yaptım.

"Kısa bir mola için vaktin var mı?" Aman Tanrım. Tek cevabım boş bakışlar olunca, bana yarım bir gülümsemeyle karşılık veriyor. "Sadece birkaç dakikanı istiyorum."

Kısa bir baş sallamayla banka doğru kayıyorum ve ondan birkaç adım öteye oturuyorum.

"Bu ne demek oluyor?"

"Koç Dempsey uğramamı istedi. Hâlâ burada olabileceğinizi söyledi, ben de uğrayayım dedim." Tedirgin ifademe nazikçe gülümsedi. "Son zamanlarda biraz fazladan çaba harcıyor gibisin," dedi, benimle konuşmaya geldiği konu neyse onu anlatmaya çalışarak. Ben direkt konuya girmesini tercih ederim.

"Bu iyi bir şey değil mi?"

"İşleri fazla ileri götürüyor olabilirsin. Koç da yine kendini izole ettiğini söylüyor." Homurdanıp koçuma içimden muhbir diyorum ama Dr. Shelton bunu duyup kıkırdıyor. "Sadece senin için endişeleniyor."

"Yani saçmalıklarımın bitti," diyorum imalı bir şekilde. Bugün Cuma günkü maçı kaçırdığımı söylediğimde bana bunu az çok söylemişti. Sezonun son    maçından birini kaçırmamı onaylamamakla kalmadı, aynı zamanda çok güzel bir şekilde "kafamı kıcımdan çıkarıp" "huysuz saçmalıklarımı" bırakmamı önerdi. Sinirlendiğ  için onu suçlayamam. Her geçen gün kendimi kapattığımı hissediyorum ama nasıl durduracağımı bilmiyorum. Başımda, daha fazlasını söylememi sabırla bekleyen Dr. Shelton'a doğru dönüyor.

Oflayıp başımı arkaya yaslayıp kirlere baktım. "Son zamanlarda zor zamanlar geçiriyorum, hepsi bu. Çok şey değışti, bu yüzden... Bilmiyorum, belki de işliyorum? Her şey yoluna girecek, sadece stres yapmam gerekmeyen şeyler için stres yapıyorum. Ya da belki de yeterince stres yapmıyorum. Gerçekten bilmiyorum."

Dr. Shelton, hiçbir şey söylemeden mırıldanıyor ve başını sallıyor. "Konuşabiliriz, belki bir çözüm bulabiliriz."

Ne s yleyebileceğimi düşünürken dişlerim yanağımın iç kısmına sürtünüyor.

"Konuştuğumuz her şeyin kesinlikle seninle benim aramda olduğunu biliyorsun, değil mi? Bana anlattığın her şeyi gizli tutmakla kanunen y k ml y m. Tek istisna, kendine veya başkasına zarar verme tehlikesi altında olduğuna inanmam ki şu anda bunun bir sorun olduğunu düşünmüyorum." Onu duyduğumu göstermek için başımı sallıyorum ama yine de tereddüt ediyorum. Zorlamıyor, sadece sabırla bekliyor. Belki de sonunda konuşacağımı biliyor, ona söylemek istediğimi hissediyor çünkü onunla konuşmak gerçekten de olayları kavramama çok yardımcı oldu.

Yine de ayrıntılar konusunda lafı dolandırıyorum.

"şu arkadaşım, hani şu çok tartıştığım arkadaşım? En iyi arkadaşımdı, hatta benim için o kadar önemliydi. Neyse, konuştuk ve sonunda bazı şeyleri netleştirdik. Tekrar birlikte vakit geçirmeye başladık, aslında çok fazla. Ve iyi oldu. Gerçekten, gerçekten iyi," diyorum kalbim sıkışarak. "Belki de fazla iyiydi, bilmiyorum. Ama son

zamanlarda..." Yutkunup tırnağımı çekiştiriyorum. "O, şey, bir süreliğine gitmek zorunda kaldı. Kaçıramayacağı bir fırsat yakaladı. Ve hayallerinin peşinden gitmesine sevindim, gerçekten sevindim. Onunla o kadar gurur duyuyorum ki, maçlarını izlerken bile gözlerim doluyor." Duraksıyorum, belki de çok fazla ayrıntı verdiğimi fark ediyorum ama hokey oyuncusu olduğunu bilmek her şeyi ele vermeyecek. "Gittiğinden beri, sanki daha önce var olan o mesafe geri geliyor. Daha az arıyor, aradığında da daha az konuşuyor. Ve sanki hayatının bu kısmını benimle hiç paylaşmak istemiyor, çünkü yeni takımdan veya tüm bu değişiklikler hakkındaki hislerinden benimle hiç bahsetmiyor. Kişisel algılamamaya çalışıyorum, programlarının çok yoğun olduğunu, hatta bizimkinden bile daha kötü olduğunu biliyorum. Yapışkan olmak istemiyorum ama onu özlüyorum," diye itiraf ediyorum, içimde biriken bazı duygular dışarı sızmaya çalışırken sert bir nefes verirken. "Onu kaybetmekten endişeleniyorum."

Silas'la konuşmalarım son iki haftadır hızla kısaldı. Daha az kişisel. Mesajlara saatlerce cevap gelmiyor, hatta bazen hiç cevap bile gelmiyor. Kişisel algılamamak zor. Neden bana bir şeyler anlatmak istemiyor?

Bilgi edinmeyi bıraktım. Kendime dair tüm şüphelerimin galip gelmesine izin vermemek zor. Öyle bir noktaya geldim ki, sürekli olarak aklımda en kötü senaryoları canlandırıyorum.

Ya geri dönmemeye karar verirse? Ya ayrı geçirdiği zaman ona zihnini boşaltması ve benimle olan bir ilişkinin NHL ile gerçek bir sözleşme imzalama şansını nasıl etkileyebileceği hakkında mantıklı düşünmesi için zaman veriyse? Ve sadece potansiyel olarak ifşa edilme ve bunun kariyerini nasıl etkileyebileceği hakkındaki çok meşru endişelerden dolayı değil. Aynı zamanda bir takım arkadaşıyla ilişki yaşarken bir karısı ve çocuğu olmasının yarattığı skandal yüzünden. En çok önemsendiği şey bu ve anlıyorum. Dürüst olmak gerekirse, takım arkadaşlarımızdan birkaçının bizim hakkımızda bir şeyler bilmesiyle hâlâ başa çıkmaya çalışıyorum. Bunu saklamak için her şeyi yapsam da, Ives ve Valdez'in bunu çözmüş olması beni

fiziksel olarak hasta etti. Ama yargılama ve korkuyla çevrili karanlık bir dolapta geçen bir ömür, olmaması gereken bir zamanda gerçeği korkutucu hale getirdi.

Elbette bunların hepsini Dr. Shelton'a söylemiyorum. Ama o meselenin özünü anlıyor gibi görünüyor.

"Bazen travma yaşayan insanlar, işler yolunda giderken daha fazla zorlanırlar. Kaosa alışkın olduğunuzda, huzur bir bombanın düşmesini beklemek gibi gelebilir. En ufak bir stres veya tepki anında, her şeyin görüldüğü kadar iyi olmadığını bir onayı gibi gelir. Durum böyle olsun ya da olmasın, felaket tellallığı yapmak, olayları olumsuz bir şekilde çarpıtmak kolaydır."

Düşünüyorum da, haklı olabileceği noktaları görebiliyorum. Bana hokey hakkında konuşmayı reddetmesini hiç hayal edemiyorum ve şu anda tek vakit ayırabildiği şey bu olduğu için, geriye hakaret gibi gelen küçük bir sohbetten başka bir şey kalmıyor.

"Hiçbir şey kaybetmiyorsun," diyor. "Ama sanki kaybediyormuşsun gibi hissediyorsun. Ve sahip olduğun herhangi bir kontrole tutunmak için çabalıyorsun. Hayatta kalma moduna geçiyorsun. Çevrendeki dünyadan kopuyorsun, dikkatini dağıtmak için acı verecek kadar egzersiz yapıyorsun. Kendini kapatıp, çok çalışarak yıktığın duvarları tekrar örüyorsun."

Tamam, sanırım bu konuda haksız değil. Biraz.

"Bunlar senin için eski kalıplar, Gideon. Oruç tutmanın daha gelişmiş bir versiyonu, kendini dua etmek için izole ediyorsun ve düşüncelerini başka yöne çekmek için acı veriyorsun, ama aynı davranış kalıpları."

Vay canına. Göğsümden ağır bir nefes yükseliyor, başımı eğip elimle saçlarımı düzeltiyorum.

Dr. Shelton, yanındaki çantaya uzanıp bana bir şey uzatıyor. Küçük, sert kapaklı bir defter.

"Bazen düşüncelerinizi ve duygularınızı dile getirmek, onları işlemenize yardımcı olabilir. Bunları yazılı olarak görmek, kaygınızın işleri sizin için zorlaştırması yerine neyin doğru olduğunu görmenizi kolaylaştırabilir. Kimsenin okumasına izin vermeseniz bile. Hatta, işiniz bittiğinde sayfaları yakabilirsiniz bile. Ama bu, rahatsız edici düşüncelerle başa çıkmak ve çözümler üretmek için iyi bir egzersizdir."

"Teşekkür ederim," diyorum ve gerçekten de öyle. Söylediklerinin çoğu mantıklı ve belki de bu bana bir başlangıç noktası verir. Silas bana karşı içini döktü, ama ben ona karşı içini dökerek durumu daha da kötüleştirmiyorum. İyi bir sohbete ihtiyacımız var ve zorunlu ayrılığımızın bitmesine sadece bir hafta kaldığını unutmamalıyız. Farkına bile varmadan tekrar bir araya geleceğiz.

Daha önce gönderdiğim mesajlar okundu olarak işaretlendi ama hâlâ cevap yok. Bugün iç sahada maçları vardı, şimdiye kadar uzun süreli kalışa dönmüş olması gerekirdi. Arama tuşuna basıp hattın çalmasını dinliyorum, sesli mesajı bekliyorum. Mesaj bırakıp ona onu sevdiğimi, özlediğimi ve fırsat bulur bulmaz konuşmak istediğimi söyleyeceğim. Şaşırtıcı bir şekilde cevap veriyor. Ya da en azından açıyor.

Arka planda çok fazla gürültü var. Kahkahalar, biraz bağırış çağırış. Müzik.

Sanki bir bardaymış gibi geliyor.

"Gideon?" Dikkatsiz ve dışarı çıkamayacak kadar yorgun görünüyor. Yanında birinin söylediği bir şeye gülüyor ve sarhoş olduğunu anlıyorum. Ya da en azından çakırkeyif.

Mutlu görünüyor ve ben buna nasıl tepki vereceğimi bilmiyorum. Takım arkadaşlarıyla güzel vakit geçirdiği için kıskançlık veya kırgınlık duymamalıyım, şu anda etrafında sadece onlar var. Ama beni geri aramadı. Mesajlarımı görmezden geldi. Bunun yerine bir bara mı gitti?

Silas tekrar adımı söylüyor ve birden karnım ağrıyor. "Ne oldu?"

"Hey," diyorum, k rgınl ğımı gizlemeye çalışarak. "Bir şey yok, sadece sesini duymak ve maçın nasıl geçtiğini görmek istedim. Ama aslında çok yorgunum ve sen de meşgul gibisin. Yarın konuşuruz, değil mi?" Cevap vermesine fırsat vermeden, veda niyetine hızlıca "Seni seviyorum" deyip telefonu kapatıyorum.

Görüşme sona erdiğinde, defteri çok sıktığım için b kt ğ m  fark ediyorum.

Benim kaygım değil. Onu gerçekten kaybediyorum.

 ıkarken defteri çöp kutusuna atıyorum.

Eve döndüğümde kanepeye yığılıp Silas'ın maçının  zet görüntülerini açıyorum çünkü mazoşistim. NHL Network, günün en iyi oyunlarını tekrar tekrar oynatıyor ve Silas Caldwell de bayılıyor.

 lk NHL golü. Galibiyet golü.  ki asist. Calgary'nin sağlam bir galibiyete ulaşmasına yardımcı olan olağanüstü hücum oyunları ve savunma kararları. Buna onun çıkış performansı diyorlar. Calgary, takımı bugün olduğu kadar iyi g r nseydi veya Silas olsaydı playofflara kalabilir miydi diye merak ediyorlar.

Gol attığı anı tekrar tekrar izliyorum. Başını geriye atıp gökyüzüne bakma biçimini. Yüzündeki o saf sevinç ve rahatlamayı. Takımına dönüp kollarını kaldırmasını. Takım arkadaşlarının onu nasıl sardığını.

Silas bugün bir dönüm noktasına ulaştı. Hayatının geri kalanında saklayacağı en önemli anılardan biri. Bu, onun için büyük bir başarı olmalı.

Beni aramadı.

Gözlerim yanıyor. Elimle yüzümü ovuşturup tekrar geri sarıyorum, sadece gülümsediğini görmek için. Ekranı durdurup Lily içeri girene kadar bakıyorum. Sesim donuk, konuşmaya hazır olup olmadığımdan emin değilim.

"Gördün mü?"

Gözleri telefonuna kilitlenmiş, yüzü hayalet gibi solgun. Beni duymadı bile.

"Lily? İyi misin?"

Bana bakıyor, gözleri uzaklara dalmış.

"Tennessee'den cevapsız bir çağrım var."

BÖLÜM 29

SILAS

O kadar yorgunum ki kemiklerim kurşundan yapılmış gibi hissediyorum. Ama vücudum yorgunluktan, antrenmandan veya ağrıdan daha fazla bir şekilde ağrıyor.

Bu bir gurbet özlemi.

Kızlarımı o kadar çok özlüyorum ki, kederlenmeye başlıyorum. Neredeyse her gün onlarla birlikte olmaya ve günlerce süren ayrılıktan sonra eve dönmeyi dört gözle beklemeye alıştım.

Ve sonra Gideon var. Yokluğunu eksik bir uzuv gibi hissediyorum. Antrenmanlar ve egzersizler daha da zor çünkü çökmüş bir akciğerle çalışıyorum. Kalbimden daha az kan akıyor veya damarlarımda katran var çünkü o yanımda olmadan kalbimin normal atması çok fazla çaba gerektiriyor.

Gözlerimi kapatıp, ailemin şu anda neler yapıyor olabileceğini, orada olsaydım neler görüp duyabileceğimi ve hissedebileceğimi hayal etmeye çalışıyorum. Addy'nin yüzümdeki yapış yapış elleri, Lily'nin mutfaktan gelen sıcak kahkahası. Gideon'un yatağında yanımda taşıdığı sıcak ağırlık.

Şimdi otel odaları, paket servis ve buraya aitmişim gibi davranma zamanı.

Bunun için uygun olup olmadığımdan emin değilim. Şimdi, nihayet işleri yoluna koymaya başladığım şu gŭnlerde bile, bunun izlenecek doğru yol olup olmadığından emin değilim.

İlk birkaç oyunum tam bir felaketti. Bođuldum, ađık ve net. Korkarak oynadım, dikkatim dađıldı ve bu belli oluyordu. Her vardiyada tűkezledim. Ne kadar řok řabalarsam, o kadar kűtűleřti. Rahatlayamıyordum, nefes alamıyordum, ritmimi bulamıyordum. İyi olduđum tek řeyi kaybetme korkusuyla paniđe kapılmaya bařladım.

Beřinci mağımdan sonrasına kadar kimse bana "Başını dik tut, başaracaksın" ya da "Telaşını atlattığında iyi olacaksın" dışında bir řey sűylemedi.

Son mađın gűrűntűlerini izledikten sonra geręekten berbat bir antrenman yapmıřtık. Profesyonel bir hokey oyuncusu yerine, lazer noktalı bir kedi gibi diskin peřinden kořarak eřek gibi oynadıđım bir mađtı. Ben o mađı oynamadım, o mađ benimle oynadı. Beni neden sűrekli sahaya sűrdűđűnű anlayamıyordum.

Koç Ryan beni boř arenada oturmuş, buz pistine bakıp geręekten istediğim şeyin bu olup olmadığını merak ederken buldu. Ya da buraya gelme yeteneğim olup olmadığını. O zavallı sinir ve duygu yumağı gibi, yarı karanlıkta, hâla iç şamaşırımla tek başıma oturuyordum. Koç beni bulduğu anda, gűzyařlarımı tutmak zorunda kaldım. Őzellikle de bağırmadığı zamanlarda. Yanıma çűktű, oturduğunda çatırdayan dizlerinden birini ovuşturdu. Uzun bir sűre, sanki buz pisti tűm cevapları biliyormuş gibi, yan yana oturup aydınlatılmış piste baktık.

"Seni neden seçtiğimi biliyor musun?"

Dikkatimi çekti.

"İstatistiklerin için değildi."

Alaycı bir tavır takındım. Belli ki benim istatistiklerim değildi. En iyi ihtimalle ortalamaydılar, űzellikle de ağır kayıplarla geğen bir sezonun ardından.

"Şubat sonu veya Mart başında Red Valley'nin birkaç maçını izlemiştim. Sanırım takımda bir tür grip salgını vardı?"

"COVID" diye açıkladım.

"Evet. Takımınız berbattı. Hatta, takım olarak bile zar zor kalifiye oldu. Kadronuzun yarısı eksikti, gençlerden ve serbest oyunculardan, altı aydan uzun süredir buzda oynamamış oyunculardan oluşan bir grupta oynuyordunuz. Ama başardınız."

"Neredeyse üç hafta boyunca neredeyse her maçı kaybettik," diye belirttim. Bizi başka bir takımla karıştırıyor herhalde.

"Evet, ama sen bunu başarıyordun. Adamları özgüvenle yönetiyordun ve çağırdığın oyunlar, neredeyse hiç tanımadığın oyuncuların yeteneği ve becerilerine uygundu. Ve sen çok iyi bir oyuncusun, Silas."

Ben ona başka türlü davranmaktan başka bir şey yapmamışken, onun nasıl böyle bir şey söyleyebildiğini anlayamadım.

"Kafanız yerinde değilken, buzda doğmuş gibi hareket edersiniz. Buzun size konuştuğunu hissedersiniz. Oyunları fark eder ve fırsatlardan içgüdüsel olarak yararlanırsınız. İstatistiklerinizi geliştirmek, formunuzu geliştirmek için çalışabiliriz. Beceri öğretilir, içgüdü öğretilemez. Tek yapmanız gereken, izleyenleri etkilemeye çalışmayı bırakmak. Beni, seyirciyi, memleketinizdeki ailenizi. Endişelenmeyi bırakın ve sadece hokey oynayın."

Gideon da birkaç gün önce benzer bir şey söylemişti. Performans sergileme, sadece çal.

Biraz bıraktım kendimi. Bir anda değil, parça parça. Ve sonunda bir şeyler tıkırdamaya başladı. Paslar daha akıcı gelmeye başladı, çizgiler sıkılaştı ve bir ritim yakalamaya başladık. Orada nasıl nefes alacağımı hatırladım. Ve dün gece ilk NHL golümü attım.

Elimdeki disk hafif ve sağlam hissettiriyor. Dün gece maçı kazandıran golü de aynı diskle attım.

İlk NHL golümü attım ve rahatladım ama aynı zamanda... keyifsizdim.

Sevinç duymam gerekirdi. Heyecan. Gurur. Coşku.

Bunun yerine kendimi suçlu hissettim.

Maçtan sonra takım beni yerel bir bar ve ızgarada yemeğe çıkardı. Hamburger ve kanat yedik, adamların saçmalamalarını dinleyip onları biraz daha yakından tanıdım. Birkaç bira içtim, çılgınca bir şey değildi ama Gideon'ın adını ekranımda görmek beni biraz çakırkeyif hissettirdi. Bana daha önce Koç Dempsey'nin Lily ve Adaline ile gelmesi için ona bir gece izin veremeyeceğini söyleyen birkaç mesaj atmıştı. Bunu beklemiyordum zaten. Sonuçta sezonda sadece birkaç maç kalmıştı ama yine de hayal kırıklığına uğramıştım ve Gideon'ın da aynı şeyi hissettiğini biliyordum. Hemen ne söyleyeceğimi bilemedim, acısını mı dile getirmeliydim yoksa anlayışımı göstermek için Koç'un bakış açısından mantıklı açıklamalar mı yapmalıydim. Sonunda ona cevap vermeyi erteledim, sonra da maç hazırlıklarıyla meşgul oldum. Ekranda adını görünce hem heyecandan hem de gerginlikten midem bulandı.

Masadan ayrılmaya çalışıyordum. Tecrübeli oyunculardan biri, çaylakken yaptıkları aptalca şakalarla ilgili komik bir hikaye anlatıyordu. Arama kesilmeden veya sesli mesaja yönlendirilmeden önce cevap verdim. Sesini duymaya çok ihtiyacım vardı, midemde kelebekler uçuşuyordu ve her şey yolundaydı. Tamamen uzaklaşmadan, adamlardan biri bana bir soru sormaya çalıştı ama anlayamadım. Hattımda savunma oyuncusu olan Matty Griffin adında bir başka oyuncu, buruşturulmuş bir peçeteyi masanın karşısına fırlatıp ona susmasını ve karım tekrar bölgesini işaretleme ihtiyacı hissetmeden önce onunla konuşmama izin vermesini söyledi. Geri çekildim, garip bir şekilde güldüm, hem Gideon'ın şakayı duymasını hem de duymamasını umuyordum. Ona aptal gibi "Ne haber?" diye sorduğumda sesimin kısık çıktığını biliyorum ama telaşlanmıştım.

Telefonu hemen kapatmak için aceleyle uydurduğu bir bahaneyi sıralarken, sesi gergin ve tonu ifadesizdi; oysa beni arayan

kendisiydi. Hemen geri aramak istedim ve neredeyse arayacaktım ama telefonu kapatmadan önce "Seni seviyorum" deyişini beni sinirlendirdi. Hâlâ aramızdaki sırlar yüzünden kavga ettiğimiz zamanlardakinden daha sinirliydim. Söyleyiş tarzı küstahça, neredeyse alaycıydı, sanki beni cezalandırıyormuş gibi. Ama ne için? Takım arkadaşlarımla dışarı çıktığım için mi?

Bu son zamanlarda çok büyük bir sorun. Gideon'la iletişim kurmak bile zordu. Sohbeti ekipten veya bu fırsatı yakalamamanın ne kadar harika olduğundan bahsederek domine etmek istemiyorum. Haklıydı, gelmediğime pişman olurdum ama bundan pek de memnun olmadığını görebiliyorum. Lily, Gideon'ın kendini biraz kötü hissettiğini düşünüyor ve başarımı veya heyecanımı küçümsememi asla beklemeyeceğini veya istemeyeceğini bilsem de, burada kendimi bulmaya başladığımdan beri bu konudan kaçınıyorum. Artık kendimi bu hayali gerçeğe dönüştürürken görebiliyorum.

Koç Ryan bir şeye işaret ediyor. Antrenmanlardan sonra beni kenara çekip sistemlerden, rollerden ve gelecek sezonun nasıl olabileceğinden bahsediyor. Söylemeden de ne demek istediğini anlıyorum.

Masada bir anlaşma olabilir.

Gerçek bir tane. Geçici değil. Ödünç de değil.

Ve ben bunu istiyorum. Allah yardımcım olsun, bunu istiyorum.

Ama bunun bizim için ne anlama geleceğini bilmiyorum. Gideon'ın her şeyi bırakıp beni takip etmesini bekleyemem. Ve iki haftanın iletişimimizi ne kadar etkilediğini düşünürsek, ikimizin de uzun mesafeli ilişkiye dayanabileceğini sanmıyorum.

Bu bir seçim olabilir mi? Hatırlayabildiğim kadarıyla her şeyden çok istediğim tek şeyden gerçekten vazgeçebilir miyim?

"Kızma," dedi Lily acı dolu bir sesle.

"Ne oldu?" diye sordum, endişeli ses tonundan hemen etkilenerek.
"Addy iyi mi?"

"Aman Tanrım, özür dilerim. Evet, iyi. Seni korkutmak istememiştim, sadece biraz çıldırdım."

Sessizce bekliyorum, aklımdan geçenleri dile getirmesi için ona zaman ve alan tanımaya çalışıyorum ama onu bu kadar sinirli görmeyeli uzun zaman oldu. Ekranda bir ileri bir geri yürüyor, ellerini saçlarının arasından geçirip, ilk kestirdiği zamanki gibi uçlarını çekiştiriyor. Saçlarını geriye doğru çekmeye başlıyor, sanki at kuyruğu yapmaya çalışıyormuş gibi ama kesilmiş sevimli bob kesimi çok kısa olduğu için yapılamıyor. Sinirli bir şekilde saç uçlarını tutuyor, saçlarını geriye yatırıyor ve inliyor.

"Lily, neler oluyor?"

"Öncelikle, senin maçına gelemeyiz." İlk gözyaşını yanağından aşağı akmadan önce sildi.

"Ah. Neyse, sorun değil. Yani, berbat ama dünyanın sonu değil. Daha çok oyun olacak." Biraz hayal kırıklığına uğramadığımı söyleyemem. Tabii ki öyleyim. Kızlarımı özlüyorum. Ama bazen bir şeyler oluyor ve sorunlar ortaya çıkıyor ve onun da bunu anladığını biliyorum. Küçük bir şey için sinirlenmek ona göre değil ve Lily'yi çok iyi tanıyorum. Bu üzücü bir davranış değil, sinirli ve endişeli bir davranış.

Düşüncelerim, çoğu zaman olduğu gibi, Gideon'a kayıyor. Bunun onunla ve dünkü görüşmemizi terk etme şekliyle bir ilgisi olabilir mi? Bu sabah aradığımda aramalarımın cevap vermedi ve mesajlarıma da henüz cevap vermedi.

"Herkes iyi mi?" diye soruyorum, bunun kardeşiyle ilgili olup olmadığını açıkça sormak istemiyorum. Lily'yi bu kadar kızdıracak ne yapmış olabileceğini düşününce kendi kaygım doruğa çıkıyor. Bütün gece boyunca söylenip durdu mu? Geri dönecek bir dairesi olmamasına rağmen eşyalarını toplayıp taşındı mı? Yine de böyle bir

şey olsaydı beni savunur ve şimdiye kadar oradan ayrılmazdı diye düşünüyorum.

"Evet, öyleyiz ama..." Lily acı dolu bir iç çekti ve gözleri doldu. "Babam aradı. Kilise ofisinden Rahibe Paula da aradı. Annem hastanede."

"Hayır, hayır. Ne kadar kötü?"

"Bütün sabah bunu anlamaya çalıştım. Ama sanırım kötü bir şey olmalı, çünkü durmadan arıyorlar. Dün gece başladı, sonra bu sabah sonunda dayanamayıp açtım."

"Ne dediler?"

"Annem bir markette bayıldı ve Doğu Bölgesi'ne kaldırıldı."

"Bok."

"Beni eve gelip ona bakmam için aradılar."

Cümle havada asılı kaldı. Midem bulandı. Lily'nin bakışları kameranın dışında, uzak ve çalkantılı. Gideceğini şimdiden anlayabiliyorum. Büyük ihtimalle, verilmesi gereken bir karar bile değildi. Bu, ona doğuştan aşıl原因 bir roldü: bakıcı. Başkalarının ihtiyaçları için kendini sürekli feda eden, asla sorgulamayan, konuşmayan veya kendi adına düşünmeyen. Lily'nin asla uymadığı bir kalıptı ve oradan çıkmak için bu kadar çok mücadele etmemizin sebeplerinden biriydi. Lily de büyürken benim kadar kimliğiyle mücadele etti. Bu yüzden birlik olduk.

"Lily..." diyorum nazikçe, sesimin duyduğum endişeyi yansıtmamasını ve en ufak bir yargılama içermemesini umuyorum.

"Biliyorum, muhtemelen berbat bir fikir ve berbat olacak. Ama gidemem Silas. O benim annem. Ona gitmezsem nasıl bir kız, nasıl bir insan olurum?"

Bahse girerim ki, yaşlı, zehirli orospu Paula onu bu hale getirmek için tam olarak bu sözleri söylemiştir. Lily gitmek istemiyor, bu çok açık.

Ama ailesine karşı görev duygusuyla gidecek. Pençelerini ona geçirmelerine izin verecek değilim.

"Ne zaman gitmen gerekiyor? Yarından sonra sadece üç maçım daha var. Bir hafta içinde seninle gelebilirim."

"Zaten bavullarımızı hazırladık ve öğleden sonra uçmak için biletlerimizi ayırttık."

Derin bir iç çekip ona endişeli bir bakış attım. "Hoşuma gitmedi."

"Ben de. Ama halledebilirim. Umarım sen aşağı inmeyi düşünmeden önce her şey bitmiş olur."

Bundan ciddi olarak şüphe ediyorum, ama tabii ki bunu yüksek sesle söylemiyorum.

"Gideon biliyor mu?"

"Evet, şu anda bana biraz kızgın."

"Kulübe katıl."

Lily ile görüntülü görüşmeyi bitirdikten sonra telefonumu çıkarıp Gideon'a tekrar mesaj atıyorum.

BEN: Az önce Lily ile konuştum.

Başka bir mesaj gönderebilmemden önce telefon çalıyor.

"Hey."

"Hey, sen."

"Lily sana babamızın eve gelip anneme bakmasını istediğini söyledi mi?"

"Evet, söyledi. Hoşuma gitmedi ama neden gitmek zorunda hissettiğini anlıyorum."

Alaycı bir tavırla "Annesinin nesi varsa onunla o kadar ilgilenmesini bekliyor, her şeyine bahse girerim." dedi.

"Yani sanırım onun bildiğinden daha fazla ayrıntıya sahip değilsin?"

"Daha az olası," diyor. "Kimse beni bu konuda aramayı düşünmemiş olmalı. Rahibe Paula telefonlarıma bile cevap vermiyor."

"Neden telefonlarınıza cevap vermiyor?"

"Ah, bilmiyorum, çünkü kiliseyi ve Mesih'in bir takipçisi olarak doğuştan gelen hakkımı terk edip beni Şabat'ı bozmaya teşvik eden ruhsal olarak yozlaşmış bir yaşam tarzına girdim. Ya da eşcinsel olduğum için. Seçim sizin, ama muhtemelen biraz A sütunundan, biraz da B sütunundan."

Kalbim küt küt atıyor. "Sanırım o biliyor..."

"Mümkün. Babamın şüpheleri olduğuna dair güçlü bir his var içimde."

Pastör Shepherd'ın çocuklarından beklentilerini düşünüyorum. Genellikle her gün dua ederek geçirdikleri saatleri. Orucu. Gideon'un dizlerinin uzun uzun düşündükten sonra nasıl buruş buruş görüldüğünü. Pirincin ne işe yaradığını hiç söylemedi, sadece Tanrı'ya itaatinde daha disiplinli olmayı öğrendiğini söyledi. Sanki normalmiş veya gerekliymiş gibi davranması beni hep şaşırttı. O zamanlar dayak yemekten daha iyi olduğunu düşünmüştüm ama şimdi o kadar emin değilim.

"Gerçekten, gerçekten bundan hoşlanmıyorum ama geri dönüp yardım etmek istiyorsa bu Lily'nin tercihi."

Gideon homurdanıyor.

"Kendi kararlarını verebilen büyük bir kız. Ve ben de bir hafta içinde ona katılabileceğim."

"Zahmet etme. Ben de onunla gidiyorum."

"Bunu biliyor mu?"

"Az önce yapacak. Az önce Koç'un ofisinden çıktım ve eve gidip eşyalarımı topluyorum."

"Koçun bundan pek memnun olmadığından eminim ama sana zaman ayırdığı için memnunum." İmzaladığımdan beri kendimi suçlu hissettiğim şeylerin listesine, Calgary'deki kalan programı tamamlamak için sözleşmesel olarak yükümlü olmamı da ekleyin. Cevap vermiyor ve hat sessizleşiyor. "Gideon," adını yumuşak bir sesle, hatta özür dilercesine söylüyorum, benimle konuşmasını umuyorum.

"Biliyorum," diyor. "Ben de. Ama şu anda daha büyük sorunlarımız var."

Sanırım birkaç dakikamızı ayırıp basit özürler dileyebiliriz ama ben ısrar etmiyorum. O ikisi yeterince stres altında, her fırsatta onlara meydan okumama gerek yok. "Oraya vardığımda-"

"Sana söylemiştim, hallederim. Onunla gideceğim, umarım işleri hızlandırırım ya da en azından orada olmasının gerçekten gerekli olduğundan emin olurum. Yoksa, ilk fırsatta defolup gideceğiz."

"Bu onun seçimi, Gid-"

"Ben de oradayken biraz araştırma yapacağım."

"Araştırıyor musunuz?"

"Addy'nin babasının kim olduğunu bulmaya çalışacağım."

"Ben. Ben Addy'nin babasıyım," dedim sertçe.

Gideon derin bir iç çekti. "Evet, biliyorum. Ne demek istediğimi biliyorsun. Biyolojik babası ya da her neyse."

"Bunu bilmemizi istemiyor, Gideon. Bunu açıkça belirtti."

"Onu hamile bırakan kişinin bundan faydalanmış olması umurunda değil mi? O bebeğin doğması için birinin onunla seks yapması gerektiğinin farkındasın, değil mi?"

"Elbette, Gideon. Ama o öyle olmadığını ve onun mahremiyet hakkına saygı duymamız gerektiğini söyledi. Bu bizi ilgilendirmez."

"O benim kız kardeşim ve senin karın."

"Ve? O güçlü, zeki ve kendi kararlarını verebilen biri."

"Ama o her zaman öyle miydi?"

"Bu ne anlama geliyor?" Sesim otel odamın duvarlarında yankılanacak kadar yükseliyor.

"Lily o zamanlar hiçbir şey bilmediğini açıkça itiraf etti, değil mi?"

"Evet..."

"Peki, bu adamın bunu yapmadığını nereden biliyoruz? Herhangi biri olabilir, Silas."

"Bize söylemeye hazır olduğunda söyleyecek."

"Ya daha yaşlı biri olsaydı, bir büyüğümüz ya da öğretmenimiz olsaydı?"

Nefesim göğsümden acı dolu bir iniltiyle çıkıyor. Bu ihtimali hiç düşünmemiştim. Lily hamile kaldığında çok gençti ve cinsellik konusunda hiçbir bilgisi veya eğitimi olmadığını açıkça itiraf etti. Mümkün olabilir.

"Yine de önce onunla konuşmamız gerektiğini düşünüyorum. Hatta ondan daha fazla ipucu alabiliriz."

"Biz?"

"Evet, biz. Eğer birimiz oraya geri dönmek zorunda kalırsa, hep birlikte gitmeliyiz. Keşke yolculuğu erteleyebilseydik ama senin de onunla orada olmana sevindim. Sözleşme gereği önümüzdeki perşembeye kadar burada olmam gerekiyor, ama hemen ardından geleceğim."

"Bence bu iyi bir fikir değil, Silas."

"Gerçekten bana o kadar kızgın mısın ki etrafımda hiç duramıyorsun?" İlişkimizin bu noktaya gelmesinden dolayı kalbim

kırık mı, hasta mı yoksa öfkeli mi karar veremiyorum. "Yaşadığımız her şeyden sonra, Gideon?"

Sesindeki yenilgi tonu her şeyden çok canını yakıyor. "Bak, seni gelişmelerden haberdar edeceğim, tamam mı? Ve tüm bunlar bittikten sonra konuşuruz, ama lütfen oraya gelme."

Midemde hissettiğim bir kesinlikle arama sonlandırılıyor.

BÖLÜM 30

GIDEON

Tennessee'ye uçuş boyunca Silas için kıvrandım. Onun bize katılmasını istemememin sebebinin son zamanlarda yaşadığımız zorluklar olduğunu bilerek ima etmem hakkında. Çünkü onu burada istemiyorum.

Gerçek şu ki onu burada istemiyorum, ama onu istemediğimden ya da ondan uzaklaştığımdan değil.

Onu güvende tutmak için.

Babam ve Rahibe Paula'nın telefonlarımı kabul etmemesinin, cinsel yönelimim dışında başka bir sebebi aklıma gelmiyor. Yıllar içinde bunun birçok işareti oldu; hatta vaazlarından birinin ardından neredeyse itirafa dönüşen, eşcinsel karşıtı ideolojilerle dolu bir vaazından sonra yaşadığım çöküntüyü de saymıyorum. İkimiz de bu sözleri yüksek sesle söylemedik, ama neden dua ve disiplinle beni bu kadar zorlasın ki? Yoksa neden hokey konusunda beni daha fazla desteklemeye başlasın ki? Spor yapmama sadece gönülsüzce izin vermişti, çünkü sporların Tanrı sevgisini merkeze almadığını ve yüceltmediğini düşünüyordu.

Sonra, evden bu şekilde ayrılmamın nedenini açıklamak için kullandığım bir ayetin tartışmalı kullanımı var. Muhtemelen o küçük

satır, durumu ele veren şeydi, eğer bir şey olduysa.

Rahibe Paula'nın bilme ihtimali varsa, bu, Yaşlı Caldwell'in bilme ihtimalinin daha da yüksek olduğu anlamına gelir. Kilisenin üst düzey üyelerinden biri, daha hiçbirimiz doğmadan önce babamın en güvendiği diyakozlardan biriydi. Önemli gördüğü veya kilisenin itibarını ya da cemaatinin ona olan güvenini zedeleyebilecek bir şey hakkında Abe Caldwell ile konuşmaması mümkün değil.

Babalarımız gerçekten bir şey bilsin ya da bilmesin, Silas'ı o adamın yakınında istemiyorum. Neler yapabileceğini kimse bilemez. Abe Caldwell'in bir tür akıl hastalığıyla mücadele ettiğinden uzun zamandır şüpheleniyordum. Algıladığı hakaretler karşısında mantıksızca öfkelenme eğiliminde olmasının yanı sıra, sık sık fısıltılar duyduğundan da bahsederdi. Kutsal metinlerin özellikle ayrıntılı ve abartılı yorumları hakkında uzun uzun nutuklar atardı. Tanrı'nın kendisiyle doğrudan konuştuğuna, bir peygamber olduğuna inanıyordu, ya da en azından inanıyordu.

Onun gözünde, karısının doğum sırasında acı çekip ölmesi, Havva'nın itaatsizliği yüzünden Tanrı'nın kadınlara verdiği cezanın bir parçasıydı. Dahası, herkese kendi karısının travmatik doğumunun, babasının iddia ettiği gibi saf ve dindar olmadığının bir işareti olduğunu söylüyordu. Dolayısıyla daha fazla acı ve ızdırabı hak ediyordu. Daha da kötüsü, Yaşlı Caldwell, karısının bacaklarını şeytana açtığı için bu şekilde, dayanılmaz acılar içinde öldüğünü vaaz ediyordu. Silas'ın kan bağıyla kendi oğlu bile olmadığını, daha genç ve daha kaslı bir versiyonu gibi görünmesine aldırış etmediğini söylüyordu.

Bir zamanlar o korkunç baba bahanesi, Silas'ı babasının katı bağnazlığını sorgulamaya cesaret ettiği için neredeyse ölümüne dövmüştü. Gerçeği bilseydi ne yapardı?

Silas'ın o adamın yakınında olmasını istemiyorum.

Planımız, yapılması gerekenleri yapmak, doktorlarla görüşmek ve bu durumun annem için ne kadar kötü olduğunu anlamak için birkaç gün geçirmek. Annemin düzgün bir şekilde bakılmasını sağlamak için

ne gerekiyorsa yapacağım. Sonra da buradan taşındığımızdan beri inşa ettiğimiz her şeyi mahvetme şansı yakalamadan buradan defolup gideceğiz.

Ve buradayken, Lily'nin hamileliği ve buna kimin sebep olduğu hakkında bilgi edinmek için etrafta dolaşmayı planlıyorum. Lily ve Addy'ye bakan herkesi dikkatle izleyeceğim.

Havaalanından ayrıldığımdan beri belki yüzüncü kez dikiz aynasına bakıp ablamla göz göze gelmeye çalışıyorum. Uzun ve stresli bir uçuş gününün ardından sessizce şekerleme yapan Addy ile arka koltukta oturuyor. Kiralık arabanın lastikleri, bizi şehrin ana bölgelerinden uzaklaştıran toprak ve çakıl yollarda sarsılınca gözleri kapanıyor.

Dürüst olmak gerekirse, buraya bir daha asla dönmeyeceğimizi düşünmüştüm, ya da umuyordum. Lily'nin görev bilinci ve onu güvende tutma isteği olmasaydı, bu cehennem çukuruna bir daha yaklaşmam mümkün olmazdı.

Kilise arazisi ve ebeveynlerimizin evi görüş alanımıza girdiğinde, söz konusu cehennem çukuru önümüzde beliriyor. Doğuştan bize dayatılan kafa karışıklığı, öz güven eksikliği ve Tanrı korkusundan muzdarip değilseniz, neredeyse dingin bir manzara.

Ana kilisenin yanından geçip virajı dönüp anne ve babamın evine doğru gidiyoruz. Lily ve Silas'ın evlendikten sonra yaşadıkları, mülkün en arkasındaki karavana doğru ilerliyoruz. Araba yolundan aşağı inerken, babamın kahverengi kamyonetinin onların garaj yolundan patikadan aşağı inip arkamıza yanaştığını görüyorum. Harika.

Babam kamyonetinden inip yanında duruyor, hoşnutsuz bir ifadeyle bizi izliyor. Gülümsemiyor. Eve hoş geldin demiyor. Sadece kaşlarını çatıp geç kalmışız gibi davranıyor, oysa aslında ona verdiğimiz beklenen varış saatinden neredeyse bir saat geç kalmışız.

Lily ifadesini hoş bir şeye dönüştürmek için çaballıyor.

"Hey, Baba." Bir kolunu uzatarak sarılmak için hamle yapıyor ama baba geri çekiliyor. Yüzünün düşüşü içimi parçalıyor.

Ona hızlıca bir değerlendirme bakışı attı. "İkiniz de temizlenip daha uygun bir şeyler giyinseniz iyi olur. Akşam yemeği neredeyse hazır ve gün batımı da yakında olacak."

Karavanın içinde, ben çantalarımızı içeri getirirken Lily kendini küçük arka yatak odasına kilitliyor. Arabada kestirdiği için hâlâ uykulu olan Addy, oyuncak bir inşaat aracıyla oynamaktan memnun. Annesi dışarı çıkınca başını kaldırıp bakıyor.

"Annem üzgün," diyor, büyük yeşil gözleriyle Lily'yi izlerken.

Lily ya onu duymuyor ya da aksini iddia edecek gücü kendinde bulamıyor. Eskiden ona ait olan ama artık ona olmayan kat kat kıyafetlere sarınmış. Beden olarak değil, kişisel gelişim olarak. Mavi çiçekli uzun pamuklu etek ve en üst düğmesine kadar iliklenmiş, uyumlu açık mavi düğmeli bluz, zaten ufak olan bedenini yutuyor. Saçlarını saklamak için başına yumuşak bir eşarp sarmak dışında yapabileceği pek bir şey yok; krem rengi kumaş zaten solgun olan tenini daha da solduruyor. Her düğme ve katla, biraz daha kaybolup gittiğini görüyorum.

Lily, kollarında açıkça Addy için olan bir tomar giysi tutuyor. Onlara uzanıyorum ki, kendine biraz zaman ayırabilsin. Sadece bizim yetiştirildiğimiz rollere geri dönmenin değil, aynı zamanda kızını da aynı beklentilerle sarmak zorunda kalmanın onun için ne kadar zor olduğunu anlıyorum.

"Hadi Pickle. Hadi giyinip Mamaw ve Papaw'la akşam yemeğine gidelim."

Elimdeki kıyafet yığınınına şüpheyle baktı, sonra önünde en sevdiği çizgi film köpeğinin resmi olan pamuklu tulumuna baktı. "Bunu giy, Gid-On Amca."

"Bunlar kirli, bebeğim. Şabat için güzel bir elbise giyelim, olur mu?"

Bana bakışı, diş kaşıyıcı olarak çiğ soğan kullanmayı tercih ettiğini gösteriyor ama yanıma gelip kıyafetlerini değiştirmeme izin veriyor. Attığı tulumunun cebinden düşen balık krakerlerinin sayısına bakıp

gölmesi, yeğenimin kişiliğinin çocukluğumuzun beklentileriyle boğulmasını izlemek zorunda kaldığımda acımı biraz olsun dindiriyor. Bunu gerçek zamanlı izlemek, Silas ve benim burada kimliklerimizle mücadele eden tek kişiler olmadığımızı bir kez daha kanıtlıyor. Sadece biz değilsek, akranlarımızdan kaç kişi daha bunalmış hissediyordu ki?

Addy, tombul uzuvlarını uzun kollu pamuklu bir gömlek elbiseye sokmama izin veriyor ama nervürlü tayt konusunda sınır koyuyor. Lily'nin kıyafete koyduğu siyah tokalı ayakkabılar yerine en sevdiği uğur böceği yağmur çizmeleriyle onu kandırmaya çalışıyorum ama Addy buna hiç yanaşmıyor. Sonunda karavandan çıkıp çocukluğumuzun geçtiği eve doğru yürüyoruz; Addy elbise giymiş, tayt veya çorap giymemiş ve yağmur çizmeleriyle. Üç yaşında bir çocuğu evden zamanında, öfke nöbeti geçirmeden çıkarmak yeterince kazançlı.

Eve doğru yürürken Lily, küçük kızına birkaç kez sesleniyor, koşma ve zıplama şeklini düzeltiyor, kirlenmemesini, böcek toplamamasını, Lily'nin düzeltip ördüğü kıvrıcık saçlarını bozmamasını söylüyor. Sesindeki acıyı ve kaygıyı duyabiliyorum. Her kelimesinde, çok yakından tanıdığım baskıyı ve beklentileri hissedebiliyorum. Ve buradan ayrıldığımızdan beri sevinçle bir kenara attığımız kurallara kızını da uymaya zorlamanın onu incittiğini biliyorum. Her şeyin ne kadar çabuk geri döndüğü inanılmaz. Ailemizin kapısına vardığımızda, kaskatı duruşumdan dolayı sırtım çoktan ağrımaya başlamıştı.

Rahibe Paula bizi sanki burası bizim büyüdüğümüz ev değilmiş gibi karşılıyor ve Lily'yi doğrudan mutfığa götürüp Şabat hazırlıklarını tamamlamasını sağlıyor. Cuma gün batımından Cumartesi gün batımına kadar, arkamızı toplamak dışında yemek pişirme veya ev işi yok, ancak bunları başarmak için çok fazla hazırlık gerekiyor. Kadınlar, Şabat'ı duaya, İncil çalışmasına ve ibadete odaklanarak geçirebilmek için Cuma günü bütün gün yemek hazırlamak için ekstra çaba sarf ediyorlar. Rahibe Paula, kız kardeşimin önce annemizi bulmasına bile izin vermiyor ve onu hemen işe koyuyor.

Babamız mutfağa başını uzatıyor ve soğuk bakışlarının kız kardeşime bakışını, kıyafet değişikliğini yeterince onayladığı belli olan kısa bir baş sallamasından sonra hiç kaçırmıyorum. Bacağımın arkasına saklanan Addy'ye gülümsüyor ve annesine ve Rahibe Paula'ya yardım etmesi için onu mutfağa göndermek için nazik bir ses tonuyla gönderiyor. Beni kendimden nefret ettiren adama saygı göstermesi için Addy'yi otomatik olarak ikna etmeye çalıştığımı fark ettiğimde neredeyse öğürüyorum ve incecik sesi "Evet efendim, Papaw," diye tekrarladığında fiziksel bir acı hissediyorum.

Yeğenimle birlikte kalbim hızla çarpıyor ve babamı evin içinde takip ediyorum. Beni koridordan yatak odalarına doğru götürüyor ve annemi eskiden benim olan ama bir nevi misafir odasına dönüştürülmüş odada buluyoruz. Bir koltuğa çökmüş, kucağında bir İncil'le uyukluyor.

"Food Lion'da bayıldı," diyor bana kısık bir sesle. "Acil servis görevlileri hayati değerlerinin anormal olduğunu ve başının döndüğünü söylediler, bu yüzden onu hastaneye götürdüler."

"Ne oldu dediler?"

"Anneniz hastanede rahatsızdı, bu yüzden testler yapıldıktan kısa bir süre sonra ayrıldı. Zaten kendini daha iyi hissediyordu."

"Çok kötü görünüyor," diye fısıldıyorum.

Annem, toplumumuzdaki diğer birçok kadın gibi, genç yaşta evlenip çocuk sahibi oldu. Henüz elli yaşında bile değil, ama altmış yaşındaki babamdan daha yaşlı görünüyor. Cildi sarı ve solgun, gözlerinin altındaki koyu halkalar ve belirgin kilo kaybından kaynaklanan sarkık deri, onu büyükannemin en yakın arkadaşı olan Rahibe Paula'dan bile daha yaşlı gösteriyor.

Dr. Baker, üzerinde çalışılması gereken bazı laboratuvar sonuçları olduğunu söyledi ama henüz kendisiyle konuşmadım. Bunun için dua ediyoruz.

"Doktoru bu sonuçlara baktı mı?" Ses tonum inanmaz ve muhtemelen saygısızca çıkıyor, ama sadece anneme bakarak bile bunun basit bir yaşlanma vakasından daha fazlası olduğunu anlayabiliyorum. Dr. Baker gerçek bir doktor bile değil, babamın da aynı teoloji okulundan doktora almış bir şifacı. O bir şarlatan; kiliseye tamamen bağlı olduğum ve babamın izinden gideceğimi umduğum çocukluk yıllarımda bile bunun doğru olduğunu hep hissettim. "Hâlâ hastanede olmaması gerektiğinden emin misin?"

"Şirket tesislerinin nasıl işlediğini biliyorsun Gideon. Daha fazla test yapıp maliyetleri şişirmek için işleri abartıyorlar. Annen kendini iyi hissediyor ve inancı güçlü."

"Tıbbi bir kriz geçiriyorsa inancı onu hayatta tutmayacak. Eğer sen-"

"Annen kendi kararlarını verebilir," diye çıkıştı, beni haddimi aştığım konusunda uyarmak istercesine. "Ve ona, şimdiye kadar yaşadığın her hastalığın en kötüsünde sana bakan Dr. Baker bakıyor. Tanrı'nın iradesi her şeyin üstünde. İnanç eksikliğinin beni neredeyse yaşam tarzın kadar endişelendiriyor," diye tükürdü.

Omurgam kaskatı kesiliyor. "Bu ne anlama geliyor?" diye soruyorum dişlerimi sıkarak, kelimeleri söylemesini duymaya ihtiyacım var. Beni gerçekten anlayıp anlamadığından emin olamayarak, yoksa her zamanki gibi paranoyak olup olmadığını bilemediğim için çok gerginim.

"Burada sürünüzü kurtuluşa nasıl yönlendireceğinizi öğrenmelisiniz, vahşet ve aşırılık peşinde koşarak değil. Tanrı bilir böyle bir yolun ardından ne tür kötülükler gelir."

Gerginliğimin bir kısmı omuzlarımdan akıp gidiyor ve neredeyse gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum. Babam sporu onaylanmış erkek eğlencelerinden biri olarak kabul etse ve derslerinde sık sık metafor olarak kullansa da, profesyonel olarak oynanmasını asla onaylamadı. Evden ayrılıp profesyonel olarak hokey oynamak, Silas ve benim ailelerimizin arkasından fısıldaştığımız bir hayaldi. Televizyonda profesyonel maçları izlememize veya

tuttuğumuz takımların posterlerini ya da ürünlerini bulundurmamıza da izin verilmiyordu. Babam ve kilisedeki birçok kişi, profesyonel spor endüstrisinin ve herhangi bir eğlence endüstrisinin geleneksel Hristiyan değerlerine aykırı olduğunu düşünüyor.

"En son ne zaman Şabat'ı kutladın?" diye sordu onaylamayan bir tavırla.

Kilisemiz genellikle Cumartesi günleri ibadet ettiğinden, hafta sonları düzenli olarak yapılan sporları izlemek veya oynamak bizi Şabat ibadetiyle doğrudan çelişir. Dinlenmek, ibadet etmek ve tefekkür etmek için ayrılan yirmi dört saati kaçırmak, Tanrı'nın yasasına aykırı sayılır. Ayrıca, babama ve cemaatimizin diğer ihtiyaçlarına göre, eğlence sektöründe yer almak, Hristiyan tevazu ve iffetine aykırı değerleri teşvik eder.

En sevdiğim yaramaz çocuğumun mutfaktan gelen kulak tırmalayıcı çığlığı beni sohbetten kurtardı. Addy'ye yardım etme bahanesiyle kendimi mazur gösterdim ve bu da babamın bana bir kez daha onaylamayan bir bakış atmasına neden oldu.

Akşam yemeğinden sonra babam İncil'den en sevdiği bölüm olan Yereya'yı okuyor. Her zamanki gibi, sözlerini tenimde keskin bir bıçak gibi hissediyorum. Okudukları, Tanrı'ya itaatsizlikten ve aileye bağlılıktan bahsediyor; bu kutsal kitap, açıkça, bu evin, bu kilisenin, bu topluluğun dışında kendi umut ve hayallerinin peşinden gitmek için evden ayrılan asi çocuklarına bir mesaj vermek için seçilmiş. Kendimizin en gerçek yanlarını örtbas etmek için suçluluk duygusuna kapılmadığımız çok çok uzaklarda.

Yarını sinir krizi geçirmeden nasıl geçireceğimi bilmiyorum. Sabah ibadetleri şafak vakti erken başlayacak, ardından gün doğumunda ibadet ve İncil çalışması, tartışması, tefekkür ve dua ile dolu bir gün olacak.

Hayatımın en uzun Şabat'ıydı ve tüm hafta sonu dizlerim hiç olmadığı kadar ağrıyordu.

Üç gün geçti ve ufukta yakın zamanda buradan gideceğimize dair hiçbir işaret yok. Silas'tan, takım arkadaşlarımdan, Koç'tan ve takım sahiplerinden gelen aramaları ve mesajları görmezden geliyorum. Ayrıca Dr. Shelton'ın dün bana bıraktığı sesli mesajlarımı dinlediğimden beri artık dinlemiyorum. Orada bana zararlı, kendimi sabote eden davranışlarımın -kendi sözlerinin- hayatımı daha da zorlaştırmaya devam edeceğini çok nazikçe hatırlatmıştı. Ama dürüst olmak gerekirse, ne yapmam gerekiyordu? Koç bir maç izin vermeyecekse, sezonun son üç maçında daha iyisini nasıl bekleyebilirdim? Kız kardeşimle Tennessee'ye dönmek bir seçenek değildi ve dürüst olmak gerekirse, Red Valley Blaze'deki zamanım zaten çok uzun sürmeyecekti. En iyisi bir an önce bitirip, takas edilip edilmeyeceğimi veya ne zaman kovulacağımı düşünmeyi bırakayım.

Şu anda olmam gereken yerdeyim, bunu biliyorum.

Lily solmaya başladı.

Bunu, ebeveynlik tercihleriyle ilgili her yorumda veya düzeltmede kendi içine kapanma biçiminde görüyorum. Daha yumuşak bir şekilde konuşmasında, sanki duyulmayı hak etmediğine inanıyormuş gibi. Kızının yaşına göre davrandığı için özür dilemesinde, oysa Addy tüm bu değişiklikleri gerçekten iyi karşılıyor. Ancak çocukların görülmek için değil, duyulmak için yaratıldığı, uyum sağlamak için yaratıldığı, öne çıkmak için yaratılmadığı bir dünyada, Addy tam bir joker. Yüksek sesle gülüyor, sert oynuyor ve tıpkı çocukların yapması gerektiği gibi büyük duygular besliyor; ama biz duvara yaslanıp konuşulmadıkça konuşmamak üzere yetiştirildik.

Bugün annemizi gerçek doktoruna götürdük ve bu da durumun stresini daha da artırıyor. Özellikle de o kadar inatçı ki intihara meyilli olan annemiz için kolay bir çözüm görünmüyor.

Ciddi bir divertikülit ve midesinde kötü durumda bir apse var. Yakında ameliyat olmazsa apse patlayabilir ve septik hale gelebilir.

Sonunda bir şekilde hastaneye gidecek bir saatli bomba gibi. İhtiyacı olan ameliyatı olmazsa, morgda kalacak.

Annemle her türlü anlaşmaya çalışmamıza rağmen, inatçılığıyla kavgacı bir tavır sergiliyor. Ceset gibi görünmesine rağmen, bunun sadece hazımsızlık olduğunu söylüyor.

Kilisemizin bir üyesi olan doktorunun yardımıyla, uygun tedavi görmemenin sonuçlarından SDA kilisesinin tıbbi tedavi konusundaki resmi duruşuna kadar her şeyi konuştuk. Çünkü Dr. Baker, Yaşlı Caldwell ve görünüşe göre annem gibi birkaç kişiye rağmen, SDA kilisesi modern tıbbı hiçbir şekilde karşı değil ve bizi güncel tıbbi standartlara ve uygulamalara uymaya teşvik ediyor. Resmi web sitesini ve her şeyi açtık.

Eve vardığımızda bağırsık çağırış içindeydik ve Rahibe Paula'yı elinde tanıdık tahta kürekle Addy'nin başında dururken gördüğümüzde stresimiz daha da arttı.

Hayır, kesinlikle hayır.

"Burada neler oluyor?" diye bağırdım, kalın sesim ahşap kaplamalı duvarlarda ve muşamba zeminde yankılandı.

Kıyamet koptu. Lily harekete geçti, kızını yakaladı ve yaşlı kadından uzaklaştırdı. Rahibe Paula öfkeyle kekeledi ve inatçı, itaatsiz çocuklardan bahsetmeye başladı.

"Biz çocuklarımızı dövmeyiz," dedi Lily kararlı bir şekilde, ağlayan kızına bakarak. Kızının yara almamış gibi görünmesine rağmen, anlaşılabilir bir şekilde üzgündü.

Rahibe Paula, Addy'ye sadece kaseler dolusu saf toz şeker verip içki içirdiğimizi söylemişiz gibi görünüyordu. Annemin ellerimi üzerinde tutmama, onu sabitlememe ve bir sandalyeye oturmasına yardım etmeme ihtiyacı duyması muhtemelen iyi bir şeydi. Hayatımda hiç yaşlı bir kilise hanımını boğmak istememiştim ama uçurumun kenarındaydım.

"Eğer bir daha kızıma el kaldırırsan, yemin ederim ki..."

Annem, Lily'nin Tanrı'nın adını boş yere ağzına almasına tepki göstermek yerine, parke zemine boya izi bıraktığı için torununu dövmek üzere olan yaşlı kadına tepki göstermek yerine, muhtemelen beni de öfkeliendirirdi. Ama çıkışa doğru ilerlemeye başlamamı sağlayan Lily oldu.

Titriyordu, yüzü kıpkırmızıydı ve öfkeliydi, gözlerinden yaşlar akıyordu. Bariz olanın ötesinde -mücadelesini, korkusunu, öfkelerini- her şeyin nasıl dönüp ona karşı kullanılacağını gördüm. Ailemizin ve diğer büyüklerin, onu tekrar evcilleştirip kontrol altına alana kadar nasıl kandıracaklarını.

"Hadi," dedim. "Hadi arabayla bir turlayalım."

Şimdi işler biraz daha sakin. Büyüdüğümüz, herkesin birbirini tanıdığı küçük topluluğun dışında bir bakış açısı bulmak için bizi bir sonraki kasabaya götürdüm. Geldiğimizden beri izole edildik ve bombardımana tutulduk ve bu durum doruk noktasına ulaştı.

Adaline yine gülümsüyor, dondurma külahından çıkan çikolatayla kaplı yüzü, yoluna üflediğim baloncuk bulutunun içinde çılgık atıp zıplıyor. Evet, kesinlikle onu şımartıyorum. Bunu şu anda hak ediyor, en azından bugün yaşadığı korkudan dikkatini dağıtmak için. Ebeveyn değilim ve her ebeveyn ve her çocuk adına çocuklarını nasıl terbiye edecekleri konusunda karar verebileceğimi söyleyemem, ama Addy henüz üç yaşında ve çok tatlı bir çocuk. Herhangi birinin herhangi bir sebeple, hele ki ufak bir pislik yaptığı için ona vurmaya düşünmesi beni hâlâ öldürüyor.

Lily bir bankta oturmuş, düşünceli ama gülümseyerek izliyor. Birkaç dakikada bir onu kontrol etmek için arkama bakıyorum ama odak noktam çoğunlukla Addy.

Ta ki bir adam gelene ve Lily ona sarılıp karşılamak için ayağa kalkana kadar. Bir süre el kol hareketleri yapıp gülüşerek

konusuyorlar, ben de uzaktan izliyorum. Sonunda Lily bize doğru işaret ediyor ve adam bize doğru dönüyor.

Zac hatırladığımdan daha uzun, ama yine de Lily'den sadece biraz daha uzun. Biraz daha dolgunlaşmış, zayıf olmaktan ziyade tel tel olmuş ve eskiden hep dağınık, kıvrıkcık olan saçları, vahşi buklelerine yakışan bir şekilde kesilmiş. Hâlâ kalın çerçeveli gözlük takıyor, ama eskiden onu baykuş gibi gösteren kocaman yuvarlak çerçevelerden biraz daha şık.

Addy ve ben merhaba demek için yanlarına yürüyoruz, ancak Zac onu çoğunlukla görmezden gelip beni yere çekip daha fazla baloncuk üflemini sağlıyor. Zac'in Lily'ye üniversiteden bahsetmesini yarı yarıya dinliyorum, Lily de ona Kanada'daki hayatlarından biraz bahsediyor. Duruşundan ve canlı konuşma tarzından eski arkadaşını görmek için heyecanlı olduğu anlaşılıyor, ancak kendi hayatıyla ilgili ayrıntılar konusunda pek açık olmadığını, bunun yerine sohbeti onun hakkında konuşmaya yönlendirdiğini fark ediyorum. Herkes ona sırtını döndüğünde ne kadar üzüldüğünü biliyorum, bu yüzden daha temkinli davranması mantıklı.

Zac'in geçmişi gündeme getirdiğini duyduğumda, ayrıldığı için özür dilediğinde kulaklarım dikleşiyor.

"Gitmek istemedim, özellikle de vedalaşma fırsatı bile bulamadan, ama kararlıydılar. Ve şimdi anlıyorum ki, Silas'ın yanında olduğuna göre, artık arkadaşım olmak istemeyeceğine beni ikna etmelerine izin verdim."

"Silas'la evlendim diye senin arkadaşın olmayacağım anlamına gelmiyor," diyor nazikçe.

Arkadaş kelimesini vurgulama biçimi, daha dikkatli bakmamı sağlıyor. Aklımdan milyonlarca şey geçiyor ve kanım kulaklarıma hücum ediyor. Zac'e bakıyorum, kız kardeşime sanki bir tür tanrıymış gibi bakışına, hayranlık ve saygıyla. Sonra yeğenime bakıyorum. Sonra tekrar ona.

Daha koyu, daha dağınık bukleleri. Ucu hafifçe yukarı kalkık, sevimli düğme burnu. Çenesindeki gamzeyi vurgulayan dudaklarını büzme şekli.

Vücudum, daha iyi düşünebilmemden, ona gerçekten izin verebilmemden önce hareket ediyor. Sanki göz açıp kapayıncaya kadar onun alanına ısınlanmışım gibi. Yumruğum çenesine iniyor. Gözlüğü yere düşüyor.

Kolumu tekrar geri çekiyorum...

BÖLÜM 31

SILAS

Bir saatten fazla yol katettim, hâlâ bulamadım.

İlk gittiğim yer karavandı ama kimse yoktu. Shepherd çiftliğinin etrafında iki tur attım, onlardan bir iz bulmak için gölün yarısına kadar koştum. Kilisenin, Şabat okulunun yapıldığı küçük evin ve okulun oyun alanının yanından geçtim. Hiçbir şey yoktu.

Şimdi şehir merkezinde sürünerek ilerliyorum, gözlerim vitrinlerden ara sokaklara kayıyor. Zamanın daha yavaş aktığı ve her yerin saat altıda kapandığı türden, sessiz bir sokak. Olabilecekleri yer sayısı sınırlı.

Sonra onları görüyorum. Daha doğrusu, baloncuklar görüyorum. Dar sokakta süzülerek, pembe ve mavi parıltılarla güneş ışığını yakalıyorlar. İzlerini takip ederek küçük işyerleriyle çevrili küçük bir avluya ulaşıyorum.

Kiralık arabam frene bastığımda sarsılıyor.

İlk gördüğüm kişi Gideon. Omuzları gergin, çenesi kilitlenmiş bir şekilde meydanda birine doğru ağır adımlarla yürüyor. Lily'nin sırtını tanıyorum; yanında, kendisinden pek de uzun olmayan, kahverengi saçlı bir adam duruyor. Her kimse, onu tanımıyorum, en azından arkadan.

Fark ettiğim şey, hareket etmemesi, yeterince hızlı irkilmemesi. Gideon'ın yumruğu zavallı adamın yüzüne çok hızlı bir şekilde çarpıyor ve başı geriye doğru savruluyor.

Arabayı park edip sokağın ortasında öylece bırakıyorum. Arkamdaki araba korna çalmadan önce dışarı çıkıp koşmaya başlıyorum.

Gideon, adamı gömleğinin önünden tutuyor, yoksa zayıf dizlerinin görüntüsünden muhtemelen yere yığılırdı. Onu sadece profilden görebiliyorum ve Gideon'ı ne kadar sinirlendirdiğini bilmiyorum ama onlara ulaşmak için son sürat koşuyorum. Gideon'ın diğer yumruğu tekrar kalkıyor, sıkılmış ve öfkeyle titriyor.

"Gideon! Hayır!" diye bağıyorum.

Beni duymuyor. Beni görmüyor. Salıncağın ortasında kolunu yakalayıp geri çektiğimde neredeyse hiç tepki vermiyor.

"Ne halt ediyorsun?"

Gideon önce buna karşı koyuyor, sanki beni üzerinden atmak istiyormuş gibi sertçe kıvranıyor, sonra yüzümü görüyor ve duruyor.

Adamı sanki tuttuğunu unutmuş gibi bıraktı ve kocaman, şaşkın gözlerle bana döndü.

Lily bir anda adamın yanına varıyor, dizlerinin üzerine çöküp onu kontrol ediyor. Adam inliyor ve doğrulmak için kendini zorluyor, ama ben Gideon ve gözlerindeki vahşi bakış dışında kimseye dikkat etmiyorum.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım. "Burada neler oluyor?"

Gözlerim hızla avlunun kenarına kaydı; Addy, minik ellerini elbisesinin içine sokmuş, ağlıyordu. Yüzü kızarmış ve panik içindeydi.

Gideon, transtan çıkmış gibi yeğeninin sesine doğru dönüyor. Tüm gerginliği patlamış bir lastik gibi uçup gidiyor. Başka bir şey söylemeden yeğenine doğru koşuyor.

"Onu yakaladım," diyorum ve peşinden koşuyorum.

Gideon'ın Adaline'e asla zarar vereceğini düşünmüyorum ama az önce tanık olduğu şeyden korkmasını da istemiyorum. Gideon onu kucaklayıp saçlarına özürler mırıldanıp öpücüklerle boğduğunda itiraz etmiyor. Gideon'ın omzuna doğru burnunu çekiyor ve bir an sonra Gideon onu bana teslim ediyor.

Yavaşça alıyorum onu, kalbim çarparak.

"Hey, bebeğim. Seni özledim," diyorum, onu göğsüme bastırıp hafifçe sıkarak. Küçük kalp atışları göğüs kemiğimde gümbürdüyor, beni içten içe kıvrandırıyor. Sonra Gideon kollarını ikimize de doluyor.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor omzuma.

Hemen cevap vermiyorum. Addy'yi sakinleştirmeye çalışmakla çok meşgulüm. Ama geri çekildiğinde gözlerine bakıyorum. "Neler oluyor?"

Yüzü yine sertleşti. Başını arkamızdaki sahneye doğru çevirdi. "O piç kurusu..." diye tükürdü. "Oydu. O yaptı. Onu hamile bırakan oydu. Addy'nin biyolojik babası."

Midem bulanıyor. Önce ona, sonra da hâlâ Lily'nin yanında çömelmiş kanayan adama gözlerimi kırptırıyorum. "Bekle... Ne?"

Addy'yi hâlâ kollarımda tutarak onlara doğru yavaşça yürüyorum. Yerde kirli ve çatlak bir gözlük var. Eğilip onları alıp gri pantolonuma silmeye çalışıyorum.

Sonunda adama gerçekten bakıyorum.

Zac?

Baykuş gibi görünmesine neden olan, Lily'nin peşinden kayıp bir köpek yavrusu gibi dolaşan o kocaman gözlüklü garip çocuk. Şimdi biraz sakallı, omuzları geniş ama bu o. Çömeldiğimden biraz irkildi.

"Hey, dostum," dedim ve ona bardakları uzattım. "İyi misin?"

Titreyen parmaklarıyla alıyor, çatlamış dudağına ve çenesinde başlayan şişliğe rağmen başını sallıyor.

"Özür dilerim," diye ekledim sessizce.

Gözleri neredeyse homurdanan Gideon'a kaydı. Addy'nin yanağını boynuma bastırıp, öfkeden titrediğini gördüm.

"Ondan gerçekten özür dilemeyecek misin? Karına yaptıklarından sonra mı?!"

Cevap vermek yerine Zac'e bakıyorum. Bunu bu kadar şaşırtıcı bulmam muhtemelen rahatsız edici. Aklıma gelecek son kişi oydu ama Lily'ye şöyle bir bakıp alt dudağını nasıl kıvrıldığını fark ettiğimde bunun doğru olduğunu anlayabiliyorum.

Gideon öfkeyle oradan uzaklaşır ve küçük avludan çıkarken bir çöp kutusunu devirir.

Lily, Zac'e bir şeyler mırıldanıyor ama tam olarak ne dediğini anlayamıyorum, ama Zac'in gerçekten iyi olduğundan emin olmak için onu kontrol ettiğinden eminim.

"Seni sonra ararım," diyor ona. "Söz veriyorum. Her şeyi konuşacağız. Tamam mı?" Elini sıkıyor ve ayağa kalkmasına yardım ediyor, sonra da ona sarılıyor.

"Evet, tamam," diye cevaplıyor, sersemlemiş bir sesle. Addy'ye bakmaya devam ediyor ve ben de kollarımı ona biraz daha sıkı sardığımı fark ediyorum.

Çöp kutusunu düzelterip geride kalan pisliği temizledikten sonra sessizce kiralık arabama doğru yürüyoruz. Neyse ki bu küçük kasabada çok fazla trafik yok ve herkes etrafımdan dolaşiyor, gerçi birkaç kişi bana ters ters bakıyor.

Arkada zaten bağlı bir bebek koltuğu var. Lily ve Addy'yi göreceğimi bildiğimde, her ihtimale karşı kiralama şirketinden bir tane isterim.

Ailesinin evine dönüş sessiz bir yolculuktu. Yanından geçtiğimiz her ev ve simge yapı bambaşka bir anıydı. Uzakta, öğleden sonra güneşinin gölde parıldadığını görebiliyordum.

Lily derin bir nefes verdi ve yanağından akan bir gözyaşını sildi.

"İyi misin?" diye soruyorum nazikçe.

"Bilmiyorum," diyor, sesi kalın. "Gideon, kalan tek arkadaşımı da kovmuş olabilir. Ve ben-"

Sözleri boğuk bir hıçkırıkla kesilince ona baktım.

Gözleri cam gibi, pencereden dışarı bakıyor. "Ona söylemeyi hiç planlamamıştım."

Konsolun üzerinden uzanıp elini tutuyorum.

Bir kez sıktıktan sonra bıraktı ve kollarını çarpışmaya hazırlanıyormuş gibi beline sıkıca doladı. "Senin ve Gideon'ın beni koruduğunuzu düşündüğünüzün farkındayım ama size bunun kötü bir durum olmadığını söylemiştim. Sadece aptalca bir durum."

"Biliyorum, özür dilerim." Gideon ilk bahsettiğinde, onun erkek avına karşı olduğumu söyleme zahmetine girmedim. Gerçek şu ki, gerçekten de istismar edilmediğinden emin olmak için bilmek istiyordum. Addy'yi kimden koruyacağımı, bir gün onu benden almaya çalışabilecek birini bilmek istiyordum.

Sırf buradan kaçtığımız için daha gelişmiş ve önyargılara karşı daha hassas olduğumuzu düşünüyoruz. Lily'ye tüm hedeflerinde onu desteklediğimizi söyledik ve kanatlarını açıp gerçek benliğiyle var olması için onu cesaretlendirdik. Ama işin aslına bakılırsa, ona tıpkı kilisenin davrandığı gibi davrandık; sanki kendi kararlarını verebilecek kadar zeki veya yetenekli değilmiş gibi. Evet, o zamanlar son derece cahil biriydi. Ama şimdi değil ve sözüne güvenmeliydik.

Gideon'ın kendine gelmesi muhtemelen uzun zaman alacak, ama şunu da anlaması gerekiyor. Aksi takdirde büyüüp birbirimizi gerçekten destekleyemeyiz.

Karavanın yanına geldiğimizde Gideon'ın kamyonu çoktan oradaydı ama kendisi orada değildi.

Bir şeylerin ters gittiğini hissediyorum.

Lily'ye bakıyorum. Arabanın yanında duruyor, Addy omzuna yaslanmış. Gözleri karavanı tarıyor, sonra benimkilere takılıyor. Başını bir kez sallıyor, Addy ile iyi olacaklarına dair bana güvence veriyor.

İhtiyacım olan tek şey bu.

Çoban'ın evinin yanındaki toprak yolda koşup verandadaki basamaklardan çıkıp kapıyı çalıyorum. Kapı gıcırdayarak açılınca, sanki sırf bu yüzden limon emmiş gibi görünen Rahibe Paula ortaya çıkıyor. Yüzünde her zaman o gergin, kendini beğenmiş tavır vardı ama Lily ve ben duyurumuzu yaptıktan sonra daha da kötüleşti. Sanırım ayrıldıktan sonra daha iyisini bekleyemezdim.

"Hanımefendi," diyorum, otomatik pilotta kibarca. "Gideon burada mı?"

Yüz ifadesi donuklaşıyor. "O kirli kafasında yarım beyin kalmışsa, kilisededir. İyi papazın onu doğru yola sokabileceği yerde."

Cevap veremedi ya da daha fazla soru sorabilmeden kapı yüzüme çarpıyor.

Hiç hoşuma gitmedi bu laf. Hiç hoşuma gitmedi.

Kilise uzakta değil ama öğle sıcağı yoğun ve nemli, jet lag ve damarlarımda hâlâ dolaşan adrenalin yüzünden, yaklaştığımda ciğerlerim yanıyor. Bağırışları duyduğum anda yavaşlıyorum.

Ana şapelin kapısına doğru yürüyüp, içeri bakmak için birini itiyorum. Gideon, kürsünün yakınında, babasıyla karşı karşıya, koridorun ortasında duruyor. Oda, sade ahşap sıralar ve güneşle dolu; güneş ışınları ahşap zemine spot ışıkları gibi vuruyor. İçerisi neredeyse dışarısı kadar sıcak ve hava, çaresizlik ve öfke kokan yoğun bir gerilimle dolu.

Rahip Shepherd'ın elinde bir silah gibi kaldırdığı bir İncil var. Sesi kirislerin arasından yankılanıyor, haklı ve korkutucu. Bu ses, tıpkı

babamınki gibi, hayatım boyunca beni takip etti. Aynı zamanda, Gideon'u kabuslarında rahatsız eden, bildiğim sesin ta kendisi.

"Karanlık seni ele geçirdi! Bu yüzden kaçtın. Hayatını bu... o tanrısız arayışa adadın!"

Kapı eşiğinde duruyorum, göğsüm kabarıyor, sırtım ter içinde. Bu adamı tanıyorum. O tonu tanıyorum. Her şey anlamına gelebilir; profesyonel sporlar, eşcinsellik, genel olarak hırs. Adam, kendisine veya Tanrı algısına doğrudan yanıt vermeyen her şeyden nefret ediyor.

Ama Gideon diz çökmüş değil.

Bu sefer değil.

Dik duruyor, titriyor ama yılmıyor.

"Şeytan değil baba. Eşcinsellik."

Sessizlik anında ve elektrik yüklü bir şekilde duyuluyor. Papaz, vurulmuş gibi geriye doğru sendeliyor ve duyulabilir bir şekilde nefes alıyor.

Gideon alçak sesle, acı bir kahkaha atıyor. "Endişelenme, bulaşıcı değil," diye alaycı bir şekilde söylüyor. "Ama ölümcül."

Gözleri alev alev, bir adım daha ileri atıyor. Acısını, anlaşılacak için duyduğu çaresizliği ve en ufak bir kabullenmeyi hissedebiliyorum. "Hayatımın her saniyesinde bununla mücadele ettim. Kurtuluş için dua ettim. Hissettiğim aşkı düşündüğüm için bile kendimi cezalandırdım. Kendimden nefret ettim. Her. Tek. Gün. Ve sen bunu sağladın."

Sesi yumuşadı. "Ama artık öyle değil. Biriyle tanıştım. O biriyle. Ve onunla birlikteyken midem bulanmıyor. Utanç duymuyorum. Hissediyorum ki..." derin bir nefes aldı. "Sanırım Tanrı benimle ilgili bir hata yapmamış. Birlikte olmamızı istemiş."

Yüzünde gördüğüm en büyük huzur ifadesi. Kırılmaz görünüyor.

Papaz bunu görmüyor. Ya da belki görüyor ve onu öfkeliendiren şey bu.

İncil'i daha yükseğe kaldırıp haykırıyor: "Rab'le alay etmeye mi cüret ediyorsun? YANacaksın, Gideon. Diğer canavarlarla, fuhuş yapanlarla ve putperestlerle birlikte sen de aşağı atılacaksın!"

"Yanılıyorsun!" diye bağırdı Gideon, sunağın ilk basamağına çıkarken. "Sen canavarsın. Beni kırılmış olduğuma inandırdın. Beni sevmekten korkuttun."

İşte o zaman harekete geçiyorum. Koridoru hızla geçip ona ulaşıyorum, elimi nazikçe göğsüne koyuyorum. Gözleri aniden bana kayıyor ve anında ifadesindeki korku ve öfke siliniyor. Nefes nefese elimi kendi eliyle kapatıyor.

Bir an için başka hiçbir şey yok. Sadece biz varız.

Sonra papaz bıçaklanmış gibi hırıltılı bir nefes aldı ve İncil'ini göğsüne bastırdı, tavana doğru baktı, sanki tavanın çökmesini bekliyormuş gibi. Çılgınca ve acil bir şeyler mırıldandı.

Gözleri tekrar bize döndüğünde, kocaman ve dengesiz bakıyorlar. "Tövbe edin," diyor.

Gideon'un dudakları gülümsemeye meyilli olamayacak kadar kırık bir ifadeyle kıvrıldı. "İçinizde benim gibi kusurlu bir oğlu sevebilecek bir parça var mı? Beni Tanrı'nın yarattığı gibi kim kabul edebilir?"

Rahibin yüzü kızarıyor, omuzları titriyor. "Tövbe ederseniz."

Söyleyebildiği tek şey bu.

"Hadi," diye fısıldıyorum.

Gideon'un elini tutuyorum ve onu kiliseden çıkarırken bırakmıyorum.

Hiçbir şey söylemiyor ve direnmiyor. Çakıllı araziden ve çimenli çayırdan göle doğru sürüklememe izin veriyor.

Bir ağaçlık alanın ardında, eskiden nefes almak için geldiğimiz açıklığa ulaşıyoruz. Saklanıp teselli bulmak, gülümsemek ve hayat burada çok ağırlaştığında kendimizi özgür hissetmek için geldiğimiz kıyı. Birbirimize duyduğumuz imkânsız aşkı ilk fark ettiğimiz yer.

Su, cam gibi parlıyor, bu yerin barındırdığı tüm anıları yansıtıyor.

Gideon'a dönüp onu kollarıma alıyorum. Karşı koymuyor. Sadece eriyor. Uzun süre öyle kalıyoruz, birbirimize tutunuyoruz. Her mücadelenin, her hayalin, her fantezinin doruk noktası gibi geliyor.

Boynunun arkasını okşayıp dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum. Yavaş, emin ve istikrarlı bir şekilde başlıyor, ateşli ve aç bir şeye dönüşüyor. Beni açıktan ölüyormuş gibi öpüyor ve ben de en az onun kadar açgözlüyüm.

Konuşmamız gerek, biliyorum. O da biliyor. Ama şu anda tek ihtiyacımız olan birbirimize dokunmak. Sadece dokunmanın sağlayabileceği güvence.

İlk öpüştüğümüzde uzandığımız aynı çimenli banka düşüyoruz, kıyafetler hiç düşünmeden veya endişelenmeden çıkıyor. Etrafımız ağaçlarla, sazlıklarla ve uzun otlarla çevrili, sanki kimsenin bize ulaşamayacağı ıssız bir yerdeymişiz gibi hissediyoruz. Kıvranıp birbirimize çarpıyoruz ama bu yeterli değil. Hiçbir şey asla yeterli olmayacak.

Derin bir temas, iki insanın olabileceği kadar yakın olmak için can atıyoruz. Buna ihtiyacımız var: Ne olursa olsun birlikte olduğumuza dair o bağa, o güvenceye.

Uzuvlar, eller, parmaklar, ağızlar, hepsi mükemmel bir koreografiyle hareket ediyor. Haftalardır birlikte olmasak da cüzdanımda hâlâ kayganlaştırıcı paketleri var. Onları çıkarmak çok kesin olurdu.

Nefesim, sonunda onun uzunluğuna gömüldüğümde uzun bir iniltiyle bedenimi terk ediyor, hem beni açmak için harcadığımız asgari düzeydeki pişmanlık hem de onu tekrar içimde hissetmenin yakıcılığını seviyorum. Gideon nefes nefese başını geriye atıyor,

kalçaları hareketlerimi karşılamak için yukarı kalkarken karın kasları kasılıyor. Onu izliyorum, onu ilk kez altımda hissettiğim zamandan küçük anılar canlanıyor. Vücudumu onunkinin üzerine örterek, ellerim kollarının arkasından yukarı doğru kayıyor, ellerimizi başının üzerinde birleştiriyorum. Kalçalarımı yavaş ve şehvetli bir hareketle döndürürken ağzım onun kine bastırıyor. Aramızda, prostatımın her vuruşuyla aletin karnına boşaldığını hissediyorum ve hem özlediğim hem de uzak tutmak istediğim bir uçuşuma yaklaştığımı hissediyorum.

Keşke burada, bu anda durup bir süre sadece içinde yaşayabilsek. Önümüzdeki tüm zorlukları, korkuları ve endişeleri bile bile, sevgimizin ışıltısında yıkanabilsek.

Önce ben uçuşumdan aşağı düşüyorum, son birkaç haftadır biriken enerji ve kaygının tüm zerrelerini gövdesine sıçratıyorum. Doruk noktası, tepeden tırnağa tüm bedenimi sarıyor, tüm gerginliğimi serbest bırakıyor. Başımı geriye atıyorum, nefes nefese kalıyorum ve gözlerimden akan yaşlarla boğuluyorum. Gideon parmaklarını kalçalarımın bastırıp orgazmın geri kalanını atlatmama yardım ederken, mavi, bulutsuz gökyüzüne bakıyorum.

Tek bir akıcı hareketle beni göğüs göğüse gelecek şekilde yere indiriyor ve ters çevirirken beni öpüyor, böylece sırtım yere değişiyor ve o bacaklarımın arasında hareket ediyor. Bacaklarımı ona doluyor ve onu vücuduma sıkıca bastırıyorum. İçimde sallanıyor, yanaklarımdaki ve şakaklarımdaki gözyaşlarını öpüyor ve yalıyor.

"Seni seviyorum," diye hırıltılı bir sesle söylüyor, alnını alnıma yaslayıp içime daha da derine girmeye çalışıyormuş gibi sürtünüyor. "Seni seviyorum," diye tekrarlıyor, sonra boşalırken tekrar haykırıyor.

Gideon içime girerken gözlerimin kenarlarından daha fazla yaş döküldü, beni doldurdu, boşalmanın gücü ve aramızdaki sevgiyle titredim. İkimiz de aşağı inerken öpüştük ve Gideon sonunda bedenimden kaydığında, yuvarlandı ve yan yana, birbirimizin gözlerinin içine baktık.

BÖLÜM 32

GIDEON

Sırtımın altındaki çimenler sıcacık, yumuşak ve çocukluğumuzda ve ergenliğimizde burada geçirdiğimiz tüm günleri hatırlatıyor. Gömleğim arkamda bir yerlerde, terden ve göl sularından buruşmuş ve yarı ıslak. Güneş sıcak, batmayı reddediyormuş gibi tepede asılı duruyor. Sanki bize sessizliğimizin tadını çıkarmamız için birkaç dakika daha vermeye çalışıyor.

Silas yanımda, bir kolu karnının üzerinde, diğeri ise serçe parmaklarımız birbirine değecek kadar yakın.

Uzun süre hiçbir şey söylemiyoruz. Söyleyecek bir şey olmadığı için değil, muhtemelen söylenecek çok şey olduğu için. Sessizlik ağır ama rahatsız edici değil. Son yirmi dakika falan, her zaman bildiğim ama güvenmeyi reddettiğim bir şeyi pekiştirdi: Silas ve ben bu ilişkide uzun vadeliyiz. Yollarımız ve kalplerimiz o kadar iç içe geçmiş ki, bundan kaçış yok. Kaçınılmazız.

Sonunda sessizliği bozuyorum.

"Üzgünüm."

Silas'ın gözleri bulutsuz gökyüzünde kaldı. "Bunu en çok Lily'nin duyması gerekiyor. İkimizden de."

"Sen hiçbir yanlış yapmadın."

"Ama güvendim. Ona güvenmem gerekirken sorguladım. Bana dedi ki-"

"-bunu nasıl bilebilirdik?"

"Onu dinleyerek. O zamanlar genç ve saf olabilirdi ama artık yetişkin bir kadın. Son birkaç yılını kendini eğiterek, bilgiyi ve dünyasallığı bir sünger gibi emerek geçirdi. Lily'nin onu kendinden korumamıza ihtiyacı yok. Unutmamız gereken bir şey daha var."

Başımı sallıyorum, sesim pürüzlü. "Haklısın. Ona vurmamalıydım. Kendimi kaybettim. Çok hazırlıksız yakalandım." Elimle yüzümü ovuşturup derin bir nefes veriyorum. "Yani Zac? Gerçekten mi? Bunu beklemiyordum."

"Bunu yapabileceğini bilmiyordum," diye bitiriyor Silas hafif bir sırtıtışla.

"Çok erken," dedim ifadesiz bir şekilde.

Mırıldanıyor ama itiraz etmiyor. Bana bakmak için yan dönüyor, elini göğsüme koyuyor. "Orada babana karşı öyle dikilmen çok cesurcaydı."

Kendi tarafsız mırıldanmamı yapıp başımı yana eğerek bakışlarını yakaladım. "Artık yeter. Lily'ye nasıl davrandığınızı, hâlâ nasıl davrandığınızı anlatmaya gittim ve tek kelime etmedi. Sadece onunla dua etmekten, kurtuluş ve tövbe dilemekten bahsetmeye başladı ve ben de kendimi kaybettim." Silas'ın eli çenemi kavradı, başparmağı yanağımı okşadı. Bir damla gözyaşının düştüğünü bile fark etmedim. "Sanırım orada olduğunu hissedebiliyordum. Yalnız olmadığımı."

"Asla yalnız değilim. Bir daha asla."

Dudaklarımız yumuşak ve yavaş bir okşamayla buluştuktan sonra iç çekip dirseklerimin üzerinde doğruldum, göğsümdeki kalanını boşaltmam gerekiyordu.

"Bugünden daha fazlası var. Özür dilemem gereken çok şey var," dedim sessizce. "İçimde her şeyin birikmesine izin verdim, ta ki beni parçalayana kadar. Bir enkazdım ve korktum, Silas. Yeterli olmadığımın korktum. Daha büyük bir şey için gitmenden. Sana ne kadar ihtiyacım olduğunu söylersem seni geri tutacağım."

Dizlerinin üzerine oturup ciddi bir bakışla bana bakıyor, ela gözlerinde ağaçların ve çimenlerin yeşili yansıyor. "Beni asla engelleyemezsin."

Bunu o kadar kesin söylüyor ki neredeyse kendimi kaybediyorum.

"Biliyorum. Biliyorum. Ama kendimi güvensiz hissediyordum ve seninle ya da başka biriyle konuşmak yerine, bunun kıskançlığa ve yetersiz hissetmeye dönüşmesine izin verdim. Zaten hayatının en güzel dönemini yaşadığına ve bunun bir parçası olmaya kendimi inandırdım. Bir aptal gibi, bunun bir parçası olmak yerine kendi içime kapandım. Senin adına mutluydum ama yeni takımın, yeni arkadaşların ve hayatın yüzünden kızgındım. Hepsi seni benden alıyordu." Derin bir nefes aldım, utanmıştım ama sonunda bu deneyimlerden konuşmazsak bir şeyler öğrenemeyeceğimizi anladım. Eğer başaramazsak, onu gerçekten geride tutacağım. "İlk golünü attığın gece seninle çok gurur duyuyordum ama aynı zamanda incinmiş ve kızgındım. Neden benimle kutlamadığını anlayamıyordum ama şimdi anlıyorum ki, seni çoktan kendimden uzaklaştırıyordum."

"Bu kısmen benim hatam," diyor. "Kendimi geri çekmem, büyük veya kutlama niteliğindeki her şeyi küçümsemem gerektiğini düşündüm. Bir şeyi kaçırmış gibi hissetmeni istemedim çünkü bunun senin de hayalin olduğunu biliyorum. Yapmam gereken şey, bu deneyimi seninle paylaşmaktı."

"Böyle hissettiysen, kıskanç bir pislik gibi davrandığım içindir. Ama söz veriyorum, kıskanç olduğumdan çok daha gururluydum ve öyleyim de. Seni orada görmek, tıpkı kendim orada olmak istediğim kadar çok istiyorum. Belki daha da fazla, çünkü senin mutluluğun benim için her şey demek, Silas."

"Sen yanımda olmadan mutlu olamam, yaşadığımız onca şeyden sonra olmaz." Yutkundu. "Bana resmi bir sözleşme teklif ettiler," diye fısıldadı, sanki yaptığı bir hatayı itiraf ediyormuş gibi.

Kalbim güm güm atıyor. "Ne?"

"Ben reddettim."

Hemen doğruldum. "Ne?"

O da oturuyor, sanki çarpmaya hazırlanıyormuş gibi tepkimi izliyor. "Koç Ryan bunu düşünmemi istiyor ama... bu haftalar boyunca bana öğrettikleri tek şey, sensiz yaşamak istemediğimdi. Ne kızım, ne de Lily."

Şaşkına döndüm. "Silas, bu senin hayalin. Onu kabul etmelisin."

"Ailemden uzak bir hayat istemiyorum, Gideon. Seni hokeyden daha çok seviyorum."

"Seninle geleceğiz. Hepimiz. Calgary'ye taşınacağız."

Alaycı bir tavırla "Gideon, Kızıl Vadi'den ayrılamazsın." dedi.

Dudaklarımı içeri doğru kıvrıyorum. Bana sorgulayan gözlerle bakıyor.

Biraz utangaç bir şekilde itiraf ediyorum. "Artık takımda yerim olduğundan emin değilim," diye itiraf ediyorum. "Son köprümü de yakmış olabilirim. Koç bana ihtiyaçları olduğunu söyledi ve ben de ayrıldım, antrenmandan çıktım ve buraya gelmek için uçağa bindim."

Havaalanından gönderdiğim iki satırlık bir e-postanın dışında onlara neredeyse hiç haber vermedim ve sonrasında telefonumu kapattım. Silas'ın yolda olduğunu fark etmememin sebebi muhtemelen buydu, çünkü beni arayamazdı.

Silas sessiz ama bana acıdığını anlayabiliyorum.

"Burası," diye mırıldandım, elimi saçlarımin arasından geçirirken. "Zehirli. İnsanın canını sıkıyor. Lily'nin kalmak istemesinden

korkuyorum. Ya da daha kötüsü, kalmak zorundaymış gibi hissediyor. Sanki onun göreviymiş gibi ama nedense benim değilmiş gibi. Artık hoş karşılanmayacağım da değil ya." Acı acı kıkırdıyorum. "Dürüst olmak gerekirse, meşaleler ve dirgenlerle kaçmamış olmamıza şaşırdım."

Silas kendi kendine gülüyor ve babasının bu işe önderlik ettiğini söylüyor.

Sanki gün ışığında çıplak olduğumuzu yeni fark etmişiz gibi, kıyafetlerimizi toplamaya başladık. Pantolonlarımızı giyip göl kenarına yürüdük ve yüzümüze, göğsümüze ve karnımıza biraz su çarpıp, tenimize yapışmış meni, kir ve çimen lekelerini temizledik. Silas'ın gömleğinin birkaç düğmesi eksik ve çalılıklarda çiğnenmiş gibi görünüyor. Benim tişörtüm de pek iyi değil ama en azından beyaz yerine koyu gri. Giyindikten sonra göl kenarına inip, baş harflerimizi kazıdığımız düz kayanın üzerine oturduk ve ayaklarımızın suda sürüklenmesine izin verdik.

"Hâlâ sözleşmeyi alman gerektiğini düşünüyorum," diyorum sonunda. "Geleceğin nasıl olacağını bilmiyoruz ama birlikte çözeceğiz."

Sözleşmeyi kabul edip etmeyeceğinden emin değilim ama sanki bu işin üstesinden gelebileceğimize inanıyormuş gibi hafifçe gülümsüyor. Sanki rüya Calgary değil, benmişim gibi.

Aramızda olan her şeyden ve kaçırdığımız şeylerden bahsediyoruz, ta ki güneş batmaya başlayana ve midemiz geç olduğunu hissettirene kadar. Ayakkabılarımızı giymeden önce, küçük bir sesin "Baba!" diye bağırıldığını duyuyoruz.

Addy, Silas'a doğru hızla ilerler ve kucağına tırmanır, baloncuklar, çiçekler ve suyun kenarında gördüğü bir şey hakkında sohbet eder. Lily hafifçe gülümseyerek arkasından gelir.

Sonra küçük turşum eğilip bana, kıyı boyunca yürürken bulduğu pürüzsüz, gri bir nehir taşını uzatıyor. Tombul küçük elini öpüp hediye

için teŖekkr ediyorum.

Silas bana sanki tüm dünya onun elindeymiŖ gibi gülümsüyor ve bu beni etkiliyor.

Bundan fazlasına ihtiyaım yok.

Geleceğimizi görebiliyorum. Hepimiz. Silas buzda, Addy kollarımda ve Lily yanımda, hep birlikte onu destekliyoruz. Her sabah hayatım boyunca sevdiğim adam yanımda uyanıyorum.

Lily'nin söylediklerinin ancak sonunu yakalayabiliyorum. Yarın Zac'le kahve ieceğimizi, açıklamaya, düzeltmeye alıŖtığımızı düşünüyorum.

Silas'ın rengi solmuŖ.

Yüzündeki korkuyu tek kelime etmeden görebiliyorum. Eminim ki aynı sorular onun da içinde yanıp tutuŖuyordur. Ya kalırsa? Ya Zac hayatının bir parçası haline gelirse. Onların hayatı? Ya ebeveynlik hakları istiyorsa ve Zac'in kalmaktan baŖka seeneğ-i yoksa?

Silas da kalır mıydı? Her Ŗeyden vazgeçip bu nefret ve umutsuzluk çukuruna geri mi dönerdi?

Eline uzanıyorum, tutmama izin veriyor. Gözlerimi kapatıp evrene bir dua gönderiyorum.

Lütfen. Bunu saklayalım. Birbirimizi saklayalım.

Bir aile gibi evimize yürüyoruz.

DıŖarıdayım, elim Silas'ın elinde. Addy, Lily ile onun arasında, havaya kaldırırken kıkırdıyor. Silas hâlâ sessiz ama gerginliğ-in yayıldığını hissedebiliyorum. Elini sıkıyorum. Buradayım. İyiyiz.

Garaj yolundaki kamyonet gördüğüm ilk Ŗey. Ezelden beri kullandığı kamyonetin aynısı. Eski ve paslı, tamponunda Trump, Tanrı ve

silahlarla ilgili çıkartmalar var. Kesinlikle.

Silas aniden duruyor. Babası bagaj kapağına yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, gözleri içimizde delikler açıyor. Dizginlenemez nefret ve tiksinti dalgalar halinde yayılıyor, nemli havayı yaklaşan bir fırtına gibi uğursuz bir gerilimle dolduruyor.

Silas elini benden çektiğinde elim soğuk ve boş hissediyor. Sağa doğru bir adım atıp kız kardeşimin ve küçük kızının önüne geçiyor. "Lily, Addy'yi al ve içeri bir yere götür. Bunu görmesine gerek yok."

Lily itiraz etmiyor. Addy'yi kucaklayıp ailesinin evine doğru koşuyor, omzunun üzerinden son bir bakış atıyor. Abraham Caldwell gözlerini oğlundan ayırmıyor.

"Seni aramaya gittim evlat," diye tükürdü. "Ve ne gördüğümü biliyor musun?"

Vücudumdaki her kas kasılıyor.

"Seni düzeltmeye geldim ve büyüttüğüm, çatımın altında besleyip barındırdığım çocuğu, ormanda hayvanlar gibi çiftleşirken görmek zorunda kaldım." Sırttı ve tekrar tükürdü. "Silahım olsaydı, seni gördüğüm yerde vururdum."

Silas'ın omurgası dikleşiyor, çenesi meydan okurcasına kalkıyor ama babasına hiçbir şey söylemiyor. Eskiden yaşlı adamın enerjisini kaybetmesine izin vermek daha iyiydi ama bugün o kadar şanslı olacağımızı sanmıyorum. Savaş yolunda.

"Sen bir iğrençsin," diye çıktı. "Senin berbat biri olduğunu biliyordum. Yanlış doğmuşsun, hatta çıkarken anneni bile öldürdün."

"Onu sen öldürdün," dedi Silas sertçe. "Tıbbi yardıma ihtiyacı vardı ve sen ona kutsal kitaptan bir şeyler verdin. Sen olmasaydın iyi olurdu."

İbrahim, oğlunun sözünü kesmesine aldırmaz ve söylenmeye devam eder. Hayatındaki her şeyin, içindeki şeytanın oğlu gibi davranması yüzünden olduğunu söyler.

"Seni onunla birlikte gömmem gerektiğini biliyordum ama iyi Papaz Shepherd beni uyardı. Ve bak, bu bilgeliğin karşılığında ne elde etti, oğlunu bir-"

"Bizi bu hale getiren hiçbir şey yok," diye tersledi Silas, sözünü keserek. "Doğa ya da yetiştirme tarzı değil. Sadece kimliğimizin bir parçası, gözlerimizin rengi ya da solak ya da sağlıklı olmamız gibi. Tanrı bilir, birinden zorla alınabilseydi, çoktan alınırdı."

Silas'ın yanına yaklaşıp parmaklarımı onun parmaklarının arasından geçirdiğimde yaşlı adam hırladı. Bana baktı ve tüm parçalarımı bir arada tutan bir gülümseme paylaştık.

"Tanrı'nın baştan beri nefret etmediği bir şeyi değiştiremezsin," diyor ve elimi sıkıyor.

Abraham Caldwell birbirimizi sevmemize engel olamaz. Ve tıpkı babamın beni kıramadığı gibi, o da artık Silas'ı kıramaz. Tüm çocukluğumuz boyunca, birbirimizin gerçekte neyle mücadele ettiğini asla bilmeden, onlarla kendi başımıza başa çıktık. Ama şimdi, bugün, birbirimize sahibiz. Ve bundan sonra da öyle olacağız.

Havada bir tıkırtı duyuluyor. Ses dişlerimde yankılanıyor. İkimiz de dönüyoruz.

Abraham Caldwell, doğrudan oğluna doğrultulmuş bir tabanca tutuyor.

"Yanacaksın," diyor. "Levililer 20:13: 'Kesinlikle öldürülecekler; kanları üzerlerinde olacak.'"

Silas, vahşi bir hayvanı sakinleştirmeye çalışıyormuş gibi, olabildiğince sakin bir şekilde iki elini havaya kaldırıyor. Sola, önüme, sonra da babasına doğru bir adım atıyor. Silahını indirmiş dengesiz, cahil herifle konuşmaya çalışırken ne dediğini duyamıyorum. Ön verandadan Lily'nin çığlıklarını veya Addy'nin çılgın çığlıklarını zar zor duyabiliyorum. Biri Abraham'ın adını sesleniyor, annem mi acaba?

Kanımın akışı her şeyi bastırıyor, ta ki kalbimin yavaş ve ritmik atışlarından başka hiçbir şey duyamayacak hale gelene kadar.

Güm güm

Her şey ağır çekimde gerçekleşiyor.

Güm güm

Silas benden uzaklaşıyor.

Güm güm

Tetiğin üzerinde bir parmak neredeyse fark edilmeyecek şekilde seğiriyor.

Güm güm

Ve sonra silah patlıyor.

BÖLÜM 33

SILAS

Hastane şapelinin zemininde dizlerim ağrıyor, alnımı önümdeki sıranın arkasına yaslıyorum, kollarımı sanki beni ayakta tutuyormuş gibi tahta korkuluğa atıyorum. Gözyaşlarım benekli muşamba zemine birer birer, sessizce ve istikrarlı bir şekilde düşüyor.

Buraya dua etmeye mi geldim yoksa sadece nefes almaya mı, bilmiyorum.

Belki de Lily'yle ya da Bayan Shepherd'la dışarıda olmalı, başkası için güçlü olmaya çalışmalıyım. Belki de Addy'yi kucağıma almalı, amcasının iyi olacağını söylemeliyim, kendim bile inanamasam da. Korkmuş ve huzursuz, neler olduğunu anlamıyor.

Ama yapamam.

Ellerimde hâlâ kanını hissedebiliyorken, içinden akarken sıcak ve ıslakken. Silahın sesi hâlâ kulaklarımda çınlarken. Tüm dünyamı yerle bir eden iki sağır edici atış.

Bana isabet eden kurşunlar. Gideon'a değil. O benim ölümümdü ve o bunu kabul etti, bu her şeyi saran acıyla takas etti. Bu gidişle ondan çok daha uzun yaşayamam. Buna dayanamam.

Benim için ölmesi gerekmiyordu.

Babam tam kalbime nişan aldı ve Gideon -siktiğimin Gideon'u- sanki planlanmış gibi önüme atladı.

Kanı hâlâ tenimde, gömleğime sinmiş. Şimdi soğuk, parmaklarımın arasından aktığı zamanki kadar sıcak değil. Avuçlarım yaralara bastırılmış, ağlıyor, yalvarıyordum...

Benimle kal bebeğim. Lütfen kal. Sana ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve çığlık atmamaya çalışıyorum.

Arkamdaki kapı gıcırdayarak açılıyor.

Yukarı bakmıyorum. Enerjim yok.

Bir ceset koridorun karşısındaki sıraya iniyor.

"Onu geri alabileceğimden emin değilim," dedi yorgun ve bitkin bir ses.

Pastör Shepherd.

Bana mı yoksa Tanrı'ya mı hitap ettiğini bilmiyorum ama yine de cevap veriyorum.

"Kendinden nefret eden, içindekiyle savaşıyor ve ona yaşattığın kabuslar yüzünden neredeyse hiç uyuyamayan versiyonundan bahsediyorsan, hayır. Yapmayacaksın."

Yavaşça arkama yaslanıp sevdiğim adamı yetiştiren adama bakıyorum. Şu anda daha küçük görünüyor. Daha yaşlı. Daha kırılgan. Belki de sadece kürsüsünün tepesinden tehditkâr görünüyordu.

"Artık daha iyi bir insan," diyorum. "Nihayet kim olduğunu kabullendi. Artık korku içinde yaşamıyor, hiçbirimiz yaşamıyoruz. Mutluyuz. Bunun ne anlama geldiğini düşündüğünüz umurumda değil. Onu sevmenin günah olmadığını biliyorum. Biliyorum."

Rahibin dudakları aşığı doğru kıvrıldı ve kaşları daha da çatıldı. "Kutsal kitap şöyle diyor-"

"Yapma," diye çıkıştım. "Bana çarpıtılmış, özenle seçilmiş kutsal kitaplardan alıntı yapmaya cesaret etme."

Gözlerim onun gözlerine kilitlenmiş halde öne doğru kaydım. "İncil'i bir silah olarak kullandın. Tanrı'nın sözlerini nefret dolu ve acımasız bir şeye dönüştürdün ve kendi oğlunu terörize etmek için kullandın. Asıl günah bu."

İrkildi.

"Seni koruması gereken insanlardan korkarak yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu biliyor musun?" Gideon utanç yerine sevgiyle büyüseydi nasıl bir adam olurdu biliyor musun?

Konuşmuyor.

"Kabuslar görüyor," diye devam ettim, sesim titreyerek. "Senin kabusların. Başında dikilip, yere diz çökmüşken ona iğrenç nefret ve çarpıtılmış kutsal metinler tükürüyorsun, piring taneleri dizlerine batıyor ve başına her türlü korkunç, kötü, şeytani şeyin geleceğini hayal ediyor. Acı içinde derin bir uykudan uyanmış, ya dizlerindeki yaraların anısıyla ya da cehennem ateşinin yakıcılığıyla. Üstelik hiçbir zaman yanlış bir şey yapmadığı için değil, sadece sen ona kendinden nefret etmeyi öğrettiğin için."

Hala bir şey yok.

"Kendine onun babası diyemezsin. Artık değil. Ve eğer uyanırsa - uyandığında - onu bir daha asla göremeyeceksin. Çocuklarını veya torununu bir daha asla göremeyeceksin. Çünkü ailemin senin zehirli nefretinle zehirlenmesine daha fazla izin vermeyeceğim."

Ayakta duruyorum, zor nefes alıyorum.

Bana göre en kötü yanı, Hristiyan yüreğinizde tacizcileri affetme yeteneği bulabilmeniz. Yalancıları, hırsızları ve korkakları görmezden gelebilirsiniz. Ama oğlunuzu olduğu gibi affedemezsiniz. Güç hırsı

sömüren pislikler tarafından yazılmış tozlu, eski bir kitabı yorumladığınız için kusurlu olduğu için. Eylemlerinizin, sevmeniz gereken insanlara karşı şefkat ve affetme eksikliğinizin, hepimiz kadar günahkâr olduğu bir kitap.

Terli saçlarımı alnımdan geriye iterek daha da dik duruyorum, çünkü işim bitmemiştir.

"Gideon'un sana ihtiyacı yok. Çünkü onu koşulsuz seveceğim, senin başaramadığın her şeyi telafi edecek kadar."

Uzun süre yere bakıyor, sonra beyaz duvarlarda sönmekte olan yıldızlar gibi titreşen mumlara.

Ayağa kalkıp kapıya doğru yürüyor. Kapıyı açıp çıkmadan önce dönüp tekrar konuşuyor.

"Babanı tutukladılar," diyor sessizce. "11. Rota'da, Knoxville'den batıya doğru gidiyor. Gözaltında ve suçlamaları bekliyor."

Cinayetle mi yoksa sadece cinayete teşebbüsle mi suçlandığını öğrenmek için bekliyor.

Sonra gitti.

Kapı kapandığı anda, içimdeki adrenalin son damlasına kadar tükendi. Bana en yakın sıraya çöktüm, öne eğildim, başımı ellerimin arasına aldım ve acıya rağmen nefes almaya çalıştım.

Çok kan var.

Beni bırakma...

Ne kadar zaman geçtiğini, hatta tüm bu süre boyunca bilincimin yerinde olup olmadığını bile bilmiyorum ki Lily beni buldu. Yanıma diz çöküp elini omzuma koydu. Dokunuşunu beklemediğim için geri çekildim.

"Merhaba," diyor yumuşak bir sesle. "Gideon ameliyatı atlattı. Cerrah az önce bizi bilgilendirmek için geldi."

Boğuluyorum.

"Onu iyileşme sürecine sokuyorlar. Yakında geri dönebiliriz ama muhtemelen birkaç saat uyanmayacaktır."

Dizlerim yere sertçe çarptı, hıçkırıklar göğsümü sarstı. Bu sefer saf, titreyen bir rahatlamaayla.

Kendime, hayatta kalamayacağını düşündüğümü itiraf etmek istemedim. Çok fazla kan vardı. Ambulansın oraya varması ve ardından travma bölümü olan bir hastaneye ulaşması çok uzun sürdü.

Elini hafifçe sıkıyorum.

"Artık sadece sen ve ben varız," diye fısıldıyorum, sesim çatallı ve boğuk. "Uyanabilirsin. O güzel yeşil gözlerini aç ve iyi olduğunu göreyim bebeğim."

Cerrah, Gideon'ın durumunun stabil olduğunu ve en büyük tehlikeyi atlattığını doğruladıktan sonra, Lily, Addy'yi uyuyabilmesi için karavana geri götürdü. Hiçbirimiz Addy'nin geceyi böyle bir yerde geçirmesini beklemiyorduk. Gördüklerinden sonra asla.

Herkes gittiğinde gitti.

Ama ben öyle değilim. Elimden geldiğince bir daha asla onun yanından ayrılmayacağım.

Saatlerdir kıpırdamadım. Tuvalete bile zar zor gittim.

Yatağının yanına oturuyorum, elini iki elimle tutuyorum, ara sıra ağzıma götürüyorum, sanki beynine işleyecekmiş gibi vaatleri tenine fısıldıyorum.

Monitörün bip sesi odadaki tek ses, ama aldırış etmiyorum. Sürekli gelen bip sesleri, onun hâlâ burada olduğunun kanıtı.

Şafak sökerken cerrah, vardiya değişiminden önce Gideon'ın bandajlarını ve hayati fonksiyonlarını kontrol etmek için tekrar içeri giriyor. Sessizce başını sallaması bir göstergeyse, Gideon'ın ilerlemesini onaylıyor. Ne zaman uyanacağını sormak istiyorum ama sesimin nasıl çalıştığını hatırlayamıyorum. Yine de benimle konuşuyor.

"Çok yakındı," diyor. "İlk kurşun ana atardamarı milimetrelerle iskalamış." Duraksıyor. "Aslında, bir saniye bekle."

Cerrah birkaç dakikalığına odadan çıkıyor, sonra elinde küçük bir poşetle geri geliyor. Sandviç poşeti gibi şeffaf plastikten yapılmış ama ön tarafında kırmızı bir biyolojik tehlike damgası var. Poşetin içinde koyu gri bir yumru var.

Çantayı bana uzatıyor, ben de boşta kalan elimde tutuyorum. Ortası çatlamış, bir tarafında derin bir oyuk olan bir nehir taşı. Parmaklarımı daha sıkı sardığımda neredeyse sıcak hissediyor.

Şaşkınlıkla yukarı bakıyorum.

"Tişört cebinde bulundu," diyor cerrah. "Kurşunun sapmasını en ufak bir şekilde bile olsa engelleyecek kadar sağlam olabilir. Hayatını kurtaran şey bu olabilir. Saklamak isteyebileceğini düşündüm."

Nefesim kesiliyor ve parmaklarımı kayaya daha sıkı sarıyorum. Hissettiğim... sıcak. Belki de uyduruyorum. Ve eminim ki kayayı bu kadar sıkı tutmamın verdiği his, kendi nabzımdır.

Monitör senkronize olmayan bir bip sesi çıkarıyor, dikkatimi çeken sadece ritimdeki ufak bir dalgalanma. Başımı kaldırıp tekrar aynı sesi görüyorum.

Gideon'un parmakları avucumda seğiriyor.

Gideon uyanık ama sersemlemiş. Bunun bir kısmı benim hatam olabilir, hemşire bana morfin pompasını nasıl çalıştıracağımı gösterdi ve ben de düğmeye basmaya devam ediyorum. Bir saniye bile acı çekmesini istemiyorum.

Gideon'a su içirmeye çalışırken Lily odaya girdi. Gözleri ağlamaktan kıpkırmızı ve ıslaktı. Gideon'ın uyandığını söylemek için aradığım anda gözyaşlarına boğuldu. O zamandan beri bir kez uykuya dalmıştı ama şimdi tekrar uyandı.

"Addy?" diye sordu Gideon, sesi zar zor duyuluyordu, boğazı entübasyondan dolayı tahriş olmuştu.

Küçük kızımızın nasıl olduğunu soruyorum.

Lily başını sallıyor. "İyi. Babası ve Gid-On Amca'nın nerede olduğunu bilmiyor ama iyi. Eski Sebt okulu öğretmenimiz Rahibe Eleanor'la birlikte, sanat ve el işlerini neşeyle mahvediyor." Lily bana bakıyor. "Endişelenme, benim iznim olmadan Addy'yi disipline etmemesi gerektiğini biliyor, görünüşe göre Rahibe Paula'ya yaptığım küçük öfke patlaması duyulmuş. Ama Eleanor bize karşı her zaman nazikti. Addy de mutlu görünüyordu."

Yanıma gelip yatağın kenarına, karşıma oturdu. Gideon'ın elini avucuna alıp yumuşak bir sesle, "İyi olmana çok sevindim. Bizi gerçekten endişelendirdin, ağabey," dedi.

Titrek bir nefes alıyor. Sonra boğazını temizliyor ve sesi titriyor. "Sen tam bir aptalsın, biliyor musun? Neredeyse kendini öldürtüyordun."

Gideon'un bakışları bana kaydı. Elini çevirip avucuma bir şey bıraktı. Nehir taşı.

Ona gülümseyip başımı sallıyorum.

"Bu da ne?"

"Bu Gideon'un göğüs cebindeydi. Onu kurtarabileceğini düşünüyorlar."

Lily nefes nefese kalıp ağzını kapattı. Gözleri yine doldu.

Kendine gelince başını sallıyor. "Anne babamızın gerçek bir mucizeyi fark edememesi çok yazık."

Sessizce oturuyoruz.

Sonra boğazını temizliyor. "Bu sabah Zac'le konuştum."

Omurgam gerildi.

Devam ediyor. "Tennessee'de kalamayacağımızı anlıyor. Ayrıca okul için Arkansas'a dönmesi gerekiyor ama konuşmaya devam edeceğiz. Addy konusunda şok olmuştu. Hâlâ ilk seferde hamile kalamayacağını düşünüyordu." Alaycı bir şekilde yarım ağız gülüyor. "Ama bana, kesin bir dille, Addy'nin kızın Silas olduğunu anladığını söyledi. Ve bunu senden asla almaya çalışmaz. Ailenin dostu olmayı umuyor ama asla aranıza girmez."

Hissettiğim rahatlama, bu sabah Gideon'ın gözlerinin açıldığını görmekle kıyaslanamaz. Duygularım boğazımda düğümleniyor ve uçağım indiğinden beri ilk kez derin bir nefes alıyorum.

Gideon hırıltılı bir sesle, "Öyleyse gidiyoruz?" dedi.

Lily başını sallıyor. "Evet. Babama söyledim. Bana karşı bile çıkmadı. Kızımı burada büyütemeyeceğimi söyledim. Anneme yardım etmesi için bir evde bakım hemşiresi tutmasını söyledim ama eğer doktorun talimatlarına uymazsa çok uzun süre hayatta kalamayacağını da ekledim. Gerçek doktorunu görmezden gelerek geri dönemeyeceği bir seçim yaptığını anlamalı. Her iki durumda da, burada işimiz bitti."

Etkilenmiş bir şekilde başımı sallıyorum ve "Uğrayacak mı?" diye soruyorum.

Başını hüznle sallıyor. "Hayır. Ama bana bunu verdi."

Bir kağıt parçası çıkarıp Gideon'a uzatıyor. Gideon'ın başıyla onaylamasıyla açıp yüksek sesle okuyorum.

“Merhametsiz yargılananlara merhamet gösterilmez. Merhamet, yargıya galip gelir.” - Yakup 2:13

Bu bir özür değil, bir kapanış da değil ama bir şey.

Belki, sadece belki, beni duydu, diyen bir şey.

Belki değişir.

Belki de yapmayacaktır.

Ama her iki durumda da ilerliyoruz.

BÖLÜM 34

GIDEON

Saldırının üzerinden altı hafta geçti.

Hastanede bir haftadan biraz fazla kaldıktan sonra nihayet taburcu oldum. Uçağa binmeme izin verilmesi için iki hafta daha beklememiz gerekti ve eve döndüğümüzden beri haftada iki kez fizik tedavi randevularına gidiyorum. Sonunda fazla ağrı çekmeden hareket edebiliyorum ve bugün, haftalardır her doktoru ve hemşireyi rahatsız ettiğim bir konu için izin aldım.

Seks.

Lanet olsun. Evet.

Arkamdan ateş yaksalar bile beni o ofisten daha hızlı çıkaramazlardı. Çok hevesli olduğumu söylemek yetersiz kalır. Gelecek sezon hokey oynamak istediğimden çok, Silas'ın içimde olmasını, penisimin de onun içinde olmasını istiyorum.

Söylemem yeterli, en çaresiz şekilde sevişmeye hazırım. Tamam, sırtüstü yatmam, yastıklarla desteklenmem ve yavaş gitmem gerekiyor ama umursamıyorum. Elimden geleni yapacağım. Son birkaç haftadır aramızda yaşanan el-ağız kavgalarının çoğunun hedefi ben olduğum düşünüldüğünde, Silas'ın çok daha iyi durumda olduğunu hayal edemiyorum. Benden çok daha sakın davranıyor ama

onun da beni en az benim kadar istediğini biliyorum. Bu günlerde yürüyen bir ereksiyondan biraz daha fazlasını yaşayan tek kişi ben değilim.

Silas yatak odasına girdiğinde heyecandan neredeyse titriyordum.

Kapıda duruyor, gözleri vücudumu tarıyor. Çıplak ve yatağa yayılmış haldeyim, sanki Gideon Shepherd Darbeye Hazır başlıklı bir dergi çekimine aitmişim gibi.

Ağzı seğiriyor. "Dikiş çekmeyeceğinden emin misin?"

"Sus ve soyun."

Gülüyor ama gözlerinde bir tereddüt var. "Gerçekten aklandın mı? Sırf sikilmek için yalan söylemeni hiç de abartmam."

"Nehir kayası üzerine yemin ederim. İyiyim. Sadece nazik olmam gerek, ya da neyse işte."

"Ya da her neyse," diye homurdanıyor. Gözlerini kısıyor, hâlâ biraz şüpheli ama yine de elleri beline gidiyor. Düşündüğü kadar tereddütlü olmadığını kanıtı, giydiği spor pantolonunun önünü hızla çadır gibi sarması. "Spor salonunda duş aldım," diye temin ediyor beni.

"Umurumda değil. İçime gir. Hemen şimdi."

Silas pantolonunu çıkarırken kıkırdadı. "Hevesli miyiz?"

"Öyle olmadığını iddia etme," dedim, sertleşmiş ve vücudundan dışarı fırlamış, sanki bana uzanıyormuş gibi duran penisine bakarak. Ah, ben de seni özledim dostum.

Silas daha fazla şaka yapamadan dizlerimi ayırıp, beni tüm ihtişamımla görmesini sağladım. Gözleri ona yaptığım küçük sürprize odaklandı ve ağzı açık kaldı.

"Bu mu..."

"Senin için hazırım bebeğim. Bütün işi sen yapacağın için sana biraz zaman kazandırayım dedim."

"Önemli değil," diyor, gözleri yumuşayarak.

"Evet, ama uzun süre senin küçük yastık prensesin olmayı planlamıyorum. Ama şimdilik tadını çıkaracağım."

"İstediğin her şey," dedi nefes nefese yatağa tırmanıp üzerime doğru gelirken. "İhtiyacın olan her şey. Yeter ki benim ol."

Tam da duygusallaşacağını düşündüğüm anda, ikimizin de anne-babamla yüzleştiğimiz ve neredeyse ölümcül bir kurşun yarasıyla hastanede kaldığım günden beri sık sık yaptığı gibi, parmaklarını tenimde gezdirip aramıza dalarak fişe bastırıyor. Derin ve alçak sesle inliyorum, buna ne kadar ihtiyacım olduğunu ve uçurumun kenarına ne kadar yaklaştığımı belli ediyor.

"Bak, içime girdiğin anda boşalacağım. Durma, tamam mı? Buna ihtiyacım var."

Silas fişi vücudumdan çekip yavaşça içime sokup çıkardıktan sonra tamamen çıkardığında nefesim kesildi. Uzun süre boş kalmadım. Silas komodinin üzerindeki kayganlaştırıcıya uzandı ve sonra kendini hizaya sokup ucuyla kıvrımımı okşadı.

Bana doğru bastırıldığında, penisinin şişman başı gerilmiş kaslarımın arasından çıkıp sanki sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen bir süreden sonra ilk kez içime girdiğinde inledi.

"Uzun süre arkada kalacağımı sanma küçük karıcığım," diye hırıltılı bir sesle dudaklarıma doğru fısıldadı. "Buna benim de ihtiyacım var. Seni özledim." Gözleri kapalı, yavaşça ve pürüzsüzce içime girdi. Titrek bir nefes verdim. "İçinde olmayı özledim," diye tekrar girdi. "Seni sımsıkı etrafımda hissetmeyi özledim." İtiş. "Beni esneterek açtığını ve doldurduğunu hissetmeyi özledim." İtiş.

Çözülmem için gereken tek şey bu. İçimdeki baskısı ve hareketi, penisimin karınlarımızın arasına sıkışmasının sürtünmesi ve sözleri.

İkimizin de üzerine acınası bir iniltiyle boşaldım. Devam etmesini istiyordum ama haklıydı, benden çok uzakta değildi. Boynumun kıvrımına bastırılmış bir iniltiyle geldi.

"Bana beş dakika daha ver, sonra seni becereceğim," diyorum, burada yatıp iki dakikada boşalmadan önce servis edilen biri için gülünç derecede nefes nefese.

"Peki bunu nasıl başaracaksın?"

"Elbette, ben burada prenses gibi yatacağım, sen de benim pipime bineceksin."

"Elbette." Silas kıkırdayarak yanıma, yastık yığınının üzerine çöktü. "Sanırım bundan daha uzun zamana ihtiyacım olacak, çabuk olmuş olabilir ama sert boşaldım."

"Hmmm. Ben de." Gözlerim dolmaya başlıyor. Asgari bir çabayla bu kadar yorgun olmamam gerekirdi.

"Kendini zorlamana gerek yok. Kaybettiğimiz zamanı telafi edeceğiz, söz veriyorum."

Ertesi sabah uyandığımda her yerim ağrıyordu.

Kahve yapmayı planlayarak mutfağa giriyorum ama cezve çoktan dolmuş. Lily tezgahta oturmuş, dizüstü bilgisayarında tuşlara basıyor.

"Erken kalkmışsın," diyorum.

Gözleri hâlâ erken saatlerden kalma bir bulanıklıkla yukarı bakıyor. "Zac ile görüntülü görüşme. Calgary Üniversitesi'ne başvurmamda bana yardımcı oluyor."

"Hiç mi?"

"Eve ziyaretimizden ve Zac'le ne kadar aptal ve cahil olduğumuz hakkında konuştuktan sonra, ortaokul öğrencilerine Sağlık Bilimleri

dersi vermek istediğime karar verdim. Zac, başvurabileceğim en iyi derece programlarını bulmama yardımcı oluyor."

"Bu da bir şey," diyorum, daha önce yaptığımız bir sohbeta atıfta bulunarak. "Yardımcı olması çok hoş."

"O iyi bir arkadaştı."

Öyleydi ve ben de biliyorum. Arkadaşlıklarından biraz tedirgin olmaktan kendimi alamıyorum, Silas'ın da aynı şeyi hissettiğini biliyorum. Ama bu konuda konuştuk ve haklı olduğunu biliyorum. Onun adına kararlar alamayız veya onu her şeyden koruyamayız. Tek yapabileceğimiz her şeyin yoluna gireceğine güvenmek ve şimdiye kadar da öyle oldu. Zac sözünü tuttu, Lily ile haftada bir veya bazen iki kez görüntülü görüşme yapıyor. Addy'yi kesinlikle merak ediyor ve herkes gibi ona hayran. Ama Silas ile kızı arasında kalmaya çalışmıyor.

Başımı sallıyorum. Kendine göre bir şeyler bulmasına sevindim. İstediği gibi daha fazlasını.

Lily bana baktı. "Bugün hala Koç Dempsey ile toplantın var mı?"

Kaşlarımı çatıp kahvemden derin bir yudum aldım. "Evet."

"Heyecanlı görünüyorsun."

Gülüyorum. "Pek sayılmaz. Ama yapılması gereken doğru şey bu. En azından ona bir özür borçluyum ve çıkış evrakları ve hâlâ yapılması gereken şeyler olduğunu biliyorum."

"İyi şanslar."

"Teşekkürler abla," dedim şakağına bir öpücük kondurarak. "Sonra görüşürüz."

Bunu gerçekten dört gözle beklemiyorum. Ama yine de planladım. Doğru olan bu, profesyonelce yapılacak şey bu. Ve Dr. Shelton, bazı köprüleri onarmama ve işleri yoluna koymama yardımcı olabileceğini düşünüyor. Artık ilerlemenin zamanı geldi.

Arenaya giden yol sessiz. Vardığımda bina boştu, takım sezon sonu tatiline çoktan gitmişti. Takım üyeleri muhtemelen antrenman programlarını sürdürmek ve formlarını korumak için ara sıra geleceklerdir, ancak şu anda zorunlu değil.

Buz pistine bakan cama ulaşana kadar koridorlarda yavaşça yürüyorum. Buz tabakasına bakıp soğuk havadan derin bir nefes alıyorum. Taze buzun kendine özgü kokusu ciğerlerime sızıyor ve rahat bir ruh haline bürünmeme yardımcı oluyor.

Hokey bana amaç verdi. Bana bir yapı, stresimi ve hayatımın büyük bir bölümünde taşıdığım öfkemi dışarı atmamı sağladı. Ve geleceğin ne getireceğini bilmesem de, hokeyin her zaman bir parçası olacağını biliyorum. Belki bir daha bu seviyede oynayamayacağım ama deneyebilirim. Belki miniklere koçluk yaparım. Belki de banliyölerde sıkılan çocuklara temel bilgileri öğretirim. Belki de bambaşka bir şey yaparım ve Silas'ın Calgary Flames ile buzda mücadele ederken onu desteklemekten son derece memnun olurum.

Gelecek ne getirirse getirsin, şunu biliyorum: Hâlâ ayaktayım. Ailem yanımda ve birbirimizin arkasındayız. Bir daha asla buza dokunmasam bile hayat henüz bitmedi. Umarım biter.

Koç Dempsey yanıma geldi. İçeri girdiğini fark etmemiştim.

"Seni ilk gördüğümde, sanki seni kovalayan bir şey varmış gibi kayıyordun. Başını öne eğmiştin, fazla konuşmadın, kaçtığın her neyse ondan kaçmaya devam ettin."

Ne diyeceğimi bilemeyerek başımı sallıyorum.

"Geçmişin bizi her zaman yakaladığını söylemek yeterli, değil mi? Ne kadar hızlı veya güçlü olduğunuzun bir önemi yok."

Kahkahayla gülerek başımı sallıyorum. "Biliyor muyum?"

Eliyle işaret ediyor. "Hadi."

Onu ofisine kadar takip ettim ve Silas'ın askere çağrıldığı haberini ilk aldığı anı hatırlayıp kendi kendime sııttım. Onu beklerken aptal gibi

burada durup, dikkat eden herkese kendimi nasıl ele verdiğimi.

"Kazanızı duyduğuma üzüldüm," diyor Koç. "Kurtulmanıza sevindim." Şüphesiz bunu, birkaç hafta önce Dempsey ve takım sahiplerine Calgary hakkındaki kararını bildirmek için burada bulunan Silas'tan duymuş.

"Teşekkür ederim efendim." Sonra, başka bir kelime daha söylemesine fırsat vermeden, söylemem gerekeni söylüyorum. "Özür dilemek istedim. Profesyonelce davranmadığım ve takımı zor durumda bıraktığım için. İyi bir durumda değildim ama bu bir mazeret değil. Sizi ve takımı hayal kırıklığına uğrattım ve bunun için gerçekten üzgünüm."

Koç ellerini kavuşturuyor. "Bütün bunlara rağmen, seni aramızda görmeyi özleyeceğiz evlat. Kafanı kıcından çıkardığında müthiş bir hokey oyuncusu oluyorsun. Ama işler böyle giderse, benim elimde değil."

Başımı sallıyorum, çünkü bunu bekliyordum, kendimi sona hazırlıyorum. Koç masaya bir dosya koyuyor. Açıyorum, serbest bırakma belgelerini bekliyorum.

Öyle değil.

Kaşını kaldırıyor. "Takaslandığını duyduğuma üzüldüm evlat. İyi bir dönemdi ama dediğim gibi, artık benim elimde değil."

Çenem düştü. "Ciddi misin?"

"Gelecek ay Wrangler'ın antrenman tesisine gelmen bekleniyor ve Eylül ayındaki antrenman kampı için buz pistine çıkmaya hazır olman bekleniyor. Fizik tedaviye devam etmen ve güçlenmek için elinden geleni yapman gerekeceğini düşünüyorum."

Kafamı sallayıp duruyorum. Bunu nasıl başardı? Çünkü beni bunun onun etkisinden eser olmadığına ikna edemezsin. Yoksa nasıl olur da Calgary Flames'in AHL'deki bağlı takımına girerdim ki?

Koç'un buna ihtiyacımız olduğunu nasıl bildiğini veya bunu nasıl başardığını bilmiyorum. Hak ettiğimden tam olarak emin olmasam da minnettarım.

"Teşekkür ederim, Koç," diyorum, duygu boğazımı tıkıyor.

Sırıttıyor. "Berbat etme."

Kanada'da başka neyi seviyorum biliyor musun? Ağustos ayının tam ortasındayız ve Addy'yi kreşe götürüyorum ama bir su birikintisine dönüşmüyorum. Bu sabah hava esintili 16 derece ve en yüksek 17 derece ve güneşli olmasını bekliyoruz. Bahçe işleri için mükemmel bir hava.

Calgary'deki yeni mahallemizden sadece birkaç blok ötede, çok kullanışlı bir alışveriş merkezinin sonunda küçük, renkli bir bina var. Bir ay önce taşındığımızdan beri her yere yürüyerek gitmeye başladım. Kışın böyle olmayacağını biliyorum, bu yüzden sıcak ama çok da sıcak olmayan havanın tadını çıkarıyorum. Yeni bahçede biraz peyzaj çalışması yapıyorum ve evcilik oynamaktan keyif alıyorum.

Silas bugün Flames için basın toplantısı düzenliyor ve Lily'nin kampüs oryantasyonu var. Yani sadece ben ve pembe tulumlu küçük kasırğa var.

"Hoşça kal Gid-On Amca!" Önden koşuyor, minik arkadaşlarına el sallıyor ve heyecanla sohbet ediyor. Öğretmeni elini tutup bana el sallayınca, bir saniyeliğine durup izliyorum.

Çok yol kat ettik ve sadece birkaç ayda çok şey değişti.

Silas ekibe açık kollarla karşılandı. Geçtiğimiz baharda ekipte geçirdiği kısa süre boyunca edindiği tüm arkadaşları bir araya gelip ona bir hoş geldin partisi düzenlediler. Partneri veya erkek arkadaşı olarak tanıtıldığımda, birbirimize nasıl hitap edeceğimiz konusunda hâlâ çalışıyorduk, kimse irkilmedi.

Kanada, Tennessee'den kesinlikle farklı. Haziran ayında evlere bakmak için gittiğimizde, şehrin her yerinde gurur bayrakları vardı. Belki de sadece bu şehirle ilgilidir. Bu takımla. Bu aileyle. Bu hayatla.

Lily ve Silas'ın boşanması kesinleştiğinde işler daha da kolaylaşacak. İkimizin de ekibi bizi tanıyor ve destekliyor. Büyük bir duyuru yapmayı planlamasak da saklanmayı da planlamıyoruz. Eminim bazı tepkiler veya rahatsız edici basın haberleri olacaktır, ama bunların hiçbiri artık benim için önemli değil. Birlikteyiz ve mutluyuz.

Geri dönüş yolunda şekerli buzlu kahve içmek için duruyorum, fazla kalorileri yakmak için önümde bolca iş olduğunu biliyorum. Artık kendime karşı eskisi kadar katı değilim ama dengemi korumaya çalışıyorum.

Silas'ın aldığı ev çok büyük. Belki de fazla büyük. Ama düzeni mükemmel. İki kanada ayrılmış, böylece Lily'nin bizden ayrı kendi alanı var. Şimdilik Addy'nin odası ona daha yakın. Hokey sezonu başladığında geceleri çok daha düzenli olacağı düşünüldüğünde bu daha mantıklı.

Üçümüz arasında iyi bir denge bulduk ve ebeveynlik biriminde eşit üçüncü kişi olmaktan çok hoşlanıyorum. Ben Gid-On Amca olabilirim, ama o da benim. Ona birlikte bakıyor, onu birlikte seviyor ve yoldaki küçük tümseklerde birbirimize destek oluyoruz.

Şu anda günlük işlerimin en azını yapıyorum, bu yüzden ev işlerinin çoğunu üstleniyorum. Lily ve Silas, peyzaja olan yeni aşkım yüzünden benimle dalga geçmeyi seviyorlar ama ben rekabetçi bir herifim ve komşunun bizimkinden daha güzel bir bahçesi varsa umurumda değil.

Eve vardığımda kulaklıklarımı takıp, saçlarımın gözlerime ve güneşten enseme gelmesini önlemek için eski bir şapkayı ters takıp, üzerime güneş kremi sürüyorum. Eski haki kargo şortum, eski püskü bir atlet ve bahçede çalışırken kullandığım en rahat botlarımla işe koyuluyorum.

Çim biçmeyi bitirdiğimde ter içinde kalıyorum. Çim biçme makinesini garaja geri iterken, garaj kapısı kapanmaya başlıyor. Silas arkamdan gizlice yaklaşıyor.

Bana kıkırdayıp arkamdan kollarını doladığında hemen atılıp omzuna vurdum.

"Dostum, çok pis ve terliyim."

"Umurumda değil," diye mırıldandı Silas, omzumdan boynuma kadar uzanan bir yolu öperek, bir noktaya değinmek için boynumun arkasından akan teri yaladı.

"Makyajını bozacaksın," diye şaka yapıyorum. Flames'in bugün bir tanıtım markası için takım fotoğraf çekimi vardı, bu yüzden herkesin saçı düzgün olmalıydı ve bazen kamera için oyunculara biraz fondöten veya renk düzeltici sürüyorlardı. Silas'ın gerçekten makyaj yapıp yapmadığını bilmiyorum, sadece bu kadar güzel olduğu için onunla dalga geçiyorum.

Sırtıyor. "Beni süslediklerini mi sanıyorsun?"

"Belki. Elmacık kemiklerin şüpheli derecede keskin görünüyor."

Silas'ın elleri atlet tişörtümü yukarı itiyor, parmaklarını karın kaslarımda ve göğsümde gezdiriyor. Kollarım içgüdüsel olarak tişörtü başımdan geçirmesine izin vermek için kalkıyor. Sırtımı öpüyor, göğsüme doğru öpüyor.

"Bahçede çalışmaktan terlemiş ve sıcaqlamış olmanı çok seviyorum," diyor. "Taze biçilmiş çimen gibi kokuyorsun ve dostum. Tenin güneşten sıcacık." Alt dudağımı ısırtıyor. "Çok seksisin."

Şakacı veya eğlenceli bir şeyler söylemek istiyorum ama ağzımı dolduran salyaları yutmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Silas kemer tokama uzanıp açarken ağzımı da alıyor. Öpücüğü derin, muhtaç ve iğrenç. "Çizmelerini ve ters şapkanı tak," diyor boynuma doğru, dilini köprücük kemiğime kadar indirip tekrar kulak mememe

çıkartıyor. "Dizlerimin üzerine çöküp sikiindeki teri yalayacağım, sonra sen beni çalışma tezgahının üzerine eğip becereceksin."

Dizlerinin üzerine çöküyor.

Gözlerinin içine bakınca, neredeyse kaybetmek üzere olduğum şeyi bir kez daha hatırlıyorum.

"Seni çok ama çok seviyorum," diye fısıldıyorum.

Hayatımızı seviyorum. Ailemizi. Her şeyi.

BÖLÜM 35

BİRİNCİ SON SÖZ - SILAS

Addy'nin altıncı yaş günü partisi tam bir kaos.

Her yerde çocuklar var. Çığlık atıyorlar. Gülüyorlar. Balon kılıçlar sallıyorlar ve mor krema çizgileriyle kaplılar. Biri ağlıyor. Başka biri kesinlikle bulmaması gereken bir düdük çalıyor.

Mükemmel.

Arka bahçedeyiz, alışılmadık derecede güneşli bir ekim öğleden sonrasının sıcaklığı verandadaki taşlardan yansıyor.

Eski takım arkadaşlarımızdan birkaçı burada. Dün gece, mola haftası nedeniyle Gideon'ın ilk NHL maçına gittiler ve Gideon üçüncü hatta savunma pozisyonunu korumak için çağrıldı. Koç Ryan, şaka olsun diye onu benimle birlikte birinci hatta koydu.

Tekrar birlikte oynamak mı? Büyü gibiydi. Hiç durmamış gibi hareket ettik. Koç daha sonra bunu kalıcı hale getirmek isteyebileceğini bile ima etti.

Bahçenin karşısında Gideon, Casey Ives, kocası ve Zac ile derin bir sohbeta dalmış. Arı bahçesinden bahsediyorlar.

Evet. Arı bahçesi.

Gideon, eve taşındıktan yaklaşık iki ay sonra ekti. Şimdi bir kovan istiyor. Gerçek bir kovan. Hem de yüzlerce arıyla. Lily ve ben hâlâ çocukların kamp kurduğu aynı bahçeye bir sürü sokucu böcek davet etmeme konusunda kararlıyız, ama kocam ısrarcı ve her zamanki gibi bizi yavaş yavaş yıpratıyor. Tıpkı Addy'nin beşinci yaş gününde ısrarla istediği yavru köpek gibi. Küçük dachshund şu anda Addy ve arkadaş grubunun peşinde, muhtemelen yiyebileceği bir şeyler düşürmelerini umuyor.

Gideon, Casey ve Phillipe'nin sekiz aylık bebeğini bir kolunda tutarken, boştaki eliyle köşeyi işaret ediyor; şüphesiz onlara ölüm tuzağını nereye koymak istediğini gösteriyor. Tozlaşma veya başka bir şeyden bahsederken bebeği hafifçe zıplattığını görmek, göğsümde bir şeylerin sıkışmasına neden oluyor.

Arka kapı kayarak açılıyor. Tim Landon, Leif Franks ve Tomas Valdez, kocaman kovalarla dışarı çıkıyorlar. Lily, kollarında birkaç atlama ipiyle onların peşinden yürüyor. "Hadi çocuklar! Kim dev baloncuklar yapmak ister?!"

Kalabalık onaylarcasına çığlık atıyor. Kısa süre sonra tüm bahçe, Addy'nin eski oyun evi büyüklüğünde parıldayan kürelerle doluyor.

Lily, içtiğim buzlu çay bardağını elimden çalıp bir dikişte içiyor.

"Teşekkürler," diye iç çekti, sanki bunu ona ilk başta ben teklif etmişim gibi.

Umurumda değil. "Kendine ister misin?" diye soruyorum sırtarak.

"Yok, şimdi iyiyim, teşekkürler."

Gülerek homurdandım ve boş bir veranda sandalyesini işaret ettim. "Neden biraz dinlenmiyorsun?"

Lily gözlerini devirdi. "Ben hasta değilim Silas. Daha beş aylık hamileyim. Addy ile ne kadar büyüdüğümü hatırlıyorsun, değil mi?"

Nasıl unutabilirim ki? Bir an, her zamanki gibi görünüyordu, belki daha büyük göğüsleri hariç. Sonra bir anda, kocaman bir şekilde

ortaya çıktı. Sanki tişörtünün altında kocaman bir karpuz saklıyormuş gibiydi. Bu kadar kısa boylu birinin sürekli acı çekmeden bu kadar kiloyu nasıl taşıyabildiğine inanamıyorum ama haklı olduğunu biliyorum. Dürüst olmak gerekirse, son zamanlarda çok enerjik görünüyor ki bu iyi bir şey, çünkü hokey sezonunun başında enerjik altı yaşındaki bir çocuğun peşinden koşarken, aynı zamanda tam ders yükünü de koruyor.

Mart ayı çok uzakta gibi görünüyor ama daha farkına varmadan geleceğini biliyorum. Geçen yıl neredeyse playofflara kalmıştık ve bu yıl da kalmamayı umuyorum. Her iki durumda da, Koç Ryan bebek doğduğunda biraz izin alacağımı biliyor ve Gideon'ın takımı da hazır.

Lily'ye sevgiyle bakıyorum, sonra komik bir surat yapınca gülüyorum. Beni itiyor ve eve gidip ona atıştırmalık almamı söylüyor, görünüşe göre bebek Nutella ve simit istiyor. Bir de ekmek ve tereyağlı turşu.

"Sadece kavanozu getir!"

Gülüp içeri giriyorum, dönüp dışarıdaki kaosa bakıyorum. Addy, çimenlere düşen devasa baloncuk kümesine saldırmak için hücum ediyor. Gideon, bir omzu tükürük içinde, neşe ve sevgi dalgalar halinde yayılarak izliyor.

Bahçenin öbür ucundan gözlerimiz buluşuyor ve birbirimize gülümsüyoruz.

İki bastırılmış kilise çocuğunun sadece aşkı bulmakla kalmayıp, aynı zamanda imkânsız görünen her engeli aşabileceğini kim bilebilirdi ki? Elbette, yol boyunca birkaç kez cesaretimizi ve sabrımızı kaybettik ve kesinlikle her zaman kendimiz için kolay olmadık. Ve yol boyunca, ailelerimizi tamamen geride bırakmak da dahil olmak üzere, insanları kaybettik.

Ama aileler illa ki doğuştan gelen kişiler değildir. Bazen en güçlü bağlar, etrafınızdaki insanlarla kurulur. Sizi mutlu eden ve ne olursa olsun sizi destekleyen insanlarla.

BÖLÜM 36

İKİNCİ SON SÖZ - GIDEON

Calgary Flames'in duşları buharlı, gürültülü ve dürüst olmak gerekirse yankılı ama ben bunu pek fark etmiyorum.

Silas'a bakıyorum.

Sırtından aşağı kusursuz bir tabaka halinde su kayıyor, karanlıkta izleyebildiğim kaslarının üzerinden geçiyor. Bir eli fayansa bastırılmış, diğerini ıslak saçlarının arasından geçiriyor ve ne kadar yol kat ettiğimizi bir anda fark ediyorum.

Evden, ondan kaçalı yedi yıldan fazla oldu. Beni buna çok benzeyen bir soyunma odasında bulmasının üzerinden dört yıl geçti. Eşyalarımızı toplayıp Calgary'ye taşındığımızın üzerinden üç yıl geçti. Ona evlenme teklif edeli on sekiz ay, soyadını almamın üzerinden bir yıl geçti.

Her şeyden sonra kendimizi burada bulduk. Aynı NHL takımındayız. Tekrar birlikte oynuyoruz.

Silas dönüp bana baktığını fark ediyor. Dudakları kıvrılıyor ve tekrar spreye dönmeden önce göz kırpmıyor. Tanrım, o adamı seviyorum.

Soyunma odasından biri bağırarak beni düşüncelerimden ayırdı. "Caldwells! İkinizin de telefonu burada çalıyor!"

Göz göze geliyoruz. Kaşları kalkıyor. Benimkiler de aynı şekilde, gözleri fal taşı gibi açılmış. Sonra kaçıyoruz.

Köşeyi çok hızlı dönmeye çalışırken neredeyse bok yiyordum, ıslak fayanslarda kayıyordum ve neredeyse üç adamı daha alt ediyordum ve bu esnada penisimi kırıyordum.

Beni bekleyen bir mesaj var:

Lily: Zamanı geldi.

Aman Tanrım. Zamanı geldi. Zamanı geldi.

Kahretsin!

"Bebek geliyor!" diye bağıryorum, heyecandan ve, tamam, dehşetten sesim titriyor. "Kızımız geliyor!"

Soyunma odasının yarısı tezahüratlarla coşuyor.

Silas sırtıma vuruyor. "Nefes al. Önce pantolon. Pantolona ihtiyacımız var."

Ah, doğru.

Elimize geçen her kıyafeti giyip dışarı fırladık, Koç Ryan ikimizin de sırtına vurarak, "Hadi çocuklar, onu yakalayın!" diye bağırdı.

"Playofflarda iyi şanslar!" diye bağıryor Silas, binadan son sürat koşarken arkamızdan.

Çılgın trafikte çılgınca bir sürüş, yasadışı bir park işi ve yedi saatlik bir çalışmanın ardından, işte burada. Kollarımın arasında.

O minik. Yumuşak. Pembe. Mükemmel.

Battaniyesine bir damla yaş düşene kadar tekrar ağladığımı fark etmiyorum bile. Bugün tek yaptığım ağlamak ve kusmamaya ya da bayılmamaya çalışmak gibi görünüyor. Sonuçta, tüm zor işi küçük kız kardeşim yaptı.

Kapı sessizce açılıyor.

Silas, Addy'nin elini tutarak içeri giriyor. Parmağımı dudaklarıma götürerek bebeğin ve annesinin dinlendiğini bildiriyorum. Sonra diz çöküp Addy'nin görebilmesi için onu küçük kız kardeşiyle tanıştırıyorum.

"Merhaba küçük kız kardeşim," diye fısıldıyor Addy. Sonra bebeğin alnından öpüyor.

Arkamdan bir hıçkırık sesi duyuyorum.

Lily uyanık, bizi izliyor. Gözlerinde yaşlar var, yumuşak ve gururlu.

Silas yanına oturup onu nazikçe kucaklıyor. "Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor saçlarına doğru. "Her şey için."

Mükemmel ailemiz için.

Geleneksel bir aile değil kesinlikle.

Bu bizim ailemiz.

Ve bunu dünyayla değiştirmem.

Okuduğunuz için teŖekkürler!

Benim gibi bağımsız yazarlar, sizin yorumlarınız ve kulaktan kulağa yayılan övgüler sayesinde hayatta kalıyor ve gelişiyor. Bu kitabı beğendiyseniz, lütfen Amazon'da ve en sevdiğiniz kitap sitelerinde yorum bırakmayı düşünün.

Sosyal medyada paylaşıyor musunuz? Beni etiketleyin!
Instagram, TikTok ve Facebook'ta olumlu yorumları, videoları ve estetik paylaşımları yeniden yayınlamayı seviyorum!

YASAK GOLLER SERİSİNDE SIRADA...

Tam Bölünmüş

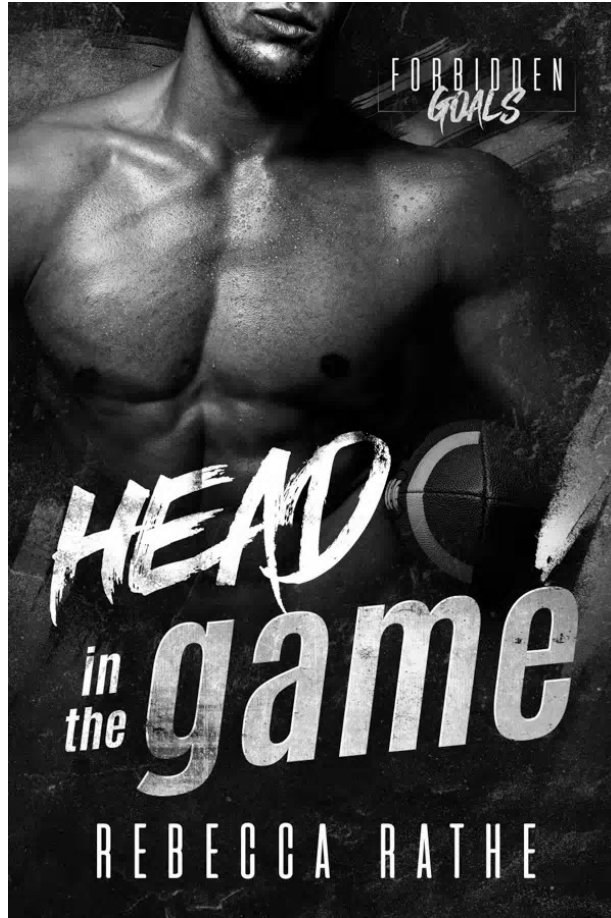
Jimnastikçi Niles Pruitt'in hayattan istediği tek iki şey var: Olimpiyat Oyunları'nda yarışmak ve en yakın arkadaşının babasının onu bir çocuktan daha fazlası olarak görmesi.

Bu iki hayal de gerçeğe dönüşmeye başladığında, dünyası altüst olur. Basın, Olimpiyatlarda yarışan transseksüel sporcular etrafında bir medya sirki yaratarak enselerinde nefes alırken, Niles ve Wyatt yeni filizlenen gizli bir ilişkiyi idare etmeye çalışırlar.

Full Split Amazon'da ön siparişe açıldı.

Rebecca Rathe'nin 2025'te piyasaya süreceği tüm eserlerinin ön sipariş kârının tamamı, ABD'de insan hakları için mücadele eden kuruluşlara bağışlanıyor.

YASAK GOLLER SERİSİNDE DE...

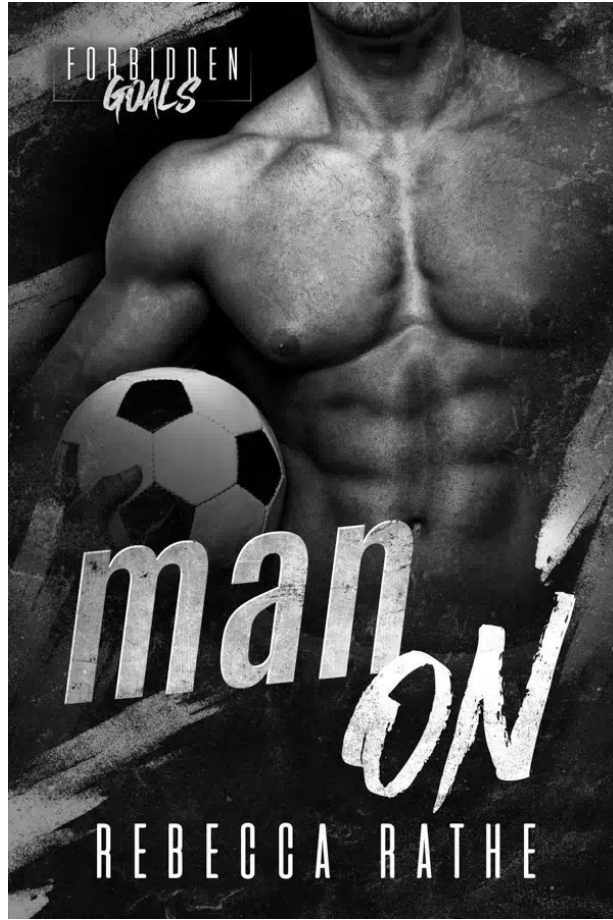
Oyunun Başında

Bryant Nicks, Groveton College Jackals'ın baş antrenörüdür ve takımını şampiyonluk sezonuna taşımak için her şeyi yapmaya kararlıdır. Yeni oyuncularını araştırırken, Nicks hem saha içinde hem de saha dışında kendisini etkileyen çaylak bir hücum oyuncusuyla karşılaşır. Öğrencisine olan ilgisi derindir, ancak Nicks gerçeğin farkındadır. Bunun yerine, genç oyuncuyu yeteneklerinin sınırlarını zorlarken bulur ve onu kırmak için ne kadar çabalaması gerektiğini merak eder.

Playboy Jack Perry'nin tek iyi yaptığı şey futbol oynamaktır. Bu yüzden, birinci sınıf bir okulda tam burslu oynama fırsatı yakaladığında, hemen kabul eder. Ama onu cezbeden sadece fırsat değil. Yeni koçunun yanında hissettiği sıcaklık ve yoğunluk çok güçlü. Koçunu gururlandırmak için her şeyi yapar.

Head In The Game, tüm formatlarda Amazon'da YAYINDA ve Kindle Unlimited'da ücretsiz olarak okunabilir. Artık Audible'da da mevcut. Tetik uyarıları ve imzalı kopyalar yazarın web sitesinde mevcuttur.

YASAK GOLLER SERİSİNDE DE...

Adam Açık:

Deyim. Takım arkadaşına yaklaşan bir rakibe karşı, genellikle arkadan gelen bir uyarı çığlığı.

Üvey kardeşler. Rakipler. Sevgililer?

Noah Milner, Lane'in tam tersi: dışa dönük, kendine güvenen ve kendinden son derece emin. Aynı zamanda baştan çıkarıcılığın vücut bulmuş hali; Lane'in korunaklı yetiştirilme tarzı onu buna yeterince hazırlamamış.

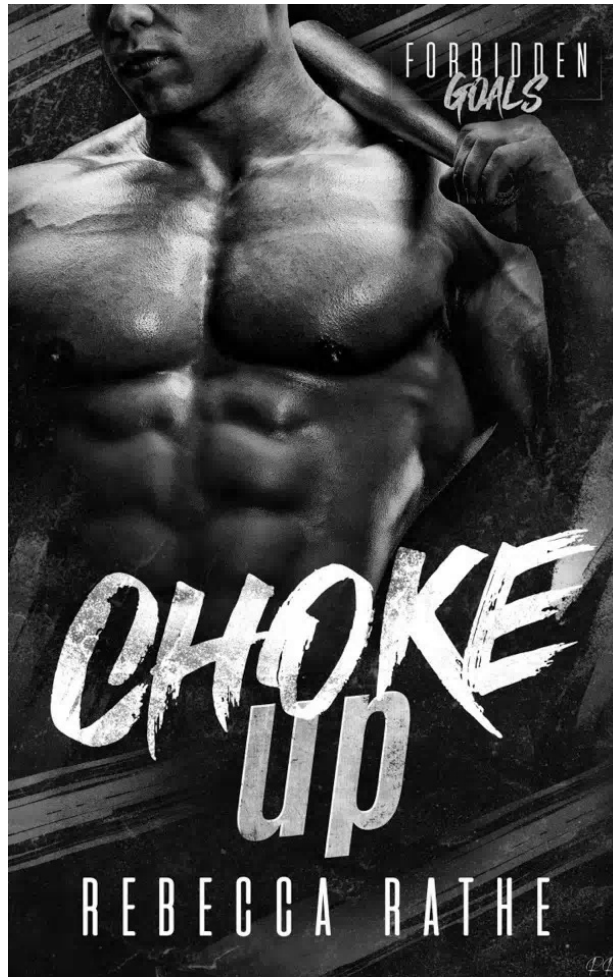
Lane Blakely'nin sakın mizacı ve mükemmeliyetçiliği Noah'ın sinirlerini bozuyor. Onda, Noah'ın kolayca telaşlanan yeni üvey kardeşine her fırsatta meydan okumak istemesine neden olan bir şey var.

Birbirleriyle çelişen kişilikleri ve rekabetçi yapıları, birbirlerine olan gizli çekimleri kadar ateşli bir rekabeti ateşler. İkisi de aynı üniversitede futbol oynamak için burs aldıklarında, kendilerini sadece aynı takımda oynamakla kalmayıp aynı çatı altında yaşarken bulurlar.

Birbirlerinden kaçamadıklarında ya da aralarındaki artan gerilim ve sınırlar belirsizleştğinde ne olur?

Man On, Amazon ve Kindle Unlimited'da ciltli kitap ve sesli kitap olarak mevcuttur. Açık tetik uyarıları da dahil olmak üzere bu kitap hakkında daha fazla bilgi için lütfen yazarın web sitesini ziyaret edin.

YASAK GOLLER SERİSİNDE DE...

Boğazını Sıkmak

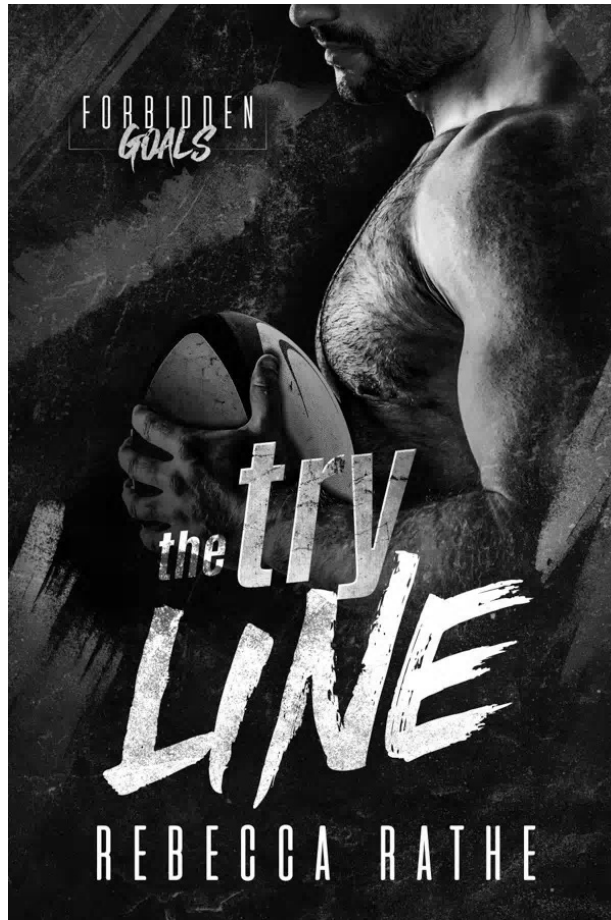
Ellis Hope'un üniversitedeki ilk yılı için tek bir hedefi var: kendi kişiliğine sahip olmak. Kardeşi Elliot'ın gölgesinden kurtulmaya ve kardeşinin en yakın arkadaşına duyduğu o ezici çekimden kurtulmaya kararlı. Kampüs buluşma uygulaması, Gabe ve Elliot'ın Huntston Üniversitesi beyzbol takımının yeni yıldız oyuncularını olarak ortaya çıktıkları olaylardan etkili bir şekilde uzaklaşmasını sağlıyor.

Gabe Rodgers, en yakın arkadaşına son derece sadıktır, ancak Elliot'ın daha ufak tefek, daha yumuşak ikizine karşı düşünceleri kardeşçe olmaktan çok uzaktır. Ellis'in kampüs buluşma uygulamasında buluşmalar yaptığını öğrendiğinde, korumacı tavır veya belki de sahiplenme duygusu onu anonim bir profil oluşturmaya iter. Başka biriymiş gibi davranarak, Ellis'e her zamankinden daha fazla çekildiğini fark eder.

Peki Ellis, gizli buluşmalarının hep kaçınmaya çalıştığı adamlarla gerçekleştiğini öğrendiğinde aralarındaki bağ eskisi kadar güçlü olacak mı? Göz bağı çözüldüğünde, kardeşlerden biri Gabe'in yaptığı aldatmacayı affedebilecek mi?

Choke Up, Amazon ve Kindle Unlimited'da ciltli kitap ve sesli kitap olarak mevcuttur. Açık tetik uyarıları da dahil olmak üzere bu kitap hakkında daha fazla bilgi için lütfen yazarın web sitesini ziyaret edin.

YASAK GOLLER SERİSİNDE DE...

Deneme Hattı

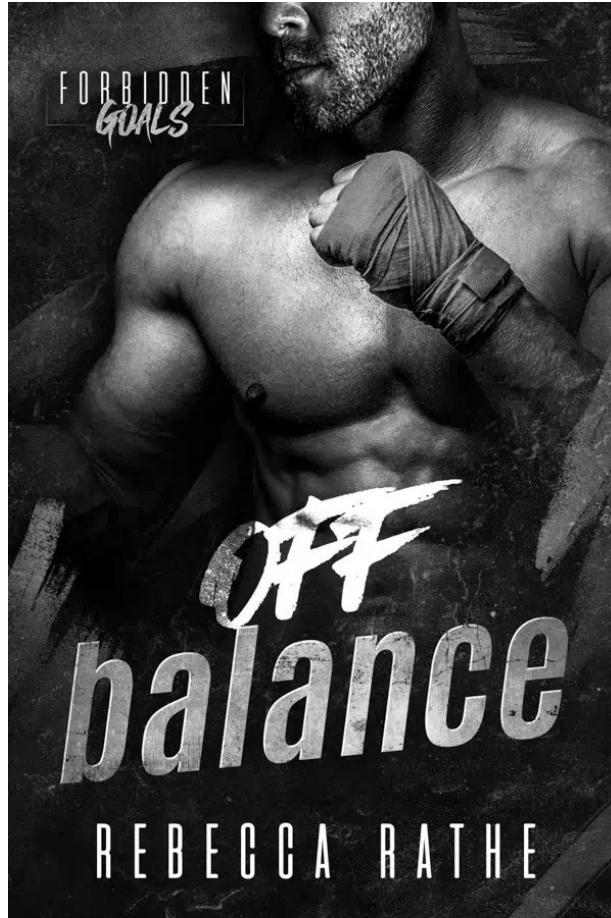
Jason Reinier, Mik Sanders'a tanıştıkları anda aşık oldu. En iyi arkadaşının özlemini yıllarca çektikten sonra, tek bir tutku gecesi Mik'in de aynı şeyi hissettiğini gösterdi. Birlikte gelecekleri garanti gibiydi, ta ki acı bir gerçek onları ayırana kadar.

En iyi arkadaşını ve sevgilisini bir anda kaybetmenin acısından kurtulmak için Jason, yurtdışında profesyonel ragbi oynama teklifini kabul etti. Mik ise ne beklediği ne de istediği bir hayata bağlı kaldı.

On sekiz yıl sonra Jason, eski sevgilisi ve kayınbiraderi olan adamla yüzleşmek üzere geri dönerken, Mik de şefkatli bir koca ve baba rolünü üstleniyor. Yılların acısı ve kızgınlığı, iki adamın hâlâ hissettiği ateşle kıyaslanamaz ve her kararın kalıcı sonuçları olduğunu deneyimledikleri halde, yasak bir ilişkiye başlarlar.

Try Line, Amazon, Kindle Unlimited ve ciltli kitap olarak mevcuttur. Açık tetik uyarıları da dahil olmak üzere bu kitap hakkında daha fazla bilgi için lütfen yazarın web sitesini ziyaret edin.

YASAK GOLLER SERİSİNDE DE...

Dengesiz

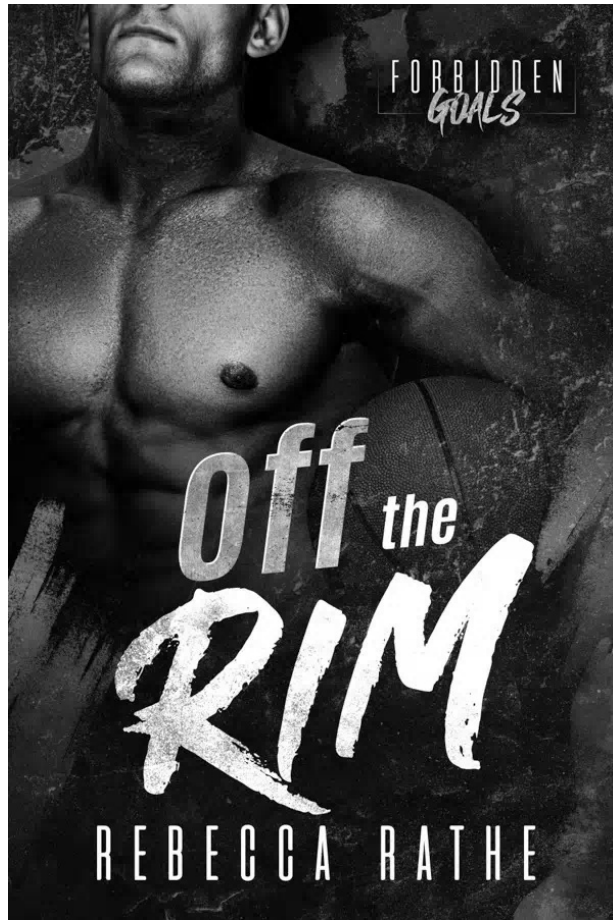
Dom, geri dönüş yapmak isteyen emekli bir boksördür. Cameron ise kardeşinin yeni üvey oğludur ve onu hemen etkileyen gizemli bir balerindir.

Kardeşi, Dom'a şartlandırmanın bir parçası olarak bale dersleri almasını önerdiğinde, genç adamın varlığına hayran kalır.

Ama Dom'un Cameron'a karşı hissettikleri sadece çekimden ibaret değil. Bu bir saplantı.

Off Balance, Amazon, Kindle Unlimited ve ciltli kitap olarak mevcuttur. 2025 Sonbaharında Audible'da! Açık tetik uyarıları da dahil olmak üzere bu kitap hakkında daha fazla bilgi için lütfen yazarın web sitesini ziyaret edin.

YASAK GOLLER SERİSİNDE DE...

Jant Dışı

Aileleri birbirinden nefret ediyor. Birbirlerinden nefret etmeleri gerekiyor.

Sahada düşmanlıkları ve rekabetçi yapıları ön plana çıkıyor. Ancak saha dışında...

Off The Rim, tüm formatlarda Amazon'da YAYINDA ve Kindle Unlimited'da ücretsiz olarak okunabilir. Artık Audible'da da mevcut. Tetik uyarıları ve imzalı kopyalar yazarın web sitesinde mevcuttur.

REBECCA RATHE'DEN YAKINDA

Rebecca Rathe'nin 2025 yılında yayınlayacağı her eser için ön sipariş kârının tamamı, ABD'de LGBTQ+ ve BIPOC haklarını destekleyen kuruluşlara bağışlanacak.

2025'te 20.000 dolarlık hedefime ulaşmama yardım edin

Daha fazla bilgi için www.rebeccarathe.com/doingthework adresini ziyaret edin

2025 ÇIKIŞLARI

Kısa Hikayeler- Satışlardan ve KU sayfası okumalarından elde edilen toplam kârın %100'ü Raleigh LGBT Merkezi'ne ve onların queer kütüphanesine bağışlanıyor!

Light Me Up (Ocak 2025'te yayınlandı)

Sarsıntı Protokolü (Şubat 2025'te yayınlandı)

YAKINDA GELECEK:

Tam Bölüm: Yasak Hedefler Kitap 8 *JİMNASTİK* (Eylül 2025)

Remember My Name - tek başına bir rock yıldızı/NFL aşk romanı
(Ekim 2025)

Pinned Down: Yasak Hedefler Kitap 9 *GÜREŞ* (Aralık 2025)

AYRICA REBECCA RATHE TARAFINDAN

YASAK HEDEFLER

Bağımsız çağdaş yasaklı MM spor romantizm dizisi.

Oyunun Başında

Adam Açık

Boğazını Sıkma

Deneme Hattı

Dengesiz

Jant Dışı

Etrafını Sarmak

Tam Bölünme (Eylül 2025'te geliyor)

Pinned Down (Aralık 2025'te çıkıyor)

ÇAĞDAŞ MM STANDALONE'LAR

Kaybedecek Hiçbir Şey Yok (MM Acı/Teselli)

Adımı Hatırla (MM Rockstar Romance - Ekim 2025)

PROGENY DÜETİ

Çağdaş RH/Neden Seçilmeli/MMMFMM

Spark (MM öncesi roman)

Yavrular (Kitap 1)

İntikam (Kitap 2)

Ateşle (MMF romandan sonra)

BAĞLAYICI ÜÇLEME

Paranormal RH/Neden Seçilmeli/MMFM

Bağlama (Kitap 1)

Kırık Bağlar (Kitap 2)

Ebediyen Bağlı (3. Kitap)

ÇAĞDAŞ BAĞIMSIZLAR

Always Magnolia (RH/Neden Seçilmeli/MMFM)

Fırça Darbeleri (MFM)

PARANORMAL STANDALONES

Vahiyler (RH/Neden Seçilmeli/MMFM)

Rebecca Rathe kitapları hakkında daha fazla bilgi edinmek, açıklamalar, açık tetik uyarıları ve imzalı ciltli kitaplar ile özel karakter çizimleri bulmak için lütfen rebeccarathe.com adresini ziyaret edin.

SONSÖZ

İnsan hakları siyaset değildir.

Bana ağzımı kapalı tutmamı veya siyaseti kitaplarımdan uzak tutmamı söylemeyin. Karakterlerim kurgusal olabilir, ancak mücadeleleri tamamen gerçektir ve çoğu zaman gerçek olaylara dayanmaktadır.

Amerika Birleşik Devletleri geri adım atıyor ve tarihin yanlış tarafına geri dönüyor. BIPOC ve LGBTQ+ toplulukları yalnızca haklarına eşî benzeri görölmemiş bir saldırıyla karşı karşıya kalmıyor, aynı zamanda yıllardır toplumun gizli köşelerinden nihayet çıkabildikleri için her zamankinden daha fazla risk altındalar.

Trans bireylerin tehlikeli olduğu, eşcinsel demememiz gerektiği veya kendi bedenlerimiz üzerinde özerkliğe sahip olmamamız gerektiği gibi söylemler bize zorla yedirildiğinde, oylarımızla karşılık vermeliyiz. Çok büyük veya çok küçük seçim diye bir şey yoktur ve büyük değişimler yerel düzeyde başlar.

Vote.gov adresinden seçmen kaydınızı kontrol edin ve sesinizi, güzel ve çeşitli bir Amerika'nın yararına olan bir geleceği desteklemek için kullandığınızdan emin olun.

Ne yazık ki, etrafımızda yaşanan vahşetlerin ardından oyunuz yeterli değil. Ayağa kalkmanın, yüksek sesle sevmenin ve elimizden geldiğince birbirimizi desteklemenin zamanı geldi.

İktidardakiler zararlı söylemleri zorla besliyor ve bizi karanlıkla boğmaya çalışıyorlar. Buna izin vermeyin.

***Devam et. Mücadeleye devam et.
GERİ DÖNMEYECEĞİZ***

Varlığınız haksız yasaların ve siyasi tartışmaların konusu olduğunda dünya karanlık bir yer olabilir.

Bu kuir yazar, LGBTQ+ topluluğu hakkında bilgi ve kaynak sağlamak amacıyla aşağıdaki kuruluşları desteklemektedir:

Trevor Projesi

Daha İyi Oluyor

İnsan Hakları Kampanyası

EşitlikNC

Raleigh, NC LGBT Merkezi

Asla vazgeçme. Asla geri adım atma.

Seni seviyorum.

TEŞEKKÜRLER

Bunu başarabildiğim için çok minnettarım; her gün masama oturup kafamdaki tüm seslere hayat verebilen gerçek bir yazar olduğum için. Ve sen olmasaydın bunu başaramazdım.

Bu kitabı aldığınız, bana bir şans verdiğiniz, dünyaya yazdığım tek bir kelimeyi bile okuduğunuz için teşekkür ederim. Bu kitabı elinizde tutarak, sekiz yaşındaki Becca'nın en büyük hayallerini gerçekleştiriyorsunuz. Ve size çok minnettarım.

Hiçbir şey başaramayacağım muhteşem bir destek sistemim var.

Muhteşem PA Darcy'im oyundaki en iyi tüylü yaratık ve benim gibi çılgın bir DEHB hastasının tamamen kontrolden çıkmasını engelliyor. Benden bu kadar çok saçmalığa katlandın ve sana sonsuza dek borçluyum.

Dünyanın en iyi editörü, Kitap Cadısı'nın ta kendisi, sesimi anlıyor ve en iyi alaycı yorumları bırakıyor.

Yakın zamanda sürecime ikinci bir düzeltmen daha ekledim ve bu özgüvenimi çok artırdı. Megan (Feral Fiction Edits'ten) harika. El yazmalarıma kalıcı bir cila vermemde bana yardımcı olduğun için teşekkür ederim!

Sokak ekibim - "Top Taşıyıcılarım" - beni her gün destekleyip cesaretlendirmekle kalmıyor, aynı zamanda işler bu kadar kötü görüldüğünde dünyaya iyi şeyler katmama da yardımcı oluyorsunuz. Arkamda benden daha iyi bir ekip olduğunu hayal bile edemiyorum.

En sevdiğim dostlarım! Kitaplarımı okuyup elimden gelenin en iyisini, en özgün şekilde yaptığımdan emin olmakla kalmayıp, aynı zamanda beyinlerine girmeme izin veren ve benimle son derece hassas, müdahaleci bilgiler paylaşan tüm sevimli, harika, dahi arkadaşlarıma. Siz olmasaydınız, bu türde yazarken ve bu hikayeleri anlatırken kendimi rahat hissetmezdim. Görüşleriniz, desteğiniz, içgörüleriniz ve sohbetlerimiz beni ayakta tutuyor.

Bir karakterin nasıl davranmayacağına dair bitmek bilmeyen gevezeliklerime katlanan, senaryodaki boşlukları ve fikirleri çözmeye çalışırken arkama yaslanıp gülümseyip başlarını sallayan ve aşırı odaklanma döngülerime her zaman anlayış gösteren aileme ve yüz yüze arkadaşlarıma: Sizi hak etmiyorum. Benzersiz kişiliğime katlandığınız için teşekkür ederim.

Sizi seviyorum. Hepinizi seviyorum.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

